ULUSLARARASI ÇOKSATAN

CHRIS CARTER

# ŞEYTANİ ZİHİN

EĞER SENİ
DÜŞÜNÜYORSA...
ÖLDÜN DEMEKTİR.

PEGASUS

GERİLİM

YILLARDIR SESSİZCE TAKİP EDİYOR,
ACIMASIZCA ÖLDÜRÜYOR.
ŞİMDİ KATİLİN ZİHNİNE GİRME ZAMANI...

Wyoming'in kırsal kesiminde gerçekleşen tuhaf bir kaza sonucunda Şerif Departmanı olası çifte cinayet suçlamasıyla bir adamı tutuklar fakat soruşturma ilerledikçe çok daha korkunç bir gerçek ortaya çıkar: Bir seri katil en az yirmi beş yıldır ABD'nin dört bir yanında insanları kaçırmakta, onlara işkence etmekte ve vücutlarını parçalara ayırmaktadır.

Şüpheli, yalandan ve aldatmacadan ibaret büyük bir labirentte yalnızca bir piyon olduğunu iddia eder ve sadece Dedektif Robert Hunter'la konuşacağını söyler. Sorgular sırasında hiç kimsenin öngöremediği dehşet verici sırlar açığa çıkar, katilin gerçek kişiliği o kadar akılalmazdır ki hiç kimse, FBI bile öyle birinin varlığından haberdar değildir... ta ki şimdiye kadar.

"*Şeytani Zihin*, okuduğum en tüyler ürpertici psikolojik gerilimlerden biri."
Fresh Fiction

09876Z YGY
THG
09876Z
YGY

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-625-410-563-0

# ŞEYTANİ ZİHİN

Pegasus Yayınları: 2684

**Şeytani Zihin**
Chris Carter
Özgün Adı: An Evil Mind

Editör: Gökçe Güngör
Düzelti: Yeşim Aydoğan
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2025
ISBN: 978-625-410-563-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2025
Copyright © Chris Carter, 2014

Bu kitap ilk kez 2014 yılında Büyük Britanya'da Simon and Schuster UK Ltd. tarafından yayımlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

**Yayıncı Sertifika No: 45118**

**Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.**
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinevi pegasusyayinlari pegasusyayinlari pegasusyayinlari_resmi

CHRIS CARTER

# ŞEYTANİ ZİHİN

**Robert Hunter Serisi - 6**

*İngilizceden çeviren:*
Ömer Mülazım

PEGASUS YAYINLARI

Bu roman önceki kitaplarımdan çok farklı çünkü olay örgüsünün ve karakterlerin çoğunu gerçek olaylardan ve suçlu davranışı psikolojisi günlerim sırasında tanıştığım kişilerden esinlenerek yazdığım ilk gerilim romanı. Malum nedenlerle isimler değiştirilmiştir.

Bu romanı, Birleşik Krallık'ta bu gerilim romanındaki kurbanlardan biri olmak için düzenlenen yarışmaya katılan tüm okurlara ve özellikle de Güney Galler'de yaşayan ve yarışmanın galibi olan Karen Simpson'a ithaf etmek istiyorum. Umarım hepiniz beğenirsiniz.

# Birinci Bölüm

## *Yanlış Adam*

# Bir

"Günaydın, şerif. Günaydın, Bobby," diye seslendi sol bileğinde küçük bir kalp dövmesi olan tombul, kumral garson, tezgâhın arkasından. Sağındaki duvarda asılı saate bakmasına gerek yoktu. Saatin sabah altıyı biraz geçtiğini biliyordu.

Şerif Walton ve yardımcısı Bobby Dale, hiç sektirmeden her çarşamba Wyoming'in güneydoğusundaki Wheatland'ın hemen dışında bulunan Nora'nın kamyoncu lokantasına turta yemeye gelirlerdi. Söylentilere göre Nora'nın lokantası tüm Wyoming'deki en iyi turtaları yapardı. Haftanın her günü farklı turta çıkardı. Çarşambaları Şerif Walton'ın favorisi olan elmalı ve tarçınlı turta günüydü. İlk turtalar her zaman tam saat altıda fırından çıkardı ve taze pişmiş bir turtadan daha lezzetli bir şey olamazdı.

"Günaydın, Beth," dedi Bobby ceketindeki ve pantolonundaki yağmur sularını silkeleyerek. "Sanki gök delinmiş, öyle yağıyor," diye ekledi altına kaçırmış gibi bacağını sallayarak.

Wyoming'in güneydoğusunda yaz sağanakları sık görülen bir durumdu fakat bu sabahki fırtına tüm mevsim boyunca gördüklerinin en şiddetlisiydi.

"Günaydın, Beth," dedi Şerif Walton şapkasını çıkarıp yüzünü ve alnını mendille kuruladıktan sonra hızla lokantada etrafına bakınarak. Sabahın o saatinde, dışarıda böylesine şiddetli bir yağmur varken mekân her zamanki kadar kalabalık değildi. On beş masadan sadece üçü doluydu.

Yirmili yaşlarının ortalarında bir adam ile kadın, kapıya yakın masada oturmuş krep yiyerek kahvaltı ediyorlardı. Dışarıda park halinde duran gümüş renkli, külüstür WV Golf onlara aitti.

Yandaki masada en az yüz altmış kilo olan, iri yarı, terli, kafası tıraşlı bir adam oturuyordu. Önündeki masada duran yiyecekler çok aç iki, hatta belki de üç kişiyi rahatlıkla doyurmaya yeterdi.

Pencere kenarındaki son masada uzun boylu, kır saçlı, gür at nalı bıyıklı ve yamuk burunlu bir adam oturuyordu. Kolları soluk dövmelerle kaplıydı. Kahvaltısını çoktan bitirmişti ve şimdi sandalyesinde arkasına yaslanmış sigara paketiyle oynuyor, vermesi gereken çok zor bir karar varmış gibi düşünceli görünüyordu.

Şerif Walton'ın dışarıdaki iki büyük kamyonun bu ikisine ait olduğuna dair hiçbir şüphesi yoktu.

Bir fincan sade kahve eşliğinde çikolatalı çörek yiyen, kırklı yaşlarında görünen hoş giyimli bir adam tezgâhın ucunda oturuyordu. Saçları kısa ve bakımlıydı, sakalı ise şık ve özenli kesilmişti. Sabah gazetesini okuyordu. Lokantanın yan tarafına park edilmiş koyu mavi Ford Taurus'un sahibi de o olmalıydı.

"Tam zamanında," dedi Beth şerife göz kırparak. "Fırından yeni çıktılar." Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Sanki bilmiyorsun da."

Taze pişmiş, tarçın aromalı elmalı turtaların tatlı kokusu tüm lokantayı sarmıştı bile.

Şerif Walton gülümsedi. "Her zamankinden alalım, Beth," dedi tezgâha oturarak.

"Hemen geliyor," dedi Beth mutfağa giderek. Birkaç saniye sonra ballı krema sürülmüş, buharı tüten, ekstra büyük iki dilim turtayla döndü. Tabağın üzerinde mükemmel görünüyorlardı.

"Şey..." dedi tezgâhın ucunda oturan adam, öğretmeninden konuşmak için izin isteyen bir çocuk gibi parmağını kaldırarak. "O turtadan başka var mı?"

"Elbette var," dedi Beth adama gülümseyerek.

"O halde ben de bir dilim alabilir miyim lütfen?"

"Evet, ben de," diye seslendi iri yarı kamyon şoförü masasından elini kaldırarak. Dudaklarını yalamaya başlamıştı bile.

"Ben de istiyorum," dedi at nalı bıyıklı adam, sigara paketini ceketinin cebine geri koyarak. "Turta çok güzel kokuyor."

"Tadı da güzel," diye ekledi Beth.

"Güzel de laf mı!" dedi Şerif Walton masalara dönerek. "Hepiniz parmaklarınızı yiyeceksiniz." Birdenbire gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Lanet olsun," dedi yerinden sıçrayarak.

Şerifin tepkisi üzerine Bobby Dale vücudunu hızla çevirip amirinin bakışlarını takip etti. Yirmili yaşlarının ortalarındaki çiftin oturduğu yerin hemen arkasındaki büyük pencereden, bir kamyonetin farlarının doğrudan üzerlerine doğru geldiğini gördü. Araç tamamen kontrolden çıkmış gibiydi.

"Bu da ne böyle?" dedi Bobby ayağa kalkarak.

Lokantadaki herkes pencereye döndü, yüzlerinde aynı hayret dolu ifade vardı. Güdümlü bir füze gibi onlara doğru gelen araç, hiçbir yön değiştirme ya da yavaşlama belirtisi göstermiyordu. İki üç saniyeye lokantaya çarpacaktı.

"HERKES KENDİNİ KORUSUN!" diye bağırdı Şerif Walton ama aslında buna gerek yoktu. Lokantada bulunan herkes refleks olarak çoktan ayağa kalkmıştı. Kamyonet bu hızla lokantanın ön tarafına çarpacak ve muhtemelen arka taraftaki mutfağa ulaşana kadar durmayacak, yoluna çıkan her şeyi yerle bir edip herkesi öldürecekti.

Çaresiz çığlıklar ve hareketlerle birlikte lokantaya kaos hâkim oldu. Kaçmak için yeterli zamanları olmadığını hepsi biliyordu.

ÇAT! GÜM!

Kulakları sağır eden çarpma sesi bir patlamayı andırıyordu, yer sallandı.

Başını kaldırıp bakan ilk kişi Şerif Walton oldu. Aracın bir şekilde lokantanın ön tarafına çarpmadığını fark etmesi birkaç saniyesini aldı.

Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı.

"Herkes iyi mi?" diye seslendi şerif sonunda, telaşla etrafına bakınarak.

Odanın her köşesinden mırıldanarak onaylayan sesler yükseldi.

Şerif ve yardımcısı hemen ayağa kalkıp dışarı fırladılar. Diğerleri de biraz sonra peşlerinden gitti. Son birkaç dakika içinde daha da şiddetlenen yağmur şimdi bardaktan boşanırcasına yağıyor, görüş mesafesini ciddi şekilde azaltıyordu.

Kamyonet şans eseri lokantaya sadece birkaç metre kala yerdeki derin bir çukura girerek sola sapmış ve sadece bir metre farkla lokantayı ıskalamıştı. Yolundan sapınca dışarıda park halinde duran koyu mavi Ford Taurus'un arkasına vurup iki tuvalet ve bir deponun bulunduğu yan binaya çarparak binayı tamamen yerle bir etmişti. Neyse ki tuvalette ya da depoda kimse yoktu.

"Vay canına!" dedi kalbi yerinden çıkacakmışçasına atan Şerif Walton nefesini boşaltarak. Çarpışma sonucunda kamyonet hurdaya, yan bina ise yıkım alanına dönüşmüştü.

Enkazın üzerinden atlayarak kamyonete ilk ulaşan şerif oldu. Kamyonetin içinde sadece sürücü vardı, kırçıl saçlı adam ellilerinin sonlarında görünüyordu fakat emin olmak zordu. Şerif Walton adamı tanıyamadı fakat Wheatland civarında bu kamyoneti daha önce hiç görmediğine emindi. Eski ve paslı araç 1990'ların başında üretilen bir Chevy 1500'dü, hava yastığı yoktu, sürücü emniyet kemeri takmasına rağmen çarpışma çok şiddetli olmuştu. Kamyonetin ön tarafı, motoruyla birlikte geriye, şoför mahalline doğru göçmüştü. Gösterge paneli ve direksiyon simidi sürücünün göğsünü sıkıştırmıştı. Ön camdan kopan cam kırıklarıyla parçalanan yüzü kan revan içinde kalmıştı. Cam kırıklarından biri adamın boğazını kesmişti.

"Lanet olsun!" dedi Şerif Walton sıkılı dişlerinin arasından, sürücü kapısının yanında durarak. Adamın öldüğünü anlamak için nabzını kontrol etmesine gerek yoktu.

Birkaç adım arkasında Beth'in titreyen bir sesle, "Aman Tanrım!" dediğini duydu. Hemen arkasına dönüp ellerini "dur" anlamında kaldırdı.

"Beth, buraya gelme," diye buyurdu kararlı bir sesle. "İçeri gir ve orada kal." Bakışları hızla kamyonete doğru ilerleyen lokantanın diğer müşterilerine kaydı. "Hepiniz lokantaya geri dönün. Bu bir emirdir. Bütün bu alan artık yasaklı bölge, duydunuz mu?"

Herkes durdu ama kimse geri dönmedi.

Şerifin gözleri yardımcısını aradı. Bobby geride, Ford Taurus'un yanında duruyordu. Yüzündeki ifade şok ve korku karışımıydı.

"Bobby!" diye seslendi Şerif Walton. "*Hemen* ambulansı ve itfaiyeyi ara."

Bobby kıpırdamadı.

"Bobby, kendine gel, lanet olsun! Dediklerimi duydun mu? Telsize geçip hemen ambulansı ve itfaiyeyi aramanı istiyorum."

Bobby hareketsiz duruyordu. Kusacak gibiydi. Ne şerife ne de hurdaya dönen kamyonete bakıyordu. Gözleri Ford Taurus'a kilitlenmişti. Tuvalet binasına çarpmadan önce kamyonet, Taurus'un sol arka tarafına vurduğunda bagaj kapağı açılmıştı.

Bobby aniden trans halinden çıktı ve silahına uzandı.

"Kimse kımıldamasın," diye bağırdı. Titrek elleriyle bir ona bir öbürüne nişan alıyordu. "Şerif," dedi huzursuz bir sesle, "gelip şuna bir baksan iyi olur."

# İki

**Beş gün sonra.**
**Huntington Park, Los Angeles, Kaliforniya.**

Ufak tefek, siyah saçlı kasiyer kız son ürünü de okuttuktan sonra kasada duran genç adama baktı.

"34,62 dolar lütfen," dedi kesin bir ifadeyle.

Adam aldıklarını poşetlere doldurduktan sonra kıza kredi kartını uzattı. En fazla yirmi bir yaşındaydı.

Kasiyer kız kartı cihazdan geçirdi, birkaç saniye bekledi, alt dudağını ısırdı, şüpheli gözlerle adama baktı.

"Üzgünüm, bayım, kartınız kabul edilmedi," dedi kartı geri uzatarak.

Adam kıza farklı bir dilde konuşmuş gibi baktı.

"Efendim?" Bakışları karta kaydı, durakladı, sonra kasiyer kıza döndü. "Bir çeşit hata olmalı. Kartımın limitinin dolmadığına eminim. Tekrar dener misiniz lütfen?"

Kasiyer kız belli belirsiz omuz silkerek kartı bir kez daha okuttu.

Gergin birkaç saniye geçti.

"Üzgünüm, bayım, yine kabul etmedi," dedi kartı adama geri vererek. "Başka kart denemek ister misiniz?"

Mahcup adam kartı alıp başını hafifçe iki yana salladı. "Başka kartım yok," dedi utangaç bir edayla.

"Yemek kuponunuz var mı?" diye sordu kasiyer kız.

Adam üzgün bir şekilde yine başını iki yana salladı.

Kız beklerken adam ceplerini karıştırıp para aradı. Birkaç dolarlık banknot ve birkaç da bozuk para bulabildi. Hızlıca hepsini topladıktan sonra özür dileyen bir ifadeyle kasiyer kıza baktı.

"Özür dilerim. Yirmi altı dolar kadar eksiğim var. Birkaç şeyi bırakmak zorundayım."

Aldıklarının çoğu bebek malzemelerinden oluşuyordu: bebek bezi, birkaç kap bebek maması, bir kutu süt tozu, bir tane de pişik kremi. Geri kalanı günlük ihtiyaçlardan oluşuyordu: ekmek, süt, yumurta, sebze, meyve, bir kutu çorba. Adam bebek malzemelerinin hiçbirine dokunmadı fakat diğer hepsini bıraktı.

"Şimdi ne kadar tuttuğuna bakar mısınız lütfen?" dedi adam kasiyer kıza.

"Sorun değil," dedi kasada arkasında duran adam. Uzun boylu, atletik yapılıydı. Keskin, çekici yüz hatları ve nazik gözleri vardı. Kasiyer kıza iki adet yirmilik banknot uzattı.

Kız ona bakıp kaşlarını çattı.

"Ben öderim," dedi adam, kıza başını salladıktan sonra genç adama hitap ederek. "Aldıklarınızı poşete koyabilirsiniz. Benden olsun."

Kafası karışan genç adam ne diyeceğini bilemedi.

"Sorun değil," dedi uzun boylu adam tekrar, rahatlatan bir gülümsemeyle. "Üzülmeyin."

Şaşkınlığını üzerinden atamayan genç adamın bakışları önce kasiyer kıza, sonra da uzun boylu adama kaydı.

"Çok teşekkür ederim, bayım," dedi sonunda elini uzatarak. Sesi boğazında düğümlendi, gözleri buğulandı.

Uzun boylu adam uzatılan eli sıktı, rahatlatıcı şekilde başını salladı.

"Bu, burada tanık olduğum en nazikçe davranıştı," dedi kasiyer kız, genç adam aldıklarını toplayıp gittikten sonra. Onun da gözleri dolmuştu.

Uzun boylu adam ona gülümsemekle yetindi.

"Ciddiyim," dedi kız. "Neredeyse üç yıldır bu süpermarketin kasasında çalışıyorum. Parası çıkışmayıp aldığı ürünleri iade etmek zorunda kalan pek çok kişi gördüm ama sizin yaptığınızı yapanı hiç görmedim."

"Herkesin ara sıra biraz yardıma ihtiyacı olur," dedi adam. "Bunda utanılacak bir şey yok. Bugün ben ona yardım ettim, belki o da bir gün başkasına yardım eder."

Gözleri tekrar yaşlarla dolan kız gülümsedi. "Hepimizin ara ara yardıma ihtiyaç duyduğu doğru ama sorun şu ki çok az kişi yardım etmeye yanaşıyor. Özellikle de bunu yapmak için ellerini ceplerine atmaları gerektiğinde."

Adam onu sessizce onayladı.

"Sizi daha önce de burada görmüştüm," dedi kasiyer kız, adamın aldığı ürünleri kasadan geçirirken. 9,49 dolar tutmuştu.

"Bu civarda oturuyorum," dedi adam, kıza on dolarlık banknot uzattı.

Kız duraklayıp adamın gözlerine baktı. "Adım Linda," dedi başıyla isim etiketini gösterip elini uzatarak.

"Robert," dedi adam uzatılan eli sıkarak. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Bak ne diyeceğim," dedi kız para üstünü verirken. "Düşünüyordum da... vardiyam akşam altıda bitiyor. Madem bu civarda oturuyorsun, belki bir yerlerde kahve içmeye gidebiliriz?"

Adam kısa bir süre tereddüt etti. "Çok isterdim," dedi sonunda. "Ama ne yazık ki bu akşam uçağım var. Uzun zamandır ilk tatilim..." Durakladı, gözlerini kısıp bir an için boşluğa baktı. "En son ne zaman tatil yaptığımı bile hatırlamıyorum."

"Bu duyguyu bilirim," dedi kız sesinde biraz hayal kırıklığıyla.

Adam poşetini alıp kıza baktı.

"Yaklaşık on gün sonra döndüğümde seni aramama ne dersin? Belki o zaman bir kahve içeriz."

Kız adama baktı, dudakları ince bir tebessüme dönüştü. "Çok isterim," dedi ve hızlıca numarasını yazdı.

Adam süpermarketten çıkarken ceketinin cebindeki telefonu çaldı.

"Dedektif Robert Hunter, Cinayet Özel Büro," diye açtı.

"Robert, hâlâ Los Angeles'ta mısın?"

Arayan LAPD'nin Soygun ve Cinayet Birimi'nin başkomiseri Barbara Blake'ti. Daha birkaç gün önce Hunter ve ortağı Dedektif Carlos Garcia'ya çok zorlu ve yorucu bir seri katil soruşturmasının ardından iki hafta ara vermelerini emreden oydu.

"Şu anda evet," dedi Hunter kuşkuyla. "Bu akşam uçuyorum, başkomiserim. Neden sordunuz?"

"Bunu sana yaptığım için çok üzgünüm, Robert," dedi başkomiser sesinde samimi bir üzüntüyle, "ama seni ofisimde görmem gerekiyor."

"Ne zaman?"

"Hemen şimdi."

# Üç

Öğle trafiğinde Huntington Park'tan Los Angeles şehir merkezine on kilometrelik yolu Hunter kırk beş dakikadan biraz uzun bir sürede katetti.

Batı 1. Cadde'deki meşhur Emniyet Genel Müdürlüğü binasının beşinci katında bulunan Soygun ve Cinayet Birimi (SCB), dedektif masalarının yer aldığı basit, geniş, açık plan bir alandı; onları ayırmak için dayanıksız bölmeler veya çalışma alanını sınırlamak için saçma zemin çizgileri yoktu. Burası pazar sabahı kurulan bir semt pazarına benziyordu; her köşesinde hareket, uğultu ve bağırışlarla hayat doluydu.

Başkomiser Blake'in ofisi dedektif katının en ucundaydı. Kapı kapalıydı, gürültüden dolayı pek de alışılmadık bir durum değildi bu fakat kata bakan büyük iç pencerenin perdeleri de kapalıydı ki bu hiç şüphesiz kötüye işaretti.

Hunter yavaşça insanların ve masaların arasından dolaşarak ilerlemeye başladı.

"Hey, burada ne arıyorsun, Robert?" diye sordu Dedektif Perez, Hunter onunla Henderson'ın masalarının yanından geçerken başını kaldırarak. "Tatildesin sanıyordum."

Hunter başını salladı. "Öyle zaten. Bu akşam uçuyorum. Öncesinde başkomiserle kısa bir görüşme yapacağım."

"*Uçuyor musun?*" Perez şaşırmış görünüyordu. "Kulağa hoş geliyor. Nereye gidiyorsun?"

"Hawaii'ye. İlk gidişim."

Perez gülümsedi. "Güzel. Şu sıralar Hawaii'ye gitmeyi ben de isterdim doğrusu."

"Lei kolyesi ya da Hawaii gömleği getirmemi ister misin?"

Perez yüzünü buruşturdu. "Hayır ama şu Hula dansçılarından bir iki tanesini bavuluna atabilirsen onları isterim. Her gece yatağımda Hula yapabilirler. Anlarsın ya." Her kelimesinde ciddiymiş gibi başını salladı.

"Hayal kurmak bedava," dedi Hunter, Perez'in başını bu kadar şiddetli sallamasından keyiflenerek.

"İyi tatiller, dostum."

"Teşekkür ederim," dedi Hunter ve yoluna devam etti. Başkomiserin kapısında durdu, sezgilerine ve merakına yenik düşerek başını yana eğip pencereye baktı, hiçbir şey yoktu. Perdeden içerisi görünmüyordu. Kapıyı iki kez tıklattı.

"Gel." Başkomiser Blake'in diğer taraftan her zamanki sert sesiyle seslendiğini duydu.

Hunter kapıyı açıp içeri girdi.

Barbara Blake'in ofisi geniş, aydınlık ve son derece tertipliydi. Güney duvarı mükemmel şekilde düzenlenmiş ve renkleri birbiriyle uyumlu kitapların doldurduğu raflarla kaplıydı. Kuzey duvarı, tamamı simetrik olarak yerleştirilmiş çerçeveli fotoğraflar, takdirnameler ve başarı ödülleriyle donatılmıştı. Doğu duvarında Güney Ana Cadde'ye bakan, yerden tavana kadar uzanan panoramik bir pencere vardı. Başkomiserin ahşap kaideli masasının hemen önünde iki deri koltuk göze çarpıyordu.

Başkomiser Blake panoramik pencerenin yanında duruyordu. Uzun simsiyah saçları zarif bir şekilde topuz yapılmış, iki tahta çubukla tutturulmuştu. Üzerinde zarif lacivert kalem etekle ipeksi beyaz bir bluz vardı. Elinde dumanı tüten bir fincan kahve tutan ve muhafazakâr siyah bir takım elbise giyen, Hunter'ın daha önce hiç görmediği ince ve çok çekici bir kadın ona eşlik ediyordu.

Otuzlu yaşlarının başında görünen kadının saçları sarı, uzun ve düz, gözleri masmaviydi. Normalde içinde bulunduğu her durumda kendini rahat hisseden birine benziyordu fakat bakışlarında tedirgin bir hava vardı.

Hunter ofise girip kapıyı arkasından kapattığında koltukta oturan, yine koyu renk takım elbiseli, uzun boylu ve zayıf adam ona doğru döndü. Ellili yaşlarının ortasındaydı fakat gözlerinin altındaki torbalar ve dolgun, sarkık yanakları onu en az on yıl daha yaşlı gösteriyordu. Kafasında kalan ince bir tutam gri saç, kulaklarının üzerinden geriye doğru özenle taranmıştı.

Şaşıran Hunter gözlerini kısarak durakladı.

"Merhaba, Robert," dedi adam ayağa kalkarak. Zaten kalın olan ve yıllarca sigara içmenin doğal sonucu olarak daha da kalınlaşan sesi, günlerdir uyumayan bir adam için şaşırtıcı derecede güçlüydü.

Hunter'ın bakışları birkaç saniye adamın üzerinde yoğunlaştıktan sonra sarışın kadına ve ardından Başkomiser Blake'e kaydı.

"Özür dilerim, Robert," dedi başkomiser başını hafifçe yana eğerek. Ardından da sert bakışlarını Hunter'ın karşısındaki adama dikti. "Bir saat kadar önce ansızın çıkageldiler. Nezaketen aramadılar bile," diye açıkladı.

"Tekrar özür dilerim," dedi adam sakin ama otoriter bir ses tonuyla. Kesinlikle emir vermeye ve bu emirlere uyulmasına alışkın biriydi. "İyi görünüyorsun." Hunter'a hitap etmişti. "Ama zaten hep öyle görünürsün, Robert."

"Sen de iyi görünüyorsun, Adrian," dedi Hunter inandırıcı olmayan bir şekilde, adama doğru bir adım atıp elini sıkarak.

Adrian Kennedy, FBI'ın Ulusal Şiddet Suçları Analiz Merkezi (NCAVC) ve olağan dışı veya seri şiddet suçlarını soruşturan ulusal ve uluslararası kolluk kuvvetlerine destek veren, alanında uzman FBI departmanı Davranış Analizi Birimi'nin başındaydı.

Adrian Kennedy zorunlu olmadıkça hiçbir yere seyahat etmezdi. Şimdilerde NCAVC faaliyetlerinin çoğunu Washington'daki büyük ofisinden koordine ediyordu fakat kariyer peşinde bir bürokrat değildi. FBI'da çalışmaya genç yaşta başlayan Kennedy, liderlik konusunda muazzam bir yeteneğe sahip olduğunu kısa sürede kanıtlamıştı. Ayrıca insanları motive etme konusunda da çok yetenekliydi. Bu özelliği gözden kaçmamış, kariyerinin çok erken dönemlerinde ABD Başkanı'nın koruma ekibine dâhil edilmişti. İki yıl sonra, kendisini dünyanın en güçlü adamını öldürecek olan kurşunun önüne atarak başkanın hayatına kasteden bir girişimi engelledikten sonra üstün takdir ödülü ve başkanın kendisinden bir "teşekkür" mektubu almıştı. Bundan birkaç yıl sonra, Haziran 1984'te Ulusal Şiddet Suçları Analiz Merkezi resmen kurulmuştu. Doğuştan lider olan bir yöneticiye ihtiyaç vardı ve Adrian Kennedy listenin en başındaki isimdi.

"Tanıştırayım, Özel Ajan Courtney Taylor," dedi Kennedy sarışın kadını başıyla işaret ederek.

Özel ajan yaklaşıp Hunter'ın elini sıktı. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Dedektif Hunter. Hakkınızda çok şey duydum."

Taylor'ın yumuşak, çocuksu tınısını neredeyse rahatlatıcı bir öz güvenle birleştiren sesi inanılmaz derecede baştan çıkarıcıydı. Elleri narin olmasına rağmen tokalaşması, büyük bir anlaşma imzalamış bir iş kadınınınki gibi güçlü ve anlamlıydı.

"Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi Hunter kibarca. "Umarım duyduklarınızın bazıları o kadar da kötü değildir."

Özel ajan utangaç ama gerçekçi bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Hiçbiri kötü değildi."

Hunter dönüp tekrar Kennedy'ye baktı.

"Seni tatile çıkmadan yakalayabildiğimize sevindim, Robert," dedi Kennedy.

Hunter bir şey söylemedi.

"Güzel bir yere mi gidiyorsun?"

Hunter, Kennedy'nin gözlerine baktı.

"Durum ciddi olmalı," dedi sonunda. "Çünkü sen tatlı dilli bir adam değilsin. Kaldı ki tatilde nereye gittiğimin umurunda olmadığını da biliyorum. O yüzden boş konuşmaları bir kenara bırakmaya ne dersin? Konu nedir, Adrian?"

Kennedy cevap vermeden önce sanki vereceği cevabı dikkatle düşünmek zorundaymış gibi bir an durdu.

"Sensin, Robert. Konu sensin."

# Dört

Hunter'ın dikkati kısa bir süre için Başkomiser Blake'e kaydı, kadın göz göze geldiklerinde özür dilercesine omuz silkti.

"Bana pek bir şey anlatmadılar, Robert ama anladığım kadarıyla senin duymak isteyeceğin bir şeye benziyor." Masasına geri döndü. "Kendileri açıklasınlar."

Hunter, Kennedy'ye bakıp bekledi.

"Otursana, Robert," dedi Kennedy koltuklardan birini göstererek.

Hunter kımıldamadı.

"Ayakta iyi böyle, teşekkür ederim."

"Kahve?" dedi Kennedy, Başkomiser Blake'in köşedeki espresso makinesini işaret ederek.

Hunter'ın bakışları sertleşti.

"Pekâlâ, tamam." Kennedy teslim olurcasına iki elini kaldırdı, aynı zamanda da Özel Ajan Taylor'a belli belirsiz bir baş hareketi yaptı. "Başlayalım." Koltuğuna geri döndü.

Taylor kahvesini bıraktı, bir adım öne çıktı, Kennedy'nin koltuğunun hemen yanında durdu.

"Pekâlâ," diye başladı. "Beş gün önce, sabah altı sularında, 87 numaralı otoyolda güneye doğru giderken Bay John Garner, Wyoming'in güneydoğusundaki Wheatland adlı küçük bir kasabanın hemen dışında kalp krizi geçirmiş. Doğal olarak kamyonetin kontrolünü kaybetmiş."

"O sabah şiddetli yağmur yağıyormuş ve kamyonette Bay Garner'dan başka kimse yokmuş," diye ekledi Kennedy ve sözü Taylor'a bıraktı.

"Belki zaten biliyorsunuzdur," diye devam etti Taylor. "Ama 87 numaralı otoyol, Montana'dan Güney Teksas'a kadar uzanır ve çoğu ABD otoyolunda olduğu gibi, söz konusu yol az nüfuslu ya da kaza riski yüksek bir bölgeden geçmiyorsa korkuluk, duvar, yüksek bordür taşları, yükseltilmiş refüj... yani bir aracın otoyoldan çıkıp farklı yönlere gitmesini engelleyecek *hiçbir şey* yoktur."

"Burada sözünü ettiğimiz bölge, az nüfuslu ya da kaza riski yüksek sınıfına girmiyor," diye belirtti Kennedy.

"Tamamen şans eseri." Taylor devam etti. "Ya da şanssızlık eseri, olaya hangi açıdan bakıldığına bağlı, Bay Garner, Nora'nın Lokantası adlı küçük bir kamyoncu lokantasının önünden geçerken kalp krizi geçirmiş. Direksiyon başında şuurunu yitirince kamyoneti yoldan çıkmış, alçak bir çimenlikten geçerek lokantaya doğru gitmiş. Görgü tanıklarına göre, Bay Garner'ın kamyoneti lokantanın ön cephesiyle doğrudan çarpışma hattındaymış.

"Sabahın o saatinde, yağan sağanak yağmur nedeniyle yedi müşteri, üç de çalışan olmak üzere lokantada sadece on kişi varmış. Müşterilerden ikisi kasabanın şerifi ile yardımcısıymış." Durup boğazını temizledi. "Son anda bir şey olmuş herhalde çünkü Bay Garner'ın kamyoneti yön değiştirerek birkaç metre farkla lokantayı ıskalamış. Yol kazalarına bakan adli tıp uzmanları, kamyonetin lokantaya birkaç metre kala büyük ve derin bir çukura girdiğini, bunun sonucunda da direksiyonun sert bir şekilde sola savrulduğunu söylüyorlar."

"Kamyonet, bitişikteki tuvalet binasına çarpmış," dedi Kennedy. "Bay Garner kalp krizinden ölmemiş olsa bile çarpışmanın etkisiyle ölecekmiş."

"Şimdi," dedi Taylor sağ işaret parmağını kaldırarak. "İşte ilk tuhaflık. Bay Garner'ın kamyoneti lokantayı ıskalayıp tuvalet

binasına doğru yöneldiğinde hemen dışarıda park halinde duran mavi bir Ford Taurus'un arkasına çarpmış. Araba lokantadaki müşterilerden birine aitmiş."

Taylor durakladı, Başkomiser Blake'in masasının yanındaki evrak çantasına uzandı.

"Bay Garner'ın kamyoneti Taurus'un arkasına çarpınca bagaj kapağı açılmış," dedi Kennedy.

"Şerif bunu gözden kaçırmış." Yine Taylor konuşmuştu. "Çünkü dışarı koşarken asıl derdi kamyonetin şoförüyle ve –eğer olsaydı– yolcularla ilgilenmekmiş."

Taylor evrak çantasına uzandı ve 28x20 boyutlarında renkli bir fotoğraf çıkardı.

"Ama yardımcısının gözünden kaçmamış," dedi. "Dışarı koşarken Taurus'un bagajındaki bir şey gözüne takılmış."

Hunter bekledi.

Taylor öne doğru bir adım attı, fotoğrafı ona verdi.

"Bagajın içinde bunu görmüş."

# Beş

**FBI Ulusal Eğitim Akademisi, Quantico,Virginia.**
**4.235 km uzakta.**

Son on dakikadır Özel Ajan Edwin Newman, FBI Akademi-si'nin kalbinin attığı birkaç binadan birinin bodrum katındaki nezarethanelerin kontrol odasında duruyordu. Doğu duvarına monte edilmiş çok sayıda güvenlik kamerası ekranına rağmen tüm dikkatini tek ve çok özel bir ekrana vermişti.

Newman, akademinin stajyerlerinden biri değildi. Hatta Davranış Analizi Birimi'nde çalışan ve eğitimini yirmi yıl önce tamamlamış çok deneyimli ve başarılı bir ajandı. Washington'da görev yapan Newman, dört gün önce Virginia'ya sırf yeni mahkûmla görüşmek için özel olarak gelmişti.

"Son bir saattir hiç kımıldamadı mı?" diye sordu Newman, ekranlara bakan büyük kontrol konsolunun başında oturan görevliye.

Görevli başını iki yana salladı.

"Hayır, ışıklar sönene kadar da kımıldamayacak. Daha önce de söylediğim gibi, bu adam tam bir makine. Böylesini hiç gör-medim. Onu dört gece önce getirdiklerinden beri rutinini hiç bozmadı. Yüzü tavana dönük, elleri karnının üzerinde birbirine kenetlenmiş halde, sırtüstü uyuyor, tıpkı tabuttaki bir ceset gibi. Gözlerini kapattı mı kılı bile kıpırdamıyor; seğirmiyor, dönmüyor, huzursuzlanmıyor, kaşınmıyor, horlamıyor, gecenin bir yarısı çişe

kalkmıyor, hiçbir şey yapmıyor. Elbette neden burada olduğuna dair hiçbir fikri yokmuş gibi bazen korktuğu oluyor ama çoğu zaman sanki dünyanın en rahat yatağında yatarmışçasına, hiçbir derdi olmayan bir adam gibi uyuyor. Ve size şunu söyleyebilirim ki…" ekranı gösterdi, "… şuna yatak demeye bin şahit ister. Üstünde kâğıt inceliğinde bir şilte olan son derece rahatsız bir tahta parçasından başka bir şey değil aslında."

Newman yamuk burnunu kaşıdı fakat bir şey söylemedi.

Görevli devam etti.

"Bu adamın iç saati, İsviçre saati gibi. Dalga geçmiyorum. Saatinizi ona göre ayarlayabilirsiniz."

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi Newman.

Görevli kıkırdadı. "Her sabah saat tam 05.45'te gözlerini açar. Alarm yok, gürültü yok, ışık yok, bizden onu çağıran yok, onu uyandırmak için hücresine dalan ajan yok. Kendi kendine kalkıverir. Tam 05.45'te, *pat diye* uyanıverir."

Mahkûmun tüm kişisel eşyaları alınmıştı. Yanında saat ya da başka bir zaman ölçer yoktu.

"Gözlerini açınca," diye devam etti görevli, "tam doksan beş saniye tavana bakar. Ne bir saniye fazla ne bir saniye eksik. İsterseniz son üç günün kayıtlarını izleyebilir ve zaman tutabilirsiniz."

Newman'dan tepki gelmedi.

"Doksan beş saniyenin ardından," dedi görevli, "yataktan kalkar, tuvalette işini görür ve yere yatıp önce şınav, sonra da mekik çeker: her sette onar tekrar. Rahatsız edilmezse setler arasında asgari dinlenmeyle elli set yapar. Ne homurdanır ne oflayıp puflar ne yüzünü ekşitir. Sadece saf kararlılık vardır. Sabah 06.30 ile 07.00 arasında kahvaltısı getirilir. Eğer setlerini bitirmemişse bitirene kadar devam eder, ancak ondan sonra oturup sakin bir şekilde yemeğini yer. Ve şikâyet etmeden hepsini bitirir. O tepsiye hangi tatsız yemeği koyarsak koyalım. Ondan

sonra sorguya alınır." Dönüp Newman'a baktı. "Sanırım sorgucu *sizsiniz*."

Newman cevap vermedi, başını olumlu ya da olumsuz anlamda sallamadı. Monitöre bakmaya devam etti sadece.

Görevli omuz silkti ve anlatmaya devam etti.

"Hücresine geri getirildiğinde –bu ne zaman olursa olsun– egzersiz rutininin ikinci kısmına devam eder: elli set daha şınav ve mekik." Kıkırdadı. "Eğer saymadıysanız ben söyleyeyim, bu her gün tam bin tekrar demek. İşi bittiğinde, eğer sorguya alınmazsa tam olarak şu anda ekranda gördüğünüz şeyi yapar: Yatağına oturur, bağdaş kurar, karşısındaki boş duvara bakar ve sanırım meditasyon yapar ya da dua falan eder, her neyse işte. Ama gözlerini asla kapatmaz. Ve size şu kadarını söyleyeyim, o duvara o şekilde bakması çok ürkütücü."

"Ne kadar süreyle?" dedi Newman.

"Değişiyor," dedi görevli. "Her gün bir kez duşa girme izni var ama mahkûmların duş saatleri günden güne değişir. Nasıldır bilirsiniz. Duvara bakarken onu almaya gelirsek transtan çıkar, yataktan iner, prangalanır ve duşa gider; ne söylenir ne karşı koyar ne kavga eder. Geri döndüğünde anında tekrar yatağa oturup duvara bakmaya devam eder. Eğer hiç rahatsız edilmezse saat 21.30'da ışıklar kapanana kadar o duvara bakmaya devam eder."

Newman başını salladı.

"Ama dün," diye ekledi görevli, "sırf meraktan, ışıkları beş dakika geç söndürdük."

"Durun tahmin edeyim," dedi Newman. "Hiçbir şey fark etmedi. Saat tam 21.30'da uzandı, 'tabuttaki ceset' pozisyonunu aldı ve ışıklar kapalı olsun ya da olmasın, uyudu."

"Aynen öyle," dedi görevli. "Dediğim gibi, adam İsviçre saati hassasiyetinde iç saati olan bir makine gibi." Duraklayıp Newman'a döndü. "Uzman değilim ama son dört gece ve dört günde gördüklerime göre, zihinsel açıdan bu adam kale gibi sağlam."

Newman hiçbir şey söylemedi.

"Haddimi aşmak istemem ama... sorgular sırasında hiç konuştu mu?"

Newman soruyu uzun süre düşündü.

"Bunu sormamın nedeni, prosedürü biliyorum. Bunun gibi özel bir mahkûm üç günlük sorgudan sonra konuşmazsa VIP muamelesi görmeye başlar ve bunun ne kadar zor bir süreç olduğunu hepimiz biliyoruz." Görevli gayriihtiyari saatine baktı. "Şey, üç gün oldu ve VIP muamelesi başlamak üzere olsaydı şimdiye kadar haberim olurdu. O yüzden konuştuğunu varsayıyorum."

Newman birkaç saniye daha ekranı izledikten sonra bir kez başını salladı. "Dün akşam ilk kez konuştu." Sonunda gözlerini monitörden ayırıp görevliye baktı. "Dört kelime söyledi."

# Altı

Hunter, Özel Ajan Courtney Taylor'ın kendisine uzattığı fotoğrafı incelerken kalp atışlarının hızlandığını ve vücudunda bir adrenalin dalgasının kabardığını hissetti. Sessiz birkaç saniyenin ardından nihayet bakışlarını fotoğraftan ayırıp Başkomiser Blake'e kaydırdı.

"Siz bunu gördünüz mü?" diye sordu.

Başkomiser başını salladı.

Hunter gözlerini tekrar fotoğrafa çevirdi.

"Elbette," dedi Kennedy yeniden ayağa kalkarak. "Bay Garner'ın kamyoneti, Ford Taurus'un arkasına çarpınca bagaj kapağının açılmasının yanı sıra buzluk da devrilmiş."

Fotoğrafta Taurus'un bagajında yan yatmış olan aile boyu, piknik tarzı bir buzluk görülüyordu. İçinden dökülen büyük buz küpleri sağa sola saçılmıştı. Buz küplerinin çoğu kıpkırmızıydı ve bunun tek sebebi kan olabilirdi. Ancak bu ikincil önemdeydi. Hunter tüm dikkatini başka bir şeye, kaza yüzünden devrilene kadar buzluğun içinde muhafaza edilen iki kesik kafaya odaklamıştı. İki kafa da kadın kafasıydı: Biri uzun, sarışın; diğeri kısa, kumraldı. Iki kafa da boyunlarının alt kısmından vücutlarından ayrılmıştı. Hunter'ın görebildiği kadarıyla, kesikler temizdi; deneyimli birinin işiydi.

Sarışın kadının kafası sol yanağının üzerine yatmış, uzun saçları yüzünün büyük bölümünü örtmüştü. Kumral kadının kafası ise buzluktan uzağa savrulmuş, birkaç buz küpünün yardımıyla

kafasının arkası bagajın zeminine gelecek şekilde sıkışmıştı ve yüz hatları son derece belirgindi. Hunter'ın nefesini kesen de bu oldu. Kadının yüzündeki yaralar kafasının kesilmesinden daha sarsıcıydı.

Üç küçük metal asma kilit her iki dudağındaki etleri düzensiz aralıklarla kabaca ve vahşice delerek ağzını kapatmış ama tamamen mühürlememişti. Kurumuş kanla kaplı narin dudakları hâlâ şiş görünüyordu ki bu da asma kilitlerin kadın hâlâ hayattayken etini parçaladığını gösteriyordu. Gözleri çıkarılmıştı. Göz çukurları boştu. Kurumuş kanla kaplı iki kara delik vardı sadece ve yanaklarından aşağı süzülen kanlar çılgın, koyu kırmızı bir şimşek görüntüsü oluşturmuştu.

Yaşlı bir kadının cildine sahip değildi fakat sadece fotoğraftan yaşını tahmin etmek neredeyse imkânsızdı.

"Bu fotoğraf Şerif Walton tarafından kazadan birkaç dakika sonra çekilmiş," dedi Kennedy, Hunter'ın yanına gidip duraklayarak. "Ajan Taylor'ın daha önce dediği gibi, o sabah lokantada kahvaltı ediyormuş. Hiçbir şeye dokunulmamış. Yağmurun kanıtları kısa sürede yok edeceğini bildiği için hızlı hareket etmiş."

Taylor evrak çantasının içine uzanıp yeni bir fotoğraf çıkardı, Hunter'a uzattı.

"Bu fotoğraf adli tıp ekibi tarafından çekilmiş," dedi. "Sadece bir saat uzaklıktaki Cheyenne'den oraya gitmişler ama gecikme süresini, ekibin toplanmasını ve yola çıkmadan önceki hazırlıkları eklediğinizde kazadan ancak yaklaşık dört saat sonra oraya varabilmişler."

Bu yeni fotoğrafta iki kafa da Taurus'un bagajında yukarı bakacak şekilde yan yana yerleştirilmişti. Sarışın kadının yüzünde kumral kadınınkiyle tamamen aynı yaralar vardı. İkinci kadının yaşını tahmin etmek de yine neredeyse imkânsızdı.

"Gözleri buzluğun içinde miymiş?" diye sordu Hunter dikkatini fotoğraftan hiç ayırmadan.

"Hayır," dedi Taylor. "Buzlukta başka bir şey yokmuş." Önce Kennedy'ye, sonra tekrar Hunter'a baktı. "Ayrıca cesetlerinin nerede olabileceğine dair hiçbir fikrimiz yok."

"Hepsi bu kadar da değil," dedi Kennedy.

Hunter'ın bakışları fotoğraftan ayrılıp FBI'dan gelen adama kaydı.

"Asma kilitler kadınların dudaklarından çıkarıldığında," dedi Kennedy başıyla fotoğrafı işaret ederek, "ikisinin de tüm dişlerinin çekilmiş olduğu ortaya çıkmış." Söylediklerinin etkisini artırmak için durakladı. "Ve dilleri de kesilmiş."

Hunter sessiz kaldı.

"Elimizde ceset olmadığından," dedi Taylor tekrar sözü alarak, "ve sonuç olarak parmak izi de olmadığından, failin kurbanların kimliğinin belirlenmesini önlemek için dişlerini ve muhtemelen gözlerini çıkardığı iddia edilebilir ancak her iki kurbana uygulanan vahşet..." Durakladı ve bir noktaya dikkat çekmek için sağ işaret parmağını kaldırdı. "... ve bunun *ölüm öncesi* yapılmış olması, bize tam tersini söylüyor. Onları her kim öldürdüyse bunu yapmaktan zevk almış." Son birkaç kelimesini sanki büyük bir sırrı açıklamış gibi sarf etti. Biraz kibirli bir tavrı vardı.

Kennedy bir yandan yüzünü buruştururken bir yandan da Taylor'a sert bir bakış attı çünkü özel ajan o odada bulunanlara bilmedikleri bir şey söylememişti. FBI Ulusal Şiddet Suçları Analiz Merkezi'nin ya da Davranış Analizi Birimi'nin bir mensubu olmamasına rağmen Robert Hunter, Kennedy'nin şimdiye kadar tanıdığı en iyi suçlu profilcisiydi. Hunter'ı FBI'a ilk kez yıllar önce, Hunter'ın *Suçlu Davranışlarının İleri Düzey Psikolojik İncelemesi* başlıklı doktora tezini ilk okuduğunda almaya çalışmıştı. Hunter o sırada sadece yirmi üç yaşındaydı.

Tez, Kennedy'yi ve dönemin FBI direktörünü o denli etkilemişti ki NCAVC'de zorunlu okuma haline gelmişti ve hâlâ da öyleydi. O zamandan beri yıllar içinde Kennedy birkaç kez

Hunter'ı ekibine katmaya çalışmıştı. Ona göre Hunter'ın ABD'nin, hatta belki de dünyanın en gelişmiş seri katil izleme ekibine katılmaktansa LAPD'nin Cinayet Özel Büro biriminde dedektif olmayı tercih etmesinin hiçbir mantıklı yanı yoktu. Evet, Hunter, LAPD tarafından failin aşırı vahşet ve/veya sadizm uyguladığı cinayetleri ve seri cinayetleri araştırmak için oluşturulmuş özel bir birim olan Aşırı Şiddet İçeren Suçlar Birimi'nin başdedektifiydi ve yaptığı işte çok iyiydi. Tutuklama geçmişi bunu kanıtlıyordu fakat yine de FBI ona LAPD'den çok daha fazlasını sunabilirdi. Gelgelelim Hunter federal ajan olmakla zerre kadar ilgilenmemiş, Kennedy ve üstleri tarafından kendisine yapılan bütün teklifleri reddetmişti.

"Ilginç bir vaka," dedi Hunter fotoğrafları Taylor'a geri vererek. "Ama FBI ve NCAVC benzer... hatta çok daha rahatsız edici bir sürü vakayı araştırmıştır. Bu pek de yeni bir şey sayılmaz."

Kennedy de Taylor da buna itiraz etmediler.

"Anladığım kadarıyla kurbanların kimliğini bilmiyorsunuz," dedi Hunter.

"Doğru," dedi Kennedy.

"Ve kafalarının Wyoming'de bulunduğunu söylemiştiniz?"

"Bu da doğru."

"O zaman bir sonraki sorumun ne olacağını tahmin edebiliyorsunuzdur, değil mi?" dedi Hunter.

Kısa bir tereddüt.

"Eğer kurbanların kim olduğunu bilmiyorsak," dedi Taylor ona başını sallayarak, "ve kafaları da Wyoming'de bulunmuşsa Los Angeles'ta ne işimiz var?"

"Ve ben neden buradayım?" diye ekledi Hunter hızlıca saatine bakarak. "Birkaç saat içinde yetişmem gereken bir uçak var ve daha valizimi bile hazırlamadım."

"Biz buradayız ve siz de buradasınız çünkü Birleşik Devletler federal hükümetinin yardımınıza ihtiyacı var," dedi Taylor.

"Alı, hadi ama," dedi Başkomiser Blake dudaklarında alaycı bir sırıtışla. "Bize vatanseverlik nutukları mı çekeceksiniz şimdi bir de? Sen ciddi misin?" Ayağa kalktı. "Dedektiflerim Los Angeles şehri ve dolayısıyla da bu ülke için her gün hayatlarını tehlikeye atıyorlar. O yüzden kendine bir iyilik yap ve o konuya hiç girme, tatlım." Taylor'a metali bile eritebilecek bir bakışla baktı. "Bu saçmalık insanlar üzerinde gerçekten işe yarıyor mu?"

Taylor tam cevap vermek üzereyken Hunter lafa girdi.

"Yardımıma ihtiyacınız mı var? Neden?" Kennedy'ye hitap etmişti. "Ben FBI ajanı değilim, kaldı ki emrinde sayamayacağın kadar çok araştırmacın var. Suçlu profilcilerinden oluşan ekibi saymıyorum bile."

"Hiçbiri senin kadar iyi değil," dedi Kennedy.

"Dalkavuklukla burada hiçbir yere varamazsın," dedi Başkomiser Blake.

"Ben profilci değilim, Adrian," dedi Hunter. "Bunu biliyorsun."

"Sana ihtiyaç duymamızın asıl nedeni bu değil zaten, Robert," dedi Kennedy, bir an durakladı ve Taylor'a başını salladı. "Anlat."

# Yedi

Kennedy'nin ses tonu Hunter'ın sağ kaşının hafifçe yukarı kalkmasına neden oldu. Dönüp Ajan Taylor'a baktı ve bekledi.

Taylor parmaklarının ucuyla dağınık saçlarını kulaklarının arkasına attıktan sonra anlatmaya başladı.

"Ford Taurus, o sabah lokantada kahvaltı eden müşterilerden birine aitmiş. Ehliyetine göre adı Liam Shaw, 13 Şubat 1968'de Tennessee, Madison'da doğmuş." Taylor duraklayıp Hunter'ı bir süre izledi, ismi tanıyıp tanımadığına dair bir işaret yakalamaya çalıştı. Yakalayamadı.

"Ehliyetine göre mi?" diye sordu Hunter bakışları Taylor ve Kennedy arasında gidip gelerek. "Yani şüpheleriniz var." Bu, sorudan ziyade bir tespitti.

"İsmi kontrol ettik," dedi Kennedy. "Yasal görünüyor."

"Ama yine de şüpheleriniz var." Hunter üsteledi.

"Sorun şu ki..." Bu kez konuşan Taylor'dı. "En fazla on dört yıl geriye gidersek her şey normal görünüyor. Bunun dışında..." Başını belli belirsiz iki yana salladı. "13 Şubat 1968'de, Tennessee, Madison'da doğan Liam Shaw hakkında hiçbir şey bulamadık. Sanki o tarihten önce hiç var olmamış gibi."

"Ve adını söylediğinizde beni gözlemlemenize bakılırsa," dedi Hunter, "onu tanıyıp tanımadığıma dair bir işaret arıyordunuz. Neden?"

Taylor etkilenmiş görünüyordu. İfadesiz suratıyla, insanlara fark ettirmeden onları inceleyebilmesiyle her zaman gurur duymuştu fakat Hunter onu bir kitap gibi okumuştu.

Kennedy gülümsedi. "Sana iyi olduğunu söylemiştim."

Taylor bu yorumu dikkate almadı.

"Bay Shaw, Şerif Walton ve yardımcısı tarafından olay yerinde tutuklanmış," dedi özel ajan. "Ancak Şerif Walton, kendisinin ve küçük teşkilatının boyunu aşan bir olayla karşı karşıya olduklarını hemen fark etmiş. Taurus'un plakası Montana'ya aitti ve bu da eyaletler arası bir durum yaratıyordu. Hal böyleyken Wyoming Şerif Departmanı'nın bizi olaya dâhil etmekten başka seçeneği yoktu."

Durakladı, evrak çantasının içini karıştırarak yeni bir belge aradı.

"Şimdi, işte bu hikâyedeki ikinci tuhaflık," dedi devam ederek. "Taurus, Bay Shaw'un adına kayıtlı değil. New Yorklu Bay John Williams adına kayıtlı."

Belgeyi Hunter'a uzattı.

Hunter kendisine verilen kâğıda şöyle bir baktı.

"Sürpriz," dedi Kennedy. "Arabanın kayıtlı olduğu adreste John Williams diye biri yoktu."

"John Williams oldukça yaygın bir isim," dedi Hunter.

"Fazlasıyla yaygın," dedi Taylor. "Sadece New York'ta yaklaşık bin beş yüz tane var."

"Ama Bay Shaw'u gözaltına aldınız, değil mi?"

"Evet," diye onayladı Taylor.

Kafası hâlâ karışık olan Hunter, Başkomiser Blake'e baktı. "Yani elinizde Tennesseeli olduğu anlaşılan Bay Shaw diye biri, kimliği belirsiz iki kadının kafası, Montana plakalı ve New Yorklu Bay Williams adına kayıtlı bir araç var." Odadakilere omuz silkti. "Asıl sorum hâlâ geçerli. Neden siz Los Angeles'tasınız? Ve ben

neden evde valiz hazırlamak yerine buradayım?" Saatine bir kez daha baktı.

"Çünkü Bay Shaw konuşmuyor," dedi Taylor sesi hâlâ sakin.

Hunter birkaç saniye boyunca ona sert bir ifadeyle baktı.

"Peki bu benim sorumu nasıl cevaplıyor?"

"Ajan Taylor'ın ifadesi yüzde yüz doğru değil," diye araya girdi Kennedy. "Bay Shaw dört gündür gözaltında. Tutuklandıktan bir gün sonra bize transfer edildi. Şu anda Quantico'da tutuluyor. Vakaya Ajan Taylor ve Ajan Newman'ı atadım."

Hunter'ın gözleri bir an için Taylor'a kaydı.

"Ama Ajan Taylor'ın dediği gibi..." diye sözlerini sürdürdü Kennedy, "... Bay Shaw konuşmayı reddediyor."

"Yani?" diye araya girdi Başkomiser Blake biraz alaycı bir tavırla. "Bu ne zamandan beri FBI'ın birinden bilgi almasına engel oluyor?"

Kennedy bu iğneli söz karşısında hiç istifini bozmadı.

"Dün akşamki sorgu sırasında," diye devam etti, "Bay Shaw nihayet ilk kez konuşmuş." Durakladı ve doğu duvarındaki büyük pencereye doğru yürüdü. "Sadece dört kelime etmiş."

Hunter bekledi.

"Şöyle demiş: '*Sadece Robert Hunter'la konuşacağım.*'"

# Sekiz

Hunter kıpırdamadı. Gözünü bile kırpmadı. Yüz ifadesi değişmedi. Kennedy'nin sözleri onu herhangi bir şekilde etkilemişse bile buna dair hiçbir belirti göstermedi.

"Eminim Amerika'daki tek Robert Hunter ben değilimdir," dedi sonunda.

"Eminim değilsindir," dedi Kennedy. "Ama Bay Shaw'un başka birinden değil, senden bahsettiğine de eminiz."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Ses tonundan dolayı," dedi Kennedy. "Duruşundan, kendine güveninden, tavrından... ona dair her şeyden dolayı. Görüntüleri sayısız defa analiz ettik. Bizi az çok biliyorsun, Robert. En ufak bir işareti okumak, en ufak bir ses tonlaması değişikliğini fark etmek, beden dili sinyallerini tanımak üzere eğitilmiş adamlarım olduğunu biliyorsun. Bu adam kendinden emindi. Hiç tereddüt yoktu. Korku yoktu. Hem de hiç. Kimden bahsettiğini anlayacağımızı biliyordu."

"İsterseniz kaydı izleyebilirsiniz," dedi Taylor. "Burada bir kopyası var." Evrak çantasını gösterdi. Hunter sessiz kaldı.

"Bu yüzden belki bu ismi tanıyabileceğini düşündük," dedi Kennedy. "Ama zaten Liam Shaw'un sahte bir isim olduğuna dair şüphelerimiz de vardı."

"Bay Liam Shaw'un sözde memleketi Tennessee'ye baktınız mı?" diye sordu Başkomiser Blake. "Orada bir yerde bir Robert Hunter olabilir."

"Hayır, bakmadık," dedi Taylor. "Gerek yoktu. Müdür Kennedy'nin de dediği gibi Bay Shaw kendinden fazlasıyla emindi. Tam olarak kimden bahsettiğini bulmamızın hiç zaman almayacağını biliyordu."

Kennedy sözü devraldı. "İsmi duyar duymaz sadece bir kişiden bahsediyor olabileceğini anladım. Senden, Robert."

"Görüntüler yanınızda mı?" dedi Hunter.

"Yanımda," dedi Taylor. "Ayrıca Bay Shaw'un fotoğrafı da var." Evrak çantasından son bir fotoğraf daha çıkardı ve Hunter'a uzattı.

Hunter sessizce, uzun süre fotoğrafa baktı. Yine ne yüz ifadesinden ne beden dilinden bir şey anlaşılıyordu. Derken derin bir nefes alıp Kennedy'yle göz göze geldi.

"Şaka mı bu?"

# Dokuz

Kendisine Liam Shaw diyen adam, Virginia, Quantico'daki FBI Akademisi kompleksinde yer alan sıradan bir binanın yer altındaki beşinci katında bulunan küçük hücresinde yatağında oturuyordu. Bağdaş kurmuş, birbirine gevşekçe kenetlediği ellerini kucağına koymuştu. Gözleri açıktı fakat hiç hareket etmiyorlardı; sadece ölü, yarı korkmuş, yarı kararsız bir ifadeyle önündeki boş duvara bakıyordu. Hiç kıpırdamıyordu. Ne başını sallıyor ne başparmaklarını ya da diğer parmaklarını kımıldatıyor ne bacaklarını düzeltiyor ne de vücudunu oynatıyordu. Heykel gibi duruyordu. Yalnızca kaçınılmaz bir motor tepki olarak göz kırpıyordu.

Son bir saattir o pozisyondaydı, yeterince uzun süre bakarsa sihirli bir şekilde başka bir yere ışınlanacakmış gibi sadece duvara bakıyordu. Şimdiye bacaklarına çoktan kramp girmiş olmalıydı. Ayakları karıncalanmış olmalıydı. Boynu hareketsizlikten tutulmuş olmalıydı fakat kendi lüks oturma odasında oturan bir adam kadar rahat ve stressiz görünüyordu.

Bu tekniği kendine uzun zaman önce öğretmişti. Ustalaşması uzun yıllar almıştı fakat artık zihnini çoğu düşünceden neredeyse tamamen arındırabiliyordu. Sesleri kolayca engelleyebiliyor, gözleri tamamen açık olmasına rağmen etrafında olup bitenleri görmezden gelebiliyordu. Bu, zihnini neredeyse doğaüstü bir seviyeye yükselten bir tür meditasyon haliydi ve onu zihinsel

olarak güçlü tutuyordu ki en önemlisi de buydu. Zira şu anda tam da ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu biliyordu.

Dün geceden beri ajanlar onu rahatsız etmeyi bırakmıştı. Ama er ya da geç yine rahatsız edeceklerdi. Konuşmasını istiyorlardı fakat o ne söyleyeceğini bilmiyordu. Polis prosedürünü yeterince bildiğinden, onlara yapacağı açıklama doğru olsa bile bunun yeterli olmayacağını biliyordu. Onların nazarında, ne söylerse söylesin ya da söylemesin, zaten suçluydu. Ayrıca normal bir polis ya da şerif teşkilatı tarafından tutulmayıp FBI'a teslim edilmiş olmasının işleri son derece karmaşık hale getirdiğinin de farkındaydı.

Onlara yakında bir şeyler vermesi gerekiyordu çünkü sorgu yöntemleri değişmek üzereydi. Bunu hissedebiliyordu. Sorgucularının her ikisinin de ses tonundan bunu sezebiliyordu.

Kendine Ajan Taylor diyen çekici sarışın kadın yumuşak dilli, alımlı ve kibarken kendine Ajan Newman diyen yamuk burunlu iri adam çok daha agresif ve asabiydi. Tipik iyi polis kötü polis taktiği. Fakat onun sessiz kalmaktaki ısrarından kaynaklanan öfke kendini göstermeye başlamıştı. Cazibe ve nezaket sona ermek üzereydi. Son sorgulama seansında bu açıkça görülmüştü.

Derken aklına bir fikir ve beraberinde de bir isim geldi: *Robert Hunter.*

# On

Hunter sonunda valizini hazırlamak üzere dairesine dönebildi fakat birkaç saat sonra bindiği uçak Hawaii'ye gitmek üzere bilet aldığı uçak değildi.

Özel Hawker jeti pistte ilerledikten sonra nihayet Van Nuys Havaalanı kontrol kulesinden kalkış "onayını" aldı.

Hunter uçağın arka tarafında oturmuş, büyük bir fincan sade kahve içiyordu. İşi pek fazla seyahat etmesine izin vermiyordu, seyahat ettiğinde ise –eğer mümkünse– genellikle arabayı tercih ediyordu. Daha önce birkaç ticari uçağa binmişti fakat ilk kez özel bir jete biniyordu. Etkilendiğini itiraf etmek zorundaydı. Uçağın içi hem lüks hem de aynı ölçüde kullanışlıydı.

Kabin yaklaşık yedi metre uzunluğunda ve iki metre genişliğindeydi. Karşılıklı olarak yerleştirilmiş sekiz adet çok rahat, krem rengi deri koltuk vardı: koridorun her iki yanında, her biri kendi elektrik prizine ve iletişim sistemine sahip dört tekli koltuk. Sekiz koltuğun tamamı 360 derece dönebiliyordu. Düşük ısılı LED tepe ışıkları kabine hoş ve aydınlık bir hava katıyordu.

Ajan Taylor, Hunter'ın hemen önündeki koltukta oturmuş, önündeki katlanabilir masanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. Adrian Kennedy ise Hunter'ın sağında, koridorun karşı tarafında oturuyordu. Başkomiser Blake'in ofisinden ayrıldıklarından beri sürekli cep telefonuyla konuşuyordu.

Sorunsuz bir şekilde havalanan uçak, hızla otuz bin fit seyir yüksekliğine tırmandı. Hunter gözlerini penceresinin dışındaki mavi, bulutsuz gökyüzüne dikmiş, bir sürü düşünceyle boğuşuyordu.

"Ee," dedi Kennedy sonunda telefonunu elinden bırakıp ceketinin cebine koyarak. Yüz yüze konuşabilmek için koltuğunu Hunter'a çevirmişti. "Bana biraz şu adamdan bahsetsene, Robert. Kim o?"

Taylor dizüstü bilgisayarında yazmayı bırakıp koltuğunu iki adama bakacak şekilde yavaşça döndürdü.

Hunter gözlerini bir süre daha mavi gökyüzünden ayırmadı.

"Tanıdığım en zeki insanlardan biridir," dedi Hunter sonunda. "Muazzam bir öz disipline ve iradeye sahiptir."

Kennedy ve Taylor beklediler.

"Adı Lucien, Lucien Folter," diye devam etti Hunter. "Ya da en azından ben onu bu isimle tanıyordum. Onunla Stanford Üniversitesi'ndeki ilk günümde tanıştım. On altı yaşındaydım."

Hunter, Güney Los Angeles'ın yoksul mahallelerinden Compton'da, işçi sınıfı bir ailenin tek çocuğu olarak büyümüştü. Annesi, o daha yedi yaşındayken kanserle olan savaşı kaybetmişti. Babası bir daha hiç evlenmemiş, tek başına bir çocuk yetiştirmenin zorluklarıyla başa çıkabilmek için iki işte birden çalışmak zorunda kalmıştı.

Hunter hep diğerlerinden farklı olmuştu. Çocukken bile beyni sorunları herkesten daha hızlı çözüyordu. Okul onu sıkıyor, bunaltıyordu. Altıncı sınıftaki tüm derslerini iki aydan kısa bir sürede bitirmiş, sırf uğraş olsun diye, ortaokulun kalan yıllarındaki tüm dersleri de okuyup bitirmişti. Bunu yaptıktan sonra okul müdüründen yedinci ve sekizinci sınıfların final sınavlarına girmek için izin istemişti. Okul müdürü de sırf merakından ona izin vermişti. Hunter bütün sınavlarda başarılı olmuştu.

İşte o zaman okulun müdürü Los Angeles Eğitim Kurulu'yla temasa geçmeye karar vermişti. Bir dizi sınav ve testin

ardından, Hunter on iki yaşında Mirman Üstün Yetenekliler Okulu'na kabul edilmişti.

Fakat özel bir okulun müfredatı bile onun ilerlemesini yavaşlatmaya yetmemişti.

On dört yaşına geldiğinde Mirman'ın lise İngilizce, tarih, matematik, biyoloji ve kimya müfredatlarını başarıyla tamamlamıştı. Dört yıllık lise eğitimini iki yıla sığdırmış, on beş yaşında onur derecesiyle mezun olmuştu. Bütün öğretmenlerinin referanslarıyla Hunter, Stanford Üniversitesi'ne "özel koşullu" öğrenci olarak kabul edilmişti.

On dokuz yaşına geldiğinde Psikoloji bölümünü *en yüksek onurla* çoktan bitiren Hunter, yirmi üç yaşında Suçlu Davranışı Analizi ve Biyopsikoloji alanında doktorasını tamamlamıştı.

"Onun oda arkadaşınız olduğunu mu söylemiştiniz?" dedi Taylor.

Hunter başıyla onayladı. "Hem de ilk günden. Üniversitedeki ilk günümde bana bir yurt odası tahsis edilmişti." Omuz silkti. "Lucien'e de aynı oda verilmişti."

"Oda kaç kişilikti?"

"Sadece ikimiz vardık. Odalar küçüktü."

"O da mı psikoloji okuyordu?"

"Evet." Hafızası onu uzun yıllar öncesine doğru yolculuğa çıkarırken Hunter bakışlarını pencerenin dışındaki gökyüzüne çevirdi. "İyi bir adamdı. Bana o kadar dostça davranmasını hiç beklemezdim."

Taylor kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsunuz?"

Hunter tekrar omuz silkti. "Etrafımdaki herkesten küçüktüm. Sporla ya da herhangi bir fiziksel aktiviteyle hiç ilgilenmemiştim, spor salonuna da gitmemiştim. Çok sıska ve hantaldım, saçlarım uzundu ve o zamanlar çoğu insandan farklı giyinirdim. Aslında zorbaları mıknatıs gibi çekiyordum. Lucien o sırada on dokuz

yaşındaydı, sporu çok seviyordu ve düzenli olarak spor yapıyordu. Genellikle benim gibi biriyle uğraşacak türden biriydi."

Hunter'ın görünüşüne ve fiziğine bakılırsa gençliğinde sıska ve hantal bir çocuk olduğunu kimse tahmin edemezdi. Vaktiyle lisedeki sporculardan biriymiş izlenimi veriyordu. Hatta belki futbol ya da güreş takımının kaptanı bile sanılabilirdi.

"Ama o benimle uğraşmadı," diye devam etti Hunter. "Hatta bana sataşılmasını önledi bile diyebilirim. Çok iyi dost olduk. Spor salonuna gitmeye başladığımda bana antrenman, beslenme konusunda ve diğer konularda yardım etti."

"Peki günlük yaşantısında nasıldı?"

Hunter, Taylor'ın Folter'ın karakter özelliklerinden bahsettiğini biliyordu.

"Şiddet yanlısı biri değildi, eğer sorduğunuz buysa. Hep sakindi. Kontrolünü hiç kaybetmezdi. Bu iyi bir şeydi çünkü çok iyi dövüşürdü."

"Ama az önce onun şiddet yanlısı biri olmadığını söylemiştiniz," dedi Taylor.

"Doğru."

"Ama az önce onu kavga ederken gördüğünüzü de ima ettiniz."

Yarım bir baş sallama. "Evet."

Taylor'ın gözleri ve dudağını büküşü sessiz bir soru soruyordu.

"Ne kadar sakin ya da soğukkanlı olursan ol, bazen beladan kaçamazsın," dedi Hunter.

"Ne gibi?" diye üsteledi Taylor.

"Lucien'i kavga ederken sadece bir kez gördüm," dedi Hunter. "Ve gerçekten de yumruklarını kullanmadan beladan kaçmaya çalıştı fakat işler istediği gibi gitmedi."

"Nasıl yani?"

Hunter omuz silkti. "Lucien hafta sonu barda bir kızla tanışmış ve geceyi onunla sohbet ederek geçirmiş. Bildiğim kadarıyla hepsi bu kadardı. Birlikte olmamışlar, öpüşmemişler, kötü

hiçbir şey olmamış, sadece biraz içip flört etmişler ve bol bol da gülmüşler. O hafta sonundan sonraki pazartesi günü, geç vakitte kütüphaneden ders çalışmaktan dönerken hepsi oldukça iri yarı dört kişi yolumuzu kesti. İçlerinden biri kızın 'öfkeli' eski erkek arkadaşıydı. Görünüşe göre, kısa bir süre önce ayrılmışlardı. Şimdi, Lucien'in bir özelliği vardı, ağzı çok iyi laf yapardı. Tereciye tere satabilirdi, o kadar. Durumu mantıklı bir şekilde açıklamaya çalıştı. Özür diledi, kızın erkek arkadaşı olduğunu ya da ondan yeni ayrıldığını bilmediğini söyledi. Bilse ona asla yaklaşmayacağını ekledi. Ama gençler anlamak istemiyordu. Oraya özür dinlemek için gelmediklerini söylediler. Lucien'i hırpalamak için oradaydılar, nokta."

"Peki sonra ne oldu?" dedi Taylor.

"Pek bir şey olmadı. O zamana kadar hiç böyle bir şey görmemiştim. Lucien'e saldırdılar. Ben ise ne kadar sıska olsam da oturup en iyi arkadaşımın Neandertal kılıklı dört herif tarafından dövülmesini izleyecek değildim ama kılımı bile kıpırdatmaya fırsat bulamadım. On, bilemedin on beş saniyede her şey bitmişti. Neler olduğunu ayrıntılarıyla anlatamam ama Lucien hızlı hareket ediyordu, hem de çok hızlı. Göz açıp kapayıncaya kadar gençlerin dördü de yere serilmişti. İkisinin burnu, birinin üç ya da dört parmağı kırılmıştı; dördüncü ise kasıklarına sağlam bir tekme yemişti. Oradan ayrıldıktan sonra ona bunu yapmayı nerede öğrendiğini sordum."

"Peki ne dedi?"

"Bana saçma bir cevap verdi. Çok fazla dövüş filmi izlediğini söyledi. Lucien hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da cevap vermek istemediğinde onu zorlamanın bir anlamı olmadığıydı. Ben de üstelemedim."

"Ağzı çok iyi laf yapar demiştiniz," dedi Taylor sesinde hafif bir alay tınısıyla. "Son birkaç gündür pek konuşmadı."

"Onu en son ne zaman gördün?" dedi Kennedy.

"Doktora diplomamı aldığım gün," dedi Hunter. "Üniversiteden ondan bir yıl önce mezun olmuştum."

Taylor, Hunter'ın öz geçmişinden dört yılı üç yıla sığdırarak üniversiteyi de vaktinden önce bitirdiğini biliyordu.

"Ama Stanford'da kaldım," dedi Hunter. "Doktora eğitimime devam etmek için ikinci bir burs teklif edilince kabul ettim. Lucien ve ben, o mezun olana kadar bir yıl daha aynı yurt odasını paylaşmaya devam ettik. Sonrasında o, Stanford'dan ayrıldı."

"Görüşmeye devam ettiniz mi?"

"Ettik ama çok uzun süre değil," dedi Hunter. "Mezun olduktan sonra birkaç ay ara verdi. Bir süre seyahat ettikten sonra üniversiteye dönmeye karar verdi. O da doktora yapmak istiyordu."

"Stanford'a geri mi döndü?"

"Hayır. Yale'a gitti."

"Connecticut'a mı?" Taylor şaşırmıştı. "Orası ta ülkenin öbür ucunda. Kaliforniya'da Stanford, Berkeley, Caltech ve UCLA varken neden o kadar uzağa gitti ki? Bunların hepsi ülkenin kalburüstü okulları."

"Yale da harika bir üniversite," diye karşı çıktı Hunter.

"Biliyorum. Ama ne demek istediğimi anladınız siz. Connecticut, Kaliforniya'ya çok uzak. Orada uzun yıllar yaşadıktan sonra muhtemelen Los Angeles'ta bir sürü arkadaşı vardı ve belli bir düzen kurmuştu diye tahmin ediyorum. Bu ani değişikliğin nedeni neydi? Ailesi Connecticutlı mı?"

Hunter duraklayıp hatırlamaya çalıştı.

"Ailesinin nereli olduğunu bilmiyorum," dedi. "Onlardan hiç bahsetmedi."

Taylor'ın bakışları yavaşça Kennedy'ye, sonra tekrar Hunter'a kaydı.

"Sizce de bu biraz tuhaf değil mi?" diye sordu özel ajan. "İkiniz yıllarca aynı yurt odasında birlikte kalmışsınız. Sizin

deyiminizle, yakın dost olmuşsunuz. Ailesiyle ilgili hiçbir şey anlatmadı mı?"

Hunter umursamazca omuz silkti.

"Anlatmadı ve bunun hiç de tuhaf olduğunu düşünmüyorum. Ona ya da bir başkasına ben de ailemden bahsetmedim. Bazı insanlar mahremiyetine diğerlerinden daha fazla değer verir."

"Yani onu en son doktora diplomanı aldığında gördün," dedi Kennedy.

Hunter başını salladı. "Mezuniyet töreni için geldi, bir gün kaldı ve ertesi sabah uçakla geri döndü. O zamandan beri ondan bir daha haber almadım."

"Connecticut'a döndü ve sırra kadem mi bastı yani?" Yine Taylor konuşmuştu. "Yakın dost olduğunuzu sanıyordum."

"Belki de sırra kadem basan bendim," dedi Hunter.

Taylor bir an tereddüt etti.

"Neden ki? Sizinle temas kurmaya çalıştı mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Hunter. "Ama ben de onunla iletişim kurmaya çalışmadım." Duraklayıp başını çevirdi. "Mezuniyetimden sonra kimseyle iletişim kurmadım."

# On Bir

Özel Hawker jeti, Los Angeles'taki Van Nuys Havaalanı'ndan kalktıktan neredeyse tam beş saat sonra, Virginia, Quantico'daki Turner Field pistine iniş yaptı.

Hunter'ın Kennedy ve Taylor'la eski arkadaşına dair hatırlayabildikleri hakkında yaptığı konuşmanın ardından uzun uçuşun geri kalanında hep birlikte sessizce oturdular. Kennedy birkaç saat uyudu fakat Hunter ve Taylor kendi düşüncelerinin içinde kaybolmuş bir halde uçuş boyunca uyanık kaldılar. Nedense Taylor'ın hafızası onu çocukluğuna ve çok küçük yaşta kendi başının çaresine bakmayı öğrenmek zorunda kaldığı günlere götürdü.

Görünüşte sağlıklı olan babası, o on dört yaşındayken koroner anevrizmanın tetiklediği beklenmedik bir kalp krizi sonucu ölmüştü. Taylor ve genç annesi onun ölümünü kabullenmekte zorlanmışlardı. Sonraki birkaç yıl, son on beş yıldır ev hanımı olan annesinin bir dizi geçici işte çalıştığı, eşini kaybetmenin ve dolayısıyla da ebeveyn olarak tek başına kalmanın getirdiği baskılarla mücadele ettiği, duygusal ve mali açıdan zorlu bir çabaya dönüşmüştü.

Taylor'ın annesi ince ruhlu, hassas bir kadındı fakat tek başına yaşamayı kaldıramayan insanlardandı. Bazıları şiddet uygulayan bir dizi beleşçi erkek arkadaşı olmuştu. Taylor liseden mezun olmak üzereyken annesi tekrar hamile kalmıştı. Annesinin o zamanki erkek arkadaşı ona bu tür bir sorumluluk istemediğini,

baba olmaya ve aile kurmaya hazır olmadığını, zerre kadar umursamadığı bir kıza, başkasının kızına babalık yapmaya hiç niyeti olmadığını söylemişti. Taylor'ın annesi, adamın ayarladığı kürtaj randevusuna gitmeyi reddedince adam onu terk etmiş, ertesi gün de şehirden ayrılmıştı. Ondan bir daha haber almamışlardı.

Annesi hamile olduğu için çalışamayan Taylor, üniversiteye gitme fikrinden vazgeçerek yerel bir alışveriş merkezinde tam zamanlı çalışmaya başlamıştı. Bir ay sonra annesi Adam adında bir erkek bebek dünyaya getirmiş fakat ne yazık ki on sekizinci kromozomda bir bozuklukla doğan Adam'da orta derecede zekâ geriliği, kas atrofisi, kafatası ve yüzünde deformasyon ve hareketlerini koordine etmede zorlanma gibi sorunlar ortaya çıkmıştı. Taylor'ın annesi, Adam'ın doğumuna sevineceğine kontrolden çıkmış bir depresyon sarmalına girmişti. Bu durumla nasıl başa çıkacağını bilememiş ve teselliyi uyku haplarında, antidepresanlarda ve alkolde bulmuştu. Taylor on yedi yaşında hem "evin büyük kızı" hem "abla" hem de "evin erkeği" olmak zorunda kalmıştı.

Devlet yardımı yeterli olmadığından, Taylor sonraki üç yıl boyunca bulabildiği her işte çalışarak kardeşine ve annesine bakmıştı fakat tüm tıbbi desteğe rağmen Adam'ın sağlığı kötüleşmeye devam etmiş ve üçüncü yaş gününden iki ay sonra ölmüştü. Annesinin depresyonu epeyce kötüleşmişti fakat sağlık sigortası olmadan profesyonel yardım bulmak neredeyse imkânsızdı.

Yağmurlu bir gecede, Taylor şehir merkezinde geç saatlere kadar garsonluk yaptığı restorandan eve döndüğünde mutfak masasının üstünde annesinden bir not bulmuştu:

*Sana ve Adam'a iyi bir anne olamadığım için özür dilerim, tatlım. Bütün hatalarım için özür dilerim. Sen bir annenin isteyebileceği en iyi evlatsın. Seni tüm kalbimle seviyorum. Umarım bir gün beni bu kadar zayıf, bu kadar aptal olduğum*

*ve omuzlarına bunca yükü yüklediğim için affedebilirsin. Lütfen mutlu ol, tatlım. Bunu hak ediyorsun.*

Notu okuyunca Taylor'ın kalbi korkudan duracak gibi olmuş ve hemen annesinin odasına koşmuştu... ama çok geçti. Annesinin yatağının yanı başındaki komodinde biri uyku hapı, biri antidepresan ve biri de votka olmak üzere üç boş şişe vardı. Taylor hâlâ o geceyle ilgili kâbuslar görüyordu.

Uçak indiğinde FBI tarzı, renkli camlı siyah bir GMC cip onları pistte bekliyordu.

Hunter uçaktan indi, sabahın erken saatlerindeki esintiye karşı bir seksen üçlük vücudunu esnetti. Yeniden temiz hava solumak ve nihayet böyle dar bir alandan çıkmak güzel bir duyguydu. Jetin yolcu kabini ne kadar lüks olursa olsun, içinde geçirdiği beş saat boyunca kendini bir gökyüzü hapishanesinde gibi hissetmişti.

Hunter saatine baktı, güneşin doğmasına daha iki saat vardı fakat şaşırtıcı bir şekilde, yılın bu zamanında Virginia'daki gece havası Los Angeles'taki kadar sıcaktı.

"Biraz uyumamız gerek," dedi Kennedy yine telefonunu kapatarak. Üçü de cipe bindi. "Sonra da güzel bir kahvaltı yaparız. Odan hazır," dedi Hunter'a hitap ederek. "Umarım akademideki öğrenci yatakhanelerinden birinde kalmanın senin için bir sakıncası yoktur."

Hunter başını belli belirsiz iki yana salladı.

"Ajan Taylor sabah onda gelip seni alacak." Kennedy saatine baktı. "Yani yaklaşık altı saatimiz var. Biraz uyuyun."

"Daha erken gidemez miyiz?" dedi Hunter. "Mesela şimdi? Hazır buradayken. Bu işi daha fazla geciktirmenin bir anlamı olduğunu sanmıyorum."

Kennedy doğrudan Hunter'ın gözlerinin içine baktı. "Hepimizin biraz dinlenmeye ihtiyacı var, Robert. Uzun bir gün ve

uzun bir uçuş oldu. Çok az uykuyla çalışabildiğini biliyorum ama bu, beyninin yorulmadığı anlamına gelmez. Eski dostunla konuşmak için oraya gittiğimizde zihninin berrak olmasını istiyorum."

Hunter hiçbir şey söylemedi. Cip ilerlerken elektrik direklerinin yanından geçip gitmesini izlemekle yetindi.

# On İki

Özel Ajan Courtney Taylor saat tam 10.00'da Hunter'ın kaldığı yurt odasının kapısını çaldı. Beş saat uyumuş, duşunu almış, ciddi görünümlü ama ince çizgili, şık, siyah bir takım giymişti. Sarı saçlarını atkuyruğu şeklinde bağlamıştı.

Hunter kapıyı açtı, saatine bakıp gülümsedi.

"Vay canına, sanırım geliş zamanınızı mükemmel ayarlamışsınız."

Hunter'ın saçları duştan çıktığı için hâlâ ıslaktı. Siyah kot pantolon, her zamanki ince deri ceketinin altına lacivert bir tişört ve siyah bot giymişti.

Ara ara uyuklayarak toplamda sadece iki buçuk saat uyuyabilmişti.

"Hazır mısınız, Dedektif Hunter?" diye sordu Taylor.

"Elbette," dedi Hunter kapıyı arkasından kapatarak.

"Kahvaltınızı yapmışsınızdır herhalde?" dedi Taylor koridorda merdivenlere doğru yürümeye başladıklarında.

Saat tam 09.00'da meyve, mısır gevreği, yoğurt, çırpılmış yumurta, kahve, süt ve kızarmış ekmekten oluşan mükellef bir kahvaltı tepsisi taşıyan bir FBI öğrencisi Hunter'ın kapısını çalmıştı.

"Yaptım," dedi Hunter sorgulayıcı bir gülümsemeyle. "Ama FBI'ın oda servisi sunduğunu bilmiyordum."

"Sunmuyoruz zaten, bu tek seferlik bir şeydi. Bunun için Müdür Kennedy'ye teşekkür edebilirsiniz."

Hunter başını salladı. "Tamam, ederim."

Aşağıda başka bir siyah cip onları yerleşkenin diğer tarafına götürmek için bekliyordu. Hunter arka koltukta sessizce otururken Taylor önde şoförle birlikte oturdu.

FBI Akademisi, Washington D.C.nin yetmiş kilometre güneyindeki 221 hektarlık Deniz Piyadeleri üssünde yer alıyordu. Ana merkezi, bir kamu eğitim tesisinden ziyade büyük bir şirketi andıran, birbirine bağlı binalardan oluşuyordu. Göğüslerinde büronun amblemini ve sırtlarında büyük altın harflerle FBI yazısını taşıyan lacivert eşofmanlı öğrenciler hemen her yerdeydiler. Her kavşak noktasında ve her binanın girişinde, güçlü tüfekleriyle deniz piyadeleri duruyordu. Havayı kesen helikopter pervanelerinin sesi hiç kesilmiyordu. Her yere sirayet eden belirgin görev ve gizlilik duygusundan kaçmanın hiçbir yolu yoktu.

Hiç bitmeyecekmiş gibi uzun süren yolculuğun ardından cip nihayet yerleşkenin diğer tarafına ulaştı. Ana bina ağından tamamen bağımsız, tesis içinde tesis olarak tanımlanabilecek bir yapının iyi korunan kapılarında durdu. Güvenlikten geçtikten sonra cip içeri girdi; koyu renkli, kurşungeçirmez camlarla kaplı üç katlı tuğla bir binanın önünde park etti.

Hunter ve Taylor arabadan indiler ve girişteki deniz piyadelerinin yanından geçip binaya girdiler. İçeride iki güvenlik kapısından, uzun bir koridordan ve iki güvenlik kapısından daha geçtikten sonra üç kat aşağıya, Davranış Bilimleri Birimi'ne inen asansöre bindiler. Asansör, duvarlarında yaldızlı çerçeveler içinde birkaç portrenin sıralandığı uzun, parlak ve iyi aydınlatılmış bir parke koridora açıldı.

Yuvarlak suratlı ve çarpık burunlu iri bir adam açık asansör kapılarının önüne geldi.

"Dedektif Robert Hunter," dedi biraz düşmanca gelen sert bir sesle. "Ben Ajan Edwin Newman. FBI DBB'ye hoş geldiniz."

Hunter, asansörden inip Newman'ın elini sıktı.

Newman ellili yaşlarının başındaydı, geriye taranmış saçlarına ak düşmüştü ve gözleri parlak yeşildi. Siyah takım elbise ile tertemiz gömlek giymiş, ipeksi kırmızı bir kravat takmıştı. Parıldayan beyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

"Önce toplantı odasında kısa bir sohbet edip ondan sonra gideriz diye düşündüm..." Newman duraklayıp Taylor'a baktı. "... eski dostunuzla görüşmeye."

Başını sallamakla yetinen Hunter, Newman ile Taylor'ı koridorun diğer ucuna kadar takip etti.

Toplantı odası büyüktü ve çok hoş bir sıcaklığa sahipti. Odanın ortasını uzun, cilalı maun bir masa kaplıyordu. Uzak duvarda ABD'nin ayrıntılı bir haritasını gösteren çok büyük bir monitör parlıyordu.

Newman masanın başına oturdu ve başıyla Hunter'a yanındaki sandalyeye oturmasını işaret etti.

"İçinde bulunduğumuz hassas durum hakkında bilgilendirildiğinizi biliyorum," diye başladı Newman, Hunter yerine oturduktan sonra.

Hunter başıyla onayladı.

Newman önündeki masanın üzerinde duran dosyayı açtı. "Müdür Kennedy ve Ajan Taylor'a söylediklerinize göre, gözaltında tuttuğumuz adamın gerçek adı ehliyetinde yazdığı gibi Liam Shaw değil, Lucien Folter'mış."

"Ben onu bu isimle tanıyordum," diye doğruladı Hunter.

Newman başını sallayarak anladığını belirtti. "Yani Lucien Folter'ın da uydurma bir isim olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Ben öyle bir şey demedim," dedi Hunter.

Newman bekledi.

"Üniversitede sahte isim kullanması için hiçbir neden göremiyorum," dedi Hunter açıklamaya çalışarak. "Ayrıca burada Stanford Üniversitesi'nden ve o zamanlar henüz on dokuz yaşında olan birinden bahsettiğimizi de unutmamalısınız."

Newman belli belirsiz kaşlarını çattı, Hunter'ın ne demek istediğini anlamamıştı.

Bunun üzerine Hunter açıkladı. "Şunu demek istiyorum: On dokuz yaşındaki bu çocuğun kişisel bilgisayarların olmadığı bir dönemde, çok prestijli bir üniversiteye kabul edilmek için birçok belgede ustalıkla sahtecilik yapmış olması gerekir." Başını iki yana salladı. "Kolay iş değil."

"Kolay değil," dedi Newman. "Ama yapılabilir."

Hunter hiçbir şey söylemedi.

"Bunu sormamın tek nedeni, ismindeki gizli anlam," dedi Newman.

"Gizli anlam?" Hunter meraklı gözlerle ajana baktı.

Newman başını salladı. "Folter kelimesinin Almancada *işkence* anlamına geldiğini biliyor muydunuz?"

Hunter başıyla onayladı. "Evet, Lucien söylemişti."

Newman, Hunter'a bakmaya devam etti.

Hunter pek etkilenmiş görünmüyordu. "Gizli anlamdan kastınız bu muydu?" Önce Taylor'a, sonra Newman'a baktı. "Peki Lucien adının Fransızcada 'ışık, aydınlanma' anlamına geldiğini biliyor muydunuz? Aynı zamanda Polonya'da bir köy ve Hristiyan bir azizin de adı. Çoğu ismin bir geçmişi vardır, Ajan Newman. Benim soyadım da 'avlanan' anlamına geliyor fakat babam hiçbir zaman avcı değildi. Çok sayıda Amerikan soyadı muhtemelen farklı bir dilde bir anlama sahiptir. Bu aslında gizli bir anlam teşkil etmez."

Newman karşılık vermedi.

Hunter biraz bekledikten sonra bakışlarını masanın üzerindeki dosyaya çevirdi.

Newman mesajı aldı ve okumaya başladı. "Pekâlâ. Lucien Folter, 25 Ekim 1966'da Colorado, Monte Vista'da doğmuş. Anne babası, Charles Folter ve Mary-Ann Folter ölmüş. Monte Vista Lisesi'nden 1985'te çok iyi notlarla mezun olmuş. Gençken

sabıkası yokmuş. Polisle başı hiç derde girmemiş. Liseden mezun olduktan sonra hemen Stanford Üniversitesi'ne kabul almış." Newman duraklayıp Hunter'a baktı. "Sanırım sonraki birkaç yıl boyunca olan her şeyi biliyorsunuz."

Hunter sessizliğini korudu.

"Stanford'dan psikoloji diplomasını aldıktan sonra," diye devam etti Newman, "Lucien Folter, Connecticut'taki Yale Üniversitesi'ne Suçlu Psikolojisi alanında doktora yapmak için başvurmuş. Kabul edilmiş, eğitiminin üç yılını tamamladıktan sonra ortadan kaybolmuş. Doktorasını tamamlamamış."

Hunter gözlerini Newman'dan ayırmıyordu. Eski dostunun, doktorasını tamamlamadığını bilmiyordu.

"Ortadan kaybolmuş derken," dedi Newman, "resmen *sırra kadem basmış*. Yale'daki üçüncü yılından sonra Lucien Folter hakkında hiçbir şey yok. Ne iş kaydı ne pasaport ne kredi kartı ne kayıtlı adres ne fatura... hiçbir şey yok. Lucien Folter'ın varlığı sona ermiş âdeta." Newman dosyayı kapattı. "Hakkında tüm bildiklerimiz bunlar."

"Belki de o zaman yeni bir kimlik edinmeye karar vermiştir," dedi Taylor. Masada Hunter'ın karşısında oturuyordu. "Belki de o zaman Lucien Folter olmaktan sıkılıp başka birine dönüşmüştür. Bu kişi Liam Shaw da olabilir, bizim bilmediğimiz bambaşka biri de."

Sonraki birkaç saniye boyunca odayı sessizlik kapladı. Sonra Newman sessizliği bozdu.

"İşin aslı şu ki bu adam her kimse, yaşayan, nefes alan, gerçek bir gizem. Hayatı boyunca herkese yalan söylemiş olabilecek biri."

Hunter bu fikre bir süre kafa yordu.

"Onunla konuşmaya gitmeden önce bunu anlamanızı istedim," diye ekledi Newman, "çünkü geçmişimizden insanlar söz konusu olduğunda işlerin biraz duygusal bir hal alabileceğini biliyorum. Size ne yapmanız gerektiğini söylemeye çalışmıyorum.

Dosyanızı ve 'Suçlu Davranışlarının İleri Düzey Psikolojik İncelemesi' konulu tezinizi okudum. Davranış Bilimleri Birimi'ndeki herkes okudu, zorunlu okuma çünkü, bu yüzden ne yaptığınızı bildiğinize eminim. Ama yine de insansınız ve dolayısıyla da duygularınız var. Bir insan alanında ne kadar bilgili olursa olsun, duygular kararları ve fikirleri gölgeleyebilir ve gölgeleyecektir. Oraya girdiğinizde bunu aklınızdan çıkarmayın."

Hunter sessiz kaldı.

Newman daha sonra Hunter'a Lucien Folter'ın Quantico'ya geldiğinden beri ne kadar alışılmadık ve gizemli davrandığını anlattı. Aşırı sessizlikten, kusursuz biyolojik saatinden, uzun egzersiz seanslarından, duvara bakmalardan, olağanüstü zihinsel gücünden, hepsinden bahsetti.

Hunter eski dostunu tanıdığı kadarıyla Lucien'in zihinsel olarak bu kadar odaklanabilmesine şaşırmamıştı.

"Bizi bekliyor," dedi Newman sonunda. "Sanırım gitsek iyi olacak."

# On Üç

Newman ve Taylor, Hunter'la birlikte toplantı odasından koridora çıkıp asansöre gittiler ve iki kat aşağı inerek yerin altındaki beşinci kata vardılar. Burası Davranış Bilimleri Birimi'nin katına hiç benzemiyordu. Ne parlak koridorlar ne duvarlarda süslü eşyalar ne de ortamda hoş bir his vardı.

Asansör beton zeminli küçük bir antreye açıldı. Sağ tarafta, büyük bir güvenlik camının arkasında duvara monte edilmiş monitörler ve büyük bir kontrol panelinin başında oturan bir görevli vardı. Burası kontrol odası olmalıydı.

"DBB'nin gözaltı hücreleri katına hoş geldiniz," dedi Taylor.

"Neden burada tutuluyor?" diye sordu Hunter.

"Aslında birkaç nedeni var," dedi Taylor. "İlk olarak, daha önce de belirtildiği gibi, Wheatland'daki şerif departmanının bu büyüklükte bir vakayla nasıl ilgileneceği konusunda hiçbir fikri yoktu. İkinci olarak da her şey bunun muhtemelen eyaletler arası bir çifte cinayet vakası olduğunu gösteriyor. Bu nedenle eski dostunuzun nerede tutulması gerektiğini belirleyene kadar onu burada tutuyoruz."

"Ayrıca dostunuzun potansiyel psikopatlığı da birimin içinde birkaç uyarı zilini tetikledi," dedi Newman. "Özellikle olağanüstü zihinsel gücü ve baskı altında güçlü durabilmesi. Birimdeki hiç kimse daha önce onun gibi biriyle karşılaşmadı. Eğer gerçekten

katilse, bulunan iki kurbanın kafasında uygulanan vahşet seviyesine bakılırsa, o zaman Pandora'nın kutusuna denk gelmiş olabiliriz."

Taylor kontrol odasındaki görevliye işaret etti ve görevli odanın karşı tarafındaki kapıyı açtı. Kapının yanında duran Amerikan deniz piyadesi bir adım yana çekilerek geçmelerine izin verdi.

Kapı, duvarları cüruf taşından yapılmış uzun bir koridora açılıyordu. Havada insanın burnunun içini gıdıklayan, hastanedekine benzer ama o kadar da güçlü olmayan, bariz bir dezenfektan kokusu vardı. Koridor saldırıya dayanıklı bir metal kapıya çıkıyordu. Kapıya vardıklarında Taylor ve Newman kapının üstündeki tavanda bulunan güvenlik kamerasına baktılar. Biraz sonra kapı vızıldayarak açıldı. Zikzaklar çizerek iki küçük koridordan ve saldırıya dayanıklı iki kapıdan daha geçtikten sonra başka bir koridorun ortasındaki sorgu odasına ulaştılar.

Bu yeni oda beş metreye beş metre ölçülerinde, kare biçiminde, açık gri cüruf duvarlı ve beyaz linolyum zeminliydi. Odanın ortasında kare şeklinde metal bir masa ve iki tarafında birer metal sandalye bulunuyordu. Masa zemine sıkıca sabitlenmişti. Ayrıca sandalyelerin olduğu yerde zemine iki adet çok kalın metal halka da çakılmıştı. Tavanda, masanın tam tepesinde, metal kafesler içinde iki floresan lamba keskin bir parlaklıkla odayı aydınlatıyordu. Hunter tavanın her köşesinde birer tane güvenlik kamerası olduğunu gördü. Duvarlardan birinin dibinde sebil vardı, kuzey duvarı ise büyük bir çift yönlü aynayla kaplıydı.

"Oturun," dedi Taylor, Hunter'a. "Rahatınıza bakın. Dostunuz buraya getiriliyor." Başıyla işaret etti. "Biz yan odada olacağız ama burada olan biten ve konuşulan her şeyi görüp duyacağız."

Taylor ve Newman başka bir şey söylemeden sorgu odasından çıktılar, ağır metal kapının arkalarından kapanmasına izin verdiler ve Hunter'ı klostrofobik kare kutunun içinde yalnız bıraktılar. Kapının iç tarafında kol yoktu.

Hunter derin bir nefes alıp duvara karşı, arkasına yaslandı. Daha önce sayısız defa sorgu odalarında bulunmuştu. Yüz yüze görüştüğü insanların çoğu vahşi, acımasız ve sadist katillerdi. Hatta bazıları seri katildi. Fakat ilk birkaç sorgusundan bu yana, şu anda boğazını kemirmeye başlayan o boğucu karıncalanmayı hissetmemişti. Ve bu histen hazzetmezdi. Hem de hiç.

Derken kapı tekrar açıldı.

# On Dört

Kapı açılırken Hunter tuhaf bir şekilde nefesini tuttuğunu fark etti.

Kapıdan içeri giren ilk kişi, yakın dövüş tüfeği taşıyan uzun boylu ve yapılı bir deniz piyadesiydi. Odanın içine iki adım atıp durakladı, sonra sola doğru bir adım atarak kapının önünü açtı.

Hunter gerildi, ayağa kalktı.

Odaya giren ikinci kişi Hunter'dan yaklaşık iki üç santim daha uzundu. Kahverengi saçları kısaydı. Sakalı yeni yeni gürleşmeye başlamıştı. Standart, turuncu mahkûm tulumu giymişti. Elleri kelepçeliydi ve otuz santimi geçmeyen metal bir çubukla birbirine bağlanmıştı. Bu metal çubuğa bağlı zincir beline dolandıktan sonra ayaklarına iniyor, kalın ve ağır bilek kelepçelerinden geçerek hareketlerini kısıtlıyor ve onu bir geyşa gibi ayaklarını sürüyerek yürümeye zorluyordu.

Adamın başı öne eğikti, çenesi neredeyse göğsüne değiyordu. Gözleri yere odaklanmıştı. Hunter yüzünü net olarak göremese de eski dostunu tanımıştı.

Mahkûmun hemen arkasından, ilkiyle aynı şekilde silahlanmış ikinci bir deniz piyadesi geliyordu.

Hunter sağına doğru bir adım attı fakat konuşmadı.

İki muhafız, mahkûmu metal masaya ve sandalyelerden birine doğru götürdü. Mahkûm otururken ikinci deniz piyadesi ayak bileğindeki zinciri hızla yerdeki metal halkaya taktı. Tutuklu tüm bu işlem boyunca ne gözlerini zeminden ayırdı ne de başını

kaldırdı. İşlem tamamlandıktan sonra her iki muhafız da tek kelime etmeden, hatta Hunter'a bile bakmadan odadan çıktılar. Kapı ağır bir tangırtıyla arkalarından kapandı.

Müteakip gergin anlar, mahkûm nihayet başını kaldırana kadar sürdü.

Hunter metal masanın arkasında hareketsiz şekilde duruyordu... donup kalmıştı. Gözleri buluşunca bir an için ikisi de sadece bakıştılar. Derken tutuklunun dudakları ince, gergin bir gülümsemeye dönüştü.

"Merhaba, Robert," dedi sonunda duygu dolu bir sesle.

Lucien, Hunter'ın onu son görüşünden beri biraz kilo almıştı fakat bu kiloların tamamı kas gibi görünüyordu. Yüzü daha yaşlı ama daha zayıftı. Cildi hâlâ yıllar önce olduğu gibi sağlıklı bir renge sahipti fakat koyu kahverengi gözlerindeki bakış değişmişti. Artık her şeye muazzam bir odaklanma ve kararlılıkla bakan, genellikle yücelikle ilişkilendirilen delici bir niteliğe kavuşmuşlardı. Çıkık elmacık kemikleri, dolgun, güçlü dudakları ve kare çenesiyle kadınların onu hâlâ yakışıklı olarak nitelendireceğinden Hunter'ın hiç şüphesi yoktu. Sol yanağında, gözünün hemen altında bulunan iki santimlik çapraz yara izi ona çoğu insanın çekici bulabileceği sert, "kötü çocuk" görünümü veriyordu.

"Lucien," dedi Hunter gözlerine inanamıyormuşçasına.

Bakışmalar birkaç saniye daha sürdü.

"Uzun zaman oldu," dedi Lucien prangalı ellerine bakarak. "Elimden gelse sana sarılırdım. Seni özledim, Robert."

Hunter ne diyeceğini bilemediğinden sessiz kaldı. Her zaman eski üniversite arkadaşını bir gün tekrar göreceğini ummuştu fakat bunun o anda içinde bulundukları şartlarda gerçekleşeceği aklının ucundan bile geçmemişti.

"İyi görünüyorsun, dostum," dedi Lucien tekrar gülümseyerek, gözleriyle Hunter'ı süzüyordu. "Görüyorum ki sporu hiç bırakma-

mışsın. Şeye benziyorsun...” Durakladı, doğru kelimeleri aradı. “... Şampiyonluk maçına çıkmaya hazırlanan zayıf bir boksöre. Neredeyse hiç de yaşlanmamışsın. Hayat sana iyi davranmış.”

Hunter trans halinden çıkarmışçasına sonunda başını belli belirsiz iki yana salladı.

“Lucien, neler oluyor?” Sesi sakin ve soğukkanlıydı fakat gözlerinde hâlâ şaşkınlık vardı.

Lucien derin bir nefes aldı, Hunter vücudunun rahatsız bir şekilde gerildiğini gördü.

“Emin değilim, Robert,” dedi. Sesi biraz daha cansızdı.

“Emin değil misin?”

Lucien’in bakışları kelepçeli ellerine döndü, daha rahat bir pozisyon arayışıyla oturduğu yerde kıpırdandı. Kendi düşünceleriyle boğuştuğunun açık bir işaretiydi bu.

“Söylesene,” dedi göz temasından kaçınarak, “Susan’dan hiç haber aldın mı?” Bir an için kendi sorusuna şaşırmış gibiydi.

Hunter kaşlarını çattı. “Ne?”

“Susan. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Susan Richards?”

Hunter’ın kafasının içinde anılar canlandı. Susan’ı çok iyi hatırlıyordu. Nasıl hatırlamasındı ki? Üniversite yılları boyunca neredeyse ayrılmaz bir üçlü olmuşlardı. Susan da psikoloji okuyordu ve çok zeki bir öğrenciydi. Stanford’dan kabul aldıktan sonra Nevada’dan Kaliforniya’ya taşınmıştı. Susan Richards her zaman güler yüzlü, her şeye olumlu yaklaşan, çok az şeyden etkilenen neşeli bir kızdı. Ayrıca çok da çekiciydi: Uzun boylu ve zayıftı; kestane rengi saçları, güzel badem biçimli gözleri, minik burnu ve dolgun dudakları vardı. Susan, Kızılderili annesinin narin yüz hatlarının çoğunu miras almıştı. Herkes onun psikoloji öğrencisinden çok bir Hollywood yıldızına benzediğini söylerdi.

“Evet, elbette Susan’ı hatırlıyorum,” dedi Hunter.

“Bunca yıldır ondan hiç haber aldın mı?” diye sordu Lucien.

Hunter'ın psikoloji eğitimi devreye girdi ve sonunda neler olduğunu anladı. Lucien'in savunma ve korku mekanizmaları harekete geçmişti. Bazen insan hassas bir konu hakkında konuşmaktan korktuğunda ya da çok gergin olduğunda, neredeyse bilincinde olmadan konuşmayı o hassas konudan uzaklaştırmaya çalışabilir ve en azından bir süreliğine, sinirleri yatışana kadar bu konu hakkında konuşmaktan kaçınabilirdi. Lucien'in yaptığı da tam olarak buydu.

Bir psikolog olarak Hunter bununla başa çıkmanın en iyi yolunun durumu idare etmek olduğunu biliyordu. Sinirler zamanla yatışacaktı.

"Hayır," dedi. "Mezuniyetten sonra ondan bir daha haber almadım. Sen?"

Lucien başını iki yana salladı. "Ben de. Küçük bir not bile almadım."

"Seyahate çıkmak istediğini hatırlıyorum. Avrupa'ya falan gidecekti. Belki de gitmiş ve bir nedenden ötürü orada kalmaya karar vermiştir. Belki biriyle tanışıp evlenmiş ya da bir kariyer fırsatı yakalamıştır."

"Evet, seyahat etmekten söz ettiğini hatırlıyorum, belki de gerçekten öyle yapmıştır," dedi Lucien. "Ama öyle bile olsa, Robert, biz sürekli birlikteydik. İyi arkadaştık... yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi."

"Böyle şeyler olur, Lucien," dedi Hunter. "Sen ve ben de iyi dosttuk ama üniversiteden sonra koptuk."

Lucien başını kaldırıp Hunter'a baktı. "Bu tam olarak doğru değil, Robert. Bir süre görüştük. Hatta birkaç yıl. Sen doktoranı bitirene kadar. Törene gelmiştim, hatırladın mı?"

Hunter başını salladı.

"Susan belki seninle görüşmeye devam etmiştir diye düşündüm." Lucien omuz silkti. "Susan'ın sana gönlünü kaptırdığını herkes biliyordu."

Hunter bir şey söylemedi.

Lucien, Hunter'a dostça gülümsedi. "Benim ondan hoşlandığımı bildiğin için onunla bir araya gelmediğini biliyorum.

"Bu çok hoş, çok... nazik bir davranıştı fakat rahatsız olacağımı sanmıyorum. Ikiniz muhtemelen çok hoş bir çift olurdunuz."

Lucien gözlerini bir an Hunter'ınkilerden kaçırdı.

"Koluna o korkunç şeyi yaptırmak istediği için onunla birlikte dövme salonuna gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu Lucien.

Hunter hatırlıyordu. Susan kırmızı bir gül dövmesi yaptırmaya karar vermişti; gülün dikenlerle kaplı gövdesi kanayan bir kalbin etrafına dolanmış, onu boğuyor izlenimi veriyordu.

"Hatırlıyorum," dedi Hunter hüzünlü bir gülümsemeyle.

"Neydi o? Kalbi boğan bir gül müydü?"

"O dövmeyi severdim ben," dedi Hunter. "Farklıydı, eminim onun için bir anlamı vardı. Bence kolunda çok güzel duruyordu. Dövmeci harika bir iş çıkarmıştı."

Lucien yüzünü buruşturdu. "Dövmeleri pek sevmem. Hiç de sevmedim." Durakladı, bakışları cüruf taşlı duvarda rastgele bir noktaya kaydı. "Onu özlüyorum. En kötü şartlarda bile bizi hep güldürmeyi başarırdı."

"Evet, onu ben de özlüyorum," dedi Hunter.

Odaya birkaç saniyeliğine sessizlik çöktü. Hunter sebilden bir karton bardağa su doldurup Lucien'in önündeki masaya koydu.

"Teşekkür ederim," dedi Lucien hızlıca bir yudum içerek.

Hunter kendine de bir bardak su koydu.

"Yanlış adamı yakaladılar, Robert," dedi Lucien sonunda.

Hunter durakladı ve eski dostuna baktı. Lucien'in sinirleri nihayet yatışmaya başlamış gibiydi ve artık konuşmaya hazırdı. Hunter onu gözleriyle sorguladı.

"Ben yapmadım," dedi Lucien sesi yine duygu dolu bir şekildc. "Yaptığımı söyledikleri şeyi yapmadım. Bana inanmalısın, Robert. Ben bir canavar değilim. O şeyleri ben yapmadım."

Hunter sessiz kaldı.

"Ama kimin yaptığını biliyorum."

# On Beş

Çift taraflı aynanın arkasında, yandaki gözlem odasında Özel Ajan Taylor ve Özel Ajan Newman, Lucien Folter'ın her hareketini dikkatle izliyor, ağzından çıkan her kelimeyi dinliyorlardı. FBI Davranış Bilimleri Birimi'nden adli psikiyatr Doktor Patrick Lambert da oradaydı.

Doğu duvarının dibindeki bir masada iki güvenlik kamerası monitöründe Lucien'in farklı açılardan çekilmiş son derece ayrıntılı görüntüleri yayınlanıyordu. Doktor Lambert mahkûmun her yüz hareketini sabırla inceliyor, çıkardığı her farklı ses tonunu mercek altına alıyordu fakat hepsi bu kadar değildi. Ayrıca her iki monitörün bağlı olduğu, son teknoloji yüz analiz yazılımıyla donatılmış bir bilgisayar en küçük yüz ve göz hareketini okuyup değerlendiriyordu. Görüşülen kişi tarafından kontrol edilemeyen, zihin durumu sakinlikten gerginliğe, endişeye, asabiyete, öfkeye ya da başka bir duruma geçtikçe tetiklenen her hareketi. Gözlem odasında bulunanlar, Lucien Folter herhangi bir konuda yalan söylerse bunu anlayacaklarına emindiler.

Lucien'in ses tonundaki, göz hareketlerindeki ve yüz ifadelerindeki endişe ve gerginliği yüz analiz programı olmadan da algılanıyordu. Bu zaten beklenen bir durumdu. Ne de olsa çok vahşi bir çifte cinayetten tutuklandığından beri ilk kez konuşuyordu. Buna bir de üniversite günlerinden bu yana görmediği eski dostuyla yüz yüze olduğu gerçeği eklenince Lucien'in gergin

ve endişeli olması kaçınılmazdı. Yaygın bir psikolojik tepkiydi bu. Tıpkı başlangıçta asıl konudan kaçınması gibi. Kendisi ve eski dostu için ortak olan bir konuda konuşmak sinirlerini yatıştırmanın, tedirginliğini atmanın kolay ve güvenli bir yoluydu. Doktor Lambert ve Özel Ajan Taylor ile Özel Ajan Newman beklediler, Dedektif Hunter'ın yakında Lucien'i yavaş yavaş asıl konuya yönlendirmeye başlayacağını biliyorlardı fakat buna gerek bile kalmadı. Lucien konuyu kendisi açtı. Ama son sözleri herkesi gafil avladı.

"*Yanlış adamı yakaladılar, Robert.*"

Gözlem odasındaki gerilim bir tık artarken içgüdüsel olarak herkes sanki daha iyi görmelerini ya da duymalarını sağlayacakmış gibi başlarını monitörlere doğru çevirdi.

"*Ben yapmadım. Yaptığımı söyledikleri şeyi yapmadım. Bana inanmalısın...*"

"Kesin öyledir," dedi Newman kıkırdayıp Taylor'a bakarak. "Hiç suçlu değildirler zaten. Hapishanelerimiz masum insanlarla dolu, değil mi?"

Taylor bir şey söylemedi. O ve Doktor Lambert dikkatle ekranlara bakıyorlardı.

"*Ama kimin yaptığını biliyorum.*"

Bu son dört kelimeyi kimse beklemiyordu çünkü gerçekte bu kelimeler suç ortaklığının kabulü anlamına geliyordu. Lucien Folter iki kadını da öldüren ve başlarını kesen kişi olmasa bile, bunu kimin yaptığını bildiğini itiraf etmesi, polise haber vermemesi ve kadınların kafalarını eyalet dışına taşırken yakalanması, onu en azından birkaç ağırlaştırıcı nedeni olan bir cinayete suç ortağı yapıyordu. Tutuklandığı ve ölüm cezasının hâlâ uygulandığı Wyoming'de, bölge savcılığının bu cezanın verilmesi için bastıracağına şüphe yoktu.

# On Altı

Şaşkınlığına rağmen Hunter sakin ve rahat görünmek için elinden geleni yaptı. Lucien'in son dört kelimesinin yandaki gözlem odasında gerilimi birkaç derece yükselttiğine emindi fakat şimdi Lucien'in sinirleri artık konuşmaya başlamasına yetecek kadar yatıştığına göre Hunter aralarındaki konuşmayı mümkün olduğunca sorunsuz sürdürmesi gerektiğini biliyordu. Tek yapması gereken sohbeti doğru yöne çekip eski dostunun konuşmasına izin vermekti.

Hunter sandalye çekip Lucien'in karşısına oturdu. "Kimin yaptığını biliyor musun?" dedi, ses tonu saati soran biri kadar sakindi.

Sorgucular genellikle ayakta, daha otoriter bir pozisyonda dururken sorgulanan kişi daha aşağıda, oturur pozisyonda tutulurdu. Bunun arkasındaki teori, bunun bir gözdağı verme tekniği olarak işe yaradığıydı; soruları soran kişi daha yüksek bir seviyede olur ve soruları yanıtlayan kişiye tepeden bakardı. Çoğu insanın muhtemelen yaramazlık yaptıklarında ebeveynlerinin onları azarladığı bir çocukluk anısına dayanıyordu. Fakat Hunter'ın şu anda isteyeceği son şey Lucien'in kendini olduğundan daha da korkmuş hissetmesiydi. Karşısında otururak otoriter pozisyondan feragat eden Hunter, Lucien'le aynı seviyeye inmişti. Hunter'ın bu hareketinin psikolojik olarak tehditkâr olmayan bir etki yaratması ve odadaki gerilimi en aza indirmesi bekleniyordu.

"Yani," dedi Lucien öne doğru eğilip dirseklerini masaya koyarak, "tam olarak kimin yaptığını bilmiyorum elbette fakat bu mantıklı bir çıkarım olur. Ya arabayı teslim edeceğim kişi ya da arabayı bana teslim eden kişi olmalı. Eğer onlar yapmadılarsa bile kimin yaptığını biliyorlardır. Peşine düşmeniz gerekenler onlar." Lucien durakladı; derin, samimi bir iç çekti. "Bana yardım etmelisin, Robert. FBI'ın istediği kişi ben değilim. Bunu ben yapmadım. Ben sadece kuryeyim."

Hunter ilk kez Lucien'in sesinde hafif bir duygusal tedirginlik fark etti. Arabanın Lucien'in adına kayıtlı olmadığını biliyordu. FBI ona bunu söylemişti fakat Lucien'in arabayı başka birine teslim edeceğini ilk kez duyuyordu.

"O mavi Ford Taurus'u birine mi götürüyordun?" dedi Hunter.

Lucien bakışlarını bir kez daha Hunter'dan kaçırdı. Sonunda konuştuğunda sesi yine sakin ve kontrollüydü fakat bu sefer içine biraz öfke sızmıştı.

"Gerçek şu ki hayat herkese eşit davranmıyor, dostum. Eminim bunu biliyorsundur."

Hunter, Lucien'in gerçekten neden bahsettiğinden emin değildi, o yüzden bekledi.

Lucien'in bakışları hızla tavandaki kameralara, sonra da Hunter'ın hemen arkasındaki büyük çift taraflı aynaya kaydı. Kayıt altına alındığını biliyordu. Söylediği şeylerin Hunter'la ikisi arasında kalmayacağının farkındaydı, kısa bir an utanmış gibi göründü.

Hunter arkadaşının ani rahatsızlığını fark edince bakışlarını izledi fakat konuşmalarının dinlenmesi konusunda eli kolu bağlıydı. Bu, FBI'ın gösterisiydi, onun değil. Lucien'e biraz zaman verdi.

"Stanford'dan ayrıldıktan sonra birkaç hata yaptım," dedi Lucien. Durakladı. Sözlerini yeniden düşündü. "Aslına bakarsan *epeyce* hata yaptım. Bazıları da çok kötüydü." Sonunda Hunter'a baktı. "Sanırım en baştan başlamalıyım."

# On Yedi

Nedense Lucien'in sözleri, sanki aniden biri sorgu odasındaki klimayı çalıştırmış gibi ortamda bir ürperti etkisi yaratmıştı.

Hunter garip ürpertinin tüm bedenini sardığını hissetti fakat istifini bozmadı.

Lucien suyundan bir yudum daha içti, içerken gözlerindeki bakış hüzünlü bir hal aldı.

"Yale'daki ikinci yılımda bir kadınla tanıştım," diye başladı. "Adı Karen'dı. İngiliz'di. İngiltere'nin güneydoğusundaki Gravesend diye bir yerden geliyordu. Daha önce duymuş muydun?"

Hunter başını salladı.

"Ben duymamıştım," dedi Lucien. "Araştırmak zorunda kaldım. Her neyse, Karen..." Ne söyleyeceğini düşündü, "... çoğu insanın kafasında canlandırdığı Yale doktora öğrencisinden farklıydı."

"Farklı mı?" dedi Hunter.

"Her bakımdan. Özgür ruhluydu, eğer bu tarz şeylere inanıyorsan tabii. Eskiden nasıl kızlardan hoşlandığımı hatırlıyorsun, değil mi?"

Hunter yine başını salladı fakat bir şey söylemedi, eski dostunun sözünü kesmeden devam etmesine izin verdi.

"Karen hiçbirine benzemiyordu." Dudaklarında çekingen bir gülümseme belirdi. "Tanıştığımızda o kırk iki yaşındaydı. Ben ise yirmi beştim."

Hunter zihninde notlar almaya başlamıştı.

"Boyu bir elli beşti. Benden tam otuz santim kısaydı... ve balıketindeydi."

Hunter, Lucien'in eskiden sadece uzun boylu, ince kadınlardan hoşlandığını hatırladı; boyu bir yetmiş beşten uzun ve kıvrak, dansçı vücuduna sahip olmalıydı.

"Ayrıca epey de dövmesi vardı," diye devam etti Lucien. "Dudağına ve burnuna pirsing takmıştı, sol kulak memesi bir santim kadar uzatılmıştı ve Bettie Page tarzı kâkülü vardı."

Hunter bu kez şaşkınlığını gizleyemedi.

"Dövme sevmediğini sanıyordum."

"Sevmem zaten. Ayrıca yüz pirsinglerinden de hazzetmem. Ama Karen'da farklı bir şeyler vardı. Açıklayamadığım bir şeyler. Beni yakalayıp bırakmayan bir şeyler." Suyundan bir yudum daha aldı. "Tanıştıktan sadece birkaç ay sonra çıkmaya başladık. Hayatın her zaman sürprizlerle dolu olması ne kadar komik, değil mi? Karen eskiden hoşlandığım kızların hiçbirine benzemiyordu, onlar gibi de davranmıyordu fakat yine de gönlümü ona kaptırdım." Lucien durakladı, gözlerini kaçırdı. "Sanırım gerçekten âşık olduğumu söyleyebilirim."

Hunter arkadaşının çenesinde bir kasın gerildiğini gördü.

"Çok tatlı bir kadındı," dedi Lucien. "Fevkalade anlaşıyorduk. Her şeyi birlikte yapıyorduk. Her yere birlikte gidiyorduk. Her saniyeyi birlikte geçiriyorduk. Benim sığınağım, cennetim, kalbim olmuştu. Bir rüyayı yaşıyordum âdeta ama bir sorun vardı."

Hunter bekledi.

"Karen çok kötü insanlara bulaşmıştı."

"Nasıl kötü?" dedi Hunter.

"Uyuşturucuyla uğraşan," dedi Lucien. "Eceline susamadığın takdirde bulaşmayacağın türden insanlara." Suyunun geri kalanını üç büyük yudumda bitirdi ve karton bardağı sağ eliyle ezdi.

Hunter arkadaşının sessiz öfke patlamasını dikkate alarak ayağa kalktı, ona bir bardak daha su doldurdu, masaya koydu.

"Teşekkür ederim." Gözlerini bardağa dikti. "Ne yazık ki yeterince güçlü değildim, Robert," diye devam etti Lucien. "Aşktan gözüm kör olduğu için mi yoksa o anın etkisinde kaldığım için mi bilmiyorum ama onu vazgeçirmek yerine ona katıldım ve kullandığı şeylerden bazılarını denedim."

Acı dolu, mahcup bir duraklama oldu.

Hunter arkadaşını gözlemlemeye devam etti.

"Sorun şu ki," diye devam etti Lucien, "ve eminim biliyorsundur, bu zıkkımların bazılarını sadece *denemek* bile yeterlidir." Ellerine baktı. "Ben de bağımlı oldum."

"Ne tür uyuşturucudan bahsediyoruz burada?"

Lucien omuz silkti. "Ağır olanlardan. Anında bağımlılık yapanlardan... ve alkol de var. Çok içmeye başladım."

Hunter bu tür uyuşturuculara kurban giden o kadar çok güçlü insan görmüştü ki sayısını bile unutmuştu.

"O andan itibaren her şey tepetaklak oldu, hem de hızla. Sahip olduğum tüm parayı kötü alışkanlığımızı beslemeye harcadım. Kısa zamanda sıfırı tükettim. Tüm hayatım mahvoldu. Yale'daki üçüncü yılımda okulu bıraktım, günlük uyuşturucu ihtiyacımı karşılamak için her şeyi yapmaya hazırdım. Uçan kuşa ve yanlış insanlara borçlandım. Karen'ın beni tanıştırdığı insanlara. Şu çok kötü olanlara."

"Yardım isteyebileceğin kimse yok muydu?" dedi Hunter. "Para yardımından bahsetmiyorum. Bu alışkanlıktan kurtulmana yardım edebilecek, seni hayata geri döndürebilecek birinden bahsediyorum."

Lucien'in bakışları Hunter'ınkilerle buluştu ve alaycı bir şekilde güldü. "Beni bilirsin, Robert. Hiçbir zaman o kadar çok yakın arkadaşım olmadı. Olanlarla da irtibatı koparmıştım."

Hunter mesajı almıştı. "Yine de beni arayabilirdin, Lucien. Nerede olduğumu biliyordun. Biz iyi dosttuk. Sana yardım ederdim." Hunter durakladı, hatasını anladığında bakışları sertleşti.

"Kahrolsun, doktora mezuniyetime geldiğinde çoktan bağımlı olmuştun, değil mi? Bu yüzden Los Angeles'ta yirmi dört saat bile kalmadın. Ama ben kendimi o ana o kadar kaptırmıştım ki fark etmedim bile. Aslında bu senin yardım çağrındı."

Lucien bakışlarını kaçırdı.

Hunter suçluluk duygusunun etini bir bıçak gibi kestiğini hissetti. "Bir şey söylemeliydin. Sana yardım ederdim. Edeceğimi biliyorsun. Fark etmediğim için özür dilerim."

"Belki de söylemeliydim. Belki bu da benim kötü hatalarımdan bir başkasıdır. Ama geçmişte kalan şeyler için üzülecek değilim, Robert. Değiştirilemeyecek şeyler için. Başıma gelen her şeyi ben kendim yaptım, hepsi benim hatamdı, başkasının değil. Bunu biliyorum ve kabul ediyorum. Ve evet, herkesin arada bir yardıma ihtiyacı olduğunu da biliyorum. Sadece nasıl isteyeceğimi bilemedim."

Suyundan içme sırası Hunter'daydı. "Los Angeles'a gittiğinde hâlâ Karen'la birlikte miydin?" diye sordu.

Lucien başını salladı. "Yale'i o da bıraktı ve para bulmak için... çok aptalca işler yaptı." Tereddüt etti, derin bir nefes aldı ve gözleri hüzünlendi. "Üç yıl boyunca birlikteydik. Ta ki aşırı dozdan ölene kadar." Uzun bir duraklama oldu. "Kollarımda can verdi."

Lucien sert görüntüsünde çatlaklar oluşmaya başladığında bakışlarını kaçırdı. Gözlerine yaşlar doldu ama kendini tuttu.

Odayı uzun bir süre sessizlik kapladı.

"Çok üzüldüm," dedi Hunter sonunda.

Lucien başını sallayıp prangalı elleriyle yüzünü sıvazladı.

"Sonra ne oldu?" dedi Hunter.

"Sonra hayatım cehenneme döndü ve her şey adım adım gerçekleşti. Yolumu kaybettim ama öyle böyle değil. Depresyona girdim. Karen'ın başına gelenlerden ders çıkarıp bu beladan kurtulacağıma daha da derine battım." Lucien bir kez daha çift

taraflı aynaya kaçamak bir bakış attı. "Şimdiye çoktan ölmüş olmalıydım. Pek çok açıdan da gerçekten ölmüş olmayı dilerdim. Mücadelem çok uzun, çok yavaş ve çok acı vericiydi. Bağımlılığımı kontrol altına almam uzun yıllar sürdü. Ama sonunda bıraktım. Bu süre zarfında giderek daha fazla borca battım ve toplumdaki en kötü insanlara bulaştım."

FBI tarafından yapılan kan testleri Lucien Folter'ın temiz olduğunu göstermişti. Hunter bunu biliyordu.

"Peki ne zaman bıraktın?" diye sordu.

"Birkaç yıl önce," dedi Lucien kasten muğlak cevap vererek. "O sırada psikoloji alanında ya da herhangi bir alanda kariyer yapma umudumu tamamen yitirmiştim. Çoğu berbat, bazıları da pek yasal olmayan bir dizi vasıfsız işte çalıştım. Sonunda dönüştüğüm halimden nefret ettim. Temiz olmama rağmen artık eskiden olduğum kişi değildim. Lucien Folter değildim. Tamamen farklı birine dönüşmüştüm. Kayıp bir ruha. Tanımadığım birine. Kimsenin tanımadığı birine. Hiç hazzetmediğim birine."

Hunter lafın nereye doğru gittiğini tahmin edebiliyordu. "Bunun üzerine sen de kimlik değiştirmeye karar verdin," dedi.

Lucien, Hunter'a bakıp başını salladı.

"Doğru," dedi. "Bilirsin, keş olunca, benim gibi uzun süre 'rezil' bir hayat sürünce çok renkli insanlar tanıyorsun. İstediğin her şeyi sana temin edebilecek insanlar... tabii ki bir bedel karşılığında. Yeni kimlik edinmek gazete satın almak kadar kolaydı."

Hunter, Lucien'in yalan söylemediğini biliyordu çünkü içinde yaşadıkları dünyanın gerçeklerine aşinaydı. İnsanın farklı bir kimlik için gerekli belgeleri temin edebilmesi için gereken tek şey doğru ya da –nasıl baktığınıza bağlı olarak– yanlış kişileri tanımasıydı. Ve bu insanları bulmak o kadar da zor değildi.

"Liam Shaw olduktan sonra," dedi Lucien, "yeniden sağlığıma kavuşmaya odaklandım. Tekrar kilo almak, odağımı yeniden kazanmak epey zaman aldı. Kullandığım uyuşturucular yüzünden

anoreksik bir insanın vücuduna sahiptim. Midem küçülmüştü. Ağzım ülserle doluydu. Sağlığım o kadar kötüleşmişti ki ölümün kıyısına gelmiştim. Sürekli kendimi yemek yemeye zorlamam gerekiyordu." Duraklayıp kollarına ve gövdesine baktı. "Dışarıdan iyi görünüyorum ama içim berbat durumda, Robert. Vücuduma çok fazla zarar verdim. Bunun büyük bölümü de kalıcı zarar. İç organlarımın çoğu o kadar hasar gördü ki hâlâ nasıl çalıştıklarını anlamıyorum."

Sözlerine rağmen Hunter, Lucien'in ses tonunda ya da gözlerindeki bakışta kendine acıma duygusu sezmedi. Kendine yaptıklarını kabullenmişti. Hatalarını kabul etmişti ve bedelini ödemeyi sorun etmiyor gibiydi.

"Bana şu araba teslimatı olayını anlatsana," dedi Hunter.

# On Sekiz

Lucien eski dostuna dönüp bakarken kaşları kalkıp indi.

"Bulaştığım türden insanlarla münasebete girmekle ilgili sorun, daha işin başında pençelerini sana geçirmeleridir. Ve bunu bir kez yaptılar mı asla bırakmazlar. Sana ömür boyu sahip olurlar. Bu insanların istedikleri zaman oldukça ikna edici olabildiklerini eminim biliyorsundur."

Hunter bir şey söylemedi.

"Yaklaşık bir buçuk yıl önce başladı." Lucien devam etti. "İşleyiş şöyle: Cep telefonumdan arayıp arabayı nereden alacağımı söylüyorlar. Bana bir teslimat adresi ve bir zaman dilimi veriyorlar. İsim yok. Oraya vardığımda her zaman arabayı almak için bekleyen biri oluyor. Arabayı teslim ediyorum, bana dönüş bileti alacak kadar parayı veriyor... belki bazen biraz daha fazla, hepsi bu. Ta ki bir sonraki telefon görüşmesine kadar."

"Arabaları her zaman aynı yere teslim etmediğini tahmin ediyorum," dedi Hunter.

"Şimdiye kadar öyleydi," dedi Lucien. "Her seferinde farklı bir teslim alma ve teslim etme adresi." Duraklayıp Hunter'a baktı. "Ama hep aynı kişiye teslim ettim."

İşte bu beklenmedik bir cevaptı.

"Onu tarif edebilir misin?" dedi Hunter.

Lucien yüzünü buruşturdu. "Bir seksen üç boylarında, iri yapılı ama teslimatlar hep geceleri, karanlık bir alanda yapıldı.

Arabayı teslim alan kişi her zaman yakası açık uzun bir palto giyiyor, beyzbol şapkası ve koyu renk gözlük takıyordu." Omuz silkti. "Verebileceğim en iyi eşkâl bu."

"Peki aynı kişi olduğunu nereden biliyorsun?"

"Aynı ses, aynı duruş, aynı tavırlar." Lucien arkasına yaslandı. "Bunu anlamak zor değildi, Robert. İnan bana, her seferinde aynı kişiydi."

Hunter, Lucien'den şüphe etmek için bir neden göremiyordu. "Peki ya arabayı sana teslim eden kişi?" diye sordu.

"Dediğim gibi, talimatlar telefon üzerinden geliyordu. Araba bir otoparka bırakılıyordu. Anahtarlar, otopark fişi ve teslimat adresi bir zarfın içinde benim almam için güvenli bir yere bırakılıyordu. İnsan teması yoktu."

"Peki ne teslim ettiğine dair hiçbir fikrin yok muydu?" diye sordu Hunter. "Yani bagajda ne olduğunu bilmiyor muydun?"

Lucien başını iki yana salladı. "Bu da her zaman talimatların bir parçasıydı: *Sakın bagaja bakma*."

Hunter bunu bir iki saniye düşündü fakat Lucien onun bir sonraki sorusunu tahmin ederek Hunter daha sormadan cevap verdi.

"Evet, merak ediyordum. Evet, birçok kez hızlıca bir göz atmayı düşündüm ama dediğim gibi, bu tür insanlara yamuk yapmaya gelmez. Eğer o bagajı açsaydım eminim bunu bir şekilde anlarlardı. Merak edeyim ya da etmeyeyim, böyle aptalca bir hata yapmaya hazır değildim."

Hunter suyundan hızlıca bir yudum içti.

"Tüm bunların yaklaşık bir buçuk yıl önce başladığını söylemiştin, değil mi?"

Lucien başıyla onayladı.

"Kaç teslimat yaptın?"

"Bu benim beşinci araba teslimatım olacaktı."

Hunter sakinliğini koruyordu fakat kafasının içinde alarm zilleri çalmaya başlamıştı. *Beş* teslimat. Eğer Lucien doğruyu söylüyorsa. Ve her seferinde aynı ya da çok benzer bir kargoyu teslim ediyorsa o zaman bu olay bir seri katil soruşturmasına dönüşmüştü. Ve gördüklerine bakılırsa da çok acımasız ve sadistçe bir katille karşı karşıyaydılar.

Lucien durakladı; Hunter'a farklı bir şekilde, harika bir el yakalamış ve bunu gizleyemeyen çaylak bir poker oyuncusu gibi baktı. "Benim kozum... telefondaki kişinin kim olduğunu biliyorum."

Hunter'ın kaşları kalktı.

Lucien biraz bekledikten sonra konuştu. "Şimdilik, önceki tüm teslim alma ve teslim etme konumlarıyla birlikte bu bilgiyi kendime saklayacağım."

Bu cevap karşısında neye uğradığını şaşıran Hunter kaşlarını çattı.

"Bu gösteriyi senin yönetmediğini biliyorum, Robert," dedi Lucien. "Burada tüm ipler FBI'ın elinde. Senin burada olmanın tek nedeni seni istemiş olmam. Muhtemelen sana burada sadece bir konuk... bir dinleyici olarak bulunduğunu söylemişlerdir. Burada hiçbir yetkin yok. Bana hiçbir şeyi garanti edemezsin çünkü burada pazarlık gücün yok. Öte yandan benim tek pazarlık gücüm bilgi."

"Anlıyorum," dedi Hunter. "Ama bunu saklamanın sana nasıl bir fayda getireceğini anlamıyorum, Lucien. Eğer masumsan bunu kanıtlamak için FBI'a yardım etmelisin, onlarla oyun oynamamalısın."

"Dediğini yapacağım, Robert ama korkuyorum. Küçük bir çocuk bile aleyhimdeki kanıtların çok kuvvetli olduğunu görebilir. İdamla karşı karşıya olduğumu biliyorum ve dehşete kapılıyorum. Evet, itiraf etmeliyim ki paranoya oluştu." Lucien kelepçeli yumruklarını kaldırdı ve üç kez alnına vurduktan sonra

Hunter'ın gözlerinin içine baktı. "Şimdiye kadar onlara hiçbir şey söylemedim çünkü bana inanmayacaklarını düşünüyordum."

Paranoya ve korkunun Lucien'in gerçeklik algısını nasıl kolayca çarpıtabileceğini anlamak zor değildi. Hunter onu rahatlatmak zorundaydı. "İşler pek de öyle yürümüyor, Lucien. FBI neden sana inanmasın ki? Seni ya da herhangi birini hapse atmaya çalışmıyorlar. Bu cinayetlerden sorumlu olan kişiyi bulmak istiyorlar ve eğer onlara yardım edebilirsen elbette sana kulak verecek, elbette onlara söylediklerini araştıracaklardır."

"Tamam, belki haklısın ama panikledim." Derin bir nefes aldı. "Derken aklıma sen geldin. Ailemden kimse kalmadı, Robert, hiçbiri hayatta değil. Ölmüşüm, kalmışım, kimsenin umurunda değil. Hayatım boyunca pek çok insanla tanıştım ama sen sahip olduğum tek gerçek dostsun. Gerçek beni tanıyan tek kişisin ve de polissin. Bu yüzden ben de düşündüm ki belki..." Lucien'in sesine bir kez daha duygu yüklendi. Sertliği yeniden dağıldı. "Bunu ben yapmadım, Robert. Bana inanmak zorundasın."

Hunter üniversitedeyken Lucien'in yalan söylediğini genellikle anlayabilirdi çünkü bunu belli ettiği bir hareketi vardı. Hunter bunu Stanford'daki ikinci dönemlerinde fark etmişti. Yalan söylerken sanki gözlerindeki sert ifade bir şekilde sizi hipnotize ederek ona inanmanızı sağlayacakmış gibi bakışları sertleşir, daha kararlı bir hal alırdı. Bunun sonucunda, çok çok kısa bir süreliğine sol alt göz kapağı gerilir, tam olarak bir seğirme olmasa da çok ince bir hareket oluştururdu. Lucien buna engel olamazdı çünkü bunu yaptığının farkında bile değildi. Aradan yirmi yıldan fazla zaman geçmişti fakat Hunter bunu hâlâ görebileceğini umuyordu. Ama bakışlarında sertleşme olmamıştı. Sol alt göz kapağında, ne kadar küçük olursa olsun, hiçbir hareket olmamıştı.

"Nasıl yardım isteyeceğimi, *senden* nasıl yardım isteyeceğimi bilmediğimi söylemiştim, hatırlıyor musun?" Lucien soluklanmak için durdu. "İşte şimdi o yardımı istiyorum. Lütfen yardım et, Robert."

Hunter suçluluk duygusunun ikinci kez içini parçaladığını hissetti.

"Sana nasıl yardım edebilirim, Lucien?" dedi. "Az önce kendin söyledin. Ben burada bir dinleyici olarak bulunuyorum. Hiçbir yetkim yok. FBI ajanı bile değilim. LAPD'de görevli bir dedektifim."

Lucien uzun süre Hunter'ın gözlerine baktı, sonra aniden bakışları yumuşadı.

"Dürüst olmak gerekirse, Robert, artık yaşayıp yaşamamak bile umurumda değil sanırım. Uzun zaman önce her şeyi berbat ettim. Çok fazla hata yaptım ve o zamandan beri öylesine yaşıyorum. Her şeyi kaybettim, buna saygınlığım ve gerçekten sevdiğim tek kişi de dâhil. Sanırım hayatımın büyük bölümünden utandığımı söyleyebilirim ama katil değilim. Bunun aptalca gelebileceğini biliyorum ama senin dışında kimsenin benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil, Robert. Bana ne olursa olsun, bir canavar olmadığımı bilmeni istiyorum."

Hunter bir şey söylemek üzereydi ki Lucien onun sözünü kesti.

"Lütfen bunu zaten bildiğini ya da benim canavar olduğuma zaten inanmadığını söyleme çünkü bana acımanı istemiyorum, Robert. Bilmeni istiyorum. *Gerçekten bilmeni*. Bu yüzden sana her şeyi anlatacağım çünkü FBI olsun ya da olmasın, söyleyeceklerimi araştıracağını biliyorum."

Lucien'in yalan söylediğine dair hâlâ bir işaret gelmemişti.

Hunter, Lucien'in haklı olduğunu biliyordu. FBI onu ne kadar baskı altına almaya çalışırsa çalışsın, Hunter'ın o sorgu odasından çıkıp Lucien'in ona anlatmak üzere olduğu şeyleri unutmasına imkân yoktu.

"Ee, bana ne anlatmak istiyorsun?" dedi Hunter. "Neyi araştırmamı istiyorsun?"

Lucien ellerine baktıktan sonra Hunter'la göz göze geldi... ardından tekrar konuşmaya başladı.

# On Dokuz

Özel Ajan Taylor ve Özel Ajan Newman, Doktor Lambert'la birlikte Lucien'in hücresine götürülmesinden otuz saniye sonra sorgu odasına girdiler. Hunter metal masaya yaslanmış, yüzünde dalgın bir ifadeyle boş duvara bakıyordu.

"Dedektif Hunter," dedi Taylor dikkatini çekerek. "Tanıştırayım, Doktor Patrick Lambert. Kendisi DBB'de adli psikiyatrdır. Gözlem odasından tüm görüşmeyi o da bizimle birlikte izledi."

"Sizinle tanışmak bir zevk, Dedektif Hunter," dedi Doktor Lambert, Hunter'ın elini sıkarak. "Olağanüstü bir çalışma."

Hunter hafifçe kaşlarını çattı.

"Teziniz. Olağanüstü bir eser. Ve bunu o genç yaşta yazdığınız düşünülürse..."

Hunter basit bir baş hareketiyle iltifatı kabul etti.

"Beş günde sadece dört kelime söyleyen birine göre resmen adamın dilini çözdünüz," dedi Taylor.

Hunter özel ajana baktı ama bir şey söylemedi.

"Önemli bir şey yakalayamadık," dedi Newman sebilden kendine bir bardak su doldurarak.

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi Hunter.

Newman, Hunter'a gözlem odasında kullandıkları yüz analiz yazılımından bahsetti.

"Birkaç gergin göz, baş ve el hareketi vardı," dedi Doktor Lambert. "Ses tonunda yer yer bazı duygusallıklar vardı fakat

fazla kaygılı ya da fazla gergin olduğunu gösteren bir şey yoktu. Sonuç olarak herhangi bir konuda yalan söylediğine dair elimizde net bir belirti yok." Durakladı. "Ama aynı zamanda herhangi bir konuda doğruyu söylediğine dair de net bir bulguya rastlamadık."

*Pahalı yüz analiz yazılımınız pek işe yaramadı yani*, diye düşündü Hunter.

"Buna görüşmenizin son birkaç dakikasında söyledikleri de dâhil," diye ekledi Doktor Lambert.

Lucien tüm görüşme boyunca olduğundan daha sessiz, alçak sesle konuşmaya çalışmıştı fakat metal masanın hemen üzerindeki tavanda bulunan çok yönlü, güçlü mikrofon Hunter'a söylediği her kelimeyi yakalamıştı.

"*Sana bir bilmece soracağım, Robert. Cevabını yalnızca senin bilebileceğin bir bilmece.*" Lucien iki dirseğini de masaya dayamış, öne doğru eğilmiş, Hunter'ın omzunun üzerinden arkasındaki çift taraflı aynaya bakmıştı. "*O şerefsizlere güvenmiyorum.*"

Sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşmüştü.

"*Son birkaç yıldır Kuzey Carolina'da yaşıyorum, saklanıyorum da diyebilirsin gerçi. Ev kiralık ve izimin sürülememesi için evin sahibi olan yaşlı çifte doğrudan nakit ödeme yapıyorum.*" Durakladı, bir yudum su içti. "*Stanford'daki yurt odamızda, yatağımın yanındaki duvarda birkaç poster asılıydı. Ama özellikle bir tanesi vardı. En büyükleri. Senin de sevdiğin... şu gün batımı posteri. Düşünürsen hatırlarsın. Kuzey Carolina'daki kent de o posterdeki kişiyle aynı ismi taşıyor.*"

Hunter'ın ifadesi düşünceli bir hal almıştı.

"*Eminim Profesör 'Acı Sos'u da hatırlarsın.*" Lucien'in ağzının sağ kenarı yarı muzip bir tebessümle kalkmıştı. "*Susan'ın meydan okuması? Cadılar Bayramı gecesi?*" Biraz bekledikten sonra Hunter'ın yüzündeki hatırlama ifadesini gördü. "*Tamamen tesadüf eseri, yaşadığım kent onunla aynı adı taşıyor.*"

Hunter hiçbir şey söylememişti.

*"İlk araba teslimatını yapmamı istedikleri ilk telefondan sonra içimden bir ses bu işin muhtemelen çok kötü sonuçlanacağını söyledi. Bu yüzden, deyim yerindeyse günlük tutmaya başladım. Aslında daha çok bir not defteri gibiydi, yazabildiğim her şeyi yazdım. Tarihleri, saatleri, arama sürelerini, konuşma ayrıntılarını, teslim alma saatlerini ve yerlerini, araba türlerini ve plakalarını, yolda verdiğim molaları, hattın öbür ucundaki kişinin adını... her şeyi. Defteri evin bodrumunda saklıyordum."*

Hunter eski dostunun gözlerinde yeni bir parıltı yakalamıştı. Daha önce orada olmayan bir şey.

*"Ev hemen orman kenarında. Anahtarlar FBI'ın el koyduğu ceketimin cebinde. Anahtarları kullanarak evime girmene izin veriyorum, Robert. Orada çok şey bulacaksın. Bu karışıklığa bir son vermeni sağlayacak şeyler."*

Lucien'in tüm söylediği bunlardı.

"Ee," dedi Newman Hunter'a, "size sıraladığı o saçmalıkların cevaplarını biliyor musunuz?"

Hunter bir şey söylemedi fakat Newman tavırlarından cevabın olumlu olduğunu anlamıştı.

"Harika. Eğer bize Kuzey Carolina'da evinin bulunduğu kentin ve kasabanın adını verirseniz buradaki işiniz biter." Suyunu içmeyi bitirdi. "Anladığım kadarıyla gecikmiş bir tatil için Hawaii'ye gitmek üzereydiniz." Newman sebepsiz yere saatine baktı. "Sadece bir gün kaybettiniz. Yarın sabah orada olabilirsiniz."

Hunter'ın bakışları birkaç saniye Newman'ın üzerinde kaldıktan sonra Taylor'a, ardından tekrar Newman'a kaydı.

"İşte tam da bu yüzden Lucien evinin yerini sadece benim çözebileceğim bir bilmeceye dönüştürdü," dedi sırtını dikleştirip deri ceketinin yakasını düzelterek. "Çünkü oraya ancak ben sizi götürürsem gidebilirsiniz."

# Yirmi

Newman'ın da Taylor'ın da böyle bir karar verme yetkisi yoktu. Tek bildikleri, gözaltındaki adamın konuşmayı reddettiği ve sadece LAPD'den Dedektif Robert Hunter'la konuşacağını söylediğiydi. Hunter, Quantico'ya getirilmişti fakat herkesin bildiği kadarıyla sadece dinleyici olarak oradaydı. Görevi, Lucien Folter'ı konuşturmaktı. Soruşturmaya dâhil olmaması gerekiyordu ve kesinlikle ekibin bir parçası değildi. Bu, LAPD ile FBI arasında ortak bir soruşturma değildi.

"Tatile çıkmak için sabırsızlanıyorsun sanıyordum, Robert," dedi Adrian Kennedy doğrudan web kamerasına bakarak.

Hunter, Taylor ve Newman DBB katına geri dönmüşlerdi ve şimdi geniş bir ofiste, batı duvarına monte edilmiş çok büyük bir düz ekran monitörün karşısında oturuyorlardı. Monitörün tepesindeki nokta büyüklüğünde yeşil ışık dâhilî kameranın açık olduğunu gösteriyordu.

Bir saatten az bir mesafede olmasına rağmen Müdür Adrian Kennedy'nin yoğun programı Quantico'ya geri dönmesini engelliyordu. Washington D.C.deki ofisinden görüntülü bağlantı aracılığıyla konuşuyordu.

"Dün Los Angeles'a geldiğinizde o plan suya düştü, Adrian," dedi Hunter kesin bir ifadeyle.

"Eminim bunu halledebiliriz, Robert," dedi Kennedy. "Eğer gerekli bilgileri Ajan Taylor ve Ajan Newman'a verirsen bu akşam seni Hawaii'ye uçuracak bir jet ayarlayabilirim."

Hunter etkilenmiş görünüyordu. "Vay canına! FBI'ın bütçesi beni Virginia'dan Hawaii'ye götürmek için bir jet ayarlayabilecek kadar geniş mi? Lanet olsun, biz LAPD'de yeterli sayıda kurşungeçirmez yelek alacak kadar bile para bulamıyoruz."

"Robert, ben ciddiyim. Bu bilgilere ihtiyacımız var."

"Benim de ihtiyacım var, Adrian." Hunter'ın sesi birden ciddileşti, bakışları sertleşti. "Bunu ben istemedim. Siz bana geldiniz, hatırladın mı? Beni bu işe siz karıştırdınız. İsteseniz de istemeseniz de artık bunun bir parçasıyım. Eğer istediğiniz bilgileri size verip sonra da uslu bir çocuk gibi çekip gideceğimi sanıyorsan beni hiç tanımamışsın demektir."

"Kimse seni tam olarak tanımıyor zaten, Robert," diye karşılık verdi Kennedy sesi hâlâ sakin. "Seni tanıdığımdan beri hep bir muamma oldun. Ama şu anda çok riskli bir oyun oynuyorsun. Yaptığın şeyin federal bir cinayet soruşturmasıyla ilgili bilgileri saklamak olduğunun farkındasın, değil mi? Bunun için seni içeri atabilirim."

Hunter istifini bozmadı.

"Madem böyle oynamak istiyorsun," dedi Hunter. "Lucien'in küçük bilmecesinin ne anlama geldiğini anladığımı kimseye açıkça söylemedim. Elimde bilgi yoksa saklıyor olamam, Adrian çünkü eski yurt odamda herhangi bir poster gördüğümü hatırlamıyorum ve Profesör 'Acı Sos' diye birini de hatırlamıyorum." Hunter durakladı, göz ucuyla Ajan Newman'ın yüzünün öfkeden kızarmaya başladığını gördü. "Sert oynamayı bilen tek kişi sen değilsin ve ben de senin kuklalarından biri değilim, Adrian."

Kennedy kızgın ya da gücenmiş görünmüyordu. Hatta sorgu odasında kaydedilen görüntüleri izledikten sonra Hunter'ın başka

bir tepki vermesini de beklemiyordu. Hunter'dan yardım isteniyordu ve bir tarafta FBI, diğer tarafta eski dostu vardı.

"Böldüğüm için özür dilerim, Müdür Kennedy," dedi Newman koltuğunda öne doğru eğilerek. "Ama şüpheli şahıs hâlâ bizim nezaretimizde. Eğer Dedektif Hunter iş birliği yapmayı reddediyorsa üzgünüm ama canı cehenneme. Bırakalım da Los Angeles'a geri dönsün." Hunter'a baktı. "Alınma, dostum."

Hunter'dan hiçbir tepki alamadı.

"Hâlâ istediğimiz bilgileri doğrudan şüpheli şahıstan alabiliriz," diye devam etti Newman. "Bana onunla birkaç seans daha verin yeter."

"Alabiliriz tabii," dedi Kennedy. "Çünkü bu yöntem şimdiye kadar çok işe yaradı, değil mi Özel Ajan Newman?"

Newman başka bir şey söylemek üzereydi ama Kennedy parmağını kaldırarak onu susturdu. Gözlerindeki ifadeden kafasında birkaç olasılığı tarttığı açıkça anlaşılıyordu.

"Pekâlâ, Robert," dedi Kennedy birkaç saniyelik sessizliğin ardından. "Sen uyumlu davranırsan ben de ona göre davranırım. Sen ve Ajan Taylor gidip Kuzey Carolina'daki şu konuta bir bakın. Ajan Newman, sana Washington'da ihtiyacım var... bugün. Senden yapmanı istediğim başka bir görev var."

Newman suratına tokat yemiş gibi görünüyordu. Bir şey söylemek için ağzını açıyordu ki Kennedy yine sözünü kesti.

"*Bugün*, Ajan Newman. Anlaşıldı mı?"

Newman derin bir nefes aldı. "Evet, efendim."

Kennedy tekrar Hunter'a hitap etti. "Robert, artık oyun yok. Bu Lucien denen adamın bilmecesinde neden bahsettiğini biliyorsun, değil mi? Soruların cevaplarını biliyorsun, değil mi?"

Hunter bir kez başını salladı.

"Pekâlâ." Kennedy saatine baktı. "Şanslıyız. Kuzey Carolina hızlı hareket edebileceğimiz kadar yakın. Ajan Taylor, gerekli ayarlamaları yap. Senin ve Robert'ın en geç bu akşam orada ol-

manızı istiyorum. Gidip şu günlüğü, defteri ya da her ne haltsa alalım da şu karışıklığı çözmeye başlayalım. Saat kaç olursa olsun, bir şey bulur bulmaz beni ara. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim," dedi Taylor, Hunter'a bakarak.

Kennedy görüşmeyi sonlandırdı.

# Yirmi Bir

"Pekâlâ," dedi Ajan Taylor kablosuz klavyeyle masaüstü bilgisayara yeni bir komut yazarak.

Taylor ve Hunter daha önce bulundukları, uzak duvarda ABD'nin ayrıntılı bir haritasını gösteren büyük monitörün olduğu toplantı odasına geri dönmüşlerdi. Ajan Taylor "Enter" tuşuna basınca harita Kuzey Carolina eyaletinin tamamının kent bazında ayrıntılı bir versiyonuna dönüştü.

"Peki Lucien Folter'ın duvarında asılı olan poster ne posteriydi?" diye sordu Taylor. "Hani şu sizin sevdiğiniz. Gün batımlı olan?"

Hunter hafifçe omuz silkti, haritaya yaklaştı, dikkatle inceledi.

"Dağların olduğu bir posterdi," dedi. "Güneş tam üstlerinde batmak üzereydi. Gökyüzü çarpıcı bir kırmızımsı mor renge bürünmüştü. Posterde en çok hoşuma giden şey de buydu: gökyüzünün rengi. Ayrıca bir de kamp ateşi vardı."

"Kamp ateşi mi?"

"Evet," dedi Hunter.

"Hepsi bu kadar mı?" dedi Taylor.

"Hayır, ateşin başında oturmuş gün batımını izleyen yalnız bir figür vardı."

"Ne figürü?"

Hunter'ın gözleri haritayı incelemeyi bırakmıştı.

"Yaşlı bir adam."

Taylor kaşlarını çattı. "Yaşlı bir adam mı?" dedi haritanın yanında Hunter'a katılarak. "Peki burada ne arıyoruz? Yaşlı adam kasabasını mı? Büyükbaba kasabasını mı? Yoksa bu yaşlı adamın bir adı var mıydı? Lucien Folter kentin posterdeki kişiyle aynı adı taşıdığını söylemişti."

"Adı yok," dedi Hunter. "Ama o yaşlı adam bir Amerikan yerlisiydi. Daha doğrusu, bir..." Haritanın en solunda bulunan bir kenti gösterdi. Cherokee kentini.

Kuzey Carolina eyaleti üç bölgeye ayrılıyordu: Doğu, Piedmont ve Batı. Cherokee kenti, Batı bölgesinin en batısındaki ilçeydi. Hem Georgia hem de Tennessee'yle sınır komşusuydu.

"Bir Cherokee Kızılderilisi," dedi Taylor sesinde farklı bir ritimle. "Vay canına."

Hunter durup ona baktı. Yüzündeki ifade soruyu soruyordu zaten.

Taylor başını yana eğdi. "Eski kocam yarı Cherokee'ydi. Zorlu bir boşanma süreci yaşadık. Tuhaf bir tesadüf, hepsi bu."

Hunter başını salladı.

Taylor dikkatini tekrar haritaya çevirirken kentin bulundukları yere göre konumunu düşündü. "Lanet olsun," dedi bilgisayara dönerek. "Çok uzakmış."

"En az sekiz saat gidiş, sekiz saat de dönüş," dedi Hunter.

Taylor yeni bir komut yazdı ve haritada hemen Quantico'daki FBI Akademisi ile Cherokee kentinin doğu sınırı arasında bir rota belirdi. Sol tarafta, tüm güzergâhın adım adım ayrıntılı bir özeti görünüyordu. Buna göre, hiç mola vermeden 860 kilometrelik yol yaklaşık sekiz saat yirmi beş dakika sürecekti.

Hunter saatine baktı: 12.52. Oraya gidip gelmek için on yedi saatlik bir yolculuk yapmayı canı hiç istemiyordu.

"Oraya uçakla gidebilir miyiz?" dedi Hunter.

Taylor yüzünü buruşturdu. "Uçak kaldırmak için gerekli yetkim yok," dedi.

"Ama Adrian'ın var," diye ekledi Hunter.

Taylor başını salladı. "Müdür Kennedy'nin her şeye yetkisi var."

"Öyleyse bize bir uçak ayarlamasını isteyelim," dedi Hunter. "Daha birkaç dakika önce beni Hawaii'ye tatile götürecek bir jet ayarlamaya hazırdı ki ben FBI bünyesinde bile değilim."

Taylor buna itiraz edemezdi.

"Tamam, onu ararım. Peki nereye gidiyoruz?"

Hunter ona baktı.

"Bilmecenin ikinci kısmı," dedi özel ajan. "Kentin adı? Şu Profesör 'Acı Sos' kimdi? Susan'ın meydan okuması? Cadılar Bayramı gecesi?"

Hunter henüz tüm kartlarını göstermeye hazır değildi, en azından hâlâ FBI Akademisi sınırları içindeyken. Saatine baktı. "Adım adım, Ajan Taylor. Önce yola koyulalım. Havalandığımızda size söylerim."

Taylor bir an için onu inceledi. "Ne fark eder ki?"

"Kesinlikle. Eğer fark eden bir şey yoksa ha şimdi söylemişim ha sonra. Ve ben sonra söyleyeceğim. Gitmemiz gerek."

Taylor iki elini de kaldırarak pes etti. "Peki, sizin dediğiniz gibi olsun. Ben Müdür Kennedy'yi arıyorum."

# Yirmi İki

Taylor'ın Müdür Adrian Kennedy'yle yaptığı telefon görüşmesi üç dakikadan kısa sürdü. Fazla ikna edilmeye ihtiyacı yoktu.

Lucien Folter altı gün önce tutuklanmıştı. FBI'ın elinde kesilmiş ve parçalanmış iki kadın kafası vardı, ceset ve kimlik yoktu. Sorular kirli bulaşıklar gibi üst üste yığılıyordu ve şu ana kadar ellerinde hiçbir ipucu yoktu. Kennedy bazı cevaplar istiyordu ve ne pahasına olursa olsun, bunları hemen istiyordu.

Doksan dakika içinde her şey ayarlandı. Bir Phenom 100 hafif jet, Turner Field iniş pistinde Hunter ve Taylor'ı bekliyordu. Bu uçak Los Angeles'tan Quantico'ya giderken bindiklerinin yaklaşık yarısı büyüklüğündeydi fakat içi diğeri kadar lükstü.

Kabin ışıkları bir an için söndü ve uçak hızla havalandı. Hunter büyük bir fincan sade kahve içerken beyni o sabah sorgu odasında söylenen her kelimeyi dikkatle tekrar gözden geçirmekle meşguldü.

Taylor, Hunter'ın tam karşısındaki siyah, deri döner koltukta oturuyordu. Kucağındaki dizüstü bilgisayarın ekranında Cherokee kentinin bütün ilçe ve kasabalarını gösteren ayrıntılı bir harita vardı. "Pekâlâ, havalandık, tam olarak nereye gidiyoruz? Kim bu Profesör 'Acı Sos'?"

Hunter hatırlayınca gülümsedi.

"Lucien, Susan ve ben Los Altos'ta bir İrlanda barında Cadılar Bayramı partisine gitmiştik. Orada nöropsikoloji profesörümüzle

karşılaştık. İyi adamdı, harika bir profesördü ve içmeyi çok severdi. O akşam hepimiz birkaç kadeh içmiştik ama birdenbire bizi tekila içme yarışması yapmaya davet etti. Lucien ve ben reddettik ama şaşırtıcı bir şekilde Susan teklifi kabul etti."

"Neden şaşırtıcıydı?"

"Susan o kadar iyi bir içici değildi," dedi Hunter başını hafifçe iki yana sallayarak. "Dört beş kadehten sonra Susan'ın işi biterdi. Ama bizim bilmediğimiz gizli bir kozu varmış."

Taylor'ın yüzünü merak kapladı. "Ne kozu?"

"Susan'ın büyükannesi ve büyükbabası Letonyalıydı, bu nedenle birkaç Letonca kelime biliyordu. Bu kelimelerden biri de su anlamına gelen 'ūdens' idi. Anlaşmaya göre, iki taraf sırayla en sevdiği içkiden birer kadeh devirecekti. Susan, Letonyalı olan barmeni tanıyordu. Profesör tekila içerken Susan barmenden sürekli 'ūdens' istedi. On dört kadeh sonra profesör havlu attı. Yenilginin cezası olarak elli beş gramlık bir şişe Acı Sos içecekti ki içti de. Sonraki üç gün derse gelmedi. O günden sonra üçümüz onu sadece Profesör Acı Sos olarak anmaya başladık."

Hunter hızla Taylor'ın ekranındaki haritayı inceledi. Aradığı şeyi bulması sadece bir saniyesini aldı.

"Peki nöropsikoloji profesörünüzün adı neydi?" diye sordu Taylor.

Hunter ekranı işaret etti. "Adı Steward Murphy'ydi."

Murphy şehri, Hiwassee ve Valley nehirlerinin birleştiği yerde bulunan, Cherokee'nin en büyük şehriydi.

"Murphy'de havaalanı yokmuş sanırım," dedi Taylor haritayı analiz ettikten sonra yeni bir komut yazarak. Bir saniye sonra aradığı cevabı bulmuştu. "Tamam, Murphy'ye en yakın havaalanı Batı Carolina Bölgesel Havaalanı. Yaklaşık yirmi kilometre mesafede."

"İşimizi görür," dedi Hunter. "Pilota oraya gittiğimizi söyleyebilirsiniz."

Taylor sağındaki duvarda bulunan dâhilî telefonu kullanarak pilota talimatlarını iletti.

"Aşağı yukarı bir saat on dakika içinde orada olurmuşuz," dedi Hunter'a.

"Sekiz buçuk saat direksiyon sallamaktan çok daha iyi," dedi Hunter.

"Size bir şey sorabilir miyim, Dedektif Hunter?" dedi Taylor havalandıktan birkaç dakika sonra.

Hunter gözlerini penceresinin dışındaki mavi gökyüzünden ayırıp ona baktı.

"Bana Dedektif Hunter demeyi bırakırsanız sorabilirsiniz. Lütfen bana Robert deyin."

Taylor bir an tereddüt etti. "Pekâlâ, Robert ama sen de bana Courtney diyeceksin."

"Anlaştık. Ee, bana ne sormak istiyorsun, Courtney?"

"Kendini suçlu hissettin, değil mi?" Birkaç saniye bekleyip açıklamaya karar verdi. "Lucien sana uyuşturucu probleminden ve bu işe nasıl karıştığından bahsettiğinde."

Hunter sessiz kaldı.

"Gözlem odasındaki herkes tüm dikkatini Lucien'e vermişken ben seni gözlemliyordum. Suçlu hissettin. Her şey senin suçunmuş gibi hissettin."

"Benim suçummuş gibi hissetmedim," dedi Hunter sonunda. "Ama ona yardım edebileceğimi biliyorum. Los Angeles'ta beni son kez görmeye geldiğinde bağımlı olduğunu fark etmeliydim. Bunu nasıl gözden kaçırdığımı bile bilmiyorum."

Taylor alt dudağını ısırdı, başını çevirdi, aklından geçenleri açıkça söyleyip söylememeyi tartıyordu. Çekingen davranmanın bir anlamı olmadığına kanaat getirdi. "Dostun olduğunu biliyorum ve bunu söylediğim için üzgünüm ama keşlere pek acımıyorum. Ucuz bir uyuşturucuyla kafayı bulmuş ya da ucuz bir uyuşturucu almak için para bulmaya çalışan birinin son derece vahşi

cinayetler işlediği pek çok vakada çalıştım." Soluklanmak için durdu. "Yalan söylüyor olabilir, biliyorsun değil mi? Hâlâ bir şeylere bağımlı olabilir ve o iki kadını uyuşturucu etkisindeyken öldürmüş olabilir."

Hunter, Taylor'ın ses tonunda gizli bir şeyler fark etti. Gizli bir öfke belki de.

"Laboratuvar testlerinizde temiz çıktı," dedi Hunter.

"Bazı uyuşturucular birkaç saat içinde bünyeden atılır, bunu biliyorsun," diye karşılık verdi Taylor. "Kaldı ki o kafalar kim bilir ne kadar zamandır buzluklarda saklanıyordu. O iki kadın aylar önce bile öldürülmüş olabilir."

"Doğru." Hunter bu görüşe itiraz edemezdi. "Bazı uyuşturucular gerçekten de birkaç saat içinde bünyeden atılır ama daha önce keşler gördün, değil mi? Uyuşturucudan uzun süre uzak kalamazlar, hepsi bağımlılığın tipik psikolojik ve fiziksel belirtilerini gösterirler: deri, gözler, saç, dudaklar... paranoya, kaygı... ne aradığını bilirsin. Lucien'de bunların hiçbiri yoktu." Hunter başını iki yana salladı. "O artık bağımlı değil."

Bu kez de Taylor, Hunter'ın savına karşı çıkamadı. Lucien gerçekten de artık fiziksel ya da psikolojik bir bağımlılık belirtisi göstermiyordu. Ama Taylor henüz bu işin peşini bırakmaya hazır değildi.

"Tamam, kabul ediyorum, temiz görünüyor ama yine de ona hiç sempati beslemiyorum. Sana söylediğine göre, kimse onu uyuşturucu almaya zorlamamış. Bunu kendi özgür iradesiyle yapmaya karar vermiş. Buna kolayca sırt çevirebilirmiş. Her yerde, her yaştan insana her gün uyuşturucu teklif ediliyor. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun, Robert. Bazıları kabul ediyor, bazıları etmiyor. Bu bir *seçim*. Onun durumunda da bu başkasının değil, *onun* kendi seçimiydi. Lucien'in keş olması konusunda suçluluk duyacak biri varsa bu yalnızca kendisidir."

Hunter uzun süre hiçbir şey söylemedi. Uçak türbülansa girdi, durum düzelene kadar bekledikten sonra tekrar konuştu.

"Bu o kadar da basit değil, Courtney."

"Değil mi gerçekten?"

"Değil." Hunter arkasına yaslandı.

"Bana birçok kez uyuşturucu teklif edildi," dedi Taylor. "Okulda, üniversitede, sokaklarda, mahallede, partilerde, tatilde, aslına bakarsan her yerde ve ben yine de uzak durmayı başardım."

"Harika ama bahse girerim senin kadar güçlü olmayan insanlar da tanıyorsundur, değil mi? Uzak durmayı başaramayan insanlar. Bağımlı olan insanlar?"

Taylor'ın gözlerinin içinde bir şeyler değişti. "Tanıyorum, evet." Sesini sakin tutmakta zorlanıyordu. "Ama bu yüzden kendimi suçlu hissetmiyorum."

Nedense bu bir yalan gibi gelmişti.

"Hepimiz farklıyız, Courtney ve bu yüzden her olaya farklı tepkiler veriyoruz," dedi Hunter. "Tepkilerimiz doğrudan o olayı etkileyen koşullara ve o andaki ruh halimize bağlıdır."

Taylor bunu biliyordu. Daha önce görmüştü: Evde ve iş yerinde işleri harika giden, kendini mutlu hisseden birine bir partide veya başka bir yerde son derece bağımlılık yapıcı bir uyuşturucu teklif edilirdi. Bu kişi, ihtiyacı olmadığı için "hayır" derdi. O anda, bu kişi kendini doğal olarak mutlu, doğal olarak keyifli hissederdi. Aynı kişiye, sadece bir gün sonra, işten çıkarıldığında, evde kötü bir tartışına ya da moralini bozan bir olay yaşadığında aynı son derece bağımlılık yapıcı uyuşturucu teklif edilirdi. Bu defa bu kişi "evet" derdi çünkü ruh hali değişmiş olurdu, şartlar değişmiş olurdu ve tam da o anda kişi psikolojik, hatta belki de fiziksel olarak çok savunmasız olurdu. Uyuşturucu tacirleri kalabalığın içinden bu kişileri seçme konusunda bir tür altıncı hisse sahiplerdi ve bir kişiyi, kendisine teklif edilen uyuşturucuyu alırsa tüm

sorunlarından bir anda kurtulacağına inandırmak için nasıl dil dökeceklerini iyi bilirlerdi. Cenneti vadederlerdi.

Taylor alt dudağını çiğnemeye başladı.

"Dışarıda tek bir dozun yeterli olduğu pek çok uyuşturucu olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye devam etti Hunter. "Lucien'in dediği gibi 'anında bağımlılık yapan mal'. Çok güçlü insanlar bile her zaman çok güçlü olamazlar, Courtney. Bu, hayatın bir gerçeği. Tek gereken, şu ya da bu nedenle zihinsel olarak çok güçlü olmadığın, kendini yalnız, bunalımda ya da ihmal edilmiş hissettiğin bir anda sana yaklaşmaları; bir de bakmışsın ağlarına düşüvermişsin. Bütün gerçekleri bilmiyoruz. Ayrıca Lucien'in sonunda hata yapmadan önce kaç kez bu meretten kaçtığını da bilmiyoruz."

"Kabul ediyorum," dedi Taylor. "Keşler adına iyi argümanlar ortaya koyuyorsun."

"Ben keşleri savunmaya çalışmıyorum, Courtney," dedi Hunter sakince. "Sadece çok sayıda bağımlının bir hata yaptığını bildiğini ve tek istediğinin bu alışkanlıktan kurtulacak gücü bulmak olduğunu söylüyorum. Çoğu bu gücü kendi başına bulamıyor ve yardıma ihtiyacı oluyor... bu yardım ise çoğu zaman gelmiyor. Muhtemelen pek çok kişi seninle aynı düşünceleri paylaştığı için."

Taylor'ın mavi gözleri Hunter'a odaklandı, ardından başka tarafa kaydı.

"Peki sence ona nasıl yardım edebilirdin?" diye sordu Courtney. "Ne yapardın?"

"Elimden gelen her şeyi," dedi Hunter hiç duraksamadan. "Elimden gelen *her şeyi* yapardım. O benim dostumdu."

# Yirmi Üç

Phenom 100 jeti havalandıktan bir saat sekiz dakika sonra Batı Carolina Bölgesel Havaalanı'na iniş yaptı. Dışarıda hava değişmeye başlamıştı. Gökyüzünde dolaşan büyük birkaç bulut, güneşin ışınlarını engelliyordu ve sıcaklığı birkaç derece düşürmüştü. Taylor güneş olmamasına rağmen uçaktan iner inmez güneş gözlüğünü taktı. FBI eğitiminin temel unsurlarındandı bu: İnsan içine çıktığında gözlerini daima sakla.

Hunter ve Taylor havaalanının dışında, Taylor'ın telefonda konuştuğu yerel bir araba kiralama şirketinin temsilcisiyle karşılaştılar. Adam onlara üst sınıf, siyah bir Lincoln MKZ verdi.

"Pekâlâ," dedi Taylor. Hunter'la birlikte arabaya binerken dizüstü bilgisayarını açtı. Sürücü koltuğuna oturdu. Araba yepyeni görünüyor ve kokuyordu, sanki o sabah sırf onlara tahsis edilmek için satın alınmıştı. "Hadi buradan nereye gideceğimizi bulalım."

Taylor dizüstü bilgisayarının dokunmatik faresini kullanarak uydu görüntüleme uygulamasını açtı. Bir saniyeden kısa süre içinde ekranında Murphy şehrinin kuş bakışı bir haritası belirdi.

"Lucien evin bir ormanın kenarında olduğunu söylemişti," diye devam etti özel ajan, dizüstü bilgisayarını Hunter'a doğru çevirerek.

İkisi de uzun bir süre ekranı incelediler. Taylor dokunmatik fareyle haritayı soldan sağa ve yukarıdan aşağıya sürüklerken tavrı değişti.

"Bizimle kafa mı buluyordu yoksa?" dedi sonunda. Sesi sakindi fakat şimdi içinde bir parça kızgınlık vardı. Güneş gözlüğünü kaldırıp başının üstüne kaydırdıktan sonra endişeli bakışlarla Hunter'ı süzdü. "Burası ormanlık alanla çevrili. Şehrin her tarafında orman var. Şuna bak."

Haritayı yakınlaştırmak için dokunmatik fareyi tekrar kullanırken bakışları ekrana döndü. Şaka gibiydi. Murphy kenti büyük, tepelik bir ormanın tam ortasına kurulmuştu âdeta. Etrafta binadan çok ormanlık alan vardı.

"Ne yapacağız? Karşılaştığımız her ormanlık alanın kenarında bir ev bulup anahtarları mı deneyeceğiz?"

Hunter bir şey söylemedi. Hâlâ ekrana bakıyor, anlamaya çalışıyordu.

"Bizimle dalga geçiyordu, değil mi?" Taylor bu sözleri kıkırdayarak söylemişti. "Bu ev gerçekten varsa bile –ki artık bundan şüpheliyim– onu bulmamız birkaç gün, belki de daha uzun sürer. Bizi davultozu almaya gönderdi, Robert. Oyun oynuyor." Durup düşündü. "Eminim buraya daha önce gelmiştir. Hatta belki bir süre burada yaşamıştır bile. Murphy'nin ormanlık alanla çevrili olduğunu biliyor. Bu yüzden bizi o çılgın bilmeceyle buraya gönderdi. Burada günlerce kalabilir ve bu... hayalî eve asla rastlamayabiliriz."

Hunter haritayı birkaç saniye daha inceledikten sonra başını iki yana salladı. "Hayır, bu yanlış. Kastettiği bu değildi."

Taylor'ın kaşları kalktı. "Ne demek istiyorsun? Tam olarak böyle söyledi: '*Ev bir orman kenarının sonunda.*' Bilmeceyi yanlış çözüp bizi yanlış yere getirdiysen başka tabii."

"Hata yok," diye güvence verdi Hunter. "Doğru yere geldik."

"Tamam o zaman, demek ki Lucien gerçekten oyun oynuyor. Şu haritaya baksana, Robert." Başıyla dizüstü bilgisayarını işaret etti. "'*Ev bir orman kenarının sonunda*,'" diye tekrarladı. "Bunlar onun sözleriydi. Tekrar dinlemek istersen kayıt yanımda."

"Gerek yok," dedi Hunter dizüstü bilgisayarı kendine doğru çevirerek. "Çünkü tam olarak öyle demedi."

"Efendim?"

"Ev, *bir orman* kenarının değil, *orman* kenarının sonunda dedi. Arada büyük fark var. Murphy'nin aratılabilir bir haritasını açar mısın? Konumlar, sokak isimleri, bunun gibi şeyler?"

"Evet, elbette."

Birkaç tuşa bastıktan sonra ekrandaki kuş bakışı haritanın yerini Murphy kentinin güncel bir uydu sokak haritası aldı.

"Al bakalım," dedi Taylor, dizüstü bilgisayarı Hunter'a uzatarak. Hunter arama yerine hızlıca bir şeyler yazdı. Harita genişledi, sola döndü, ardından kentin güney tarafındaki iki ormanlık tepenin arasında yer alan dar bir toprak yola yakınlaştı. Yolun adı Orman Kenarı'ydı.

Hunter bile biraz şaşırmıştı. Belki ormanlık alanlardan birinin, hatta belki de bir parkın "Orman Kenarı" adını taşımasını bekliyordu ama yolun adı olacağı aklına gelmemişti.

"Ey kıt imanlılar," dedi Hunter.

"Vay canına," dedi Taylor soluğunu boşaltarak.

Yol yaklaşık sekiz yüz metre boyunca devam ediyor gibiydi. Yolun iki tarafında da ormanlık alandan başka bir şey yoktu. Yalnızca sonunda bir ev vardı: Orman Kenarı'nın sonundaki ev.

# Yirmi Dört

Direksiyona Taylor geçti. Havaalanından Murphy'nin güney yakasına kadar olan yol yirmi beş dakikadan az sürdü. Yolculuk boyunca tepelerin, tarlaların ve ormanlık alanların arasından geçtiler. Murphy kentine yaklaştıklarında yol kenarında, atlarla sığırların avluda tembel tembel dolaştığı birkaç küçük çiftlik belirdi. Havayı tipik çiftlik gübresi kokusu sarmıştı fakat Hunter da Taylor da bundan yakınmadılar. Hunter, baktığı her tarafın ağaçlarla ve yeşil tarlalarla boyandığı bir yerde daha önce hiç bulunmamıştı. İkisi de manzaranın çarpıcı olduğunu kabul ediyordu.

Taylor, Creek Yolu'ndan çıkıp sağa, Orman Kenarı'na sapınca yol giderek daha engebeli bir hal aldı. Taylor yavaşlayıp kağnı gibi gitmek zorunda kaldı.

"Tanrım, burada kesinlikle hiçbir şey yok," dedi etrafına bakarak. "Bir buçuk kilometredir bir lamba direği bile görmediğimizi fark ettin mi?"

Hunter başını salladı.

"Neyse ki gün ışığı var da önümüzü görebiliyoruz," dedi Taylor. "Lucien'in bir şeyden ya da birinden saklandığına hiç şüphe yok. Aklı başında hangi insan burada yaşamak ister ki?"

Taylor büyük çukurlardan ve tümseklerden kaçmak için elinden geleni yapıyordu fakat ne kadar dikkatli direksiyon kırarsa kırsın ya da ne kadar yavaş sürerse sürsün, yine de sanki bir savaş alanından geçiyorlarmış hissi oluşuyordu.

"Burası mayın tarlası gibi," dedi. "Araba şirketleri, süspansiyon testi için araçlarını buraya getirsinler."

Yavaş ve bol sekmeli geçen birkaç dakikanın ardından nihayet Orman Kenarı'nın sonundaki eve ulaştılar.

Yapı tek katlı bir çiftlik evine benziyordu fakat onun çok daha küçük ölçeklisiydi. Tamire ve boyaya ihtiyacı olan alçak bir ahşap çit, arazinin önünü çevreliyordu. Çitin ardındaki çimler aylardır biçilmemiş gibiydi. Bahçe kapısından eve giden eğri büğrü patikayı oluşturan beton levhaların çoğu çatlamış, çatlaklardan ve levhaların arasından otlar bitmişti. Sağ taraftaki paslı bayrak direğinde eskiyip delik deşik olmuş bir Amerikan bayrağı dalgalanıyordu. Görünüşe göre ev vaktiyle beyaz bir cepheye, soluk mavi pencere ve kapılara sahipti ancak renkler büyük ölçüde solmuştu ve hemen hemen her yerin boyası dökülüyordu. Kırma çatının da birkaç kiremidi eksikti.

Hunter ve Taylor arabadan indiler. Batıdan esmeye başlayan serin esinti, nemli toprak kokusunu da beraberinde getiriyordu. Hunter yukarı bakınca birkaç kara bulutun gökyüzünü kapladığını gördü.

"Buraya pek iyi bakmadığı kesin," dedi Taylor arabanın kapısını arkasından kapatarak. "İdeal bir kiracı sayılmaz."

Hunter etrafındaki toprak yola ve çitlere kadar olan alana baktı. Kendilerininki dışında başka lastik izi yoktu. Evin garajı yoktu, bu yüzden evin yanında bir arabanın park edilebileceği bir yer aradı. Böyle yerlerde insanlar arabalarını genelde aynı yere park ederlerdi. Bu da şüphesiz yerde kalıcı bir iz bırakırdı, hatta belki de yağ izleri ya da kalıntıları bile olabilirdi. Ama hiçbiri yoktu. Lucien Folter gerçekten burada yaşamışsa bir arabası varmış gibi görünmüyordu.

Hunter çitin yanındaki posta kutusuna da baktı. Boştu.

Eve doğru ilerlerken bir an duraklayıp Taylor'ın öne geçmesine izin verdi. Defalarca belirtildiği gibi, bu onun soruşturması değildi.

Verandaya çıkan tek ahşap basamak Taylor'ın ağırlığı altında bir ikaz sinyali gibi gıcırdadı. Taylor'ın hemen arkasından gelen Hunter bu basamağı atlayarak doğrudan verandaya çıktı.

Ön kapının her iki yanındaki pencereleri kontrol ettiler. Hepsi kilitliydi ve perdeleri çekilmişti. Evin sağ tarafında bulunan ve arka bahçeye açılan ağır kapı da kilitliydi. Üzerindeki duvar, tırmanmayı düşünebilecek birini caydıracak kadar yüksekti.

"Tamam, bunları deneyelim bakalım," dedi Taylor.

Lucien'in anahtarlığı bir bina yöneticisininkinden farksızdı; tek bir kalın metal halkaya, benzer görünümlü anahtarlar geçirilmişti. Toplamda on yedi tane vardı.

Taylor sinekliği çekerek ilk anahtarı denedi. Kilide girmedi bile. İkinci, üçüncü, dördüncü ve beşinci anahtarlar kilide rahatça girdiyse de hiçbiri dönmedi. Taylor sakince hepsini denemeye devam etti.

Yağmurun ilk damlaları düşerken nemli toprak kokusu güçlendi, hava serinledi. Taylor bir an durup yukarı baktı, yağmur şiddetlendiğinde verandanın çatısındaki deliklerden kaçının kendini ele vereceğini merak etti.

Altı ve yedi numaralı anahtarlar ilkiyle aynıydı, kilide bile girmediler. Öte yandan sekiz numaralı anahtar kilide çok rahat girdi. Taylor anahtarı çevirdiğinde kilit boğuk bir tıkırtıyla açıldı.

"Bingo," dedi. "Diğer anahtarlar ne işe yarıyor acaba?"

Hunter bir şey söylemedi.

Kolu çeviren Taylor kapıyı iterek açtı. Şaşırtıcı bir şekilde, sanki menteşeler yakın zamanda yağlanmış gibi gıcırdama sesi çıkmamıştı.

Daha eve adım atmadan içeriden dezenfektan, naftalin benzeri bir koku yayıldı. Taylor gayriihtiyari elini burnuna götürdü.

Koku Hunter'ı rahatsız etmedi.

Taylor kapının sağındaki iç duvarda ışık düğmesine bastı.

Ön kapı çok küçük ve tamamen çıplak, beyaz duvarlı bir antreye açılıyordu. Hızla burayı geçip bir sonraki odaya, oturma odasına doğru ilerlediler.

Taylor bir kez daha kapının yanındaki ışık düğmesine bastı, tavanın ortasından sarkan ampul yandı. Ampulün etrafındaki kalın kırmızı ve siyah siper zaten zayıf olan ışığını önemli ölçüde azaltarak odayı yarı karanlığa gömüyordu.

Oturma odası fazla geniş değildi fakat neredeyse hiç mobilya olmadığı için sıkışıklık hissi de vermiyordu. Dezenfektan ve naftalin kokusu bu odada çok daha kuvvetliydi. Yüzünü buruşturan Taylor kusmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"İyi misin?" dedi Hunter.

Taylor inandırıcı olmayan bir şekilde başını salladı. "Naftalin kokusundan nefret ederim. Midemi bulandırıyor."

Hunter ona birkaç saniye verip odayı gözleriyle yavaşça taradı. Evde birinin yaşadığına işaret eden hiçbir şey yoktu; ne fotoğraf ne duvarlarda asılı tablolar ne süs eşyaları ne kişisel dokunuşlar, hiçbir şey yoktu. Sanki Lucien kendinden bile saklanıyordu.

Batı duvarındaki açık kapı karanlık bir mutfağa açılıyordu. Oturma odasına girdikleri yerin karşısında bir koridor evin içlerine doğru uzanıyordu.

"Mutfağa bakmak ister misin?" diye sordu Hunter baş hareketiyle.

"Pek sayılmaz," dedi Taylor. "Sadece şu günlüğü bulmak ve çıkıp biraz temiz hava almak istiyorum."

Hunter başını salladı.

Oturma odasından geçerek diğer taraftaki koridora girdiler. Buradaki ışık da oturma odasındaki kadar zayıftı.

"Sanırım kasvetli aydınlatmayı seviyormuş," dedi Taylor.

Koridorda dört kapı vardı: ikisi solda, biri sağda ve biri de en uçta. Soldaki iki kapı ve en uçtaki kapı ardına kadar açıktı. Hunter ve Taylor ışıklar kapalı olsa bile bu kapıların iki yatak odası ve bir banyoya açıldığını seçebiliyorlardı. Koridorun sağındaki kalın ve ağır kapı ise büyük bir asma kilitle kilitlenmişti.

"Bu bodruma inen kapı olmalı," dedi Taylor.

Hunter da aynı fikirdeydi, kilide bakınca şaşırdı. Sargent ve Greenleaf tarafından yapılan askerî düzeyde bir asma kilitti, sıvı nitrojen de dâhil olmak üzere her türlü saldırıya karşı dayanıklı olduğu söyleniyordu. Lucien belli ki kimsenin bodruma davetsiz olarak girmesini istemiyordu.

"Anahtar ruletine yeniden başlıyoruz," dedi Taylor, Lucien'in anahtarlığını bir kez daha alarak.

O, anahtarları denemeye başlarken Hunter da hemen soldaki ilk odaya, banyoya baktı. Küçüktü, beyaz fayans döşenmişti, içeriye ağır bir küf ve nem kokusu hâkimdi. İçeride ilginç bir şey yoktu.

*Çıkırt.*

Hunter koridordan gelen metal sesini duyunca banyodan çıktı.

"Açtım," dedi Taylor asma kilidi yere koyarak. "Bu sefer on ikinci denemede açıldı." Kolu çevirip kapıyı itti.

Kapının iç tarafında tavandan bir ışık kablosu sarkıyordu. Taylor düğmeye bastı. Sarımsı bir floresan lamba birkaç kez titreştikten sonra nihayet yandı. Altta sağa kıvrılan dar bir beton merdiven ortaya çıktı.

"Önden gitmek ister misin?" dedi Taylor bir adım geri çekilerek.

Hunter omuz silkti. "Olur."

İkisi de basamaklardan ağır ağır ve dikkatle indiler. Aşağıda, sarımsı iki floresan lamba, üst kattaki oturma odasıyla hemen hemen aynı büyüklükte, kaba çimento zeminli ve aşınmış beyaz duvarlı bir alanı aydınlatıyordu. Mobilya bakımından üst kattaki sade döşenmiş oturma odasıyla karşılaştırılabilirdi. Kitaplarla dolup taşan yüksek ahşap kitaplık kuzey duvarını sarıyordu.

Çiçekli kanepeyle birlikte büyük bir halı odanın ortasında yer alıyordu. Hemen önünde, üzerinde eski bir tüplü televizyon bulunan, kayın ağacından bir televizyon ünitesi vardı. Televizyon ünitesinin solunda çekmeceli bir dolap ve küçük bir bira dolabı dikkati çekiyordu. Birkaç çerçeveli çizim duvarları süslüyordu. Her şey ince bir toz tabakasıyla kaplanmıştı.

"Günlük orada olmalı," dedi Taylor kitaplığı başıyla işaret ederek.

Hunter hâlâ etrafa bakıyor, her şeyi dikkatle inceliyordu.

Taylor kitaplığa doğru bir adım attı, önünde durdu, hızlıca tüm kitaplara göz gezdirdi. Birkaçı psikoloji, birkaçı mühendislik, birkaçı yemek, birkaçı mekanik, birkaçı da kendini motive etme ve zorlukların üstesinden gelme üzerine yazılmıştı. Birkaç tane de ciltsiz polisiye vardı. Bir köşede, küçük bir kitap koleksiyonu diğerlerinden biraz farklı görünüyordu. Temel fark, başlıklarının olmamasıydı. Basılı kitap değillerdi. Herhangi bir kırtasiyede kolayca bulunabilecek türden ciltli defterlerdi.

"Burada birden fazla günlük var gibi görünüyor," dedi Taylor ilk deftere uzanarak.

Hunter'dan cevap gelmedi.

Taylor ona bakmadan defteri açtı, sayfaları karıştırmaya başlayınca kaşlarını çattı. Sayfaların hiçbirinde yazılı bir şey yoktu. Tamamı el çizimleri ve eskizlerle kaplıydı.

"Robert, gel de şuna bir bak."

Hunter'dan hâlâ cevap yoktu.

"Robert, beni duyuyor musun?" Taylor sonunda dönüp ona baktı.

Hunter odanın ortasında durmuş, hareketsiz bir şekilde önündeki duvara bakıyordu. Yüzündeki ifade Taylor'ın pek tanıyamadığı bir şeye dönüşmüştü.

"Robert, neler oluyor?"

Sessizlik.

Taylor bakışlarını takip ederek duvardaki çerçeveli resimlerden birine baktı.

"Bekle bir saniye," dedi gözlerini kısıp biraz daha yaklaşarak. Neye baktığını anlaması birkaç saniyesini aldı ve anladığı anda tüylcri diken diken oldu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Bu... insan derisi mi?"

Hunter sonunda yavaşça başını salladı.

Taylor soluğunu boşalttı, bir adım geri çekildi ve tekrar etrafına baktı.

"Yüce Tanrım..." Boğazı tamamen kurudu, sanki bir çift görünmez el tarafından boğuluyormuş gibi hissetti.

Duvarları süsleyen beş farklı çerçeve vardı.

Hunter hâlâ kımıldamamıştı. Bakışları hâlâ tam önündeki çerçeveye kilitlenmişti. Fakat onu en çok dehşete düşüren, çerçevelenmiş çizimlere benzeyen resimlerin aslında çerçevelenmiş insan derisi olduğu gerçeği değildi. Hunter'ın olduğu yerde donup kalmasına neden olan, baktığı çerçevedeki insan derisinin üzerine çizilmiş olan desendi. Çok eşsiz bir dövmeydi. Hunter bu dövmeyi çok iyi hatırlıyordu çünkü yapıldığı sırada o da oradaydı. Tıpkı Lucien gibi. Dikenli sapının kanayan bir kalbin etrafını sararak onu boğuyormuş izlenimi verdiği kırmız bir gül dövmesi.

Susan'ın dövmesi.

# İkinci Bölüm

## *Doğru Adam*

# Yirmi Beş

Kapı vızıldayarak açılıp Hunter ve Taylor içeri girdiğinde Lucien Folter bu kez sorgu odasındaki metal masaya çoktan oturmuştu. Tıpkı daha önce olduğu gibi, elleri metal bir zincirle birbirine bağlanarak kelepçelenmişti. Ayakları da prangalanmış, ayak bileğindeki zincir sandalyesinin yanındaki kalın metal halkaya takılmıştı. Hemen arkasında iki silahlı deniz piyadesi duruyordu. Bunlar Hunter ve Taylor'ı başlarıyla selamladıktan sonra tek kelime etmeden odadan çıktılar.

Lucien sandalyesinde öne doğru eğilmişti. Ellerini masanın üzerine koymuş, parmaklarını birbirine geçirmişti. Sanki sadece kendisinin duyabildiği bir şarkının ritmine uyuyormuş gibi yavaş ve sakin bir şekilde başparmaklarını sabit bir tempoyla birbirine vuruyordu. Başını ve gözlerini önüne eğmişti. Bakışlarını ellerine sabitlemişti.

Taylor kapının arkasından kasten sertçe kapanmasına izin verdi fakat ses Lucien'in kulaklarına ulaşmamış gibiydi. Ne irkildi ne başını kaldırdı ne de başparmaklarıyla ritim tutmayı bıraktı. Sanki başka bir dünyadaydı.

Hunter öne doğru bir adım attı ve masanın önünde, Lucien'in karşısında durdu; kolları vücudunun yanında serbest ve rahattı. Oturmadı. Hiçbir şey söylemedi. Sadece bekledi.

Kapının yanında bekleyen Taylor'ın gözlerinin içi öfkeyle yanıyordu. Quantico'ya dönerken öfkesini dışarı yansıtmayacağına,

pragmatik... profesyonel... soğukkanlı olacağına kendi kendine söz vermişti. Fakat Lucien'i o odada hiç istifini bozmadan otururken görünce kan beynine sıçramıştı.

"Seni hasta pislik," diye ağzından kaçırdı sonunda. "Gerçekte kaç kişiyi öldürdün?"

Lucien kimsenin duyamadığı ritme uyarak parmaklarına bakmaya devam etti.

"Hepsinin derisini yüzdün mü?" dedi Taylor.

Cevap gelmedi.

"O iğrenç ganimetlerden her kurbandan bir tane yaptın mı?"

Hâlâ cevap yoktu fakat bu sefer Lucien başparmaklarıyla tempo tutmayı bıraktı, yavaşça başını kaldırdı, Hunter'la göz göze geldi. İkisi de uzun süre hiçbir şey söylemedi. Savaşa girmek üzere olan iki yabancı gibi birbirlerini süzdüler. Hunter'ın fark ettiği ilk şey, Lucien'in tavrının önceki görüşmelerine göre tamamen değişmiş olduğuydu. O duygusal, kendisine büyük bir haksızlık yapıldığı için korkmuş görünen, yardıma ihtiyacı olan Lucien gitmiş, yerine bambaşka bir Lucien gelmişti. Hunter'ın karşısında oturan yeni Lucien şimdi daha güçlü... daha kendinden emin... daha korkusuz görünüyordu. Yüzü bile daha sert görünüyordu; hiçbir çarpışmadan kaçmayan, her türlü zorluğu göğüslemeye hazır bir savaşçı gibiydi. Koyu kahverengi gözlerindeki ifadede de çok farklı bir şey vardı. Duygudan yoksun, son derece soğuk ve kayıtsız bir şey. Hunter'ın daha önce birkaç kez gördüğü ama Lucien'in gözlerinde hiç rastlamadığı boş bir bakıştı. Bir psikopatın bakışıydı.

Lucien nefesini verdi.

"Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Robert, duvarımdaki çerçevelerden birinin üzerindeki dövmeyi tanımışsın."

Hunter, Lucien'in daha önce neden Susan'dan ve dövmesinden söz ettiğini şimdi anlıyordu. Lucien sinirleri yatışana kadar konuşmayı hassas bir konudan uzaklaştırmaya çalışmıyordu

aslında, onun tek amacı Hunter'ı eve göndermeden önce onun bunu hatırladığından kesinlikle emin olmaktı.

Hunter ne söyleyeceğinden tam olarak emin değildi, o nedenle sessiz kaldı.

"O parça benim açık ara favorim," diye devam etti Lucien. "Neden biliyor musun, Robert?"

Hunter'dan yanıt gelmedi.

Lucien sanki anılar kalbini neşeyle doldurmuş gibi memnuniyetle gülümsedi.

"Susan benim ilkimdi."

"Seni hasta pislik," dedi Taylor tekrar, Lucien'in üzerine atılacakmış gibi öne doğru bir adım atarak ama son anda aklını başına devşirince metal masanın yanında durdu.

Lucien'in buz gibi bakışları yavaşça ona yöneldi. "Lütfen kendini tekrarlamayı bırak, Ajan Taylor. Bana zaten hasta pislik demiştin." Sesi monotondu. Duygu yoktu. Sıcaklık yoktu. "Belki de *öyleyimdir* ama ağzını bozmak sana yakışmıyor." Dilini dudaklarında gezdirerek onları nemlendirdi. "Hakaret etmek zayıflar içindir. Zekice tartışacak zekâdan yoksun insanlar içindir. Sence zekâdan yoksun musun, Ajan Taylor? Çünkü eğer öyleyse FBI ajanı olmaya hakkın yok demektir."

Taylor sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Gözleri hâlâ öfkeyle parlıyor olsa da Lucien'in onu kışkırtmaya çalıştığını biliyordu.

"Anladığım kadarıyla şu anda hâlâ evdeki keşfinizin şokunu yaşıyorsun," diye devam etti Lucien, "o nedenle yoğun duygular içindesin." Umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Anlaşılabilir bir durum. Ama bahse girerim o küçük taşkınlığın kıdemli bir FBI ajanından beklenen bir davranış değildir, öyle değil mi? Eminim kendin bile şaşırmışsındır çünkü bahse girerim kontrolünü kaybetmeyeceğine dair kendine söz vermişsindir. Sakin ve profesyonel kalacağına dair kendine söz vermiştin, değil mi Ajan

Taylor?" Lucien ona cevap verme fırsatı tanımadı. "Ama insanın duygularını kontrol etmesi çok zor bir olaydır. Niyetin ne kadar iyi olursa olsun, duyguların içinde rahatlıkla coşabilir. Onları düzgün bir şekilde dizginlemek için çok fazla çalışmak gerekir." Yine omuz silkti. "Ama eminim bir gün bunu başaracaksın."

Taylor dilini tutmak için kendini zorladı. Lucien'in yine duygusal bir tepki vermesini beklediği çok aşikârdı fakat o bu tuzağa düşmedi.

"Kaç kişiydi, Lucien?" diye sordu Hunter kararlı bir sesle, sonunda sessizliğini bozarak. "Susan'ın ilkin olduğunu söyledin. Kaç kurban vardı?"

Lucien arkasına yaslandı, prova edilmiş gibi görünen bir tebessüm takındı.

"Bu çok güzel bir soru, Robert." Uzun bir süre düşüncelere daldı. "Pek emin değilim. Bir süre sonra saymayı bıraktım."

Taylor yeniden tüylerinin diken diken olmaya başladığını hissetti.

"Ama hepsini yazdım," dedi Lucien başını sallamaya başlarken. "Evet. Gerçekten bir günlük var, Robert. Aslına bakarsan birden fazla var ve her şeyi yazdım: gittiğim yerleri, öldürdüğüm insanları, kullandığım yöntemleri..."

"Peki neredeler?" dedi Taylor.

Lucien kıkırdayıp ellerini hareket ettirerek zinciri metal masaya çarptırdı. "Sabır, Ajan Taylor, sabır. Şu sözü hiç duymadın mı? '*Sabreden derviş, muradına ermiş.*'"

Lucien'in sözleri Taylor'a yönelik olsa da tüm dikkati Hunter'ın üzerine yoğunlaşmıştı.

"Şu anda beyninin içinde binlerce soru dolaştığını biliyorum, Robert. Tek istediğinin, nedenleri ve nasılları anlamak... ve elbette polis olduğun için kurbanların kimliklerini tespit etmek olduğunu biliyorum." Lucien gerginliğini atmaya çalışırmış gibi boynunu sağa sola döndürdü. "Bu biraz zaman alabilir. Ama inan

bana, Robert, nedenleri ve nasılları anlamanı gerçekten istiyorum. Seni buraya çağırmamın asıl nedeni de bu."

Lucien, Hunter'ın arkasındaki çift taraflı aynaya baktı. Artık Hunter ya da Taylor'la konuşmuyordu. Kuzey Carolina'da yapılan keşfin ardından camın diğer tarafında daha üst düzey bir FBI yetkilisinin olacağını biliyordu. Borusu öten biri.

"*Senin* de neden ve nasılları bilmek istediğini biliyorum," dedi ürpertici bir ses tonuyla, kendi yansımasına bakarak. "Ne de olsa burası meşhur FBI Davranış Bilimleri Birimi. Benim gibi insanların zihinlerini incelemek için yaşıyorsunuz. İnanın bana, benim gibisiyle daha önce hiç karşılaşmadınız."

Lucien camın ardındaki gerilimin arttığını neredeyse hissedebiliyordu.

"Dahası da var," diye devam etti. "Kurbanların kimliklerini tespit etmeniz gerekiyor. Bu sizin göreviniz. Ama size şimdiden söylüyorum, iş birliğim olmadan bunu asla yapamazsınız."

Hunter, Taylor'ın huzursuzca ağırlığını bir ayağından öbürüne verdiğini gördü.

"İyi haber şu ki iş birliği yapmaya hazırım," dedi Lucien. "Ama bunu benim şartlarımla yapacağım, o yüzden beni dinleyin." Sesi daha da ciddileşmiş gibiydi. "Sadece Robert'la konuşacağım, başka kimseyle konuşmayacağım. Onun FBI'dan olmadığının farkındayım ama bunun kolayca halledilebileceğini de biliyorum." Duraklayıp etrafına bakındı. "Görüşmeler artık bu odada yapılmayacak. Burada kendimi rahat hissetmiyorum, ayrıca..." Ellerini kaldırıp hareket ettirerek bileklerini bağlayan zinciri bir kez daha masaya çarptırdı. "Kelepçelenmekten pek hoşlanmıyorum. Beni çok kötü bir ruh haline sokuyor ki bu benim için de sizin için de iyi bir şey değil. Ayrıca konuşurken hareket etmeyi de severim. Düşünmeme yardımcı oluyor. Şu andan itibaren Robert hücreme gelebilir. Orada konuşabiliriz." Taylor'a hızlıca bir göz attı. "Ajan

Taylor isterse görüşmelerde yanımızda durabilir. Onu sevdim. Ama öfkesini kontrol etmeyi öğrenmesi gerekecek."

"Pazarlık yapma hakkın yok," dedi Taylor sesini olabildiğince sakin tutarak.

"Ah, bence var, Ajan Taylor. Çünkü şimdiye dek Murphy'deki evime her karışını inceleyecek bir ekip göndermişsinizdir diye düşünüyorum. Ve biraz olsun yetkinlerse senin ve Robert'ın daha önce o evde gördüğünüz şeyi bulacaklardır..." Lucien durakladı, tekrar Hunter'la göz göze geldi. "Ve... bu daha başlangıç."

# Yirmi Altı

Lucien varsayımında haklıydı. Murphy'deki evinin her karışını incelemek üzere özel bir FBI ekibi çoktan görevlendirilmişti.

Özel Ajan Stefano Lopez sekiz kişilik, çok deneyimli ekibin başındaki ajandı. Bu özel ekip, sekiz yıl önce adli tıp uzmanlarına pek güvenmeyen Müdür Adrian Kennedy tarafından oluşturulmuştu. Birkaç yıl önce, ülke çapındaki adli tıp çalışmalarının çoğu özel şirketlere yaptırılmaya başlanmıştı. Bu şirketlerin fazla maaş alan adli tıp ajanları –onlara adli tıp ajanı denebilirse tabii– hiç şüphesiz son on yılda televizyonlarda giderek artan sayıda adli soruşturma programının da etkisiyle gerçekten yıldız olduklarına inanmışlardı ve buna göre hareket ediyorlardı.

Kennedy'nin ekibi adli kanıtların toplanması ve analizi konusunda oldukça iyi eğitim almıştı ve sekizinin de kimya, biyoloji ya da her iki alanda birden diploması vardı. Hepsi yetkindi ve yanlarında "anında" bazı temel testler yapmak için yeterli laboratuvar ekipmanı ve aleti getirmişlerdi.

Aramayı hızlandırmak için Ajan Lopez evi bölümlere ayırmış, ekibi ikişer kişilik dört ekibe bölmüştü: A Takımı –Ajan Suarez ve Farley– oturma odası ve mutfaktaki her şeyi gözden geçirmekle görevliydi, B Takımı –Ajan Reyna ve Goldstein– koridorun sonundaki iki odayı ve küçük banyoyu arıyordu, C Takımı –Ajan Lopez ve Fuller– alt katta bodrumdaydı, D Takımı –Ajan Villegas ve Carver– dışarıda evin etrafını ve bahçeyi araştırıyordu.

C Takımı bodrum katının tamamını orijinal haliyle fotoğraflamıştı ve sıra eşyaların toplanıp etiketlenerek daha ayrıntılı analizler için plastik kanıt torbalarına konmasına gelmişti. Toplanacak ilk kanıtlar çerçevelenmiş insan derisi parçalarıydı.

Ajan Lopez ve Ajan Fuller ilk çerçeveyi doğu duvarından dikkatlice indirirken çerçevelerin basit ama zekice yapılmış olduğunu fark ettiler. İlk olarak, insan derisi parçası formaldehit ya da formaldehit gazının sudaki çözeltisi olan formalin gibi koruyucu bir maddeye batırılmış ya da bu maddeyle kaplanmıştı. Daha sonra, parça gerdirilmiş ve yaklaşık iki milimetre kalınlığında –ki bu, üst üste konmuş iki normal mikroskop lamına eş değerdi– bir pleksiglas levhaya düz bir şekilde yerleştirilmişti. Ardından aynı kalınlıkta ikinci bir pleksiglas levha, insan derisi parçasının üzerine yerleştirilerek deri, iki pleksiglas levhanın arasına sıkıştırılmıştı. Derinin bozulmasını en aza indirmek için pleksiglaslar arasına sıkıştırılan insan derisi, özel bir tecrit macunu kullanılarak hava geçirmez şekilde kapatıldıktan sonra normal bir resim ya da tablo gibi çerçevelenmişti.

"Bu çok boktan bir durum," dedi Lopez çerçevelerin sonuncusunda parmak izi olup olmadığını kontrol ettikten sonra. Hiç parmak izine rastlamamıştı.

Lopez uzun boylu ve zayıftı; kısa kıvırcık saçları, delici koyu kahverengi gözleri ve kendisine Şahin lakabını kazandıran kemerli bir burnu vardı.

"Yapma ya, Şahin," dedi Ajan Fuller çerçeveleri etiketleyip poşetlemeye başlarken. "Yıllar içinde epey katil ganimeti gördük ve aralarında vücut parçaları da vardı, biliyorsun ama bu biraz sınırları zorluyor." Çerçevelere doğru başıyla bir hareket yaptı. "Bu adam kurbanlarının parmağını ya da kulağını kesmekle kalmamış. *Derilerini de yüzmüş*, en azından kısmen, hatta belki de bunu kurbanları hâlâ hayattayken yapmış. Benim gözümde bu onu daha önce görmediğim bir kategoriye sokuyor."

"Peki hangi kategoriymiş bu?"

"Psikopat ucube gösterisi. Seviye: büyük usta. Üstelik de son derece becerikli ve sabırlı."

Şahin başını sallayarak arkadaşını onayladı. "Evet, bu *çok* boktan bir durum ama benim asıl canımı sıkan bu oda."

Fuller'ın bakışları Şahin'inkileri takip ederek odanın içinde gezindi. "Ne demek istiyorsun?"

"Yıllar içinde kaç tane seri katilin ganimet odasını görmüşüzdür sence?"

Fuller yüzünü buruşturup omuz silkti. "Bilmiyorum, Şahin. Epey görmüşüzdür herhalde."

"Bu birim kurulduğundan beri tam otuz dokuz tane," dedi Şahin. "Ama başka yüzlercesinin de fotoğraflarını gördük ve hepsi birbirine benziyordu: Hepsi küçük, pis kokulu, kirliydi. Neden bahsettiğimi biliyorsun. Genellikle bu oda, faillerin kurbanlarından kestikleri parçaları sakladıkları dolap büyüklüğünde bir alan ya da bir baraka olur. Mastürbasyon yapabilecekleri, fantezi kurabilecekleri ya da kurbanlarıyla geçirdikleri zamanı yeniden yaşarken ne yapıyorlarsa onu yapabilecekleri bir yer. Onları sen de gördün. Hepsi Hollywood korku filmlerinden fırlamış bir tür hastalıklı tapınağa benzer." Şahin durakladı, eldivenli ellerini yukarı doğru kaldırdı ve odada etrafına bakındı. "Ama bir de buraya bak. Sıradan bir ailenin oturma odasına benziyor. Sadece biraz tozlu." İki parmağını çekmeceli dolabın üstünde gezdirdi ve sonucu Fuller'a gösterdi.

"Tamam, ne demeye çalışıyorsun?"

"Şunu demeye çalışıyorum: Bence bu adam buraya cinayetlerini ya da kurbanlarıyla geçirdiği zamanı hatırlamak için gelmiyordu. Bence bu adam buraya tıpkı sıradan insanlar gibi televizyon izlemeye, bira içmeye, kitap okumaya geliyordu. Tek fark, tüm bunları etrafı kurbanlarının çerçevelenmiş derileriyle çevrili olarak yapıyordu."

Şahin, ajanları ekiplere ayırmadan önce tüm evi dolaşmıştı. Evdeki tek televizyonun bodrum katındaki eski tüplü televizyon olduğunu biliyordu. Ayrıca köşedeki küçük buzdolabının içinde birkaç şişe biradan başka bir şey olmadığını biliyordu.

Şahin'in sesindeki bir şey Fuller'ı endişelendirmişti.

"Peki ne demeye çalışıyorsun, Şahin?"

Şahin kitaplığın yanında durup bazı kitap adlarına baktı.

"Demeye çalıştığım, ben bunların ganimet olduğunu düşünmüyorum." Yerde duran ve içinde beş çerçeve bulunan kanıt torbalarını işaret etti. "Bunlar sadece basit dekorasyon eşyalarıydı. Eğer bu adamın bir yerlerde gerçekten bir ganimet odası varsa burası orası değil." Duraklayıp endişeyle nefesini verdi. "Kendini hazırla, Fuller çünkü eğer bu adamın bir ganimet odası varsa bile henüz onu bulamadık."

# Yirmi Yedi

Evin üst katında, B Takımı –Ajan Miguel Reyna ve Ajan Eric Goldstein– küçük banyo ile ilk odayı incelemeyi henüz bitirmişti. Her iki odadan da birkaç parmak izi almayı başarmışlardı fakat daha derinlemesine bir analiz yapmadan bile, parmak izleri söz konusu olduğunda ekibin uzmanı olan Goldstein desenlerin aynı göründüğünü söyleyebilirdi ki bu da hepsinin aynı kişiye ait olduğuna işaret ediyordu. Bulunan tüm başparmak izlerinin büyüklüğü de izlerin muhtemelen bir erkeğe ait olduğunu gösteriyordu.

Duşun giderinde tamamı kısa ve koyu kahverengi renkte birkaç saç teli bulmuşlardı. İlk odada ve banyoda yaptıkları yüksek yoğunluklu UV ışık testinde hiçbir yerde meni ya da kan izine rastlamamışlardı, banyonun lavabosunda eski tıraş kesiğine ait olabilecek bir iz bile yoktu. Klozetin etrafındaki zeminde ve kapağın üzerinde bazıları küçük, bazıları büyük birkaç leke parlamıştı fakat bu beklenen bir durumdu. İdrar, ultraviyole ışık tutulduğunda parlardı.

Sırf emin olmak için UV ışık testini duvarlara da uyguladılar. Faillerin duvarlardaki kan lekelerini boyayla kapatmaya çalışması alışılmadık bir durum değildi. Çıplak gözle görünmeseler de boyayla kapatılan kan lekeleri yüksek yoğunluklu UV ışığı altında net bir şekilde ortaya çıkardı.

Koridor duvarlarında dağınık halde birkaç nokta parlamıştı. Reyna ve Goldstein hepsinden örnekler aldı fakat hiçbiri son atılan boyanın altına gizlenmemişti. İki ajanın da koridordan aldıkları örneklerin kan çıkacağına dair şüpheleri vardı.

Koridorun sonundaki son odaya, ebeveyn odasına yaklaştılar ve kapının önünde durdular, içeriyi süzdükten sonra devam ettiler.

İçerideki dekor çok düşük bütçeyle döşenmiş bir üniversite yurt odası gibi sade ve dağınıktı. Duvarlardan birine dayanmış çift kişilik yatak, tıpkı şilte, siyah gri yatak örtüsü ve yastık kılıfları gibi Kurtuluş Ordusu mağazasından alınmış gibi görünüyordu. Üzerinde okuma lambası bulunan ahşap, çekmecesiz bir komodin yatağın sağ tarafında duvara dayanmıştı. Eski görünümlü, çift kapaklı bir gardırop batı duvarının ortasındaydı. Odadaki diğer tek mobilya, kitaplarla dolup taşan küçük bir kitaplıktı.

"En azından bu iş fazla uzun sürmez," dedi Reyna eline yeni bir çift eldiven geçirerek.

"Güzel," dedi Goldstein. Burun maskesine rağmen güçlü naftalin kokusu burun deliklerinin içini yakmaya başlamıştı.

Önceki iki odada yaptıkları gibi yüksek yoğunluklu UV ışık testiyle başladılar. UV ışığını açar açmaz yatak örtüleri bir Noel ağacı gibi ışıldadı.

"Burada şaşılacak bir durum yok," dedi Goldstein. "Bu çarşaflar hiç yıkanmamış gibi görünüyor."

Yüksek yoğunluklu UV ışığı altında meni, kan, vajinal salgı, idrar, tükürük ve ter gibi çeşitli vücut sıvıları parlamakla birlikte tek başına ışık kullanmak tam olarak ne tür bir lekeye bakıldığını doğrulamazdı. Kesinlikle daha fazla teste ihtiyaç duyulurdu. Ayrıca sitrik meyve suları veya diş macunu gibi vücut sıvısı olmayan diğer bazı maddeler de UV ışık testi altında kesinlikle parlarlardı.

"Tüm yatak örtülerini ve çarşafları torbalayalım," dedi Goldstein. "Bununla laboratuvar ilgilensin."

Reyna yataktaki her şeyi hızla topladı ve her bir eşyayı ayrı ayrı kanıt torbalarına koydu. Çarşafların altındaki beyaz şiltede gözle görülür bir kan lekesi belirtisi yoktu fakat yine de UV testi yaptılar. Bir kez daha tek tük birkaç benek ortaya çıktı fakat endişeye mahal yoktu. Gelgelelim Reyna ve Goldstein hepsini işaretleyip her birinden örnekler aldı.

İşleri bittiğinde Goldstein küçük kitaplığın olduğu yere geçti, dikkatle her kitabı alıp inceledi. Yatağın yanında kalan Reyna ise karyolada parmak izi aradı. Diğer tarafa geçtiğinde şiltenin yan tarafında bir farklılık gözüne çarptı: şilteyle rahatlıkla bütünleşerek hiç görünmeyen, kalın beyaz kumaştan yapılmış, uzun, yatay, uyduruk bir bez kapak. Kaşlarını çattı, kapağı yavaşça şilteden kopardı. Kapağın ardında, şiltede uzun bir yarık buldu.

"Eric, gel de şuna bir bak," diye seslendi el işaretiyle.

Goldstein incelemekte olduğu kitabı bıraktı ve Reyna'nın bulunduğu yere doğru yürüdü.

"Sence bu nedir?" diye sordu Reyna şiltedeki uzun yarığı işaret ederek.

Goldstein'in gözleri bir tık irileşti. "Gizlenme yeri mi?"

"Buna emin olabilirsin," dedi Reyna parmaklarını yarığın içine sokup yatay olarak iki tarafı birbirinden ayırabildiği kadar ayırarak.

Goldstein eğilip el fenerini yarığa tuttu. İkisi de Reyna'nın ellerinden bir şey göremiyordu.

"Ben bakarım," dedi Goldstein el fenerini yere koyup sağ elini yavaşça aralıktan içeri sokarak. Dikkatli bir şekilde şiltenin içinde elini gezdirmeye başladı. Önce solda, sonra sağda, hiçbir şey yoktu. Kolunu biraz daha derine, dirseğine kadar uzattı. Sol, sağ. Hâlâ bir şey yoktu.

"Belki de burada her ne gizli ise çoktan gitmiştir," dedi Reyna.

Goldstein'in henüz pes etmeye niyeti yoktu. Öne doğru eğildi, kolunun tamamını –omzuna kadar– şiltenin içine soktu. Bu kez elleriyle yoklamasına gerek kalmadı. Parmakları hemen sert bir şeye dokundu.

Goldstein durakladı, Reyna'ya tuhaf bir şekilde baktı.

"Bir şey mi buldun?" diye sordu Reyna içgüdüsel olarak başını yana eğip yarığa tekrar bakarak. Hiçbir şey göremedi.

"Bir dakika," dedi Goldstein şiltenin içinde saklı olan nesneyi almak için parmaklarını açarak. Bu cisim her neyse yaklaşık on iki santim kalınlığındaydı.

"Bekle," dedi. "Tuttum." Çekip çıkarmaya çalıştı fakat nesne elinden kaydı. "Dur biraz," dedi tekrar, bu sefer diğer kolunu da şiltenin içine sokarak. Kollarını omuz genişliğinde açarak iki eliyle nesneyi kavradı. "Bir tür kutuya benziyor," dedi ve yavaşça çekmeye başladı.

Reyna bekledi.

"İşte geliyor," dedi Goldstein nesneyi çıkarırken.

Reyna ellerini kenara çekince içini tuhaf bir heyecan sardı.

Goldstein nesneyi tamamen çıkarıp yere koydu. Bir kutuydu. Yaklaşık yetmiş santime elli üç santim boyutlarında ahşap bir kutu.

"Silah kutusu," dedi Reyna ama buna kendi de inanmıyordu.

Goldstein'in kalın kaşları merakla havaya kalktı. Kutu aslında MP5 ya da Uzi gibi bir hafif makineli tüfeği, hatta iki üç tabancayı alabilecek büyüklükteydi.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedi Goldstein.

Şaşırtıcı şekilde kutuda kilit yoktu, sadece iki tane eski tip açılır kapanır mandal vardı. Goldstein ikisini de kaldırıp kapağı açtı.

Kutunun içinde silah yoktu fakat yine de içindekiler iki ajanın da duraklamasına ve gözlerinin fal taşı gibi açılmasına yol açtı.

Kutunun ortasında onu iki ayrı bölmeye ayıran bir kısım vardı.

Birkaç saniye süren mutlak sessizliğin ve mutlak hareketsizliğin ardından Goldstein nihayet bir kalem kullanarak her iki bölmenin içindekileri dikkatlice karıştırdı.

"Kahretsin," diye fısıldadıktan sonra Reyna'ya baktı. "Gidip Şahin'i getirsen iyi olur."

# Yirmi Sekiz

Gece 01.30'da Hunter ve Ajan Taylor, Davranış Bilimleri Birimi binasının üçüncü katındaki ses geçirmez toplantı salonunda yapılan özel bir NCAVC (Ulusal Şiddet Suçları Analiz Merkezi) toplantısına çağrıldılar. Dört erkek ve üç kadın uzun, cilalı kırmızı meşe bir masanın etrafında oturuyordu. Büyük, beyaz bir projeksiyon perdesi tavandan uzak duvara doğru indirilmişti. Hunter odaya girer girmez yüzlerdeki gergin ifadeyle daha da belirginleşen ağır ve endişeli atmosferi hissetti. Müdür Adrian Kennedy masanın başında oturuyordu.

"Lütfen içeri girip oturun," dedi ayağa kalkmadan, biri sağında biri solunda olmak üzere yanındaki iki boş koltuğu göstererek.

Hunter, Kennedy'nin sağındaki koltuğa oturdu.

"Pekâlâ, önce bir tanışalım," dedi Kennedy. "Buradaki herkesin Dedektif Robert Hunter'ın tezine aşina olduğunu biliyorum," dedi toplantıdakilere, "ama sanırım çoğunuz bu tezi yazan adamla şu an tanışıyorsunuz." Önce Hunter'a baktı, sonra da masanın etrafındaki herkesi tanıtmaya başladı. "Jennifer Holden, PROFİLCİ bilgisayar sistemimizi yönetiyor; Deon Douglas ve Leo Hurst Kriminal Araştırma Analiz Programı'mızda (KAAP) görevli; Victoria Davenport, FBI'ın Şiddet Suçlarını Yakalama Programı'nda (VICAP); daha önce tanıştığın Doktor Patrick Lambert Adli Psikiyatri bölümümüzün başkanı ve Doktor Adriana Montoya da başpatologlarımızdan."

Hepsi Hunter'ı başlarıyla sessizce selamladı. Hunter da her birine başını sallayarak karşılık verdi.

"Sol tarafımda duran kişi FBI Özel Ajanı Courtney Taylor," dedi. "Bu soruşturmayı o yürütüyor."

Yine sessizce baş salladılar.

"Sana sormadan LAPD'deki amirinle bir kez daha temasa geçtim, Robert," dedi Hunter'a. "Bu vakada sana ihtiyacımız var ve senin de dâhil olmak istediğini biliyorum ama bu işi kitabına uygun yapmalıyız. Her iki taraf da hızlandırılmış talebi onayladı." Parmaklarıyla havada alıntı işareti yaptı. "Artık resmî olarak FBI'a 'ödünç' verilmiş durumdasın." Önündeki masaya üzerinde Hunter'ın adı ve fotoğrafı olan bir FBI kimlik kartı koydu. "Yani bu vakayı çözene kadar Özel Ajan Robert Hunter olacaksın."

Hunter bu ünvanı duyunca rahatsızlık hissetti. Kimlik kartını olduğu yerde bıraktı.

"Pekâlâ," dedi Kennedy odadakilere. "Hepinizi bu kadar geç saatte bir son dakika toplantısı için buraya kadar sürüklemek beni üzse de bugünkü olayların bir dönüm noktası teşkil ettiğine şüphe yok." Koltuğuna oturdu, parmaklarını birbirine kenetledi, ellerini kucağına koydu, sonra da doğrudan Hunter ve Taylor'a hitap ederek konuştu.

"Doktor Lambert ve ben bugün Lucien Folter'la yaptığınız ikinci görüşme sırasında gözlem odasındaydık."

Hunter şaşırmış görünmüyordu. Taylor yaptıkları keşiften hemen sonra Murphy'deki evden Kennedy'yi aramıştı. Ayrıca akıllı telefonuyla, çerçevelenmiş insan derisi parçalarının fotoğraflarını ve Lucien'in bodrum katındaki odasının kısa bir videosunu da e-posta olarak göndermişti. Hunter, Kennedy'nin günün geri kalanındaki bütün işlerini erteleyip Washington D.C.den Quantico'ya bir an önce döneceğini tahmin etmişti.

"Bu odadaki herkes her iki görüşmenin de kaydedilmiş görüntülerini uzun uzun izledi," diye ekledi Kennedy, sözü Doktor Lambert'a bırakarak.

"Bay Folter'ın birinci görüşmeden ikinci görüşmeye kadar geçen sadece birkaç saat içinde geçirdiği dönüşüm hayret vericiydi." Biraz mahcup görünüyordu. "İtiraf etmeliyim ki ilk görüşmeden sonra, anlattığı uyuşturucu bağımlılığı hikâyesinin ardından bir yanım ona inanmaya başlamıştı. Ona acımıştım."

VICAP'ten Victoria Davenport başını salladıktan sonra Doktor Lambert devam etti.

"Bay Folter'ın aslında çok sadist bir katil ya da katiller tarafından özenle hazırlanmış bir planın kurbanı olduğu ihtimalini gerçekten değerlendirmeye başlamıştım. Onun çok daha büyük bir olaydaki bir piyondan ibaret olduğunu sanmıştım." Doktor elini kafasında kalan bir tutam beyaz saç telinin arasından geçirdi. "Adli psikiyatr olarak geçirdiğim onca yıl boyunca, bu kadar inandırıcı yalan söyleyebilen çok az insan gördüm ve bunların çoğu bölünmüş kişilik bozukluğundan muzdaripti." Doğrudan Hunter'a baktı. "Ve mevcut durumun bu olmadığını biliyorsunuz."

Hunter hiçbir şey söylemedi fakat Doktor Lambert'ın haklı olduğunu biliyordu. Lucien kişilik bölünmesine dair hiçbir belirti göstermemişti. Hiçbir zaman iki ya da daha fazla farklı insan olduğunu iddia ya da ima etmemişti.

Bölünmüş kişilik bozukluğu olan biri, kişiliklerden biri kontrolü aldığında, kendi hisleri, duyguları, geçmişi ve anıları olan yepyeni bir insan gibi olurdu. Hisler, duygular, geçmiş ve anılar kişilikler arasında paylaşılmazdı. Dolayısıyla Lucien'de bölünmüş kişilik bozukluğu olsaydı ve ikinci görüşmede ilk görüşmede sergilediği kimlikten farklı bir kimlik sergilemiş olsaydı, ikinci kimlik ilk görüşmeyi ya da bu görüşme sırasında söylenen hiçbir şeyi hatırlamazdı. Kimliklerinden biri tarafından işlenen suçlar da beyninin geliştirdiği diğer kimlik tarafından hatırlanmaz,

hatta muhtemelen bilinmezdi. Ama durum bu değildi. Lucien iki görüşmede de nasıl davrandığını ve ne söylediğini çok iyi biliyordu.

"Gördüklerimden sonra," dedi Doktor Lambert, "Bay Folter'ın ilk görüşme sırasında çok iyi düşünülmüş bir rolü mükemmel bir şekilde oynadığından neredeyse hiç şüphe duymuyorum. Gerçek Lucien Folter, hepimizin ikinci görüşmede gördüğü ve duyduğu kişidir: soğuk, duygusuz, psikopat ve eylemlerini tamamen kontrol eden biri."

Durakladı, sözlerinin bir süre daha merak uyandırmasına izin verdikten sonra devam etti.

"Wyoming'deki o korkunç kazadan sonra tesadüfen yakalanmış olabilir ancak Dedektif Hunter ve Ajan Taylor'ı çerçevelenmiş insan derisi parçalarını bulacaklarını çok iyi bilerek Kuzey Carolina'daki evine kendi isteğiyle yönlendirdi. Dedektif Hunter'ın o deri parçalarından birini bizzat tanıyacağını da biliyordu. Bu çok yüksek düzeyde bir zalimlik, kibir ve gururun yanı sıra muazzam bir başarı ve yaptığından zevk alma duygusu gösteriyor." Doktor nefeslenmek için durakladı. "Bu adam insanları... fiziksel ve duygusal olarak incitmeyi gerçekten seviyor."

# Yirmi Dokuz

Doktor Lambert'ın son birkaç kelimesi üzerine toplantı salonunda oturan hemen herkes huzursuzca kıpırdandı.

Kennedy bu fırsattan yararlanarak odadaki patolog Doktor Adriana Montoya'ya bir göz attı. Kısa siyah saçları, çarpıcı ela gözleri, dolgun dudakları ve boynunda, sol kulağının hemen arkasında küçük bir kırık kalp dövmesi vardı.

"DNA analizi birkaç gün sürebilir," dedi öne doğru eğilip dirseklerini masaya koyarak. "Deri pigmentasyon testi ve üst deri analizinin sonuçları bugün ilerleyen saatlerde elimizde olabilir. Parçaların beş farklı kişiden gelme ihtimali var." Kısa bir duraklama oldu. "Böyle bir durumda, şu ana kadarki kurban sayısı yedi olur ki bu da Lucien Folter'ı çok üretken bir seri katil yapar. Ve bir hafta öncesine kadar FBI'ın ondan haberi bile yoktu. Ayrıca Doktor Lambert'a katılıyorum. Adamımızın vahşet ve zalimlik seviyesi hayret verici. Bagajındaki iki kurbanın kafası kesilmişti. Bodrumundaki beş kurbanın ise derileri yüzülmüş." Başını usulca iki yana sallarken ihtimalleri düşündü. "Ve söylediğine bakılırsa *bu daha başlangıç* imiş."

Hunter, Doktor Montoya'nın son sözlerinin Kennedy'yi nedense biraz daha gerdiğini fark etti.

KAAP'tan Leo Hurst –kırklı yaşlarının başında, iri yapılı, ağırbaşlıydı– önündeki masanın üzerinde duran belgenin bir sayfasını çevirdi. Her iki görüşmenin dökümüydü bu.

"Bu adam ne yaptığını biliyor," dedi. "FBI'ın bir psikopatın taleplerine boyun eğmeyeceğini biliyor. Durum ne olursa olsun, kuralları biz belirleriz... her zaman. Sorun şu ki bu olayda dengeleri kendi lehine çevirmeyi başardı ve bu konuda elimiz kolumuz bağlı. İş birliği yapmak zorunda kalacağımızı biliyor çünkü soruşturmanın önceliği bir şüpheliyi tutuklamaktan kurbanların kimliklerini tespit etmeye kaydı."

Herkes dikkatini ona yöneltti.

"Tamam, bir an için bunun daha başlangıç olduğu konusunda yalan söylediğini varsayalım," diye devam etti. "Diyelim ki elimizde sadece bu yedi 'olası' kurban var. Evet, DNA analizine bağlı olarak ve eğer hepsi ulusal kayıp kişiler veri tabanına eklenmişse onun yardımı olmadan yedisinin de kimliğini kesin olarak belirleyebilme ihtimalimiz var." Çok ince iki kaşının arasındaki deriyi kaşıdı. "Ama onun yardımı olmadan hepsinin kimliğini tespit edebilsek bile ikinci bir sorunla karşı karşıya kalıyoruz."

"Cesetleri bulmak," dedi Kennedy ve kısa bir an için Hunter'la göz göze geldi.

"Kesinlikle," dedi Hurst'ün KAAP'taki ortağı Deon Douglas. Afro Amerikalıydı ve kırklı yaşlarının başında görünüyordu; tıraşlı bir kafası ve şüphesiz epey bakım isteyen şık bir keçi sakalı vardı. "Aileler bilmek isteyeceklerdir. Cesetlerin ya da bulunacak kalıntıların uygun bir şekilde gömülmesini isteyeceklerdir. Ve bu Folter denen adam, onun iş birliği olmadan cesetlerin yerlerini muhtemelen bulamayacağımızı biliyor."

Hunter yine Kennedy'nin odadaki herkesten daha fazla gerildiğini fark etti ki bu çok nadir görülen bir durumdu. Adrian Kennedy, Hunter kendini bildi bileli FBI NCAVC ve Davranış Bilimleri Birimi'nde çalışıyordu. Ne kadar acımasız ya da olağan dışı olursa olsun, herhangi bir suç ya da fail karşısında kolay kolay sarsılmazdı. Hunter işin içinde başka bir şey olduğunu seziyordu. Kennedy'nin onlara –en azından şimdilik– söylemediği bir şey.

"Bunun daha başlangıç olduğu konusunda yalan söylüyor olabilir," dedi Jennifer Holden. "Dediğiniz gibi..." başıyla Leo Hurst'ü işaret etti, "... ne yaptığını biliyor gibi görünüyor. Bu lafı ederek dengeleri kendi lehine çevireceğini biliyor. Belki de onu yalan makinesi testine sokmalıyız."

Hunter başını iki yana salladı. "Yalan söylüyor olsa bile testi kolayca geçecektir."

"Yalan makinesi testini geçecektir mi?" dedi Jennifer Holden biraz şaşırarak.

"Evet," dedi Hunter kesin bir inançla. "Bunu yirmi beş yıl önce sırf eğlence olsun diye yaptığını görmüştüm ve tahminimce bu konuda kendini geliştirmiştir."

Odada birkaç tuhaf bakışma oldu.

"Hepiniz ilk görüşmenin kaydını gördünüz," dedi Hunter. "Kullanılan yüz analizi yazılımı bile ifadelerinde önemli bir değişiklik tespit edemedi. Bana öyle geliyor ki Lucien'in yalan söylemeye karşı neredeyse hiç psikolojik tepkisi yok. Göz bebeklerinin büyümesi ve nefes alıp vermesi görüşme boyunca aynı kaldı. Kendini eğittiğine ve gözenek boyutlarının bile aynı kalacağına, derisinin kızarmayacağına eminim. Muhtemelen yalan makinesi testine bel bağlamıştır. Onu teste soksak da sokmasak da onun için fark etmeyecektir."

Doktor Lambert başını sallayarak onayladı. "Uzun, ayrıntılı yalanlar söylemek herkesin harcı değildir ve bunu inandırıcı şekilde yapmak büyük yetenek ister. Yaratıcılık, zekâ, kontrol, güçlü bir hafıza ve çoğu zaman da üstün doğaçlama becerileri gerekir. Ve ben burada sadece normal koşullardan bahsediyorum. Kişi tüm bunları polis ya da federal ajan gibi otoriter bir figürün karşısında, özgürlüğünün tehlikede olduğunu bilerek yapmak zorunda kaldığında, söz konusu niteliklerin önemi daha da artar. İlk görüşmede ne kadar ikna edici olduğuna bakılırsa Lucien Folter'ın yalan makinesi testinden geçmesine şaşırmazdım."

"Sence bunun daha başlangıç olduğu konusunda yalan mı söylüyor?" diye sordu Taylor, Hunter'a.

"Hayır, yalan söylediğini sanmıyorum ama benim ne düşündüğümün ya da herhangi birimizin ne düşündüğünün bir önemi yok. Leo'nun dediği gibi, Lucien ne yaptığını biliyor. Gördüklerimizden sonra şüphe etme lüksümüz olmadığını biliyor. Şu anda ipler onun elinde."

Kimse bir şey söylemedi çünkü kimse ne diyeceğini bilmiyordu.

Hunter sessizliği fırsat bilerek masanın başında oturan adama döndü.

"Ev araması nasıl gidiyor?" diye sordu. "Haber var mı?"

Kennedy ona sanki düşüncelerini okumuş gibi baktı. Uzun, endişeli bir duraklama oldu.

"Şey," dedi Kennedy sonunda, "bu gece burada olmamızın asıl nedeni de bu zaten. Arama ekibi Lucien Folter'ın yatak odasında bir şey bulmuş. Şiltenin içine gizlenmiş."

Odadaki gerilim birkaç derece yükseldi.

Herkes bekledi.

"Bunu bulmuşlar."

Kennedy önündeki masanın üzerinde duran küçük uzaktan kumandanın düğmesine bastı. Goldstein ile Reyna'nın bulduğu kapalı ahşap kutunun görüntüsü hemen uzak duvardaki beyaz ekrana yansıdı.

"Silah kutusuna benziyor," dedi Deon Douglas. "Bir makineli tüfek ya da sökülmüş bir uzun menzilli tüfek için yeterince büyük. Açılıp içine bakıldı mı?"

Kennedy başını salladı. "Maalesef içinden çıkan şey silah değilmiş," dedi.

"Peki neymiş?" dedi Taylor.

Kennedy bakışlarını masada gezdirip Hunter'da durduktan sonra uzaktan kumandanın düğmesine bir kez daha bastı.

"Bu."

# Otuz

Işıkların kapalı olmasına ve etrafını saran zifirî karanlığa rağmen Lucien Folter, DBB binasının beşinci katındaki hücresinde uyanık yatıyordu. Gözleri açıktı ve sanki sadece kendisinin görebildiği büyüleyici bir film tavana yansıtılıyormuş gibi tavana bakıyordu. Ama bu kez meditasyon seanslarından birinde değildi. Meditasyon zamanı artık geride kalmıştı. Düşüncelerini yeniden düzenliyor, uygun bir uygulama sırasına koyuyordu.

*Adım adım*, diye düşündü. *Adım adım ilerle, Lucien.*

Birinci adım şimdiye kadar mükemmel gitmiş gibi görünüyordu.

Lucien, Murphy'deki evin bodrumuna girdiğinde ve sonunda duvar çerçevelerinin birer resim olmadığını fark ettiğinde Hunter'ın yüzünü görmek için her şeyini verebilirdi. Susan'ın dövmesini tanıdığında Hunter'ın yüzünü görmek için her şeyini verebilirdi.

*Evet, bu küçük bir servet değerinde olurdu.*

Susan'la geçirdiği son gecenin anıları aklına geldikçe kanının ısındığını hissetti. Parfümünün tatlı kokusunu, saçlarının yumuşaklığını, teninin pürüzsüzlüğünü hâlâ hatırlıyordu. Bu anıları bir süre daha yâd ettikten sonra onları bir kenara itti.

Lucien, FBI arama ekibinin, yatak odasındaki şiltenin içine sakladığı kutuyu bulmasının ne kadar süreceğini merak ediyordu.

*Eğer işlerini iyi yapıyorlarsa muhtemelen çok sürmez.*

Gayriihtiyari kutunun içindekileri kafasında gözden geçirmeye başladı ve içini bir heyecan kapladı; dudaklarına gururlu, çarpık bir tebessüm oturdu. Her bir eşyayı hatırlıyordu. Ama bu kutu ve içindekiler, daha sonra olacakların yanında devede kulak kalırdı. Hepsini büyük bir sürpriz bekliyordu.

Lucien yutkunup sonunda gözlerini kapattı.

*Adım adım, Lucien. Adım adım.*

# Otuz Bir

Projeksiyon ekranında beliren bir sonraki görüntü, saniyeler önce hep birlikte gördükleri ahşap kutunun görüntüsüydü fakat bu kez kapağı açıktı. Kutunun içinde iki farklı bölme olduğu açıkça görülüyordu. Sanki bir komut verilmiş gibi, Adrian Kennedy hariç odadaki herkes aynı anda kafalarını öne doğru uzatıp gözlerini kısarak ekrana baktı.

Sağdaki bölme, ilk bakışta bir grup renkli kumaş gibi görünen şeylerle doluydu. Soldaki bölme ise çeşit çeşit mücevherlerle doluydu.

Sessizlik.

Daha fazla inceleme.

Birkaç sandalye yerinden oynadı.

"Bunlar kadın iç çamaşırları mı?" diye sordu sonunda Ajan Taylor sağdaki bölmeyi göstererek.

"İzninizle bunu sizin için netleştireyim," dedi Kennedy uzaktan kumandanın düğmesine tekrar basarak.

Ekrandaki görüntü bir kez daha değişti. Şimdi kutunun içindekilerin hepsi beyaz bir yüzeyin üzerine itinayla dizilmiş olarak gösteriliyordu. Taylor haklıydı. Sağ bölmedeki kumaşların hepsi kadın iç çamaşırlarıydı ve farklı renk, beden ve stildeydiler; ancak şimdi hepsi birbirinden ayrılıp sıra sıra dizildikleri için görünmeyen bir ayrıntı belirgin bir hale gelmişti. Çamaşırların çoğu kurumuş kanla kaplıydı.

Kutunun sol bölmesini işgal eden mücevherler de sıra sıra dizilmişti: yüzükler, küpeler, kolyeler, bilezikler, saatler, zincirler ve hatta birkaç göbek deliği iğnesi.

Toplantı odasındaki hava ansızın bayatlayıp sarhoş edici bir hal almıştı.

"Sağ bölmede on dört tane kadın iç çamaşırı bulduk," dedi Kennedy ayağa kalkarak. "Bunların on biri kanla kaplıydı." Söylediklerinin ağırlığının sindirilmesi için bekledikten sonra devam etti. "Bütün eşyalar adli tıp laboratuvarımıza gönderildi. Giysilerin bedenleri çok küçük ya da sıfır beden ile büyük beden arasında değişiyor. Bu da farklı kişilere ait olduklarını gösteriyor."

"Öyledir de zaten," dedi Hunter kendi kendine ama Kennedy bunu duydu.

"Pardon, ne dedin, Robert?"

Hunter biraz durakladı.

"Bunlar birer yadigâr, Adrian ve eminim ki bu odada bulunan herkes yadigâr koleksiyoncularının her kurbandan sadece bir yadigâr aldığını biliyordur."

Meksika dalgası gibi, Hunter'ın sağındaki kişiden başlayan baş sallamaları bütün masayı dolaşıp Taylor'a kadar uzandı.

Yadigâr koleksiyoncuları *genelde* her kurbandan sadece bir yadigâr alırdı. Genellikle çok özel bir eşya. Kurbana ve cinayet eylemine dair çok güçlü anıları kolayca tetikleyecek ve onlara ne kadar güçlü olduklarını hatırlatacak bir şey. Çoğu zaman mahrem giysileri seçerlerdi çünkü bunlar kurbanın teniyle, daha doğrusu cinsel bölgeleriyle yakın temas halindeydiler ve sıklıkla kurbanın kokusunu taşırlardı. Hatta bazı failler, kurbanın korkusunun kokusunu giysinin üzerinde aylarca, belki de uygun şekilde muhafaza edildiğinde yıllarca hissedebileceklerine inanırlardı ve bu da onların heyecanını artırırdı çünkü birçoğu avları üzerinde hâkimiyet kurdukları korkuyla cinsel olarak ya da başka bir şekilde tahrik olurlardı. Bu bakımdan, aynı kurbana ait iki ya da

daha fazla mahrem eşyayı almak anlamsız olurdu çünkü bunlar faillerin cinayet eylemini tekrar yaşamaktan duydukları tatmini artırmazdı. Bir tanesi genellikle fazlasıyla yeterli gelirdi.

"Dedektif Hunter haklı," dedi Doktor Lambert. "Her kurbandan birden fazla yadigâr almanın pek bir anlamı olmaz."

"Yüce Tanrım!" diye haykırdı PROFİLCİ'den Jennifer Holden. "Elimizdeki 'olası' yedi kurbana ek olarak on dört 'olası' kurbanımız daha olabileceğini mi söylüyorsunuz yani?"

"Yirmi altı 'olası' yeni kurban," diye düzeltti onu Hunter ekrandaki mücevherleri göstererek.

Fal taşı gibi açılmış altı çift göz ona odaklandı. Bir tek Kennedy ve Doktor Lambert şaşkınlık göstermedi.

"Doğru," dedi Doktor Lambert gruba doğru başını sallayarak. "Çifte yadigâr teorisinden yola çıkarsak, eğer Bay Folter bir kurbandan zaten bir iç çamaşırı almışsa aynı kurbandan bir de mücevher alması ikinci yadigârı anlamsız kılar." Başıyla ekranı işaret etti. "Elimizde on iki parça mücevher var. Mücevherlerin farklı kurbanlardan geldiğini varsaymak yanlış olmaz ki bu da sayıyı yirmi altıya çıkarır. Buna bir de bagajında ve bodrumunda bulunanları eklersek şu ana kadar otuz üç kurbanımız oluyor."

Birkaç kişi başını sallarken birkaç kişiden de iç geçirmeler ve fısıldaşmalar yükseldi.

"Başka bir şey daha var," dedi Hunter.

Odadakilerin dikkati yeniden ona döndü.

"Şu yüzüklerin ikisi, üç adet saat ve şu kolyelerden biri kadınsı takılar değil."

Bütün gözler tekrar ekrana çevrildi.

"Eğer bunlar gerçekten kurbanlarına aitse," diye devam etti Hunter, "Lucien sadece kadınları öldürmüş gibi görünmüyor."

# Otuz İki

Saat tam yedi buçukta DBB binasının beşinci katındaki hücre koridorunun ağır metal kapısı vızıldayarak açıldı. Kapının ardındaki geniş koridor iyi aydınlatılmıştı ve yaklaşık yetmiş metre uzunluğundaydı. Sağ taraftaki cüruf briketinden duvar grinin donuk bir tonuna boyanmıştı. Parlayan epoksi zemin hemen hemen aynı renkteydi, sadece bir tık daha koyuydu ve kenarlar boyunca iki sarı kılavuz çizgisi uzanıyordu. Sol duvarda yüksek güvenlikli hücreler sıralanmıştı. Toplamda on tane. Hücreler üç buçuk metre genişliğinde, en az hücrenin kendisi kadar geniş bir duvarla birbirinden ayrılıyordu. Metal parmaklık yoktu. Hücrelerin ön cepheleri çok kalın, kırılmaz pleksiglastan oluşuyordu. Pleksiglasın üzerinde, ortasında bir yığın halinde ve yerden yaklaşık yüz yetmiş santim yükseklikte, her biri yaklaşık bir buçuk santim çapında sekiz küçük konuşma deliği vardı. Koridorun en ucundaki hücre dışında tüm hücreler boştu ve ışıkları kapalıydı.

Hunter ve Taylor kapıdan geçip yankılı koridora adım attılar. Birkaç yıldır FBI'da görev yapmasına ve DBB binasına birçok kez gelmiş olmasına rağmen Taylor beşinci kata ilk kez iniyordu. Hunter da orayı hiç görmemişti.

Bu uzun koridorda kesinlikle oldukça meşum ve tekinsiz bir şeyler vardı, sanki iyi ile kötü arasındaki eşiği aşmışlardı. Buradaki hava biraz daha soğuk, biraz daha yoğun, biraz daha soluması zordu.

Taylor son hücreye doğru ilk adımlarını atarken benliğini saran tuhaf ürpertiyi defetmek için elinden geleni yaptıysa da başaramadı. Bu yerle ilgili bir şey ona çocukken çok korktuğu Cadılar Bayramı perili evlerini hatırlatıyordu.

"Seni bilmem ama," dedi Taylor vücudunu dikleştirerek, "bunu sorgu odasında yapmayı tercih ederdim."

"Maalesef öyle bir seçeneğimiz yok," dedi Hunter ayakkabıları her adımda parlak zeminde tıkırdarken. Birden durdu ve Taylor'a döndü. "Courtney, sana Lucien hakkında bir şey söyleyeceğim." Sesi neredeyse fısıltı gibi çıkmıştı. Yankılanarak son hücreye ulaşmasını istemiyordu. "Oyun oynamayı, akıl oyunları oynamayı çok severdi ve bu konuda çok iyiydi. Muhtemelen şimdi daha da iyidir. Eminim benden çok seni hedef alacaktır. Yorumlarla, imalarla, doğrudan iğnelemelerle seni kızdırmaya çalışacaktır. Bunların bazıları muhtemelen çok nahoş olacaktır. Buna hazırlıklı ol, tamam mı? Etkilenmemeye çalış. Eğer aklına girmeyi başarırsa seni paramparça eder."

Taylor bütün bunları zaten biliyormuş gibi bir yüz ifadesi takındı.

"Ben küçük bir kız değilim, Robert. Başımın çaresine bakabilirim."

Hunter başını salladı. Taylor'ın haklı olduğunu umuyordu.

# Otuz Üç

Metal iki katlanır sandalye koridorun sonuna, son hücrenin hemen önüne yan yana çoktan yerleştirilmişti.

Lucien Folter yatağında hareketsiz yatıyor, gözleri açık, tavana bakıyordu. Koridordan kendisine doğru gelen adımları duyabiliyordu. Ayağa kalktı, yüzünü pleksiglasa döndü ve bekledi. Tamamen rahatlamış görünüyor ve öyle de hissediyordu. Yüzünde zerre kadar duygu belirtisi yoktu. Birkaç saniye sonra Hunter ve Taylor görüş alanına girince, önemli sahne için işaretini almış deneyimli bir aktör gibi yüzündeki boş maske ortadan kayboluverdi.

Onları sıcak bir gülümsemeyle karşıladı.

"Yeni evime hoş geldiniz," dedi sakin bir sesle, etrafına bakınarak. "Her ne kadar geçici olsa da."

Hücre, üç buçuk metre genişliğinde ve dört metre derinliğinde dikdörtgen bir kutuydu. Tıpkı dışarıdaki koridor gibi, duvarları da grinin donuk bir tonuna boyanmış cüruf bloklarından oluşuyordu. Sol duvara monte edilmiş yataktan başka, uzak duvara dayalı bir tuvalet ve lavabo ile sağ duvara ve zemine sabitlenmiş küçük bir metal masa ve metal bir oturak vardı.

Lucien sanki bir iş toplantısı yapacakmış gibi koridordaki iki sandalyeyi işaret etti.

"Oturun lütfen."

Hunter ve Taylor'ın oturmasını bekledikten sonra kendisi de yatağın kenarına ilişti.

"Sabahın yedi buçuğu," dedi Lucien. "Güne erken başlamayı severim. Ve hatırladığım kadarıyla sen de öylesin, Robert. Hâlâ uyuyamıyor musun?"

Hunter bir şey söylemedi fakat uykusuzluğu büyük bir sır ya da herkesten sakladığı bir şey değildi. Uykusuz geceler geçirmeye yedi yaşındayken, kanser onu annesinden ayırdıktan hemen sonra başlamıştı.

Babasından başka kimsesi olmadığı için annesinin ölümüyle baş etmek oldukça sancılı ve zorlu bir sürece dönüşmüştü. Üzüntüden uykuya dalamaz, korkudan gözlerini kapatamaz, gururundan ağlayamaz bir halde geceleri öylece uyanık kalırdı.

Annesinin cenazesinden hemen sonra rüyalarından korkmaya başlamıştı. Gözlerini her kapattığında annesinin ağlayan, acıdan çarpılmış, yardım için yalvaran, ölmek için dua eden yüzünü görüyordu. Bir zamanlar zinde ve sağlıklı olan bedeninin gözlerinin önünde eriyip kendi başına oturup kalkamayacak kadar kırılgan ve zayıf bir hale geldiğini görüyordu. Bir zamanlar güzel olan, bir zamanlar gördüğü en neşeli gülümsemeyi ve en nazik gözleri taşıyan bir yüzün son birkaç ay içinde tanınmaz bir hal aldığını görüyordu. Ama yine de sevmekten hiç vazgeçmediği bir yüzdü bu.

Uyku ve rüyaları, Hunter'ın kaçmak için her şeyi yapabileceği bir hapishane haline gelmişti. Uykusuzluk, vücudunun ve beyninin korkuyla ve geceleri gelen kâbuslarla başa çıkmak için bulduğu mantıklı bir cevaptı. Basit ama etkili bir savunma mekanizması.

Lucien, Hunter ve Taylor'ın yüzlerini birkaç saniye boyunca inceledi. "Hiçbir duyguyu belli etmeme konusunda hâlâ çok iyisin, Robert," dedi parmağını Hunter'a doğru sallayarak. "Hatta bu konuda kendini geliştirdiğini bile söyleyebilirim fakat sen Ajan

Taylor…" Parmağını ona doğru çevirdi. "Fena değilsin ama daha kırk fırın ekmek yemen lazım. Kutuyu bulduğunuzu varsayıyorum."

"Gördün mü, Ajan Taylor?" Lucien'in dudaklarında yeni bir tebessüm belirdi. "Robert'a attığın o hızlı bakış şüphelerimi doğruladı. Hâlâ öğrenmen gereken çok şey var."

Taylor istifini bozmadı.

Lucien'in gülümsemesi genişledi.

"Görüyorsun ya, Ajan Taylor," dedi, "suratını ifadesiz bir şekilde tutabilmek için çok çalışmak gerekir. Ama sahte bir surat ifadesi takınmak için çok daha fazla enerji harcarsın, öyle değil mi Robert?" Lucien, Hunter'ın cevap vermeyeceğini bildiği için devam etti. "Benim ifadesiz suratımın kusursuz olduğunu sen bile itiraf edersin herhalde, değil mi? Yalan söylediğimi hep anlayabildiğini sanıyordun, değil mi?" Nefes aldı. "Yıllar önce anlayabiliyordun da; ama artık anlayamıyorsun." Lucien duraklayıp çenesini kaşıdı. "Dur bakayım. Nasıldı? Ah, evet… böyleydi."

Lucien doğrudan Hunter'ın gözlerinin içine baktı ve birden bakışları daha odaklanmış, daha kararlı bir hal aldı. Derken çok kısa bir süre için, sol alt göz kapağı neredeyse fark edilmeyecek bir hareketle gerildi. Neye bakacağını bilmeyen göremezdi.

"Bunu yakalayabildin mi, Ajan Taylor?" Lucien sorusunu bir gülümsemeyle süsledi. "Tabii ki yakalayamadın. Ama hemen kendini hırpalama. Bu senin hatan değil. Ne aradığını ya da nereye bakacağını bilmiyordun." Bakışlarını Hunter'a kaydırdı. "Robert yakaladı çünkü gözlerime, özellikle de sol gözüme bakması gerektiğini biliyordu. Tekrar yapacağım, bu sefer biraz daha yavaş. Sakın gözünü kırpma, yoksa kaçırırsın, Ajan Taylor."

Göz hareketini tekrarladı. Bu sefer o kadar kontrollüydü ki neredeyse korkutucuydu.

"Bunu bana üniversitede bir partiden sonra söylemiştin, Robert, hatırladın mı? İkimiz de biraz sarhoştuk ve sen benim bunu fark etmediğimi düşünüyordun, değil mi?"

Hunter zihnini geçmişe götürdü, puslu bir anı su yüzüne çıktı.

"Ama bu aklımda *yer etti*," diye devam etti Lucien. "Çok ince bir hareket olduğunu, herkesin fark edemeyeceğini söylemiştin ama senin her zaman görebileceğini biliyordum. Bu tür şeylere hep dikkat ederdin, Robert. Çok sık yapmadığımı biliyordum. En azından basit bir beyaz yalan söylüyorsam. Ama daha ciddi bir yalan söz konusu olduğunda... GÜMMM, göz hareketim beni hep ele verirdi." Lucien başparmağını ve işaret parmağını kullanarak gözlerini birkaç kez ovuşturdu. "Bunun üzerine ben de o hareket yok olana kadar aynanın karşısında çalıştım da çalıştım. Artık hiçbir uyarı yoktu. Artık psikolojik motor tepkilerin ihanetine uğramak yoktu. Epey sürdü ama sonunda tepkileri kontrol etmeyi öğrendim. Hatta bu işte o kadar ustalaştım ki sırf insanları şaşırtmak için anlık yeni hareketler yapabiliyorum. Bu çok ürkütücü bir düşünce, değil mi?"

Hunter ve Taylor sessiz kaldılar.

"O göz hareketini arayacağını biliyordum, Robert. Beni okumak için konsantre olduğunu hissedebiliyordum." Yeni bir gülümseme. "Harikaydım, değil mi? Oscarlık bir performans sergiledim." Lucien hiç vakit kaybetmeden konuyu değiştirip sözlerini sürdürdü. "Size içecek ikram etmek isterdim," dedi, "ama elimde sadece musluk suyu ve sadece bir adet bardak var." Bir an için yine iki sorgucusunu inceledi. "Aslında kahve iyi giderdi ama bende yok." Bakışları Taylor'ın üzerindeydi.

Mesajı alan Taylor hücrenin tavanındaki güvenlik kamerasına bakarak başını salladı.

"İki şekerli ve sade olsun lütfen," dedi Lucien aynı kameraya baktıktan sonra tekrar Hunter ve Taylor'a hitap ederek. "Pekâlâ, şöyle yapacağız: Bana birkaç soru sormanıza izin vereceğim ve onlara doğru cevap vereceğim. Bu konuda ciddiyim. Yalan söylemeyeceğim. Sonra soru sorma sırası bana gelecek. Bana doğru cevap vermediğinizi sezersem görüşme yirmi dört saatliğine sona

erer ve ertesi gün yeniden başlarız. Ben size doğruyu söyleyeceğim, siz de bana doğruyu söyleyeceksiniz. Sizce de makul mü?"

Taylor kaşlarını çattı. "Bize soru sormak mı istiyorsun? Ne hakkında?"

Taylor'ın tepkisi Lucien'i eğlendirdi.

"Bilgi güçtür, Ajan Taylor. Ben kendimi güçlü hissetmeyi severim, sen sevmez misin?"

Koridorun sonundaki kapının vızıldayarak açıldığını duydular. Elinde dumanı tüten bir bardak kahve taşıyan bir deniz piyadesi onlara doğru ilerledi. Taylor fincanı aldı, pleksiglasın sürgülü tepsisine yerleştirdi. Lucien'e doğru itti.

"Teşekkür ederim, Ajan Taylor," dedi Lucien bardağı alarak. Bardağı burnuna götürdü, bir güzel kokladıktan sonra yudumladı. Kahve sıcak geldiyse bile hiçbir tepki vermedi. "Çok güzel." Başıyla onayladı. "Pekâlâ," dedi yerine oturarak. "Tüm sırlar dökülsün ortaya. İlk sorunuz nedir?"

# Otuz Dört

Hunter, Taylor'la birlikte hücresine gittiklerinden beri sessizce arkadaşını inceliyordu. Lucien'in o sabah bir gün öncesine göre daha muzaffer ve daha kendini beğenmiş bir havası vardı fakat bu o kadar da şaşırtıcı değildi. Lucien üstünlüğün kendisinde olduğunu biliyordu. En azından şimdilik kendi borusunun öttüğünü biliyordu ve bu onu son derece mutlu ediyordu. Ama başka bir şey daha vardı. Lucien'in kişiliğinde yeni bir şey: kararlılık, güven, hatta derin bir gurur. Sanki yaptıklarıyla ilgili gerçeği herkesin bilmesini istiyordu.

Taylor, Hunter'a baktı fakat o, ilk soruyu sormak için herhangi bir hamle yapmadı.

"Şu ana kadar otuz üç cinayet işlemiş olabileceğine dair işaretler bulduk," diye başladı Taylor tekdüze, sakin ve hesaplı bir sesle, gözlerini Lucien'inkilerden kaçırmadan. "Bu doğru mu yoksa henüz bilmediğimiz başka kurbanlar da var mı?"

Lucien bir kez daha kahvesini yudumladıktan sonra omuz silkti.

"Bu güzel bir soru, Ajan Taylor, doğrudan benim ne kadar büyük bir canavar olduğumu anlamaya çalışıyorsun." Başını hafifçe geriye yatırdı ve işaret parmağını âdemelmasından çenesine doğru tıraş eder gibi gezdirmeye başladı. "Ama bana önce şunu söyle: Valışice ya da değil, sadece bir kişiyi öldürmüş olsaydım

bu beni otuz üç, elli üç ya da yüz üç kişiyi öldürmüş olmaktan daha mı az canavar yapardı?"

Taylor soğukkanlılığını korudu. "Bize soracağın sorulardan biri mi bu?"

Lucien umursamaz bir tavırla gülümsedi. "Hayır, değil. Sadece merak ettim ama unut gitsin çünkü dediğim gibi, Ajan Taylor, bu güzel bir soruydu. Sadece doğru soru değildi. Ve bunun senin gibi kıdemli bir FBI ajanından gelmesi büyük hayal kırıklığı yarattı. Senden gerçekten daha fazlasını bekliyordum." Ona aşağılayıcı bir şekilde baktı. "Ama sana bir şeyler öğretmekte bir sakınca görmüyorum. Ne de olsa hayat büyük bir öğrenme deneyiminden ibaret, öyle değil mi Ajan Taylor?"

Taylor hiçbir şey söylemedi fakat gözlerinde küçük bir öfke emaresi belirdi.

"İlk sorunun daha fazla amacı olmalıydı. Burada olmanızın asıl sebebine yönelik olmalıydı. Soru, sizi zamanınızı boşa harcayıp harcamadığınızı gösteren bir yanıta yönlendirmeliydi." Lucien kahvesini tekrar yudumladıktan sonra Hunter'a hitap etti. "Ama bakalım bu sorunu onun yerine düzeltebilecek miyiz? Üniversitedeyken ne kadar iyi olduğunu hâlâ hatırlıyorum, Robert; profesörler de dâhil olmak üzere herkesten hep bir adım önde olurdun. Şimdi, LAPD dedektifi olarak bunca yıllık deneyimden sonra, daha iyi, daha zeki, hatta daha akıllı olduğunu tahmin ediyorum. Bu durumda büyük ödül için sen ne yapardın, Robert? Senin ilk sorun ne olurdu? Ayrıca Ajan Taylor'ı hayal kırıklığına uğratma lütfen. Öğrenmek istiyor."

Hunter'ın bakmasına gerek yoktu. Taylor'ın bakışlarını sırtında hissedebiliyordu.

Hunter sandalyenin arkalığına yaslanmış oturuyordu. Rahat ve sakindi. Sol bacağını sağ bacağının üstüne atmıştı. Elleri uyluklarının üzerindeydi. Omuzlarında ya da boynunda herhangi bir gerginlik yoktu. Yüz ifadesi endişeli görünmüyordu.

"Bizi bekletme, Robert," dedi Lucien. "Sabır bir erdemdir ama öğrenmesi çok zordur."

Hunter, Lucien'in oyununu oynamaktan başka çaresi olmadığını biliyordu.

"Yer," dedi sonunda. "Ortadan kaldırdığın her cesedin yerini gerçekten biliyor musun?"

*Alkış, alkış, alkış.*

Lucien kahvesini yere bırakmış, yavaş yavaş alkışlamaya başlamıştı.

"Çok iyi, değil mi?" dedi Lucien, Taylor'a alaycı bir ses tonuyla. "Yerinde olsam tüm dikkatimi verirdim, Ajan Taylor. Bugün burada bir iki şey öğrenebilirsin."

Taylor ona ters ters bakmamak için kendini zor tuttu.

"Bunun neden doğru soru olduğunu biliyor musun, Ajan Taylor?" dedi ders veren bir öğretmen edasıyla. "Çünkü bu soruya 'hayır' dersem her şey biter. Beni paketleyip elektrikli sandalyeye gönderebilirsiniz. Sizin de FBI'ın da artık işine yaramam." Gözlerini Taylor'dan ayırmadan yerden kahve bardağını aldı. "Buraya benden itiraf almaya gelmediniz, Ajan Taylor. O kısım halloldu zaten. Ben bir katilim. *Bütün* o insanları... vahşice öldürdüm." Lucien'in son birkaç kelimesinde tüyler ürpertici bir gurur vardı. "Hâlâ burada olmamın tek nedeni benden istediğiniz bir şeyler olması." Hunter'a baktı. "Cesetlerin yerleri. Yaptığım şeye dair kanıta ihtiyacınız yok, sadece ailelerin huzur bulmasını istiyorsunuz. Aileler sevdiklerine güzel bir cenaze töreni yapmak arzusundalar. Öyle değil mi, Ajan Taylor?"

Ajan Taylor cevap vermedi.

"Robert'ın sorusuna 'hayır' dersem daha fazla görüşme yapmanın bir anlamı kalmaz. Daha fazla soru sormanın bir anlamı kalmaz. Size istediğinizi veremeyeceğim için beni burada tutmanın bir anlamı kalmaz." Lucien'in dudaklarını belli belirsiz bir gülümseme süsledi. Bu kesinlikle onu eğlendiriyordu. "Söylesene,

Ajan Taylor, bir yabancının dışarıdan gelip işini senden daha iyi yapması seni kızdırıyor mu?"

*Sakın kafana takma*, dedi Hunter'ın kafasının içindeki ses Taylor'a. *Sakın üzülme. Sakın seni etkilemesine izin verme.* Göz ucuyla Taylor'ın öfkesini kontrol etmeye çalıştığını görebiliyordu ki eğer o bunu görebiliyorsa Lucien de kesin görüyordu.

Taylor yemi yutmadı. Zorlansa da öfkesini kontrol etmeyi başardı.

Lucien gururla kıkırdadı ve Hunter'a döndü.

"Senin soruna gelirsek, Robert, cevabı '*evet*'. *Bulunabilecek* tüm cesetlerin yerini söyleyebilirim." Sakince kahvesini yudumladı. "Anlayabileceğin üzere, bazıları asla bulunamaz. Fiziksel olarak imkânsız. Bu arada," dedi gelişigüzel, "hepsinin kimliğini ezbere biliyorum."

Lucien bir kez daha Hunter'ın yüz ifadesini okumaya çalıştı. Yine başarısız oldu fakat Taylor'ın gözlerinde şüphe gördü.

"Sizi kandırdığımı düşünüyorsanız yalan makinesi testine girmeye hazırım, Ajan Taylor."

*Testi kolayca geçecektir.* Hunter'ın gece toplantısındaki sözleri aklına geldi. *Muhtemelen yalan makinesi testine bel bağlamıştır.*

"Buna gerek yok," dedi Taylor sonunda.

Lucien neşeyle güldü. "Anlıyorum. Robert sana üniversitedeyken ikimizin de sırf eğlence olsun diye yalan makinesinden geçtiğimizi söyledi mi yoksa?"

Taylor bunu doğrulamadı fakat Hunter'ın da yalan makinesinden geçtiğini bilmiyordu.

"Gerçi o benden çok daha başarılıydı," dedi Lucien. "Benim teknikte ustalaşmam aylar sürdü fakat o sadece birkaç haftada halletmişti." Hunter'a baktı. "Robert'ın her zaman muazzam bir öz disiplini ve konsantrasyonu olmuştur."

Lucien'in son sözlerini kaplayan farklı bir şey vardı. Taylor bunun kıskançlık olduğunu düşündü fakat yanılıyordu.

Lucien elini "bekle" dercesine kaldırdı.

"İyi de söylediklerimin tek kelimesine dahi neden inanasınız ki? Şimdiye kadar tek yaptığım yalan söylemek." Uzun bir duraklama oldu. "Önerdiğim üzere, beni yalan makinesine sokabilirsiniz." Lucien başını arkaya atıp dolu dolu bir kahkaha attı. "Keşke soksanız. Eğlenceli olurdu."

Ne Hunter ne Taylor eğlenmiş görünüyordu.

"Söylemene gerek yok, Robert," dedi Lucien, Hunter'ın ne söyleyeceğini tahmin ederek. "Prosedürü biliyorum. Aramızda bir güven bağı kurmak için bir tür iyi niyet göstergesine ihtiyacınız var, öyle değil mi? Eğer elinde rehine tutan bir terörist olsaydım, bu noktada sırf iş birliği yapmaya istekli olup olmadığımı anlamak için benden bir rehineyi serbest bırakmamı isterdiniz."

"Bize bir şeyler vermelisin, Lucien," dedi Hunter. Rahat oturma pozisyonunu henüz bozmamıştı. "Dediğin gibi, şimdiye kadar bize yalandan başka bir şey vermedin."

Lucien başını sallayıp kahvesini bitirdi.

"Anlıyorum, Robert." Gözlerini kapadı, sanki dışarıda bir yerde çiçekli bir bahçede oturuyormuş ve havada dolaşan nefis kokunun tadını çıkarıyormuş gibi derin, sakin bir nefes aldı. "Megan Lowe," dedi Lucien gözlerini açmadan. "Yirmi sekiz yaşında. 16 Aralık, Montana, Lewistown doğumlu." Bunun hatırasıyla ağzı sulanmaya başlamış gibi dilinin ucunu yavaşça üst dudağında gezdirdi. "Kate Barker, yirmi altı yaşında. 11 Mayıs, Washington, Seattle doğumlu. Megan 2 Temmuz'da, Kate 4 Temmuz'da kaçırıldı. Her ikisi de Washington, Seattle'da çalışan bağımsız sokak kızlarıydı. Megan, kafası kullandığım arabanın bagajında bulunan kumral kızdı. Kate de sarışın olandı."

Lucien sonunda gözlerini açıp Hunter'a baktı.

"Cesetleri hâlâ Seattle'da. Adresi yazmak ister misin?"

# Otuz Beş

Görüşmeyi nezarethanenin kontrol odasından izleyen ve dinleyen Müdür Adrian Kennedy, federal bir arama emri çıkarmak için derhal bürokratik işlemleri başlattı. FBI direktörü olmanın avantajları vardı, saatin erken olmasına ve Washington eyaletinin Virginia'dan üç saat geride olmasına rağmen Kennedy rekor bir sürede Seattle federal yargıcına arama emrini imzalatmayı başardı.

Lucien, Hunter ve Taylor'a iki kurbanın cesetlerinin muhafaza edildiği yerin anahtarının Murphy'deki ev için kullandıkları anahtarlıkta olduğunu söylemiş olsa da Kennedy'nin beklemeye niyeti yoktu. Hunter, Taylor ya da başka bir ajanı, sırf Lucien'in yine yalan söyleyip söylemediğini kontrol etmek için Quantico'dan Seattle'a kadar gönderecek değildi.

Federal arama emrini çıkartan Kennedy, Washington, Seattle'da 3. Cadde'deki 1110 numarada bulunan FBI saha ofisini aradı. Pasifik saatiyle sabah 08.30'da iki ajandan oluşan bir ekip Lucien'in Hunter ve Taylor'a verdiği adrese, yani ticari bir depoya gönderildi.

"Ee, nereye gidiyoruz, Ed?" diye sordu Özel Ajan Sergio Decker sürücü koltuğuna geçip gece yarısı siyahı Ford cipin motorunu çalıştırırken.

Sorumlu Özel Ajan Edgar Figueroa yolcu koltuğuna daha yeni oturmuştu. Otuzlu yaşlarının ortasında, uzun boylu ve geniş omuzluydu; bir vücut geliştiricinin fiziğine sahipti. Koyu renk

saçları kısacık kesilmişti. Burnuna bakınca en az birkaç kez kırıldığını anlamak mümkündü.

"Kuzey 130. Cadde'de bir depoyu kontrol etmeye," dedi kemerini bağlarken.

Decker başını salladı, arabayı geri sürdü, 3. Cadde'den sağa döndü; kuzeybatıya, Seneca Sokağı'na doğru ilerledi.

"Hangi vaka bu?" diye sordu.

"Bizim değil," dedi Figueroa. "Sanırım Washington D.C. ya da Quantico'da yüksek bir yerden telefon gelmiş. Biz sadece adresin doğruluğunu teyit edeceğiz."

"Narkotik mi?" diye sordu Decker.

Figueroa omuz silkti ve aynı anda başını iki yana salladı. "Emin değilim ama sanmıyorum. Bildiğim kadarıyla Narkotik bu işin içinde değil. Bana fazla bilgi verilmedi fakat bir kurbanın cesedine bakacağız sanırım."

Decker'ın kaşları kalktı. "Ticari bir depolama ünitesine mi saklanmış?"

"Bize verilen adres bu," dedi Figueroa.

Decker bir kez daha sağa saptı, kuzeye giden 5 numaralı kara yoluna girerek Britanya Kolumbiyası, Vancouver'a yöneldi. Trafik sabahın o saatinde beklendiği gibi ağır ilerliyordu fakat aşırı yavaş değildi.

"Gözaltında biri var mıymış?" dedi Decker.

"Anladığım kadarıyla varmış. Ve sanırım onu ya D.C.de ya da Quantico'da tutuyorlar." Figueroa yine omuz silkti. "Dediğim gibi, bana fazla bilgi verilmedi ama bunun büyük bir olay olduğu izlenimine kapıldım."

"Arama emrimiz var mı yoksa FBI cazibemizi kullanarak bu işi tatlı dilimizle mi halledeceğiz?" diye espriyle karışık sordu Decker.

"Arama emrimiz var," dedi Figueroa saatine bakarak. "Bir mahkeme memuru bizimle adreste buluşacak."

3. Caddc'dcki FBI ofisinden şehrin kuzey tarafında bulunan müstakil depolama binasına yolculuk yaklaşık yirmi beş dakika sürdü. Çoğu depolama binası gibi bu bina da dışarıdan bakıldığında sıradan bir depoya benziyordu. Tamamen beyaza boyanmıştı ve binanın ön cephesinde kocaman yeşil harflerle işletmenin adı yazıyordu. Yapının önündeki geniş müşteri otoparkı neredeyse bomboştu, sadece birkaç araba oraya buraya dağılmıştı. Genç bir çift, kiraladıkları beyaz bir minibüsün içindekileri endüstriyel boyutta bir yük arabasına boşaltıyordu. Minibüs iki numaralı yükleme alanına park edilmişti.

Decker, cipi işletmenin ana ofisinin hemen önündeki küçük dekoratif yeşil bahçenin kenarına park etti. Kırk dakika kadar önce dinen yağmur nedeniyle yer hâlâ ıslaktı fakat gökyüzünün karanlığına bakılırsa tekrar yağacaktı.

İki ajan arabadan inerken muhtemelen kırklı yaşlarının başında olan bir kadın birkaç metre ötede, dört park alanı sağda park etmiş olan beyaz bir Jeep Compass'tan indi.

"Ben ABD Mahkemesi Memuru Joanna Hughes," dedi kadın elini uzatarak. Sormasına gerek yoktu. Figueroa ve Decker'ın, buluşacağı iki FBI ajanı olduğunu kolayca anlayabiliyordu.

Hughes'un kestane rengi saçları sıkı bir atkuyruğu şeklinde arkada toplanmıştı, bu da alnının yuvarlak yüzüne göre fazla büyük görünmesine neden oluyordu. Pek çekici bir kadın sayılmazdı. Burnu biraz fazla sivri, dudakları fazla ince görünüyordu; gözleri sanki çok uzaktaki bir şeyi okumaya çalışıyormuş gibi sürekli kısıktı. Krem rengi bir takım elbise ve bej renkli, sivri topuklu ayakkabılar giymişti. Ajanlar resmî olarak kendilerini tanıttı ve el sıkıştılar.

"Gidelim mi?" dedi Hughes eliyle danışmaya doğru işaret ederek.

Figueroa ofis kapısını iterek açınca "din din" diye bir zil çaldı. Üçü birlikte aşırı derecede aydınlık dikdörtgen odaya adımlarını

attılar. İki FBI ajanı da güneş gözlüklerini çıkarmadı. Hughes kendi gözlüğünün de yanında olmasını diledi.

Kapının solunda küçük bir oturma alanı vardı. Açık kahverengi dört kişilik bir kanepe ve aynı renkte iki koltuk, krom ve camdan yapılmış alçak, yuvarlak bir masanın etrafına yerleştirilmişti. Masanın üzerinde birkaç dergi ve depolama tesisine ait birkaç broşür özenle dizilmişti. Köşede bir sebil dikkati çekiyordu. Ahşap ve akrilik resepsiyon bankosunun arkasında yirmi beş yaşından büyük olmayan genç bir adam oturuyordu. Gözleri akıllı telefonuna kilitlenmişti. Ya çılgınca mesajlaşıyordu ya da saçmalık derecesinde eğlenceli bir video oyununa dalmıştı. Sonunda küçük ekrandan başını kaldırması beş saniye sürdü.

"Buyurun?" diye sordu telefonu önündeki bilgisayar monitörünün yanına bırakıp ayağa kalkarak. Ziyaretçilerini aşırı heyecanlı bir gülümsemeyle karşıladı.

"Burada yetkili kişi siz misiniz?" dedi Memur Hughes.

"Evet, hanımefendi." Genç adam bir kez başını salladı. "Size nasıl yardım edebilirim?"

Hughes yaklaşıp kimlik bilgilerini gösterdi. "Ben ABD Mahkemesi Memuru Joanna Hughes," dedi. "Bu iki bey de FBI'dan federal ajanlar."

Figueroa ve Decker ceketlerinin ceplerine uzanıp kimliklerini çıkardılar.

Genç adam kimliklere baktıktan sonra bir adım geriledi. Kafası karışmış gibiydi. "Bir sorun mu var?" Heyecanlı gülümsemesi tamamen kaybolmuştu.

Hughes ona üzerinde ABD hükümetinin damgasını taşıyan bir kâğıt verdi.

"Bu, bize bu işletmedeki 325 numaralı depolama ünitesini aramak için yasal izin ve hak veren federal bir arama emri," dedi sakin ama oldukça otoriter bir sesle. "Üniteyi bizim için açar mısınız?"

Genç adam arama emrine baktı, birkaç satır okudu, sanki Latince yazılmış gibi yüzünü buruşturdu, bir saniye tereddüt etti. "Ben... bunun için patronumu aramam gerekiyor sanırım."

"Adın ne, evlat?" dedi Decker.

"Billy."

Billy bir yetmiş iki boylarındaydı, kısa sarı saçlarını jöleyle kirpi gibi diken diken yapmıştı. Üç günlük kirli sakalı ve iki kulağında birer küpesi vardı.

"Pekâlâ, Billy, kimi istersen arayabilirsin ama bizim bekleyecek vaktimiz yok." Başıyla arama emrini işaret etti. "Mahkeme Memuru Hughes'un da açıkladığı gibi, bir ABD federal yargıcı tarafından imzalanmış olan bu kâğıt, senin iş birliğin olsun ya da olmasın, 325 numaralı ünitenin içine bakmamız için bize yasal hak veriyor. Bunu yapmak için ne senin ne de patronunun iznine ihtiyacımız var. İhtiyacımız olan tek izin bu. Eğer kapıyı açmazsan ne yazık ki kapıyı kırıp açmak zorunda kalacağız ve bunun için ne gerekiyorsa yapacağız."

"Ve oluşacak hasardan da yasal olarak sorumlu olmayacağız," diye ekledi Figueroa. "Söylediklerimi anlıyor musun?"

Billy oldukça rahatsız görünmeye başlamıştı. Bankonun üzerindeki telefonu öttü, yeni bir mesaj gelmişti ama bakmadı bile.

"Arama emrinin kopyası sende kalacak," diye ekledi Decker. "Böylece onu patronuna, avukatınıza ya da kime istersen gösterebilirsin. Bu, yasaları ya da şirket kurallarını çiğnemediğini ya da yapmaman gereken bir şeyi yapmadığını garanti eder." Duraklayıp saatine baktı. "Vaktimiz sınırlı, Billy. Ne yapıyoruz? Unitenin kapısını açacak mısın yoksa kırarak mı açalım? Bir seçim yapmak zorundasın."

"Bu bir şaka değil, öyle değil mi?" diye sordu Billy, sanki bir yerlerde gizli kamera görmeye çalışıyormuş gibi bakışları iki ajanın arkasındaki cam pencereye kayarak.

"Bu resmî bir görev, Billy," dedi Hughes. Ses tonu, Billy'ye bunun bir şaka olmadığını söylüyordu.

"Siz gerçekten FBI'dan mısınız?" Billy'nin sesi şimdi biraz heyecanlanmış gibiydi.

"Gerçekten FBI'danız," dedi Decker.

"Bakın, yardım etmek isterim," dedi Billy. "Sizi binanın içine alabilirim. Sorun değil. Ama 325 numaralı ünitenin kapısını açamam çünkü kapısında asma kilit var. Kapılarımızın hiçbirinde gerçek bir anahtarlı kilit mekanizması yok, sadece çok kalın bir sürgü var. Müşterilerimiz bizden asma kilit satın alabilirler." Hemen arkasındaki, farklı boyutlarda asma kilitlerin bulunduğu panoyu gösterdi. "Ya da kendi anahtarlarını getirebilirler. Ancak bize yedek anahtar bırakmak zorunda değiller, o yüzden hiçbiri bırakmaz. Bir ünite kiralandıktan sonra ona artık erişimimiz biter. Tamamen kişiye özel bir olay."

Figueroa başını sallayıp bir an düşündü. "Tamam. Bize bu hesabın ayrıntılarını verir misin?"

"Elbette." Billy resepsiyon masasının arkasındaki bilgisayara bir şeyler yazmaya başladı. "İşte buldum," dedi birkaç saniye sonra. "Bu ünite orta boy, özel ünitelerimizden biri. Üç metreye üç metre."

"Özel mi?" dedi Decker.

"Evet," dedi Billy. "Elektrik priziyle donatılmış ünitelerimizden yani."

"Peki."

"Sekiz ay önce, 4 Ocak'ta Liam Shaw diye birine kiralanmış," diye devam etti Billy ekrandan okuyarak. "Bir yıllık ücreti peşin ödemiş... nakit olarak."

"Bunda şaşılacak bir şey yok," dedi Decker.

"Ünite F koridorunda yer alıyor," dedi Billy. "İsterseniz sizi oraya götürebilirim."

"Gidelim o zaman," dedi Figueroa ve Decker aynı anda.

# Otuz Altı

Lucien'in Seattle'daki depolama ünitesi hakkında doğruyu söylediği kesinleşene kadar görüşmelere devam etmenin bir anlamı yoktu. Müdür Adrian Kennedy, Hunter ve Taylor'a Washington FBI ajanlarının federal arama emriyle Lucien'in ifadelerinin doğruluğunu teyit etmek üzere çoktan gönderildiğini ve en geç altmış dakika içinde bir cevaba ulaşacaklarını söyledi.

Taylor, DBB binasının üçüncü katındaki toplantı odalarından birinde tek başına oturmuş, önündeki masada duran henüz içilmemiş kahveye bakarken Hunter kapıyı açıp içeri girdi.

"İyi misin?" dedi.

Bir an için özel ajan, Hunter'ın sorusunu duymamış gibi görünse de sonradan yavaşça dönüp ona baktı.

"Evet, iyiyim."

Sessizlik içinde tuhaf birkaç saniye geçti.

"Aşağıda iyi iş çıkardın," dedi Hunter küçümsemeyen ya da aşağılamayan bir ses tonuyla.

"Ya, ne demezsin," dedi Taylor alaycı bir şekilde başını sallayarak. "Görüşmeye yanlış soruyla başlamam dışında demek istiyorsun."

"Hayır," dedi Hunter masanın karşı tarafındaki sandalyeye oturarak. "İşte orada yanılıyorsun. Courtney, ilk sorun ne olursa olsun, Lucien her türlü bunu sana karşı kullanıp seni itibarsızlaştırmaya, sana kendini değersiz hissettirmeye, öz güvenini

sarsmaya ve seni yeterince iyi olmadığına inandırmaya çalışacaktı. Çünkü seni sinirlendirmek istiyor. Ve bu konuda iyi olduğunu biliyor. Üniversitedeyken profesörlere bu şekilde zorbalık ederdi."

Taylor gözlerini Hunter'dan ayırmadı.

"Beni de sinir etmek istiyor ama beni senden biraz daha iyi tanıyor ya da en azından eskiden öyleydi. Şu anda nasıl tepki vereceğini görmek için nabız yoklamak isteyecektir ve üstüne daha fazla gelecektir. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Gelsin bakalım," dedi Taylor kararlı bir şekilde.

"Sakın unutma, Courtney, bu onun için bir oyun... hatta onun oyunu çünkü üstünlüğün kendisinde olduğunu biliyor. Şu anda yapabileceğimiz tek bir şey var."

Taylor tekrar Hunter'a baktı. "Oyunu oynayacağız," dedi.

Hunter başını iki yana salladı. "Oyunu değil, onun oyununu oynayacağız. Ona istediğini vereceğiz. Onu kazandığına inandıracağız."

Adrian Kennedy toplantı odasının kapısını açıp içeri baktı. "A, demek buradasınız." Elinde mavi bir dosya taşıyordu.

"Seattle'dan haber var mı?" dedi Hunter.

"Henüz yok," dedi Kennedy. "Hâlâ bekliyoruz ama görünüşe göre Lucien bagajında bulunan kadınların kimlikleri konusunda yalan söylemiyormuş." Dosyayı açtı. "Megan Lowe, yirmi sekiz yaşında. 16 Aralık'ta Montana, Lewistown'da doğmuş. On altı yaşındayken, annesinin o zamanki erkek arkadaşının, evlerine taşınmasından altı ay sonra Lewistown'dan ayrılmış." Kennedy, gayriihtiyari olarak Hunter'a başını salladı. "Önce Los Angeles'a giderek altı yıl orada kalmış. Elimizdeki bütün bilgiler gerçekten de sokak kadını olduğunu gösteriyor. Los Angeles'tan sonra Megan, Seattle'a taşınmış. Aynı işi yapmaya devam etmiş." Okuduğu raporun sayfasını çevirdi. "Kate Barker, yirmi altı yaşında. 11 Mayıs'ta, Washington, Seattle'da doğmuş. On yedi yaşındayken evden ayrılmış ve o zamanlar müzisyen olma sevdalısı erkek ar-

kadaşıyla birlikte yaşamaya başlamış. Teyitli değil ama anlaşılan Katc'i fahişeliğe bulaştıran kişi erkek arkadaşıymış."

"Uyuşturucu parası için mi?" dedi Taylor.

Kennedy omuz silkti. "Muhtemelen. Lucien'in verdiği kaçırılma tarihlerini –Megan için 2 Temmuz ve Kate için 4 Temmuz– doğrulamak zor olacak çünkü ikisinin de kayıp olduğu bildirilmemiş."

Bu şaşırtıcı değildi. Fahişeler, ABD'de çete ve uyuşturucu bağlantılı cinayetlerin ardından üçüncü en büyük faili meçhul cinayetlere kurban giden kesimdi. Amerika'da her gün binlerce sokak kadını tecavüze uğruyor, dövülüyor, soyuluyor ya da kaçırılıyordu. Hedef alınmalarının nedeni, çekici görünmeleri ya da yanlarında nakit para taşımaları değildi. Hedef alınmalarının nedeni, kolayca ulaşılabilmeleri ve son derece savunmasız olmalarıydı fakat en önemli neden isimsiz olmalarıydı. Sokakta çalışan kadınların büyük çoğunluğu ya yalnız yaşıyor ya da diğer hayat kadınlarıyla aynı evi paylaşıyordu. Bariz nedenlerden ötürü genelde sevgilileri yoktu. Birçoğu aileleriyle bağlarını büyük ölçüde ya da tamamen koparmış kaçaklardı. Çok az arkadaşları vardı ve yalnız hayatlar sürüyorlardı. İstatistiklere göre, kaybolan her on sokak kadınından sadece ikisi kayıp kişilere bildiriliyordu.

Kennedy raporun bir kopyasını Hunter'a, bir kopyasını da Taylor'a verdi. Raporlarda kurbanların sabıka fotoğrafları vardı. Hem Megan Lowe hem de Kate Barker fuhuştan birkaç kez tutuklanmıştı. Sabıka fotoğraflarına bakılarak kurbanların Lucien'in bagajında bulunan iki kafayla eşleştirilmesi imkânsızdı. Yaralara o derece vahşet uygulanmıştı.

"Eğer Lucien kimlikleri konusunda yalan söylememişse," dedi Kennedy odadan çıkarken, "büyük ihtimalle Seattle konusunda da yalan söylemiyordur."

# Otuz Yedi

Depolama tesisinin içi de resepsiyon ofisi kadar aydınlıktı. Tekerlekli arabaların ve transpaletlerin rahatça hareket edebilmesi için geniş koridorlar ve yuvarlatılmış köşeler bulunuyordu. Reçine zemin açık yeşile boyanmıştı. Depolama ünitelerinin kapıları beyazdı, kapıların ortasında ve kapıların yanındaki duvarda bulunan sayılar siyahla yazılmıştı. Billy'nin rehberliğinde, bütün koridorlardan geçerek F koridoruna ulaşmaları yaklaşık iki dakika sürdü. 325 numaralı ünite soldaki üçüncü kapıydı.

"İşte geldik," dedi Billy üniteyi göstererek.

Tıpkı söylediği gibi, kepenkli kapının sağ kenarının ortasında kalın, pirinç renkli bir asma kilitle kilitlenmiş metal bir sürgü vardı.

Figueroa ve Decker daha iyi görebilmek için öne doğru ilerlediler.

Lucien'in Murphy'deki evin bodrum katının kapısını kilitlemek için kullandığı askerî sınıf asma kilidin aksine bu bir Master ProSeries lamine asma kilitti. Diğeri kadar aşılamaz olmasa da yine de oldukça dayanıklıydı.

"Bu oldukça sağlam bir asma kilit," dedi Figueroa önce Decker'a, sonra Billy'ye bakarak. "O demir makasıyla kesebilecek misin sence?"

Billy asma kilidi kırması gerekeceğini varsayarak yanında kırmızı ve sarı renkte, bir metrelik bir demir makası getirmişti.

"Merak etmeyin," dedi Billy öne çıkarak. "Birkaç hafta önce benzer bir kilidi açmak zorunda kalmıştık. Bunun da pek farklı olacağını sanmam."

"Öyleyse devam et ve göster hünerini," dedi Figueroa kenara çekilerek.

Billy yaklaştı, makasın uçlarını olabildiğince açtı ve dikkatlice asma kilidin halkasının lamine uçlarından birinin etrafına yerleştirdi. Var gücüyle sıktı.

*Çın.*

Makas hiçbir şey olmamış gibi asma kilitten kaydı fakat yere bir şey düşüp birkaç metre ileri gitmişti. Billy koruyucu kılıfın bir kısmını kesmeyi başarmıştı. Şimdi halkanın bir tarafı açıktaydı.

"Size söylemiştim," dedi Billy başıyla demir makasını işaret ederek. "Bu yaramaz çocuk tam bir canavar. Şimdi işin kolay kısmına geliyoruz." Makasın uçlarını halkanın etrafına yerleştirip bir kez daha sıktı.

*Tık.*

Bu kez makas asma kilitten kaymamıştı. Uçlar ıslak kili keser gibi halkayı kesmişti.

Herkes etkilenmiş görünüyordu.

"Tekrar kesmem gerekiyor," dedi Billy. "Bu halka çok kalın ve çok sağlam, onu yerinden oynatarak kilidi açamayız. Halkadan bir parça koparmam gerekiyor."

"Keyfine bak, Billy," dedi Decker.

Billy birkaç saniye önceki adımları tekrarladı ama bu kez makasın uçlarını ilk seferinde kestiği yerin üç santim yukarısına yerleştirdi.

*Tık.*

Makas metali tekrar kesince küçük bir parça yere düştü, asma kilidin halkasında büyük bir boşluk oluştu.

"İşte bu kadar," dedi Billy muzaffer bir edayla, asma kilidi kapının sürgüsünden çıkararak.

"Harika iş çıkardın, Billy," dedi Figueroa.

Billy kenara çekildi, Figueroa kapının sürgüsünü geriye doğru kaydırıp kepenkli kapıyı yukarı kaldırdı. Dördü de bir an kırpırdamadan durdu ve neredeyse boş olan üç metreye üç metre boyutlarındaki depolama ünitesine baktı. Arka duvara dayanmış büyük bir endüstriyel derin dondurucu dışında hiçbir şey yoktu.

"Teşekkürler, Billy," dedi Decker bir çift lateks eldiven giyerek. Figueroa da aynısını yaptı. "Artık gidebilirsin. Bir şeye ihtiyacımız olursa seni ararız."

Billy hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Burada kalıp bakamaz mıyım?"

"Bu sefer olmaz, Billy."

Billy köşeyi dönene kadar bekledikten sonra depolama ünitesine girdiler. Hughes iki ajanın birkaç adım gerisinde kaldı.

Dondurucunun motorundan yükselen homurtu çok sinir bozucu ve ürkütücü bir arka plan müziği oluşturuyordu. Dondurucunun kapağında asma kilit ya da başka bir kilit yoktu.

Figueroa yaklaştı, birkaç saniye boyunca dondurucuyu inceledi, altına ve arkasına baktı.

"Sorun görünmüyor," dedi sonunda.

"İçine bakalım öyleyse," dedi Decker.

Figueroa başını sallayıp kapağı açtı.

Figueroa, Decker ve Hughes dondurucunun içine bakarken neredeyse aynı anda kaşlarını çattı.

"Burada tam olarak ne arıyoruz, baylar?" diye sordu Hughes yarı alaycı bir tonda. "Dondurma malzemeleri mi?"

Büyük dondurucunun içinde görebildikleri tek şey iki litrelik dondurma kutularıydı. Hatta üç kutu yüksekliğindeydiler. En üstteki etiketlerden görebildikleri kadarıyla farklı farklı aromaları vardı: çikolatalı, vanilyalı, çilekli, Antep fıstıklı, kurabiyeli ve kremalı, elmalı tarçınlı ve muzlu çikolata parçacıklı.

Decker hâlâ kutulara bakıyordu fakat Figueroa'nın yüzüne çok daha endişeli bir ifade oturmuştu.

"Yüce Tanrım," dedi sonunda soluğunu boşaltıp kutulardan birine uzanarak. Çilekli bir tane aldı.

Hughes ve Decker şimdi ona kaşlarını çatmış bakıyorlardı.

Sol eliyle opak beyaz dondurma kutusunu tutan Figueroa yavaşça kapağı açtı.

Kutunun içinde ne olduğunu gören Hughes'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Biraz sonra da kustu.

# Otuz Sekiz

Hunter ve Taylor, Kennedy'nin Megan Lowe ve Kate Barker hakkındaki raporu onlara bırakmasından elli beş dakika sonra Müdür Adrian Kennedy'nin ofisine çağrıldılar.

DBB binasının üçüncü katında bulunan ofis genişti ve fazla gösterişe kaçmadan, güzelce dekore edilmişti. Eski moda bir maun masa, iki koyu kahverengi Chesterfield deri koltuk, üzerinde uyunabilecek kadar rahat görünen tüylü bir halı ve en az yüz deri ciltli kitapla dolu büyük bir kitaplık vardı. Duvarlar çoğunlukla çerçeveli diplomalar, ödüller ve Kennedy'nin siyasi ve hükümet ileri gelenlerinin yanında poz verdiği fotoğraflarla süslenmişti.

Kennedy masasında oturmuş, okuma gözlüğü burnunun tepesinde, yirmi yedi inçlik bilgisayar ekranına bakıyordu. "Girin," diye seslendi kapının çalınması üzerine.

Taylor kapıyı açıp içeri girdi. Hunter da onun birkaç adım gerisindeydi.

"Oturmayın," dedi Kennedy onlara eliyle yaklaşmalarını işaret edip başıyla ekranı göstererek. "Seattle'dan haber aldık. Gelin şuna bir bakın."

Hunter ve Taylor koltukların yanından geçip Kennedy'nin masasının arkasında yerlerini aldılar. Hunter soluna, Taylor sağına geçti. Ekranda sadece Kennedy'nin masaüstü görünüyordu. Baktığı uygulamayı simge durumuna küçültmüştü.

"Yaklaşık kırk dakika önce," diye başladı Kennedy, "iki ajanımız ve bir ABD mahkemesi memuru Seattle'daki depolama ünitesinin kapısındaki asma kilidi kırmış. Ünitenin içinde bunları bulmuşlar."

Kennedy faresine tıkladı ve az önce simge durumuna indirdiği uygulamayı geri getirdi. Sıradan bir fotoğraf görüntüleme programıydı.

"Bu fotoğraflar beş dakika kadar önce geldi," dedi.

Ekrandaki ilk fotoğraf, 325 numaralı depolama ünitesinin açık kapısının hemen dışından çekilmişti. Tüm odayı gösteren, standart, geniş açılı bir "suç mahalli" fotoğrafıydı. Ünitenin büyüklüğü hakkında fikir veriyordu. Ayrıca yerin ne kadar masum göründüğünü de gösteriyordu. Arka duvara yaslanmış büyük derin dondurucuyu hepsi görebiliyordu.

Kennedy fareye tekrar tıkladı.

İkinci fotoğrafta dondurucu tek başına, kapağı kapalı olarak görünüyordu. Orada da şüpheli bir şey göze çarpmıyordu.

Fareye yeniden tıklandı.

Üçüncü fotoğraf yukarıdan bir açıyla, ajanların dondurucunun kapağını kaldırdıklarında ne gördüklerini gösterecek şekilde çekilmişti.

Taylor bir an için kaşlarını çatıp dondurma kutularına baktı.

"Buradan itibaren iğrençleşiyor," dedi Kennedy tekrar faresine tıklayarak.

Ekrandaki görüntünün yerini dondurma kutularından birini sol elinde tutan bir ajanın yakın çekim görüntüsü aldı. Kutunun kapağı açılmıştı.

Taylor bir an duraksadı, gözlerini kısarak tam olarak neye baktığını anlamaya çalıştı... Derken sonunda anladı.

"Ah, Tanrım," diye fısıldadı elini ağzına götürerek.

Hunter bakışlarını ekrandan ayırmadı.

Dondurma kutusunun içinde iki çift donmuş insan gözü ve bir çift insan dili vardı.

Taylor'ın ilk başta görüntüyü anlamakta neden zorlandığını anlamak kolaydı. Su ve kan olmayışından dolayı her şey küçülmüştü. Gözler fotoğrafın sol tarafındaydı, üzüm gibi birbirine yapışmışlardı. Yine birbirine yapışmış olan diller sağ taraftaydı, üst üste konmuşlardı ve tuhaf bir X şekli oluşturuyorlardı.

Kennedy, Hunter ve Taylor'a fotoğrafı incelemeleri için birkaç saniye daha tanıdıktan sonra faresine tekrar tıkladı. Bir sonraki görüntüde ikinci bir dondurma kutusu göze çarpıyordu. İçinde bilekten kesilmiş, donmuş bir insan eli vardı. Parmakları yoktu. Hepsi kesilmişti.

Fareye bir kez daha tıklandı.

Dondurma kutusunun içinde ikinci bir donmuş el.

Fareye bir kez daha tıklandı.

Kesilmiş ve donmuş başka bir vücut parçası.

Kennedy tıklamayı bıraktı.

"Böyle devam ediyor," dedi. "O dondurucunun içinde altmış sekiz dondurma kutusu vardı. Her birinde de donmuş bir vücut parçası vardı. Bazılarında iç organlar ya da parçaları vardı... kalp, karaciğer, mide... anlamışsınızdır herhalde?"

Hunter başını salladı.

"Seattle'daki depolama tesisinin o bölümü şimdilik kilit altında tutuluyor," dedi Kennedy. "Bana iki üç saatlik süre verdiler, bu zaman zarfında adli tıp ekibimiz tüm üniteyi inceleyip dondurma kutularının bulunduğu dondurucuyu götürecek. Laboratuvar DNA analizi yapacak ve bunu Lucien'in bagajındaki kesik kafalardan elde ettiğimiz DNA'yla karşılaştıracak. Eşleşme olmayacağını sanmıyorum."

Hunter ve Taylor da aynı fikirdeydiler.

"Depolama tesisinde çalışan görevli, ajanların ünitenin kapısını açmasına yardım etmiş ama içeride ne olduğu hakkında

hiçbir fikri yokmuş," dedi Kennedy. "Bunu olabildiğince gizli tutmaya çalışıyoruz. Basının henüz olaydan haberi yok ve mümkün olduğunca böyle kalması için çabalayacağız ama hepimizin bildiği gibi, Lucien Folter'ın bir ABD mahkemesi tarafından yargılanması gerekecek; yani bu hikâye eninde sonunda ortaya çıkacak. Ve ortaya çıktığında çok ses getirecektir çünkü artık aşağıda kilitli tuttuğumuz şeyin lanet bir canavar olduğuna hiç şüphem yok. Ve bu gerçekten de daha başlangıç."

# Otuz Dokuz

Lucien Folter egzersiz rutininin son kısmını henüz bitirmişti ki koridorun sonundaki ağır metal kapının açıldığını ve hemen ardından ayak seslerinin geldiğini duydu. Yerden kalktı, turuncu tulumunun koluyla alnındaki teri sildi, yatağının kenarına oturdu ve sakince beklemeye başladı. Hunter ve Taylor karşısında belirip hücrenin önündeki sandalyelere oturduklarında Lucien'in dudaklarında gururlu bir gülümseme vardı.

"Sanırım Seattle'dan onay aldınız," dedi bakışları yavaşça Hunter'dan Taylor'a kayarken. İkisinin de yüzünde boş bir ifade vardı sadece. "Keşke oraya gidip bizzat görebilseydiniz. Parçalama ve doğrama becerilerimin yıllar içinde epey geliştiğini rahatlıkla söyleyebilirim bence."

"Bütün cesetlere aynı şeyi mi yaptın?" dedi Taylor. Lucien'in böbürlenmesinden etkilenmiş görünmüyordu. "Onları parçaladın mı?"

Lucien ve Taylor birkaç saniye boyunca bakıştılar.

"Hayır, hepsini parçalamadım," dedi Lucien kesin bir ifadeyle. "Gördüğün gibi, Ajan Taylor, ilk başta DBB'deki bütün bilim insanları gibi ben de merak ediyordum. Bir insanı duygusuzca ve pişmanlık duymadan öldürmeye iten şeyin ne olduğunu gerçekten anlamak istiyordum. Kafamdaki en büyük soru şuydu: Tüm psikopatlar bu şekilde mi dünyaya gelir yoksa tamamen irade gücüyle psikopat olunabilir mi? Bu konuda elime geçen

hcr şeyi okudum ama hiçbirinde aradığım cevapları bulamadım. Burada gerçekten neler olup bittiğini anlatan hiçbir kitap, hiçbir tez çalışması, hiçbir ayrıntılı çalışma yok, Ajan Taylor." İşaret parmağıyla sağ şakağına birkaç kez vurdu. "Duygusuz bir katile dönüşen birinin, kendi kendine psikopat olmayı öğrenen birinin zihninin içinde neler olup bittiğini anlatan." Lucien gizemli bir şekilde gülümsedi. "Ama kim bilir? Belki bir gün bu değişir. Ama izninle sana kısa bir ön bilgi vereyim."

Taylor sakin bir şekilde sağ bacağını sol bacağının üstüne atıp bekledi.

Lucien başladı.

"Pek çok kişinin anlamadığı şey, Ajan Taylor, benim gibi bir adam olmak söz konusu olduğunda büyük bir öğrenme eğrisi olduğudur. Yıllar içinde gelişmek, uyum sağlamak, doğaçlama yapmak ve daha becerikli olmak zorunda kaldım." Omuz silkti. "Ama bunu yapmak zorunda kalacağımı hep biliyordum. En başından beri farklı şeyler denemek istiyordum... farklı yöntemler... farklı yaklaşımlar. Ve ölüm evrensel olsa da aslında her kurbanla farklı şekilde ilgilenilmelidir." Lucien öldürmek basit bir laboratuvar deneyinden ibaretmiş gibi konuşuyordu. "Ama benim gibi biri her zaman büyük bir sorunla karşı karşıya kalacaktır."

"Neymiş o sorun?" diye sordu Taylor ölçülü bir merakla.

Lucien ona alaycı bir tavırla gülümsedi.

"Sizin sayısız kaynağınız ve suçluları yakalamak için gece gündüz çalışan ajan ve memurlardan oluşan ekipleriniz varken, Ajan Taylor, benim gibi insanlar yalnız ruhlardır. Kaynaklarım çok sınırlıydı. Güvenebileceğim tek şey kafamın içindeydi." Hunter'ın bakışlarını görmezden gelerek Taylor'a soğuk bir ifadeyle baktı. "Eminim biliyorsundur, FBI kısa bir süre önce ABD'de herhangi bir zamanda en az beş yüz seri katilin olduğunu gösteren bir çalışma yayınladı." Kıkırdadı. "Şaşırtıcı, değil mi? Benim gibi insanlara çok daha nadir rastlanıyor. Sırf zevk için işkence edip

öldürmek *isteyen* insanlara. Kendilerine gidip öldürmelerini söyleyen sesler duyan ya da duyduklarını sanan insanlara. Yeryüzünde ilahi bir iş yaptıklarına, Tanrı'nın yarattıklarını günahkârlardan arındırdıklarına inanan insanlara. Ya da sadece en karanlık arzularını hayata geçirmek isteyen insanlara. Bazıları öğrenmek istiyor. Onlara öğretecek birini bulmak istiyorlar. Benim gibi birini mesela."

Lucien söylediklerinin anlamını tam olarak kavramaları için Hunter ve Taylor'a birkaç saniye süre verdi.

"Eğer kendime bir çırak bulmak istesem gerçekten de bunun uzun süreceğini mi sanıyorsunuz? Tek yapmam gereken sizin bu harika ülkenizin herhangi bir büyükşehrinin sokaklarında dolaşmak olurdu." Dünyayı kucaklamak istermişçesine kollarını iki yana açtı. "Amerika'nın sokakları bir sonraki Ted Bundy, bir sonraki John Wayne Gacy, bir sonraki Lucien Folter'la dolup taşıyor."

Bu kibirli iddia kulağa ne kadar uçuk gelse de Hunter, Lucien'in haklı olduğunu biliyordu.

"Hatta Amerika'nın bir sonraki Süper Yıldız Seri Katili'ni bulmak için bir yetenek yarışması bile düzenleyebiliriz." Lucien sanki bunu ciddi ciddi düşünüyormuş gibi bir yüz ifadesi takındı. "Aslında bunu bazı kablolu televizyon kanallarına önermeliyim cidden. Böyle bir program yapmayı değerlendirmeleri beni hiç şaşırtmaz çünkü kesin olan bir şey var: Diğer saçmalıklarının çoğundan daha büyük bir izleyici kitlesi çekerler."

Hunter'ın LAPD'deki son soruşturmasıyla ilgili anılar zihninde havai fişekler gibi patladı. Bir seri katil, kendi reality internet cinayet programını yaratmıştı. Ve tıpkı Lucien'in dediği gibi, seyirciler bunu izlemek için akın akın gelmişlerdi.

Lucien ayağa kalktı, küçük metal masadan plastik bardağı aldı, köşedeki lavaboya doğru yürüdü, kendine biraz su doldurduktan sonra yatağın kenarına tekrar oturdu.

"Ama sorduğun soruya dönecek olursak, Ajan Taylor," diye devam etti Lucien, "cesetlerime her zaman aynı şeyleri yapmadım." Suyundan bir yudum içti.

"Susan," dedi Hunter sessizliğini bozarak. "Onun ilk kurbanın olduğunu söylemiştin."

Lucien dikkatini Hunter'a çevirdi.

"Onunla başlamak isteyeceğini biliyordum, Robert. Sadece arkadaşın olduğu için değil ama. Çünkü haklısın da. Onun ilk kurbanım olduğunu söylemiştim. Hem onunla başlamak oldukça ideal olurdu, değil mi?" Derin bir nefes aldı, bakışları değişti, sanki artık etrafındaki duvarlar yıkılmıştı. Sanki anılar ve görüntüler dokunabileceği kadar canlıydılar. "Sana her şeyin nasıl başladığını anlatayım öyleyse."

# Kırk

**Palo Alto, Kaliforniya.**
**Yirmi beş yıl önce.**

"Ee, gerçekten seyahate çıkacak mısın?" diye sordu Lucien yeni aldığı içkileri masaya koyarak.

Susan Richards başını salladı. "Kesinlikle."

Lucien ve Susan daha bir hafta önce Stanford Üniversitesi'nin psikoloji bölümünden mezun olmuşlardı ve hâlâ başarılarının tadını çıkarıyorlardı. O zamandan beri her akşam kutlama yapıyorlardı.

"İş aramaya başlamadan önce," dedi Susan içkisine –duble Jack Daniel's ve kola– uzanarak, "kendime biraz zaman ayırmak istiyorum, anlıyor musun? Farklı yerlere gitmek istiyorum. Hatta belki Avrupa seyahatine bile çıkabilirim. Hep oraya gitmek istemişimdir."

Lucien güldü. "İş aramak mı? Delirdin mi sen? Ülkenin en iyi psikoloji üniversitesi olan *Stanford*'ı bitirdik, Susan. Eğer kendi işini kurmamaya karar verirsen ülkenin dört bir yanındaki klinikler peşine düşecektir."

"Sen öyle mi yapacaksın?" diye sordu Susan. "Kendi muayenehaneni mi açacaksın?"

"Hayır, sanmıyorum. Son zamanlarda biraz düşündüm ve sanırım ben de Robert gibi yapacağım."

"Doktora mı?"

"Evet, bir süredir düşünüyorum. Sen ne dersin?"

"Yani gerçekten istediğin buysa hiç durma, Lucien."

Lucien başını yana eğip aynı anda omuz silkti. "Olabilir."

"Robert demişken," dedi Susan oturduğu yerde kıpırdanarak, "bugün Los Angeles'a dönmek zorunda kalması çok üzücü."

Mezuniyet törenleri ve bir haftalık parti çılgınlığının ilk üç gecesi için orada bulunan genç Robert Hunter yaz işi için Palo Alto'ya gitmeden önce babasıyla bir hafta geçirmek üzere o sabah otobüsle Los Angeles'a geri dönmüştü.

"Evet, öyle," dedi Lucien yeni kokteylini yudumlarken.

Palo Alto'nun kuzey tarafında, Crescent Park'taki Rocker Club'da oturuyorlardı. Burası en sevdikleri mekândı. Personel dost canlısı, içki ucuzdu; müşteriler genellikle iyi vakit geçirmeye gelen gençlerdi, müzikler de hareketli ve coşkuluydu.

"Babasını epey özlüyor," diye ekledi Lucien. "Ondan başka kimsesi yok."

"Evet, biliyorum," dedi Susan. "Annesi o çok küçükken ölmüştü, değil mi?"

Lucien başını salladı. "Galiba yedi sekiz yaşlarındaymış ama bu konuda pek konuşmuyor. Kafası güzelken bile Robert bu konudan uzak durmayı başarıyor. Küçükken ebeveynini kaybetmenin yarattığı standart travmadan daha fazlası var bence, biliyor musun?"

Susan içkisini yudumlarken durdu. "Ah, yapma lütfen."

"Ne oldu ki?"

"Lütfen bana biriyle psikanaliz yapmadan konuşamayan şu sersem psikoloji mezunlarından biri olmayacağını söyle, Lucien. Hele bunu arkadaşlarına sakın yapma."

"Ben..." Lucien dudaklarında yarı mahcup tebessümle başını iki yana salladı. "Ben Robert'a psikanaliz yapmıyordum ki."

"Evet, yapıyordun."

"Hayır, yapmıyordum. Tek söylediğim, dört yıl boyunca aynı küçük yurt odasını paylaştık. Robert garip biri. Tanıdığım en zeki insan ama yine de tuhaf. Ve annesinin ölümüyle ilgili mesele göründüğünden biraz daha karmaşık olabilir."

"Ah, sahi mi?" dedi Susan içkisini masaya koyup yüzünü buruşturarak. "Ne gibi mesela, Doktor Lucien? Duyalım bakalım teorini."

"Ben doktor değilim ve teorim falan da yok," dedi Lucien kendisi de yüzünü buruşturarak. "Ben sadece..." Elini önemsemeyen bir hareketle salladı. "Boş ver. Bunu neden konuştuğumuza bile emin değilim. Buraya eğlenmeye ve kutlama yapmaya geldik." İçkisine uzandı. "Öyleyse eğlenelim ve kutlayalım."

Susan kadehini kaldırdı. "Evet, buna içerim işte."

Hoparlörden Guns N' Roses'ın "Sweet Child of Mine" şarkısı yükselmeye başladı. Lucien kokteylini iki büyük yudumda bitirdi.

"Hadi, gidip dans edelim," dedi ayağa kalkarak.

"Ama..." Susan içkisini gösterdi.

"Kafana dikiver, kızım... rock and roll tarzı," dedi Lucien bir dizi el hareketiyle onu teşvik ederek. "Hadi, hadi, hadi."

Susan içkisini dikti, Lucien'in elini tuttu, onu dans pistine sürüklemesine izin verdi.

Birkaç saat ve birkaç içkiden sonra ikisi de gitmeye hazırdı. Susan sarhoş görünüyordu, Lucien ise çok daha iyi durumdaydı.

"Bence arabanı burada bırakıp taksiyle gitmeliyiz," dedi Susan. Sözcükler birbirine girmeye başlamıştı. "Yarın bir ara gelip alırsın."

"Olmaz," dedi Lucien. "Ben iyiyim. Araba kullanabilirim."

"Hayır, kullanamazsın. Sen de benim kadar içtin ve ben... küfelik... oldum."

"Evet ama ben kokteyl içiyordum, duble Jack Daniel's ve kola değil. Buradaki kokteylleri yaparken meyve suyuna biraz içki katıyorlar, hepsi bu. Sabaha kadar içsem bir şey olmaz."

Susan duraklayıp Lucien'e uzun uzun baktı. Ayaklarının üzerinde oldukça dengeli duruyordu. Ayrıca haklıydı, Rocker Club'daki kokteyller çok sert değildi.

"Araba kullanabileceğine emin misin?"

"Eminim."

Susan omuz silkti. "Tamam o zaman ama yavaş gideceksin, duydun mu? Gözümü senden ayırmayacağım." İşaret ve orta parmağıyla bir V işareti yaptı, gözlerine doğrulttu ve elini yavaşça Lucien'e doğru çevirdi.

"Anlaşıldı, efendim," dedi Lucien asker selamı vererek.

Lucien yolun ilerisine, köşeye park etmişti. Gecenin o saatinde caddede in cin top oynuyordu.

"Kemerlerini bağla," dedi sürücü koltuğuna oturarak. "Kanunlar böyle." Gülümsedi.

"Bunu direksiyona geçmeden önce bir araba dolusu kokteyl içen adam söylüyor," dedi Susan şaka yollu, emniyet kemeriyle boğuşurken.

Lucien ona bakarak bekledi.

"Deniyorum, tamam mı?" dedi Susan biraz telaşla. "Lanet olası deliği bulamıyorum."

"Dur, yardım edeyim." Lucien, Susan'ın üzerine doğru eğildi; emniyet kemeri tokasını ondan aldı ve hızla kilide taktı. Sonra hiçbir uyarıda bulunmadan biraz yaklaştı ve onu dudaklarından öptü.

Şaşıran Susan geri çekildi. "Lucien, ne yapıyorsun?" Birdenbire ayılıvermiş gibiydi.

"Sence ne yapıyorum?"

Çok garip birkaç saniye geçti.

"Lucien... bu akşam... ya da başka bir akşam sana yanlış izlenimi verdiysem çok özür dilerim. Harika bir insansın, çok iyi bir dostsun ve çok kafa dengisin ama..."

"Ama bana karşı bir şey hissetmiyorsun." Lucien, Susan'ın cümlesini onun yerine tamamladı. "Böyle mi diyecektin?"

Susan ona öylece bakakaldı.

"Ya burada oturan ben değil de Robert olsaydı?"

Susan bu soru karşısında afallamıştı.

"Bahse girerim o zaman kendini geri çekmezdin. Bahse girerim beş paralık bir fahişe gibi onun üzerine atlardın. Giysilerini çoktan çıkarmış, kucağına oturmuş, ellerin titreyerek kemerini çözüyor olurdun."

"Lucien, neler oluyor? Şu anda seni tanıyamıyorum."

Lucien'in gözleri sanki içlerindeki tüm hayat ve duygular çekilip alınmış gibi donuklaşmıştı.

"Peki bugüne kadar beni tanıdığını düşündüren nedir?"

Lucien'in buz gibi sözleri Susan'ı ürpertti. Daha neler olduğunu anlayamadan, birden harekete geçen Lucien öne doğru atılarak sol eliyle Susan'ın kafasını yolcu koltuğunun camına bastırdı.

Lucien emniyet kemerini bağlamadığından daha fazla hareket özgürlüğüne sahipti.

Susan çığlık atmaya çalıştı fakat Lucien eliyle ağzını kapatarak çıkan bütün sesleri engelledi. Sağ eliyle iki ön koltuğun arasında bulunan küçük bölmeyi açıp içine uzandı.

Susan, Lucien'in sol elini yakalayıp ağzından çekmeye, başını kurtarmaya çalıştı fakat ayık olsaydı bile Lucien onun için fazlasıyla güçlü kalıyordu.

"Tamam, geçti, Susan," diye fısıldadı Lucien kulağına. "Yakında her şey bitecek."

Lucien'in sağ eli inanılmaz bir hızla Susan'ın yüzüne doğru gitti. Susan boynunun yan tarafına bir şeyin battığını hissetti ve o anda göz göze geldiler.

Susan'ınkilerde korku vardı.

Lucien'inkilerde kötülük.

# Kırk Bir

Lucien o gece olanları kahvaltıda ne yediğini hatırlayan birinin heyecanıyla anlattı. Bu sırada gözleri Hunter'a kilitlenmişti.

Hunter kayıtsız kalmak için elinden geleni yapıyordu fakat Lucien'in Susan'ı nasıl zapt ettiğini dinlerken boğazında bir düğüm oluşmaya başlamıştı. Sandalyesinde kıpırdandı fakat Lucien'le göz temasını hiç kesmedi.

Lucien durakladı, suyundan bir yudum daha içti. Başka bir şey söylemedi.

Herkes bekledi.

Sessizlik.

"Yani ona ilaç verdin," dedi Taylor.

Lucien isteksiz bir şekilde gülümsedi. "Ona propofol enjekte ettim."

Taylor, Hunter'a baktı.

"Hızlı etki eden bir genel anestezik," diye açıkladı Lucien. "Stanford'daki tıp fakültesi binasına girebildiğinde insan neler buluyor inanamazsınız."

"Peki sonra ne oldu?" diye sordu Taylor. "Onu nereye götürdün. Ne yaptın?"

"Yo, yo, yo," dedi Lucien başını hafifçe iki yana sallayarak. "Soru sorma sırası bende. Anlaşmamız böyleydi, değil mi? Şu ana kadar bu 'soru oyunu' fazlasıyla tek taraflı oldu."

"Pekâlâ," dedi Taylor. "Bize ne olduğunu anlattıktan sonra sorunu sorabilirsin."

"Olmaz. Sıra bende. Merakımı giderme zamanı geldi." Lucien bir süre ensesine masaj yaptıktan sonra Hunter'a baktı. "Bana çocukluğundan bahset, Robert. Bana annenden bahset."

Hunter'ın çenesi kasıldı.

Taylor biraz şaşkın görünüyordu.

"*Her şey karşılıklı*," dedi Lucien. "Siz polisler, profilciler, federal ajanlar olarak sürekli benim gibi insanları neyin harekete geçirdiğini anlamaya çalışıyorsunuz, öyle değil mi? Sürekli acımasız bir katilin zihninin nasıl çalıştığını anlamaya çalışıyorsunuz. Bir insan başka bir insanın hayatını nasıl bu kadar hiçe sayabilir? Bir insan nasıl benim gibi bir canavara dönüşebilir?" Lucien her kelimeyi sabit, tekdüze bir ritimle söylemişti. "Öte yandan, benim gibi bir canavar da sizin gibi insanları neyin harekete geçirdiğini bilmek ister. Toplumun kahramanlarını... en iyilerin en iyilerini... tanımadıkları insanlar için hayatlarını tehlikeye atanları." Sözlerinin etkisini göstermesi için durakladı. "Siz beni anlamak istiyorsunuz. Ben de sizi. Bu kadar basit. Ve Freud'un da dediği gibi, Ajan Taylor, birinin ruhunun derinliklerine inmek, onun nasıl bir insan olduğunu anlamak istiyorsan başlamak için en iyi yer çocukluğuna inmek, annesi ve babasıyla olan ilişkisine bakmaktır. Öyle değil mi, Robert?"

Hunter hiçbir şey söylemedi.

Lucien iki elindeki bütün parmaklarını kütletti. Ürpertici kemik çıtlatma sesleri hücresinin duvarlarında yankılandı.

"Pekâlâ, Robert, yirmi beş yıllık merakımı giderir misin lütfen?"

"Hiç sanmıyorum, Lucien," dedi Hunter, sesi günah çıkarma kabinindeki bir rahibinki kadar sakin.

"Ah, ama ben sanıyorum, Robert," dedi Lucien aynı huzurlu ses tonuyla. "Gerçekten. Çünkü Susan'a ne olduğunu ve

cesedini nerede bulabileceğinizi öğrenmek istiyorsan dediklerimi yapacaksın."

Hunter'ın boğazındaki düğüm biraz daha sıkılaştı.

"Bana ne olduğunu anlat, Robert. Annen nasıl öldü?"

Sessizlik.

"Ama sakın yalan söyleyeyim deme, Robert. Çünkü söylersen seni temin ederim ki anlarım."

# Kırk İki

Hunter bir an için Susan Richards'ın anne babasını hatırladı. O ve Lucien, kızlarını görmek için Nevada'dan Stanford'a geldiklerinde onlarla birkaç kez karşılaşmışlardı. Çok tatlı bir çiftti. Hunter isimlerini hatırlamıyordu fakat Susan'ın böylesine prestijli bir üniversiteye kabul edilmesinden dolayı ne kadar heyecanlandıklarını ve gururlandıklarını hatırlıyordu. Susan ailelerinde üniversiteye giden ilk kişiydi.

Tıpkı Hunter'ın anne babası gibi Susan'ın anne babası da çok yoksul bir çevreden geliyordu. İkisi de liseyi bitiremeden birinci sınıfta okulu bırakmak ve ailelerine yardım etmek için çalışmak zorunda kalmışlardı. Susan doğduğunda, kızlarına sahip olduklarından daha iyi bir yaşam sunmak için ne gerekiyorsa yapacaklarına dair kendilerine söz vermişlerdi. Susan daha üç aylıkken üniversite için para biriktirmeye başlamışlardı.

ABD'deki yasalara göre, *gıyabında* ölüm ya da ölüm karinesi, bir kişi ortadan kaybolduğunda ve yıl sayısı eyaletten eyalete değişebilmekle birlikte yedi yıl ya da daha uzun bir süre kendisinden haber alınamadığında gerçekleşirdi. Yasalar ne derse desin, ortada ceset ya da somut bir kanıt olmadığı sürece Hunter, Susan Richards'ın anne babası hâlâ hayattaysa, içlerinde hâlâ bir umut kırıntısı taşıdıklarına emindi. En azından bir parça huzur bulmalarını sağlayabilir, onlara kızlarını onurlu bir şekilde gömme şansı verebilirdi.

"Annem ben yedi yaşındayken kanserden öldü," dedi Hunter. Oturduğu yerde hâlâ oldukça rahat görünüyordu.

Lucien muzaffer bir edayla gülümsedi. "Evet, o kadarını zaten biliyorum, Robert. Ne tür bir kanserdi?"

"Glioblastoma multiforme."

"Birincil beyin kanserinin en agresif türü," dedi Lucien duygusuz bir sesle. "Zor bir süreç olmalı. Ne kadar hızlı ilerledi?"

"Yeterince hızlı," dedi Hunter. "Doktorlar çok geç fark ettiler. Teşhisten sonra üç ay içinde vefat etti."

Oturduğu yerde kıpırdanma sırası Taylor'daydı.

"Acı çekti mi?" diye sordu Lucien. Hunter'ın çenesi tekrar kasıldı.

Lucien öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine koydu, nazikçe ellerini birbirine sürtmeye başladı.

"Söylesene, Robert." Sonraki dört kelime, her biri arasında duraklama olacak şekilde yavaşça söylendi. "Annen acı çekti mi? Geceleri acıyla çığlık attı mı? Güçlü, güler yüzlü, hayat dolu bir insanken tanınmaz halde bir deri ve kemik yığınına dönüştü mü? Ölmek için yalvardı mı?"

Hunter, Lucien'in en azından şimdilik yöntem değiştirdiğini görebiliyordu. Artık Taylor'ın sinirini bozmaya çalışmıyordu. Bugünkü hedefi Hunter'dı. Ve Lucien bu işte çok başarılıydı.

"Evet," dedi Hunter.

"Evet mi?" dedi Lucien. "Neye evet?"

"Her şeye."

"Söyle o zaman."

Hunter nefes aldı.

Lucien bekledi.

"Evet, annem acı çekti. Evet, acıyla çığlık attı. Evet, güçlü, güler yüzlü, hayat dolu bir insanken tanınmaz halde bir deri ve kemik yığınına dönüştü ve evet, ölmek için yalvardı."

Taylor, Hunter'a baktı; tüyleri diken diken oldu.

"Adı neydi?" dedi Lucien.
"Helen."
"Öldüğünde hastanede miydi, evde miydi?"
"Evdeydi," dedi Hunter. "Hastanede kalmak istemedi."
"Anlıyorum." Lucien başını salladı. "Ailesiyle... sevdikleriyle birlikte olmak istedi. Çok soylu bir hareket ama yedi yaşındaki oğlunun, çektiği tüm acılara ilk elden tanık olmasını istemesi de bir o kadar garip ve sadistçe... ayrıca çektiği acılar dayanılmazdı diye tahmin ediyorum."

Çığ gibi gelen anılar nedeniyle yüzünü ifadesiz tutmak imkânsız hale gelmişti. Hunter başını çevirip dudaklarını birbirine bastırarak bir an durdu. Tekrar konuştuğunda sesi mümkün olduğunca sakindi fakat içindeki hüznü gizlemek olanaksızdı.

"Annem asgari ücretle temizlikçi olarak çalışıyordu. Babam geceleri güvenlik görevlisi olarak çalışır, kazandığı azıcık parayı artırmak için gündüzleri bulabildiği her işi yapardı. Her ikisi de sağlıklıyken bile evimizde ay sonunu zor getirirdik. Hiç birikimimiz yoktu çünkü kenara atacak hiç para kalmazdı. Babamın kısıtlı sağlık sigortası masrafları karşılamıyordu. Hastane masraflarını karşılayamıyorduk. Annemin evde kalmaktan başka çaresi yoktu."

Uzun, gergin bir sessizlik.

"Vay canına, bu çok acıklı bir hikâye, Robert," dedi Lucien sonunda soğuk bir sesle. "Kemanların sesini duyar gibiyim. Söylesene, annen öldüğünde evde miydin?"

Hunter başını iki yana salladı. "Hayır."

Lucien normal oturma pozisyonuna döndü, sakince başını iki yana salladıktan sonra ayağa kalktı. "Sana yalan söylersen anlarım demiştim, Robert. Ve sen yalan söyledin. Bu görüşme bitmiştir."

Taylor'ın şaşkın bakışları Hunter ve Lucien arasında gidip geldi.

"Susan'ın cesedinin canı cehenneme," dedi Lucien. "Onu asla bulamayacaksınız. Bunu ailesine açıklarken iyi şanslar."

# Kırk Üç

Lucien döndü ve yavaş adımlarla lavaboya doğru yürüdü.

Taylor oturduğu yerde gerildi fakat bu garip an sadece birkaç saniye sürdü. Sonra Hunter teslim olurmuş gibi iki elini birden kaldırdı. "Tamam, Lucien, özür dilerim."

Lucien elini saçlarında gezdirdi fakat sırtı hâlâ Hunter ve Taylor'a dönüktü. Acele etmiyordu, Hunter'ın özrünü düşünüyormuş gibiydi.

"Sanırım seni suçlayamam, öyle değil mi Robert?" dedi sonunda. "Yalan söyleyip söylemediğini gerçekten anlayabilir miyim görmek için şansını denemek istedin. Gayet mantıklı. Neden şimdi bana güvenesin ki? Daha önce bunu yapamıyordum sonuçta. Hiçbir zaman kendini ele vermezdin. Her durumda yüz ifadeni korumayı başarırdın." Sonunda tekrar sorgucularına döndü. "Eh, eski dostum, sanırım yaşlanıyorsun. Ya da belki de ben insanları okumakta kendimi geliştirmişimdir."

Hunter bundan bir an bile şüphe duymadı. Birçok seri katil insanları gözlemleme, vücut dillerini ve gizli işaretlerini okuma konusunda uzmanlaşırdı. Bu, doğru kurbanı seçmelerini ve saldırmak için doğru anı belirlemelerini sağlardı.

"Yani," diye devam etti Lucien, "eski günlerin hatırına, bu seferkini görmezden geleceğim ama bana bir daha yalan söyleme, Robert." Tekrar yerine oturdu. "Belki de cevabını yeniden vermek istersin?"

Kısa bir duraklama.

"Evet, annem öldüğünde evdeydim," diye başladı Hunter tekrar. "Dediğim gibi, babam geceleri güvenlik görevlisi olarak çalışıyordu ve annem gece vakti öldü."

"Yani annenle yalnız mıydın?"

Hunter başıyla onayladı.

Lucien bekledi fakat Hunter başka bir şey söylemedi. "Devam et, Robert. Geceleri annenin çığlıkları seni korkutuyor muydu?"

"Evet."

"Ama gidip odana saklanmıyordun, değil mi?"

"Hayır."

"Peki neden?"

"Çünkü annemin bana ihtiyacı olduğunda onun yanında olamamaktan daha çok korkuyordum."

"Peki o son gece... sana ihtiyacı oldu mu?"

Hunter nefesini tuttu.

"Sana ihtiyacı oldu mu, Robert?"

Hunter, Lucien'in gözlerinde daha önce görmediği bir şey gördü. Mutlak bir kendinden eminlikti bu. Sanki tüm cevapları zaten biliyordu ve Hunter gerçeklerden birazcık bile sapsa Lucien bunu anlayacaktı.

"Evet," dedi Hunter sonunda.

"Sana nasıl ihtiyacı oldu?" diye sordu Lucien. "Ve unutma, sakın yalan söyleme."

"Haplar," dedi Hunter.

"Ne olmuş onlara?"

"Annem haplar içerdi. Bir süreliğine de olsa acısını dindirirlerdi bunlar. Ama kanser içinde güçlendikçe hapların etkisi de azaldı."

"Yani daha fazlasına ihtiyaç duymaya başladı," dedi Lucien.

Hunter başıyla onayladı.

Lucien'in yüzüne dalgın bir ifade oturdu. Biraz sonra dudakları şeytani bir gülümsemeye dönüştü.

"Ama bunlar reçeteli ağrı kesicilerdi, değil mi?" dedi. "Muhtemelen çok güçlü, muhtemelen ikinci kategori, muhtemelen uyuşturucu ilaçlardı; yani dozajı aşmak kesinlikle yasaktı. O haplar baş ucunda değildi, öyle değil mi Robert? Bu mümkün değildi. Kazara aşırı doz riski fazlasıyla yüksekti. Peki neredeydiler? Banyoda mı? Mutfakta mı? Nerede?"

Sessizlik.

"Robert, hapları nerede muhafaza ediyordunuz?" diye ısrar etti Lucien.

Hunter sesindeki tehdidi duyabiliyordu.

"Babam onları mutfaktaki dolapta muhafaza ediyordu."

"Ama annen o gece senden onları istedi."

"Evet."

Lucien sol yanağındaki yara izini kaşıdı.

"Acıya daha fazla dayanamadı, değil mi?" diye üsteledi. "Ölmeyi tercih ederdi. Hatta ölmek için yalvardı, sen de bu dileğini yerine getirdin çünkü ilaçları ona sen verdin, değil mi? Ona kaç tane hap verdin, Robert?" Derken kafasına dank etti ve elini kaldırırken aynı anda gözlerini de bir tık irileştirdi. "Dur biraz. Ona şişeyi verdin, değil mi?"

Hunter hiçbir şey söylemedi fakat anıları onu o geceye geri götürdü.

Geceler hep daha kötüydü. Annesinin çığlıkları daha yüksek, iniltileri daha derin ve acı doluydu. Bu, Robert'ı hep ürpertirdi. Üşüdüğündeki gibi değil, içinde bir yerden gelen yoğun bir ürpertiydi bu. Annesi çok acı çekiyordu ve Robert yardım etmek için yapabileceği bir şey olmasını istiyordu.

Yedi yaşındaki Robert Hunter annesinin acı dolu çığlıklarını duymuş ve dikkatle odasının kapısını açmıştı. Ağlamak istiyordu.

Annesi hastalandığından beri sürekli ağlamak istiyordu fakat babası ona ağlamamasını tembihlemişti.

Hastalık annesini çok değiştirmişti. O kadar zayıflamıştı ki sarkan derisinin altındaki kemikleri belli oluyordu. Göz alıcı uzun sarı saçları incelmiş, kıvır kıvır olmuştu. Bir zamanlar pırıl pırıl parlayan gözleri tüm canlılığını yitirmiş, iyiden iyiye çukura kaçmıştı.

Titreyen Hunter kapının yanında durmuştu. Annesi yatağında top gibi kıvrılmış, dizlerini göğsüne çekmişti. Kollarını bacaklarına sıkıca dolamıştı. Yüzü acıdan buruşmuştu. Zavallı kadın gözlerini kısıp kapıda duran küçük figüre odaklanmaya çalıştı.

"Lütfen, bebeğim," diye fısıldadı annesi oğlunu tanıyınca. "Bana yardım eder misin? Bu acıya daha fazla dayanamıyorum."

Robert'ın gözyaşları boğazında düğümlendi. "Ne yapabilirim, anne?" Sesi annesininki kadar kısıktı. "Babamı arayayım mı?"

Kadın güç bela da olsa başını nazikçe iki yana salladı. "Baban yardım edemez ama sen edebilirsin. Buraya gelir misin... lütfen? Bana yardım eder misin?"

Annesi artık farklı birine benziyordu. Gözlerinin altında koyu renkli torbalar oluşmuştu. Dudakları çatlamış, kabuk bağlamıştı.

"Sana biraz süt ısıtabilirim, anne. Sen sıcak sütü seversin."

Annesinin tekrar gülümsediğini görmek için elinden gelen her şeyi yapardı. Ona yaklaştığında annesi yeni bir acı dalgası vücudunu ele geçirince titredi.

"Lütfen, yavrum. Yardım et bana." Nefesi kısa soluklarla kesiliyordu.

Babasının tüm telkinlerine rağmen Hunter gözyaşlarını daha fazla tutamadı. Yüzünden aşağı süzülmeye başladılar.

Annesi artık onun korktuğunu ve titrediğini görebiliyordu. "Sorun değil, tatlım. Her şey yoluna girecek," dedi titrek bir sesle.

Hunter biraz daha yaklaştı ve elini annesinin avucuna koydu.

"Seni seviyorum, anne."

Sözlcri hasta kadının gözlerini yaşarttı. "Ben de seni seviyorum, tatlım." Elini hafifçe sıktı. Kalan azıcık gücüyle ancak bu kadarını yapabilmişti. "Yardımına ihtiyacım var, tatlım... lütfen."

"Ne yapabilirim, anne?"

"Bana haplarımı getirir misin, tatlım? Yerlerini biliyorsun, değil mi?"

Hunter sağ elinin tersiyle burnunu sildi. Korkuyordu. "Çok yüksekteler," dedi gözlerini kaçırarak.

"Hatırım için onlara ulaşamaz mısın, bebeğim? Lütfen, ağrılarım çok uzun zamandır devam ediyor. Ne kadar canımın yandığını bilmiyorsun."

Hunter'ın gözleri o kadar yaşla doluydu ki her şey çarpık görünüyordu. Yüreğinde bir boşluk hissediyordu ve hiç dermanı kalmamış gibiydi. Tek kelime etmeden yavaşça döndü ve kapıyı açtı.

Annesi arkasından seslenmeye çalıştı fakat sesi o kadar cılızdı ki kendini duyuramadı.

Hunter birkaç dakika sonra üzerinde bir bardak su, iki kremalı bisküvi ve ilaç şişesi olan bir tepsiyle geri geldi. Gözlerine inanmakta güçlük çeken kadın tepsiye bakakaldı. Akla hayale sığmayan acıya rağmen yattığı yerde yavaşça doğruldu. Hunter yaklaştı, tepsiyi yatağın baş ucundaki komodine koydu, su dolu bardağı uzattı.

Zavallı kadın oğluna sarılmayı çok istiyordu fakat kıpırdayacak mecali bile yoktu, bunun yerine ona içinden gelen en samimi tebessümüyle karşılık verdi. Denedi fakat parmakları şişenin kapağını açamayacak kadar güçsüzdü. Oğluna baktı, gözleri âdeta yardım etmesi için yalvarıyordu.

Hunter şişeyi annesinin titreyen ellerinden aldı, kapağı bastırdı, saat yönünün tersine doğru çevirdikten sonra iki hapı kadının eline boşalttı. Kadın hapları ağzına koyup sudan tek bir yudum içmeden yuttu. Gözleri daha fazlası için yalvarıyordu.

"Etiketi okudum, anne. Günde sekiz taneden fazla almaman gerekiyormuş. Az önce yuttuğun iki taneyle birlikte bugün on oldu."

"Çok zekisin, tatlım." Tekrar gülümsedi. "Çok özelsin. Seni çok seviyorum ve büyüdüğünü göremeyeceğim için çok üzgünüm."

Annesi kemikli parmaklarını ilaç şişesine dolayınca Hunter'ın gözlerine bir kez daha yaşlar doldu.

Hunter şişeyi sımsıkı tutuyordu.

"Sorun değil," diye fısıldadı kadın. "Her şey yoluna girecek."

Hunter tereddütle şişeyi bıraktı. "Babam bana çok kızacak."

"Hayır, kızmayacak, bebeğim. Söz veriyorum." Ağzına iki hap daha attı.

"Sana bu bisküvileri getirdim." Tepsiyi işaret etti. "En sevdiklerin, anne. Lütfen bir tane ye. Bugün pek bir şey yemedin."

"Birazdan yiyeceğim, tatlım." Birkaç hap daha yuttu. "Baban sabah eve geldiğinde onu sevdiğimi ve hep de seveceğimi söyle. Bunu benim için yapar mısın?"

Hunter başını salladı. Gözlerini şu anda neredeyse boşalmış olan ilaç şişesine dikti.

"Neden gidip kitaplarından birini okumuyorsun, tatlım? Okumayı çok seviyorsun."

"Burada da okuyabilirim, anne, böylece yalnız kalmazsın. İstersen köşede oturabilirim. Gürültü yapmam, söz veriyorum."

Kadın elini uzatıp oğlunun saçına dokundu. "Daha iyi olacağım, tatlım. Ağrım geçmeye başladı." Göz kapakları ağırlaşmıştı.

"O zaman ben de odayı beklerim. Kapının hemen önünde oturacağım."

Kadın acıyla gülümsedi. "Neden odayı beklemek istiyorsun, tatlım?"

"Bana Tanrı'nın bazen gelip hasta insanları cennete götürdüğünü söylemiştin. Seni götürmesini istemiyorum, anne. Kapının

önünde oturacağım ve eğer gelirse ona gitmesini söyleyeceğim. Ona iyileştiğini ve seni götürmemesini söyleyeceğim."

"Tanrı'ya gitmesini mi söyleyeceksin?"

Hunter şiddetle başını salladı.

Kadın tekrar ağlamaya başladı. "Seni çok özleyeceğim, Robert."

Taylor, Hunter'a baktı ve yüreği burkuldu.

Lucien'in dudaklarında karanlık, donmuş bir gölün yüzeyini kaplayan buz gibi soğuk bir gülümseme belirdi. "Odadan çıktın yani," dedi.

Hunter başını salladı.

"Kâbusların da o zaman başladı," dedi Lucien sonunda hastasının bariyerini aşmış bir psikolog gibi.

Bodrum koridorunu rahatsız edici bir sessizlik kapladı ama fazla uzun sürmedi. Bakışlarını Lucien'e sabitlemiş olan Hunter sonunda anıyı zihninden kovdu.

"Susan, Lucien," dedi. Sesindeki hüzün kaybolmuştu. "İstediğini aldın. Şimdi bize onu arabada bayılttıktan sonra neler olduğunu anlat."

# Kırk Dört

**La Honda. Palo Alto, Kaliforniya'ya 25 kilometre mesafede. Yirmi beş yıl önce.**

Susan Richards ağır bir kapının çarparak kapanma sesiyle sarsılarak uyandı. Ani gürültüye rağmen gözlerini sanki kum kaçmış da korneasını tırmalıyorlarmış gibi kırpıştırarak yavaşça açtı. Göz kapakları ağır ve yorgundu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın hiçbir şeye odaklanamıyordu. Etrafındaki her şey büyük bir bulanıklıktan ibaretti.

Fark ettiği ilk şey başının döndüğü oldu. Sanki uyanmasının mümkün olmadığı puslu bir rüyanın içinde sıkışıp kalmıştı. Dili damağı kurumuştu, dili zımpara kâğıdı gibiydi. Derken kirli, nemli, küflü, eski ve mide bulandırıcı kokuyu fark etti. Nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu fakat burası yıllardır bakımsız kalmış gibi kokuyordu. Berbat kokuya rağmen Susan'ın ciğerleri nefes almasını istiyordu ve havayı ciğerlerine çekerken odanın kokuşmuşluğunu neredeyse ağzında hissetti. Derin nefes almasıyla öğürmesi bir oldu.

Birdenbire çaresiz öksürükler arasında şiddetli ve dayanılmaz bir acı hissetti. Yorgun bedeninin sonunda bunu fark etmesi birkaç saniyesini aldı. Acı sağ kolundan geliyordu.

Susan o anda sert ve son derece rahatsız bir sandalyede oturduğunu fark etti. El bilekleri sandalyenin arkalığına, ayak

bilekleri de sandalyenin ayaklarına bağlanmıştı. Terden sırılsıklam olmuştu. Garip bir şekilde öne doğru eğilmiş olan başını kaldırmaya çalıştı fakat bu hareket midesini bulandırdı.

Odadaki ışığın nereden geldiğini saptayamadı, belki de bir köşe lambasından ya da başının üzerinde asılı duran eski bir ampulden geliyordu fakat her nereden geliyorsa odayı zayıf, sarımsı bir parıltıyla dolduruyordu. Gözlerini nihayet sağa doğru çevirip koluna ve acının kaynağına odaklanmaya çalıştı. Kendini hâlâ biraz sersem hissediyordu, bu yüzden görüşünün düzelmesi ve bulanıklığın dağılması biraz zaman aldı. Dağıldığında ise yüreği dehşetle doldu.

"Aman Tanrım." Kelimeler dudaklarından âdeta dökülüvermişti.

Kolundan, omzundan dirseğine kadar kocaman bir deri parçası koparılmıştı. Onun yerine kana bulanmış et gördü. Bir an için yara canlıymış gibi göründü. Kolundan aşağı süzülen kanlar, ellerinden parmaklarına akarak beton zemine damlıyor, sandalyenin ayaklarının dibinde büyük, kırmızı bir göl oluşturuyordu.

Susan anında başını çevirip kucağına kustu. Bunun üzerine kendini daha güçsüz hissetti, başı daha çok döndü.

"Bunun için üzgünüm, Susan," dedi tanıdık bir ses. "Ama kan görmeye hiç dayanamazdın zaten, öyle değil mi?"

Susan birkaç kez daha öksürdü, ağzındaki berbat kusmuk tadından tükürerek kurtulmaya çalıştı. Bakışları ileriye doğru kaydı ve sonunda önünde duran figüre odaklandı.

"Lucien..." dedi cılız bir sesle.

Dün gecenin Rocker Club'daki görüntüleri aklına geldi. Derken Lucien'in arabasında oturduğunu... Lucien'in ona öfkeyle baktığını hatırladı. Sonra her şey bulanıklaşmıştı.

"Ne..." Cümlesini tamamlayamadı, boğazı ses çıkaramayacak kadar zayıf düşmüştü. İçgüdüsel olarak bakışları bir kez daha sağ kolundaki yalın ete kaydı ve tüm bedeni ürperdi.

"Ah," dedi Lucien umursamaz bir tavırla arkasına uzanarak. "Onun için endişelenme. O korkunç şeyi özleyeceğini sanmıyorum, öyle değil mi?"

Soluk pembe bir sıvıyla dolu büyük bir cam kavanoz gösterdi. İçinde bir şey yüzüyordu. Susan yorgun gözlerini kısarak baktı ama yine de ne olduğunu seçemedi.

"Ah, özür dilerim," dedi onun şaşkınlığını fark eden Lucien eldivenli elini kavanozun içine daldırıp yüzen nesneyi alarak. "İzin verirsen göstereyim. Kenarları biraz kıvrıldı gerçi." Kıvrımları düzeltip bir saat kadar önce genç kadının kolundan kestiği ıslak deri parçasını gerdi. "Bu iğrenç bir dövme, Susan. Bunun nesini havalı bulduğunu hiç anlamıyorum."

Asit tadındaki safra Susan'ın ağzına geri dönünce çaresizlik dolu yeni bir öğürme ve öksürme nöbeti başladı.

Bu durumdan keyiflenen Lucien nöbetin bitmesini bekledi.

"Ama bence harika bir ganimet olacak," dedi başını birkaç kez sallayarak. "Ve biliyor musun, sanırım bu 'ganimet koleksiyoncusu' olayını bir deneyeceğim. Nasıl bir duygu görmek istiyorum. Arkasındaki teoriyi test edeceğim. Sen ne dersin?"

Susan'ın başı deli gibi çarpan kalbinin ritmiyle zonkluyordu. El ve ayak bileklerini bağlamak için kullanılan ip âdeta kemiklerini kesiyordu. Konuşmak istiyordu fakat korkudan dehşete kapılan zihnindeki bütün kelimeler silinmişti. Öte yandan gözleri tüm korkusunu ve çaresizliğini yansıtıyordu.

Lucien dövmeli deri parçasını kavanoza geri koydu.

"Biliyor musun," dedi, "o şıringayı neredeyse bir yıldır arabamda saklıyorum. Birçok kez kullanmayı düşündüm."

Susan nefes aldı, hava topaklar halinde burnuna girmiş gibi hissetti.

"Ama senin üzerinde kullanmayı hiç düşünmemiştim," dedi Lucien. "Birçok kez bir fahişe bulmayı düşündüm. Kriminoloji derslerimizden hatırlayacağın gibi, kolay hedeflerdir; kolayca

yaklaşıp ulaşabilirsin ve çoğu zaman da isimsizdirler." Kayıtsızca omuz silkti. "Ama ne yazık ki işler böyle gelişmedi. Daha önce kendimi buna hiç hazır hissetmemiştim ama bu gece farklı hissediyordum. Bu gece ilk *gerçek* 'katil' dürtümü hissettiğimi söyleyebilirim sanırım."

Susan'ın gözlerinde yaşlar birikti. Odadaki hava daha yoğun, daha kirli... neredeyse solunmaz bir hal aldı onun için.

"Sonuçlarını düşünmeden içimden geleni yapmak için inanılmaz bir dürtü hissettim," dedi Lucien.

Gözleri yeni bir kararlılıkla parlıyordu. Susan da bunu gördü ve vücuduna yeni bir panik dalgası yayıldı.

"Ve buna karşı koymamaya karar verdim," diye devam etti bir adım yaklaşarak. "Harekete geçmeye karar verdim. Geçtim de. İşte buradayız."

Susan nefes alışını yavaşlatmaya, düşünmeye çalıştı fakat her şey korkunç bir rüya gibi geliyordu. İyi ama rüyaysa neden uyanmıyordu?

"Lucien..." dedi şişmiş boğazına takılan boğuk sesiyle. "... bilmiyoru..."

"Hayır, hayır, hayır," diye araya girdi Lucien sol işaret parmağını ona doğru sallayarak. "Söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Anlamıyor musun, Susan? Bunun geri dönüşü yok," dedi kollarını iki yana açıp odayı göstererek. "Buradayız. Süreç başladı. Baraj kapakları açıldı ya da hangi deyimi kullanmak istersen onu da kullanabilirsin. Ama ne olursa olsun, bu iş olacak."

Susan işte o zaman Lucien'in gözlerindeki bakışı fark etti. Ruhu olmayan bir adam misali mesafeli ve buz gibi soğuk. Ve bu onu âdeta felç etti.

Onun korkusu Lucien'i heyecanlandırdı. Lucien bu heyecanın içindeki bir şeyle çatışmasını bekliyordu, ahlak ya da duygular olabilirdi bu... tam olarak emin değildi, herhangi bir şey olabilirdi. Böyle bir çatışma hiç yaşanmadı. Uzun zamandır hayalini

kurduğu bir şeyi nihayet yapıyor olmanın verdiği coşkudan başka bir şey hissetmiyordu.

Susan konuşmak, çığlık atmak istiyordu fakat panikten kaskatı kesilen dudakları kıpırdamadı. Bunun yerine Lucien'e merhamet etmesi için gözleriyle yalvardı... ama o merhamet hiç gelmedi.

Lucien hiçbir uyarıda bulunmadan ileri atıldı ve kaşla göz arasında ellerini Susan'ın boynuna doladı.

Susan'ın gözleri dehşetle irileşti, vücudu kendini saldırıdan korumaya çalışırken boyun kasları gerildi, ağzı açıldı, nefes almaya çabaladı ama beyni bu savaşın çoktan kaybedildiğini biliyordu. Lucien'in başparmakları Susan'ın nefes borusunu sıkıştırmaya başlamıştı bile, büyük avuçları ise şah damarına baskı uygulayarak boynundaki kan akışını engelliyordu.

Susan sandalyede debelenmeye ve kıvranmaya başladığında Lucien onu sabit tutmak için vücut ağırlığını kullandı. İşte o zaman başparmaklarının altında bir şeyin ezildiğini hissetti. O anda Susan'ın gırtlağını ve soluk borusunu ezdiğini anladı. Susan saniyeler içinde ölecekti fakat Lucien sıkmayı bırakmadı. Susan'ın boynundaki dil kemiğini kırıncaya kadar sıkmaya devam etti. Bu arada çılgınca ve heyecanla bakan gözleri Susan'ın ölmekte olan gözlerine kilitlenmişti.

# Kırk Beş

Hunter sessizce oturuyordu. Lucien'in soğukkanlılıkla ve duygusallıktan uzak bir şekilde aktardığı olayları bir kez bile bölmemişti fakat tüm konuşma boyunca duygularını kontrol altında tutmak için epey mücadele etmişti.

Taylor da her şeyi sessizce dinlemiş, sözünü kesmemişti fakat en az birkaç kez sandalyesinde kıpırdanmıştı. Ne kadar küçük olursa olsun yaptığı her bir sinirli hareket Lucien'i daha da memnun edip eğlendiriyordu.

"Sen sormadan söyleyeyim," dedi Lucien, Hunter'a bakarak, "cinsel tatmin yoktu. Susan'a o şekilde dokunmadım." Omuz silkti. "Doğruyu söylemek gerekirse onun hiçbir zaman ilkim olmasını beklemiyordum. Hatta bir kurban olmasını bile beklemiyordum. O günden önce kurduğum binlerce fantezinin asla bir parçası olmamıştı. Olayların o şekilde gelişmesi büyük bir talihsizlikti."

"Binlerce mi?"

Lucien gülümsedi. "Lütfen bu kadar saf olma, Ajan Taylor. Benim gibi insanlar öyle birdenbire öldürmeye karar veriyor ve olay bundan ibaret mi sanıyorsun? Ertesi gün çıkıp ilk kurbanımızı seçiveriyor muyuz?" Başını alaycı bir tavırla iki yana salladı. "Benim gibi insanlar uzun süre başkalarına zarar vermenin hayalini kurarlar, Ajan Taylor. Bazıları çocukken, bazıları çok daha geç yaşlarda bu fantezileri kurmaya başlayabilir ama bunu hepimiz yaparız ve her zaman yaparız. Bana gelince, benim ölüme duydu-

ğum merakın çok erken başladığını söyleyebilirim sanırım. Babam çok iyi bir avcıydı. Beni Colorado'daki dağlara ava götürürdü. Beklemek, takip etmek ve tetiği çekmeden hemen önce hayvanın gözlerinin içine bakmakta beni büyüleyen bir şey vardı."

Lucien, Hunter'a bakarken çenesini kaşıdı. Sonra gülümsedi.

"Şu haline bak, Robert. Beyninin çalıştığını duyar gibiyim. Psikolog tarafın benim ilk av günlerim ile dönüştüğüm katil arasında teorik bağlantılar kurmaya başladı bile." Güldü. "Sen sormadan söyleyeyim, çocukken yatağımı ıslatmazdım ve nesneleri ateşe vermeyi de sevmezdim."

Lucien, MacDonald üçlüsüne atıfta bulunuyordu. Hayvanlara eziyet, nesneleri ateşe verme takıntısı ve beş yaşından sonra sürekli yatak ıslatma gibi üç davranış özelliğinin –küçükken hepsi bir arada mevcutsa– yaşamın ilerleyen dönemlerinde şiddet eğilimleriyle, özellikle de cinai davranışlarla ilişkili olabileceğini öne süren, psikoloji temelli bir teoriydi bu. Her ne kadar araştırmalar bu üçlü ile şiddet suçluları arasında istatistiksel olarak anlamlı bir bağlantı bulunmadığını gösterse de üçlü birbirinden ayrıldığında, yakalanan çok sayıda seri katilin erken yaşamlarında kendini gösterdiği kanıtlanmış olan özellik açık ara farkla hayvanlara eziyetti. Hunter bunun gayet farkındaydı.

Lucien işaret parmağıyla iki ön dişinin arasına sıkışmış bir şeyi kurcaladı. "Keyfine bak, eski dostum. İstediğini analiz et ama seni şaşırtacağıma eminim."

"Şaşırttın zaten."

Lucien'in dudaklarının kenarları kendini beğenmiş bir edayla yukarı kıvrıldı.

"Avcılık günlerime rağmen," diye devam etti, "ilk rüyalarımı lisedeki ilk yılımda görmeye başladım."

Taylor'ın yüzünde merak belirdi.

"Bu rüyalarda avlanmıyordum. İnsanlara zarar veriyordum. Bazen tanıdığım insanlara, bazen daha önce hiç görmediğim

insanlara... hayal gücümün gelişigüzel ürünleri. Bunlar şiddet dolu ve sözde korkutucu rüyalardı fakat beni heyecanlandırıyorlardı, kendimi iyi hissettiriyorlardı, o kadar iyi ki uyanmak istemiyordum. Hiç bitmesinler istiyordum... işte o zaman gündüzleri uyanıkken de fanteziler kurmaya başladım. Benim bu..." Lucien doğru kelimeleri bulmak için etrafına bakındı. "... 'yoğun fantezilerimin' diyelim, başrolünde de genellikle hoşlanmadığım insanlar... öğretmenler, okulun zorbaları, bazı aile üyeleri vardı... ama her zaman değil." Durakladı ve "boş ver" der gibi bir yüz ifadesi takındı. "Her neyse, Susan hiçbir zaman onlardan biri değildi. Hiçbir zaman şiddet içeren fantezilerimin ya da rüyalarımın bir parçası olmadı. O gece, *gerekli* şartları sağlamıştı sadece."

Lucien ayağa kalktı, lavaboya gitti, bardağına tekrar su doldurdu.

"Psikoloji ve suçlu davranışları okumak istememin asıl nedeni buydu," diye devam etti tekrar yatağın kenarına ilişerek. "Kafamın içinde neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordum. Bu şiddet dolu fanteziler neden burada dolaşıp duruyordu?" İşaret parmağının ucuyla sağ şakağına vurdu. "Neden onlardan bu kadar keyif alıyordum ve onlardan kurtulmak için yapabileceğim bir şey var mıydı?" Kıkırdadı. "Ama bilin bakalım ne oldu? Üniversite ters etki yaptı. Araştırdıkça ve psikologların bir katilin zihninin nasıl çalıştığına dair öne sürdükleri teorileri okudukça merakım daha da arttı." Lucien duraklayıp bir yudum su içti. "Onları test etmek istedim."

"Test etmek mi?" dedi Taylor. "Kimi, neyi test etmek istedin?"

"Teorileri," dedi Hunter satır aralarını okuyarak.

Taylor ona baktı.

Lucien, Hunter'ı gösterip, *tek seferde bildin, Robert*, dercesine bir yüz ifadesi takındı. "Teorileri test etmek istedim." Biraz öne doğru eğildi. "Senin de ilgini çekmedi mi, Robert? Öğrenmeye istekli bir öğrenci olarak, bir katilin kafasının içinde *gerçekten*

nclcr olup bittiğini anlamak istemedin mi? Onları neyin *harekete geçirdiğini* merak etmedin mi? Bize öğretilen teorilerin doğru mu yoksa bir grup dangalak psikolog tarafından ortaya atılmış bir yığın saçmalık mı olduğunu öğrenmek istemedin mi?"

Hunter sessizce Lucien'i incelemeye devam etti.

"Ben istedim," dedi Lucien. "Teorileri inceledikçe onları fantezilerimin bana hissettirdikleriyle karşılaştırdım. Derken bu teorilerden biri sonunda benim için doğru çıktı."

Lucien, Taylor'a kendisini çıplak ve savunmasız hissettiren bir şekilde baktı.

"Bunun hangi teori olduğunu tahmin etmek ister misin, Ajan Taylor?"

Taylor sindirilmeyi reddetti. "Senin yaptıklarını yapmak için hasta bir pislik ve kafadan kontak olmak gerektiğini söyleyen teori mi?" dedi Taylor sesinde öfke ya da heyecan olmadan.

Bu sadece Lucien'in gülümsemesine neden oldu. "Robert?" Bakışlarını Hunter'a kaydırıp kaşlarını kaldırdı.

Hunter oyun oynayacak havada değildi fakat Lucien tüm kartları elinde bulunduruyordu.

"Fanteziler bir gün yeterli gelmeyebilir," dedi.

Gülümsemesi genişleyen Lucien tekrar Taylor'a hitap etti. "Çok iyi, değil mi? Doğru, Robert. Fanteziler kurmaya devam ettim ama sonra bir gün fantezilerin yeterli olmadığını fark ettim. Bana kendimi eskisi kadar iyi hissettirmiyorlardı. Aynı hazzı almak için bir sonraki seviyeye geçmem gerektiğini fark ettim." Bakışları sanki ona minnet borcu varmış gibi Hunter'ın üzerinde yoğunlaştı. "Derken sen her şeyi tetikleyen bir şey söyledin, Robert."

# Kırk Altı

Lucien, Hunter'dan herhangi bir tepki bekliyorduysa hayal kırıklığına uğramıştı. Hunter kıpırdamadan duruyor, Lucien'in bakışlarına karşılık veriyordu. Şaşkınlığını belli eden Taylor oldu.

"Nasıl yani?" dedi sandalyesinde vücudunu hareket ettirerek.

Lucien gözlerini bir süre daha Hunter'dan ayırmadı, bir tepki arıyordu.

Bulamadı.

"Robert ve ben o teorilerin çoğu hakkında uzun uzun tartışırdık," diye başladı Lucien. "Bu çok doğaldı. İki genç ve bilgiye aç zihin, içinde yaşadığımız çılgın dünyayı anlamlandırmaya, öğrenciliğimizin hakkını vermeye çalışıyorduk. Ama Stanford'daki ikinci yılımızda bir tartışma sırasında Robert beynimi gerçekten harekete geçiren bir şey söyledi."

Taylor, Hunter'a baktı.

Hunter dikkatini Lucien'den ayırmadı.

"Açıklayayım, Ajan Taylor," dedi Lucien sırıtarak. "Beyin fizyolojisi çalışıyorduk. Tartışmanın konusu, bilimin bir gün beynimizin, ne kadar küçük olursa olsun, katil olmak da dâhil olmak üzere herhangi bir şey yapma dürtümüzü kontrol eden bölümünü saptamanın bir yolunu bulup bulamayacağıydı."

Lucien, Hunter'a baktı. Onaylamasa bile bu tartışmayı hatırladığını biliyordu.

"Umarım o zaman verdiğin örneğin aynısını vermemin bir sakıncası yoktur, Robert," dedi Lucien. "Hâlâ çok iyi hatırlıyorum." Hunter'dan bir cevap beklemedi. "İki kardeş," diye başladı Lucien, "tek yumurta ikizleri. Aynı koşullarda ve çevrede büyüyorlar. Anne babaları ikisine de aynı sevgiyi ve şefkati gösteriyor. Aynı okula gidiyorlar, aynı derslere giriyorlar ve aynı ahlaki değerleri öğreniyorlar. İkisi de popüler öğrenciler. İkisi de iyi öğrenciler." Lucien omuz silkti. "Aynı zamanda çekiciler de. Burada anlatmaya çalıştığım şey, Ajan Taylor, yetiştirilme tarzlarında kesinlikle hiçbir fark olmadığı."

Taylor kaşlarını çok az çatmıştı ama Lucien bunu fark etti.

"Sabret," dedi, "her şey netleşecek. Şimdi, diyelim ki bu iki kardeş sıkı birer müzik hayranı oldular." Lucien, Hunter'a göz kırptı. "Ve ikisi de aynı tarz müzikten ve aynı müzik gruplarından hoşlanıyorlar. Görünüşlerini ve saç stillerini idollerininkine uyacak şekilde değiştiriyorlar. Albümleri alıyorlar." Lucien duraklayıp gülümsedi. "Şey, o zamanlar öyleydi, şimdilerde şarkıları indiriveriyorlar, öyle değil mi? Her neyse, tişörtleri, beyzbol şapkaları, posterleri, rozetleri... her şeyleri var. Kasabalarına gelen her konsere gidiyorlar. Ama bir fark var: Kardeş A sadece bir müzik hayranı olmaktan memnun. Sadece konserlere gitmekten, odasında şarkıları dinlemekten ve idolleri gibi giyinmekten mutlu. Kardeş B ise daha fazlasını istiyor. Sadece bir hayran olmak, konserlere gidip müzik dinlemek ona yetmiyor. İçinden bir ses ona müzik âleminin bir parçası olması gerektiğini söylüyor. Bütün bu olayı bizzat tecrübe etmek istiyor. Böylece kardeş B enstrüman çalmayı öğrenip bir gruba katılıyor. İşte bu kadar."

Lucien sözlerinin havada süzülmesine izin verdi, Taylor onları sindirdikten sonra devam etti.

"İşte bütün farkı yaratan da bu küçük nüans, Ajan Taylor. Aynı koşullarda büyüyen kardeş B neden kardeş A'dan biraz daha

fazla şey istiyor? Neden biri sadece hayran olmakla yetinirken diğeri yetinmiyor?"

Taylor bir cevap bulmaya çalıştıysa da Lucien beklemedi.

"Aynı teori rahatlıkla cinayet işleme arzusuna da uyarlanabilir." Bu kez yüzündeki sırıtış daha da kendinden emindi. "Şiddet eğilimi olan bazı insanlar sadece hayal kurmakla, şiddet içerikli filmler izlemekle, şiddet içerikli kitaplar okumakla, internetten şiddet içerikli görsellere bakmakla, kum torbası yumruklamakla ya da başka şeylerle yetinebilirler ama bazıları..." Başını yavaşça iki yana salladı. "Bazıları biraz daha ileri gitme ihtiyacı hisseder. Kardeş B gibi olmak isterler. Ve bu dürtüyü, bir şeyi diğerlerinden daha fazla istememize neden olan dürtüyü, Robert bilimin hiçbir zaman tam olarak belirleyemeyeceğini savunuyordu çünkü bizi birey yapan bu dürtüydü. Bizi birbirimizden ayıran şeydi bu."

Hunter, Lucien'i gözlemlemeye devam ediyordu. Kilisede vaaz veren bir vaiz gibi, söyledikleri onu heyecanlandırıyordu. Hatta Taylor'ın meraklandığını gördüğü için heyecanı daha da artıyordu.

"Robert'ın yıllar önceki savının seni öldürmeye iten şey olduğunu mu söylüyorsun yani?" dedi Taylor sesinde alaycı bir tınıyla. "Yaptıkların için suçlayacak başka birini mi arıyorsun? Eh, bu alışıldık bir durum."

Lucien başını geriye atıp neşeyle güldü. "Hiç de değil, Ajan Taylor. Ben ne yaptıysam istediğim için yaptım." Parmağıyla Hunter'ı gösterdi. "Ama fizyoloji bir yana, bu fikir beni düşündürdü, eski dostum çünkü o zaman tam olarak yapmam gereken şeyin bu olduğunu fark ettim. Fantezi kurmayı bırakmalıydım. Dürtülerimle savaşmayı bırakmalıydım. Bir sonraki aşamaya geçmeliydim... kardeş B'ye. Ben de plan yapmaya başladım. Görüyorsun ya, Ajan Taylor, kriminoloji okumanın en iyi yanlarından biri de yaşamış en meşhur katiller hakkında bilgiler edinmemizdir. Ve inan bana, onları derinlemesine inceledim. Uzman gazete ve

dergileri okuyup onlara abone oldum. Çok sayıda önde gelen adli psikiyatrın yazılarını irdeledim. Seks katilleri, seri katiller, askerî katiller, toplu katiller ve profesyonel katiller hakkında bilgi edindim. Katliamları ve cinayet komplolarını araştırdım. Bu konuda öğrenebileceğim hemen her şeyi öğrendim ama özellikle dikkat ettiğim şey... faillerin hataları oldu. Özellikle de yakalanmalarına neden olan hataları."

Taylor laf sokmaya karar verdi. "İçinde bulunduğun duruma bakılırsa o kadar da dikkat etmemişsin anlaşılan." Gözlerini Lucien'in hücresinde gezdirdi.

Lucien, Taylor'ın iğneleyici yorumundan rahatsız olmuşa benzemiyordu.

"Yeterince dikkat ettim, Ajan Taylor. Ne yazık ki kimse kazaları öngöremez. Şu anda burada oturuyor olmamın tek nedeni yedi gün önce talihsiz bir olaylar zincirinin vuku bulmuş olması, yoksa benim bir hata yapmış olmam ya da senin veya çalıştığın kurumun herhangi bir başarısı söz konusu değil. Kontrolüm dışında gelişen olaylar nedeniyle buradayım. İtiraf et, Ajan Taylor, FBI'ın varlığımdan haberi bile yoktu. Beni, takma adlarımı ya da işlediğim cinayetlerin herhangi birini soruşturmuyordunuz."

"Eninde sonunda seni yakalayacaktık," dedi Taylor.

"Orası kesin canım." Lucien kendinden emin bir şekilde sırıttı. "Her neyse, dediğim gibi, plan yapmaya başladım. Listemdeki ilk madde ıssız ve kimsenin bilmediği bir yer bulmaktı. Rahatsız edilmeyeceğim bir yer. Kendime zaman ayırabileceğim bir yer."

"Ve böyle bir yeri La Honda'da buldun," dedi Hunter.

"Evet," diye doğruladı Lucien. "Ormanın ortasında eski, terk edilmiş küçük bir ev. Stanford'a yakın olduğundan kısa sürede gidebiliyordum. Ve en iyi yanı da oraya gitmek için en ücra arka yolları kullanabiliyor olmamdı. Beni kimse göremezdi."

Lucien ayağa kalkıp güçlü vücudunu esnetti.

"Ev hâlâ orada duruyor," dedi. "Kısa bir süre önce uğramıştım." Tekrar oturmadı. "Bakın ne diyeceğim. Biraz başım ağrıyor ve karnım acıkmaya başladı. Biraz ara vermeye ne dersiniz?" Kolunu yukarı sıyırıp sanki saati varmış gibi bileğine baktı. "İki saat sonra kaldığımız yerden devam ederiz, olur mu?"

"Olmaz, Lucien," dedi Hunter. "Susan'ın cesedi nerede?"

"Ha şimdi ha iki saat sonra öğrenmişsin, bir şey fark etmeyecek, Robert. Neticede onu kurtarmak için acele etmen gerekmiyor, öyle değil mi?"

# Kırk Yedi

Dışarıda güneş yine bulutsuz bir gökyüzünde ışıl ışıl parlıyordu. Çoğu insanı sebepsiz yere gülümseten türden sıcak ve neşeli bir gündü fakat günün büyüsü DBB binasına kadar ulaşmıyor gibiydi.

Hunter ikinci katta bir yerde boş bir toplantı odası bulmuştu. Taylor içeri girip kapıyı arkasından usulca kapattığında pencerenin yanında durmuş, hiçliğe bakıyordu.

"Demek buradasın."

Hunter arkasına dönmeden saatine baktı. Lucien'i hücresinde bırakalı sadece on dakika olmuştu fakat ona saatler gibi gelmişti.

"İyi misin?" diye sordu Taylor yaklaşarak.

"Evet, iyiyim," dedi Hunter sesi kararlı ve kendinden emin.

Taylor bir an tereddüt etti. "Baksana, bir süreliğine buradan uzaklaşmam gerekiyor."

Hunter dönüp ona baktı.

"O bodruma geri dönmeden önce bir saat kadar dışarı çıkmam, biraz temiz hava falan almam lazım."

Hunter onu çok iyi anlıyordu.

"Buraya yakın bir yer biliyorum, böyle günlerde dışarıya masa koyuyorlar," diye ekledi Taylor. "Yemekleri harika ama aç değilsen kahveleri daha da iyi. Buradan biraz uzaklaşmaya ne dersin?"

İkinci kez sormasına gerek kalmadı.

# Kırk Sekiz

Son yemeklerini dört buçuk saat önce yemiş olmalarına rağmen Hunter'ın da Taylor'ın da canı bir şey yemek istemiyordu. Hunter sade kahve söylerken Taylor duble espresso tercih etti. FBI akademisine arabayla on beş dakikadan daha kısa bir mesafede, Garrisonville Yolu'ndaki küçük bir İtalyan restoranının dış masalarından birinde oturuyorlardı.

Taylor kahvesini karıştırdı, ince koyu kahverengi köpük tabakasının yüzeyden yavaşça kaybolmasını izledi. Hunter'a annesine olanlar için ne kadar üzgün olduğunu söylemeyi düşündü. Ona kendi annesinden bahsetmeyi de düşündü ama iki konunun da kimseye faydası olmayacağına kanaat getirince vazgeçti. Kahvesini karıştırmayı bitirdi ve kaşığı tabağın üzerine koydu.

"Lucien arkadaşın Susan'ın o gece gerekli şartları karşıladığını söylerken ne demek istedi?" diye sordu.

Hunter kahvesinin biraz soğumasını bekliyordu. Hiçbir zaman LAPD'deki ortağı Carlos Garcia gibi bir fincana yeni kaynamış sıcak kahveyi döküp sadece beş saniye bekledikten sonra sanki ılıkmış gibi içebilen biri olmamıştı.

Hunter bakışlarını Taylor'a çevirdi.

"Lucien ve Susan, Stanford'dan yeni mezun olmuştu," dedi. "Susan için üniversite günleri sona ermişti. Artık derslere girmesi gerekmiyordu. Ne işi ne patronu ne erkek arkadaşı ne kocası ne de tabiri caizse tamamlaması gereken mesaisi vardı. Ailesi

Nevada'da yaşıyordu. Kimse Susan'dan yakın zamanda bir haber almayı beklemiyordu, özellikle de mezun olduktan sonra seyahat etmeyi kafasına koyduğunu herkese bildirmiş olduğu için."

"Yani eğer ortadan kaybolursa," dedi Taylor, Hunter'ın düşünce trenini takip ederek, "insanlar onun sözünü ettiği seyahate çıktığını varsayacaklardı. En azından bir süreliğine, ortada kimsenin endişelenmesi için bir neden olmayacaktı."

"Kesinlikle," dedi Hunter. "O anki koşullar onu mümkün olan en ideal kurban haline getirmişti. İsimsiz. Aranmayan. Lucien de bunu çok iyi biliyordu."

Uzun siyah saçlarını balıksırtı şeklinde örmüş, uzun boylu ve genç görünümlü bir garson kız masalarına yaklaştı.

"Menüye bakmak istemediğinize emin misiniz?" diye sordu hafif bir İtalyan aksanıyla. "Şefin özel peynir, domates ve fesleğen soslu niyokkisini tavsiye edebilirim." Çekici bir şekilde gülümsedi. "O kadar güzel ki parmaklarınızı yersiniz."

Niyokki, Hunter'ın en sevdiği İtalyan yemeğiydi fakat hâlâ iştahı yoktu.

"Vay canına, kulağa çok iştah açıcı geliyor," dedi garson kızın gülümsemesine karşılık vererek. "Ama bugün pek aç değilim. Belki başka zaman." Başıyla Taylor'ı işaret etti.

"Ben de aç değilim. Bugün sadece kahve içeceğim, teşekkürler."

"Sorun değil," dedi garson kız. Durakladı. Onlara tekrar baktı. "Umarım aranızdaki sorunları çözersiniz," diye ekledi kibarca. "Birbirinize çok yakışıyorsunuz." Son kez sempatik bir şekilde gülümsedikten sonra birkaç masa ötede oturan küçük bir grubun siparişini almak için yanlarından ayrıldı.

"Dışarıya öyle bir izlenim mi veriyoruz?" diye sordu Taylor garson duyma mesafesinden çıkınca. "İşleri yoluna koymaya çalışan bir çifte mi benziyoruz?"

Hunter'ın dudaklarında keyifli bir tebessüm vardı. Omuz silkti. "Galiba."

Taylor bir an için neredeyse mahcup görünse de bir anda yüzüne ciddi bir ifade takındı. "Susan'ın Lucien'in şiddet dolu fantezilerinin bir parçası olmadığına gerçekten inanıyor musun?" diye sordu. "Onun gerçekten de ilk kurbanı olduğuna inanıyor musun? Ve ona tecavüz etmediğine?"

Hunter sandalyesinde arkasına yaslandı. "Neden bu konuda yalan söylediğini düşünüyorsun?"

"Emin değilim. Sanırım anlamaya çalıştığım şey şu: Susan gerçekten Lucien'in ilk kurbanıysa ve Lucien onunla ilgili hiç 'şiddet fantezisi' kurmadıysa nasıl oldu da başka birini... bir yabancıyı değil de onu seçti?"

Hunter kaşlarını çattı. "Bu konuyu daha bir dakika önce konuştuğumuzu sanıyordum."

"Hayır, ben o geceden ya da o haftadan bahsetmiyorum, Robert. Bahsettiğim şey, Susan'a 'kusursuz kurban' özelliği kazandıran o anki koşullara rağmen, hepsi bir rolden ibaret değilse o ve Lucien'in 'arkadaş' olmaları. Söylediklerine bakılırsa Susan'a karşı duygusal bir ilgisi bile varmış ki bu da ortada bir tür duygusal yakınlık olduğunu gösteriyor."

Hunter'ın kahvesi sağlıklı bir yudum içebileceği kadar soğumuştu. "Sen de diyorsun ki bir fail için tanıdığı birini, sözde arkadaşı olan birini, gönlünü kaptırdığı birini kaçırmak, kısmen derisini yüzmek ve sonra da öldürmek çok daha zor olmalı."

"Kesinlikle." Taylor başını salladı. "Özellikle de bu kişi onun ilk kurbanıysa. Eğer Lucien özellikle Susan'ı öldürmenin hayalini kurmadıysa neden bir 'arkadaşa' işkence edip onu öldürsün? Kolayca başka bir isimsiz kurban, hiç tanımadığı birini bulabilirdi. Bu bir barda ya da kulüpte karşılaştığı biri ya da bir fahişe olabilirdi. Bilemiyorum, hiçbir şey hissetmediği, umursamadığı biri."

"Lucien için Susan tam da böyle biriydi."

Taylor kaşlarını çattı.

"Olaya kendi gözünden bakmaya çalışıyorsun, Courtney," dedi Hunter kahve fincanını tekrar masaya koyarak. "Bunu kendi aklınla anlamaya çalışıyorsun. Bunu yaptığında duyguların devreye girer. Olaya Lucien'in gözünden bakmaya çalışmalısın. Onun psikopatlığı kurban merkezli değil."

Taylor uzun süre Hunter'ın bakışlarına karşılık verdi. FBI'ın Davranış Bilimleri Birimi'nde çalışan her ajan iki tür saldırgan psikopat olduğunu bilirdi. Birinci türde –kurban merkezlide– kurban denklemin en önemli parçasıydı. Fail *belirli* bir kurban tipinin fantezisini kurar, dolayısıyla seçtiği herkesin bu tipe, profile uyması gerekirdi. Ve bu genellikle fiziksel özelliklere dayanırdı. Kurban merkezli psikopatlarda tüm fantezi kurbanın görünüşü üzerinden şekillenirdi. Onları heyecanlandıran ve "tahrik eden" kurbanın fiziksel özellikleriydi. Çoğu zaman bunun nedeni onlara başka birini hatırlatmalarıydı. Böyle durumlarda, her zaman bir tür güçlü duygusal bağ olurdu ve fantezilerinin onda dokuzu bir tür cinsel eylem içerirdi. Kurbanın öldürülmeden önce ya da öldürüldükten sonra cinsel saldırıya uğraması neredeyse kesindi.

İkinci büyük saldırgan psikopat türünde –şiddet merkezlide– kurban ikinci plandaydı. Denklemin en önemli parçası kurban değil, şiddetti. Onları tatmin eden öldürme eylemiydi. Belirli bir kurban tipi üzerine fantezi kurmazlardı. Kurbanla seks yapma fantezisi kurmazlardı çünkü seks onlara çok az zevk verir ya da hiç zevk vermezdi. Bilakis bu, onları şiddet odağından uzaklaştırırdı. Onların fantezilerini süsleyen şey işkence, acı çektirmek ve bunun onlara bahşettiği tanrısal güçtü. Bu psikopatlar için herkes kurban olabilirdi, buna arkadaşları ve aileleri de dâhildi. Hiçbir ayrım yoktu. Bu nedenle, kurban merkezli olanlara kıyasla çok daha yüksek bir duygusal kopma seviyesine ulaşırlardı. Bir arkadaşı, akrabayı, sevgiliyi, eşi... kolayca kaçırabilir, ona işkence edebilir ve onu öldürebilirlerdi. Onlar için bunun bir önemi yoktu. Duyguların hiçbir değeri yoktu.

"Lucien'in psikopatlığının kurban merkezli olmadığını nereden biliyorsun?" dedi Taylor sonunda.

Hunter kahvesini bitirdi, kâğıt peçeteyle ağzını sildi.

"Şimdiye kadar öğrendiklerimize dayanarak."

Taylor hafifçe eğildi ve başını yana eğdi.

"Lucien'in evindeki kutunun içinde bulunan yadigârları hatırlıyorsun, değil mi?" diye açıkladı Hunter. "Hepsi kadınlara ait değildi ve kadınlara ait olanların da boyutları farklılık gösteriyordu. Bu da bize kurbanların fiziksel tipinin, hatta cinsiyetinin onun için o kadar da önemli olmadığını gösteriyor. Ama Lucien bunu bize kendisi de söyledi... hem de iki kez."

Taylor durakladı. Zihninde o sabahki görüşmenin ayrıntılarını arıyordu.

"Bize lisedeyken insanlara zarar vermenin hayalini kurduğunu söylemişti." Hunter hatırlattı. "Bazen tanıdığı insanlara, bazen daha önce hiç görmediği insanlara... hayal gücünün gelişigüzel ürünlerine. Belirli bir tip yoktu."

Taylor, Lucien'in bunu söylediğini hatırlıyordu fakat bağlantıyı tam olarak kuramamıştı.

"Sonra bize uyanıkken fanteziler kurmaya başladığında, şiddet içeren fantezilerindeki başrollerin genellikle sevmediği insanlara ait olduğunu söylemişti. Bu bazen öğretmenler, bazen okuldaki zorbalar, bazen aile üyeleri oluyordu... ama her zaman değil. Fiziksel özellikler ya da cinsiyet belirleyici değildi. Lucien'in hayallerinde ve fantezilerinde kime zarar verdiğinin onun için bir önemi yoktu. Onu heyecanlandıran şey cinayet eyleminin kendisiydi."

Hunter saatine baktı. Gitme vakti gelmişti.

"Inan bana, Courtney, Lucien'in Susan'a karşı hissettikleri onu durduramazdı. Bu aşk bile olsa."

# Kırk Dokuz

Öğle yemeğinde Lucien'e alüminyum bir tepsi üzerinde ekmek, patates püresi, az miktarda sebze ve sarımsı bir sosun içinde yüzen iki parça tavuk verilmişti. Hepsi tuzsuzdu ve hiçbirine baharat eklenmemişti. Lucien, FBI'ın tatsız yemek konusunda yeni standartlar belirlediğine inanıyordu fakat bu pek de umurunda değildi. Tat ya da keyif için yemiyordu. Bedenini ve zihnini beslemek, kaslarına ihtiyaç duydukları besinlerin en azından bir kısmını vermek için yiyordu. Ve tepsideki her şeyi son kırıntısına kadar yedi.

Yemeğini bitirdikten sadece on dakika sonra Lucien koridorun sonundaki kapıdan gelen o tanıdık vızıltı ve kilit açma sesini duydu.

"Tam iki saat oldu, neredeyse saniyesi saniyesine," dedi Lucien, Hunter ve Taylor görüş alanına girince. "İçimden bir ses dakik olacağınızı söylemişti." Oturmalarını bekledi. "Konuşurken ayakta durup yürüsem olur mu? Beynime kan gitmesini sağlıyor ve burada sizin yemek dediğiniz o berbat şeyi sindirmeme yardımcı oluyor." Başını tepsiye doğru uzattı.

Kimse itiraz etmedi.

"Ee," dedi Lucien, "nerede kalmıştık?"

Hunter ve Taylor, Lucien'in nerede kaldıklarını unutmadığını biliyordu. Bu soru, oyununun bir parçasıydı sadece.

"Susan Richards," dedi Taylor sakince bacak bacak üstüne atıp parmaklarını birbirine geçirerek ve sağ dirseğini sandalyenin koluna yaslayarak.

"Ah, evet," dedi Lucien hücrenin ön kısmında soldan sağa doğru yavaşça yürümeye başlarken. "Ne olmuştu ona?"

"Cesedi, Lucien," dedi Hunter kararlı ama tehditkâr olmayan bir ses tonuyla. "Nerede?"

"Ah, doğru ya. Tam size söylemek üzereydim, değil mi?" Lucien'in yeni gülümsemesinde bir tuhaflık vardı. "Ailesiyle konuştun mu, Robert? Hâlâ hayattalar mı?"

"Ne?"

"Susan'ın annesiyle babası. Onlarla birkaç kez görüşmüştük, hatırladın mı? Hâlâ hayattalar mı?"

"Evet. Hâlâ hayattalar," diye doğruladı Hunter.

Lucien anladığını belirtmek için başını salladı. "İyi insanlara benziyorlardı. Onlara kızlarının öldüğünü sen mi haber vereceksin?"

Hunter öyle olacağını düşünüyordu fakat Lucien'in oyunlarından sıkılmaya başlamıştı. Ona göre, Lucien'in ağzındaki baklayı çıkardığı sürece o an verilecek herhangi bir cevap kabul edilebilirdi.

"Evet."

"Telefonda mı söyleyeceksin yoksa yüz yüze mi?"

Herhangi bir cevap.

"Yüz yüze."

Lucien bunu bir süre düşündükten sonra Hunter'ın asıl sorusuna döndü. "Biliyor musun, Robert, o gece o zamana kadar sadece kriminoloji kitaplarında, sorgu tutanaklarında ve yakalanan suçluların ifadelerinde okuduğum şeyler... daha doğrusu duygular deneyimledim. Öyle kişisel ve samimi duygulardı ki bunlarla ilgili şeyler okudukça onları kendim deneyimlemek is-

tedim çünkü benim için doğru olup olmadıklarını anlamanın tek gerçek yolu buydu."

Durdu ve duvarda asılı duran bir sanat eserinden büyülenmiş gibi önündeki duvara baktı.

"O gece, Robert, Susan'ın yaşam ışığının parmak uçlarımda sönüp gittiğini gerçekten hissedebiliyordum." Lucien bakışları ellerine doğru kaydıktan sonra devam etti. "Kalbinin avuçlarımda attığını hissedebiliyordum ve ellerimi sıktıkça nabzı zayıfladı." Dönüp Hunter ve Taylor'a bir kez daha baktı. "İşte o zaman âdeta beden dışı bir deneyim gibi kendimden geçtim. İşte o zaman pek çok kişinin anlattığı şeyin, pek çok kez okuduğumuz o hissin gerçekten de doğru olduğunu anladım."

Taylor'ın bakışları önce Hunter'a, sonra Lucien'e kaydı. "Hangi histen bahsediyorsun?"

Lucien cevap vermedi ama bakışlarıyla soruyu Hunter'a yöneltti.

"Tanrılık hissi," dedi Hunter.

Lucien başını bir kez salladı. "Yine doğru bildin, Robert. 'Tanrılık hissi'. O zamana kadar sadece Tanrı'ya özgü olduğuna inandığım o muazzam güç hissi. Yaşamı yok etme gücü. Bu arada şunu söyleyeyim, dedikleri kadar varmış. Bu his insanın hayatını sonsuza dek değiştiriyor. Sarhoş edici, bağımlılık yapıcı, hatta hipnotize edici bir his, Robert. Özellikle de canlarını alırken doğrudan gözlerinin içine bakıyorsan. İşte o an Tanrı oluyorsun."

*Hayır*, diye düşündü Hunter. *Yanılıyorsun; o an, bir anlığına Tanrı olduğunu* sanıyorsun *sadece. Ancak aklını yitirmiş bir insan kısa süreliğine de olsa Tanrı olabileceğine inanır.* Bir şey söylemedi ama Lucien'in parmaklarının yavaşça yumruk halini aldığını fark etti. Sonra Lucien, Taylor'a döndü.

"Söylesene, Ajan Taylor, hiç birini öldürdün mü?"

Bu soru Taylor'ı tamamen gafil avladı. Bir anı kasırgası içinde kalp atışları bir savaş uçağı gibi hızlandı.

# Elli

Olay, Taylor FBI Akademisi'nden mezun olduktan üç yıl sonra yaşanmıştı. New York saha ofisine atanmıştı fakat o gece meydana gelen olayların o sırada üzerinde çalıştığı soruşturmaların hiçbiriyle ilgisi yoktu.

Taylor o gece New York ve New Jersey polis teşkilatlarının "İlan Katili" ya da kısaca İKA olarak adlandırdıkları seri katille ilgili birleşik soruşturma dosyalarını saatlerce incelemişti.

İKA, son on ay içinde dördü New York'ta ve ikisi New Jersey'de olmak üzere altı kadına tecavüz edip onları öldürmüştü. Altısı da özel seks işçisiydi. Altısı da belirli bir fiziksel profile uyuyordu: koyu renk, omuz hizasında saçlar, kahverengi gözler; on dokuz ile otuz beş yaş arasında, ortalama kiloda, ortalama boyda. "İlan Katili" lakabının kullanılmasının nedeni ise polisin dokuz ay boyunca yürüttüğü soruşturmalarda elde edebildiği tek somut bulgunun altı kadının da ücretsiz yerel gazetelerin arka sayfalarına "tantrik masaj" hizmetleri sundukları özel ilanlar vermiş olmalarıydı.

Dokuz ay geçmesine rağmen elde somut bir delil olmadığı için New York belediye başkanı emniyet müdürüne FBI'dan yardım istemesini söylemişti. Courtney Taylor da vakada yardımcı olmak üzere görevlendirilen iki ajandan biriydi.

Taylor o ekim gecesi Federal Plaza binasının yirmi üçüncü katındaki FBI ofisinden ayrıldığında saat gece yarısını geçmişti.

Manhattan'da arabasıyla yavaşça yol aldıktan sonra Midtown Tüneli'nden geçerek Queens'in kuzeybatı köşesinde bulunan Astoria'daki tek odalı küçük dairesine doğru ilerledi. Zihni, düşüncelerini süzgeçten geçirip soruşturmanın bazı yönlerini bir araya getirmekle o kadar meşguldü ki evde bazı malzemelerin bittiğini ancak 21. Cadde'deki yirmi dört saat açık marketi gördükten sonra hatırladı.

"Kahretsin!" dedi arabasını hemen sağa kırıp marketin hemen ilerisindeki yere park ederek. Motoru kapatırken midesi de ona ne kadar acıktığını balinaların çiftleşme çağrısını andıran bir ses çıkararak hatırlattı.

Gecenin o saatinde market hiç de kalabalık değildi. Reyonlarda iki üç müşteri dolanıyordu. Tezgâhtaki genç kasiyer Taylor'ı başını sallayarak mekanik bir şekilde selamladıktan sonra dikkatini tekrar okumakta olduğu kitaba verdi.

Taylor girişte bir sepet aldı ve neye ihtiyacı olduğunu fazla düşünmeden içine bir şeyler atmaya başladı. Marketin arka tarafındaki dolapların birinden bir litrelik süt almıştı ki ön taraftan bir gürültü duydu. Kaşlarını çatıp o tarafa doğru bir bakış attı fakat olağan dışı bir duruma rastlamadı. Yine de içgüdüleri ona bir terslik olduğunu söylüyordu. Taylor içgüdülerine her zaman güvenmesi gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişti. Sepeti yere koydu, bir sonraki reyona doğru yürüdü.

"Acele et, dostum, yoksa beynini uçururum. Bütün gece bekleyemem," dediğini duydu birinin endişeli bir sesle, daha sesin geldiği tarafa bakmaya fırsat bulamadan.

Taylor hemen Glock 22'sine uzandı, emniyetini kapattı ve sessizce mermi sürdü. Midesinden gelen balina çiftleşme sesleri birden kesilmiş, yerini kalbinden yükselen heavy metal bateri solosuna bırakmıştı. Bu iyi hazırlanmış ve iyi düşünülmüş bir FBI operasyonu değildi. Bir tatbikat değildi. Bu tamamen kötü şanstı. Gerçekti ve o anda orada gerçekleşiyordu.

Ön tezgâhtan görünmemek için çömelen Taylor reyonda gizlice ilerledi. Reyonun sonuna varmadan durdu, raflardan birindeki bazı ürünlerin arasındaki boşluktan tavandaki köşelerden birinde bulunan yuvarlak gözetleme aynasına baktı.

"Lanet olası, oyun oynadığımı mı sanıyorsun?" dedi endişeli ses tekrar. "Bunun bir oyun olduğunu mu sanıyorsun? Hızlansan iyi edersin yoksa o çirkin kıçına bir mermi sıkarım. Ne dediğimi çaktın mı, Holmes?"

Taylor'ın kalp atışları daha da hızlandı. Aynadan tek bir fail görüyordu. Adam gençti. Uzun boylu ve sıskaydı; mavi bir kot pantolon ile koyu renk, bol bir New York Yankees kazağı giymişti ve yüzünün büyük bölümünü kırmızı siyah bir bandanayla kapatmıştı. Beretta 92 marka yarı otomatik tabancayı doğrudan dehşete kapılmış kasiyerin kafasına doğrultmuştu.

Fail çılgın bir tavuk gibi birkaç saniyede bir başını hızla çevirerek marketin girişini ve reyonlarını kontrol ediyordu. Taylor bulunduğu mesafeden bile adamın uyuşturucu aldığını ve kafasının güzel olduğunu anlayabiliyordu. Bu da durumu çok daha kötü hale getiriyordu.

Durmadan kontrol etmesine rağmen Berettalı genç adam o kadar uçmuştu ki marketin hemen önüne park etmiş olan polis arabasını bile fark etmedi.

Memur Turkowski bir imdat çağrısı üzerine gelmemişti. Queens'in karanlık bir köşesinde yer alan bu küçük markette alarm ya da tezgâhın arkasına gizlenmiş bir panik düğmesi yoktu. Memur Turkowski sadece acıkmış, bir iki saatliğine açlığını bastırmak için birkaç çörek ve birkaç Twinkies almaya karar vermişti. Başta Jackson Caddesi'ndeki Taco Bell'den bir dürüm almayı düşünmüştü ama yirmi dört saat açık marketin yanından geçerken canı tatlı bir şeyler çekmişti.

Turkowski iki buçuk yıldır NYPD'de görev yapan genç bir memurdu. Haftada iki kez olmak üzere, tek başına devriye atmaya

başlayalı sadece iki ay olmuştu. Şansına bu gece de tek başına devriye gecesiydi.

Crown Vic arabasından indi ve ilk kez sürücü kapısını çarpmadan kapattı. Hiç ses çıkmamıştı.

Marketin içinde, dehşete kapılmış kasiyer kasadaki tüm parayı bir kâğıt torbaya doldurmuş, saldırgana teslim etmek üzereydi ki genç polis memurunun marketin kapısında belirdiğini gördü.

Turkowski, Berettalı çocuğu çocuk onu görmeden bir saniye önce gördü. Destek çağıracak zaman yoktu. Polislik eğitimi devreye girdi ve bir anda silahını kılıfından çıkarıp iki eliyle tutarak genç adama doğrulttu.

"Bırak silahını," diye seslendi sakin bir sesle.

Çocuk, parayı ve kasiyeri çoktan unutmuştu. Artık tek derdi silahlı polisti. Vücudunu döndürdü ve kaşla göz arasında silahını Turkowski'nin göğsüne doğrulttu.

"Canın cehenneme, aynasız. Asıl sen bırak silahını," dedi çocuk, silahını sokak gangsterleri gibi tek elle, yanlamasına tutarak.

Çocuğun gergin olduğu her halinden belliydi fakat bu ilk soygunu değildi. Çok çevik bir hareketle, vücudunu polis memuruna doğru döndürürken bir adım geri atmış ve stratejik olarak sırtı marketin önüne bakacak şekilde kendini konumlandırmıştı. Böylelikle kasiyeri hafif soluna, polis memurunu hafif sağına ve reyonları tam karşısına almıştı. Bu sayede üçü arasında tüm marketi gören en iyi görüş açısına sahip olmuştu.

Reyonda saklanan Taylor ise çocuğun görüş açısının tam tersindeydi.

"Silahını bırak dedim," dedi Turkowski bir adım sağa kayarak. "Silahını yere bırak, bir adım öne çık ve ellerin başının arkasında diz çök."

Hâlâ çömelmiş vaziyette duran Taylor sessizce reyonda ilerlemiş, neredeyse marketin ön tarafına gelmişti. Henüz kimse onu fark etmemişti. Saklandığı yerden olay mahallini, özellikle de faili

oldukça iyi görebiliyordu. Çocuğun gözleri adrenalin, kaygı ve uyuşturucu karışımıyla fıldır fıldır dönüyordu. Daha önce benzer bir durumda bulunmuş gibi, korkusuz görünüyordu. Sanki her şey tamamen kontrolü altındaydı. Öte yandan Turkowski daha gergin görünüyordu.

"Canın cehenneme, aynasız," dedi çocuk sol eliyle kırmızı siyah bandanayı indirip yüzünü ortaya çıkararak.

Taylor bunun kötüye alamet olduğunu hemen anladı. Durum tamamen kontrolden çıkmadan harekete geçmesi gerektiğini biliyordu.

Ama artık çok geçti.

Dev ekrandaki bir film gibi, Taylor çömelme pozisyonunu terk edip doğrulurken bütün olay mahalli ağır çekime geçti. Çocuk onu henüz fark etmemişti ve Taylor kendini göstermeden önce çocuğun onun varlığını hissedip hissetmediği asla bilinemeyecekti fakat genç adam Memur Turkowski'ye hiç fırsat vermedi... hiçbir uyarıda bulunmadı. Beretta 92'nin tetiğine art arda üç kez bastı.

İlk kurşun Turkowski'nin sağ omzuna isabet etti, tendonları kopardı, kemiği parçaladı ve etrafa kırmızı bir kan bulutu yayıldı. İkinci ve üçüncü kurşunlar tam kalbin üzerine isabet ederek sol ve sağ kulakçıklar ile akciğer atardamarını ve toplardamarları parçaladı. Turkowski yere düşmeden ölmüştü.

Etrafa saçılan kanlara rağmen çocuk paniklemedi. Topuklarının üzerinde hızla kasiyere döndü, para dolu torbayı aldı ve silahını kaldırdı. Ona göre zaten bir polis öldürmüştü, neden ardında canlı bir tanık bıraksındı ki?

Taylor çocuğun bu niyetini çılgın gözlerinden ve hareketlerinden anlamıştı. Olacakları görebiliyordu. Çocuk bu kâbusu gerçeğe dönüştürmeden Taylor doğrulmuştu. Reyonda saklandığı yerden çıkıp kendini göstermiş, Glock 22'sini Berettalı çocuğa doğrultmuştu.

Çocuk göz ucuyla sağ tarafındaki hareketliliği gördü. İçgüdüsel olarak vücudunu döndürmeye başladı. Parmağı tetiğe baskı uygulamaya başlamıştı bile.

Taylor'ın emir verecek ya da uyarıda bulunacak zamanı olmamıştı fakat bunun bir faydası olmayacağını da biliyordu. Çocuk zaten dinlemeyecekti. Polis memurunu vurduğu gibi, aynı kararlılıkla onu da vuracaktı.

Taylor tetiğe sadece bir kez bastı.

40'lık Smith&Wesson mermisi aslında çocuğu sadece yaralamayı amaçlıyordu. Onu üst kolundan ya da omzundan vurmayı. Silahını bırakmaya zorlamayı. Fakat Taylor tetiğe aceleyle basmıştı ve çocuk da hareket halindeydi. Mermi hedeflenen yerin yukarısına, birkaç santim sağına isabet etti. Çocuk yere düştü. Boğazından kopan bir parça arkasındaki duvara sıçradı. Üç dakika boyunca kan kaybettikten sonra can verdi. Ambulansın markete gelmesi on dakika sürdü.

Çocuk sadece on sekiz yaşındaydı.

# Elli Bir

Yüzünü ve hareketlerini olabildiğince sabit tutmak için elinden geleni yapan Taylor gözlerini kırpıştırarak anıyı zihninden uzaklaştırdı.

"Efendim?" Başını Lucien'in sorusunu tam duyamadığını ima eder şekilde eğdi.

"Eminim yüzlerce FBI soruşturmasına katılmışsındır, Ajan Taylor," dedi Lucien. "Bilmek istediğim şu: Bu soruşturmaların herhangi birinde, nefsi müdafaa için bile olsa silahını çekip birini öldürmek zorunda kaldın mı?"

Taylor yıllar önce o gece olanları Lucien'e anlatmaya hazır değildi fakat doğru cevap verirse Lucien'in o yarayı tekrar kanatana kadar deşeceğini biliyordu. Nefesine, gözlerine ve kendini ele verebilecek diğer her şeye odaklanmaya çalışarak cevabını verdi.

"Hayır."

Lucien, Taylor'ı izliyordu fakat bu kez ifadesiz suratı işe yaradı. Eğer yalanını ele veren bir işaret varsa bile Lucien bunu fark etmemiş gibiydi.

"Robert?" Lucien soruyu Hunter'a yöneltti. Başını yana doğru eğdi. "Sakın bana yalan söyleme."

Hunter bir kez daha Lucien'in bir şekilde cevabı zaten bildiğini hissetti.

"Evet," dedi Hunter. "Maalesef görev sırasında insanları öldürdüm."

"Kaç kişiyi?"

Hunter'ın düşünmesine gerek yoktu. "Altı kişiyi öldürdüm."

Lucien bir an için bu sözlerin tadını çıkardı. "Peki muazzam bir güç hissetmedin mi? 'Tanrılık' hissine kapılmadın mı? Bir kez bile?"

"Hayır." Hunter hiç tereddüt etmemişti. "Elimden gelse o insanları öldürmezdim."

Birkaç saniye boyunca, sanki gözleri ayrı bir savaşın içindeymiş gibi birbirlerine sertçe baktılar.

"Susan'ın cesedi, Lucien," dedi Hunter sonunda. "Nerede?"

"Pekâlâ," dedi Lucien göz temasını keserek. Derin bir nefes aldı. "Daha önce de söylediğim gibi, Robert, La Honda'da kullandığım yer hâlâ orada. O gece, anın büyüsü söndüğünde, adrenalinin etkisiyle titremem durduğunda cesedi kimsenin bulamayacağı bir şekilde ortadan kaldırmam gerektiğini biliyordum. Ama buna zaten epey kafa yormuştum. Orayı seçmemin bir başka nedeni de buydu: Etrafı ıssız ormanlarla çevriliydi." Umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Yine de bunun o gece olacağını bilmiyordum," diye ekledi. "Susan'la buluşmak için yurttan ayrıldığımda niyetim bu değildi. Dediğim gibi, olaylar öyle gelişti."

Elleri arkasında, hücresinde tekrar volta atmaya başladı.

"O gece sabaha kadar kazdım. Bir ya da bir buçuk metre derinliğinde bir mezar açtım. Yanıma torbalar dolusu kahve tozu ve birkaç şişe dağ aslanı idrarı almıştım."

Hunter da Taylor da kahve tozunun hayvanların koku algısını bozduğunu biliyordu. Hayvanların kafasını karıştıran kahve tozu genellikle bir koku izi bulmuşlarsa onu kaybetmelerine neden olurdu. Dağ aslanı idrarı ise Amerika'daki birçok dükkândan kolayca satın alınabilirdi ve yırtıcı hayvan kokusu özelliği için kullanılırdı. Kokusu tilki, kurt ve çakal gibi çok sayıda hayvanı korkutup kaçırırdı. Basit bir doğa kanunuydu bu. Yırtıcı ne kadar güçlü ve ölümcülse kokusu da o kadar çok hayvanı kaçırırdı.

"Cesedi evin arkasındaki ormana gömdüm," dedi Lucien, "katman katman toprağın, kahve tozunun ve dağ aslanı idrarının altına. Üzerini yaprak ve sopalarla kapattım. Ve şunu söyleyebilirim ki bugüne kadar ne bir insan ne de bir hayvan tarafından bulunabildi."

"Peki nerede bu ev?" diye sordu Hunter.

Lucien sonraki iki dakika boyunca Hunter ve Taylor'a Sears Çiftliği Yolu'ndan eve nasıl gideceklerini ayrıntılı bir şekilde anlattı.

Lucien tam Hunter'ın önünde durakladı. "Onlara her şeyi anlatacak mısın? Gerçeği söyleyecek misin?"

Hunter, Lucien'in Susan'ın ailesinden bahsettiğini biliyordu.

"Evet."

"Hımm... Ne hissedecekler acaba? Ne tepki verecekler?"

"Sana ne ki bundan?" dedi Taylor tükürürcesine. "En azından sonunda kızlarına ne olduğunu öğrenecekler. Onu onurlu bir şekilde gömebilecekler. Ve kızlarını ellerinden alan canavarın ömrünün sonuna kadar hapiste çürüyeceğini bilecekler."

Lucien hâlâ hücresinde volta atıyordu fakat soldan sağa yürümek yerine arka duvar ile ön taraftaki pleksiglas arasında ileri geri yürümeye başlamıştı.

"Ah, hayır, ben ondan bahsetmiyordum, Ajan Taylor." Lucien'in dudaklarında yarı sırıtmayı yarı keyifli bir gülümsemeyi andıran bir ifade belirdi. "Benim demek istediğim şuydu... kendi kızlarını yediklerini öğrendiklerinde ne hissedecekler acaba?"

# Elli İki

Adrian Kennedy, Washington D.C.deki bütün randevularını iptal etmeye ve en azından bir gün daha Quantico'daki FBI Akademisi'nde kalmaya karar vermişti. FBI'da geçirdiği onca yıl boyunca hiçbir soruşturma ya da şüpheli, Lucien Folter kadar ilgisini çekmemişti.

Dün gece geç saatlerde Susan Richards'ın ailesinin kontrol edilmesini emretmişti. Hunter onların hâlâ hayatta olduklarını böyle öğrenmişti. Baba yetmiş bir, anne altmış dokuz yaşındaydı; ikisi de emekliydi. Ayrıca hâlâ Nevada, Boulder City'deki aynı eski evde yaşıyorlardı ve ayda en az bir kez Palo Alto ve Santa Clara'daki polis merkezlerini arayıp bir gelişme olup olmadığını soruyorlardı.

Kennedy ve Doktor Lambert tüm görüşmeleri nezarethanenin kontrol odasındaki monitörlerden takip etmekteydiler. Arada bir içlerinden biri kısa yorumlar yapsa da çoğunlukla sessizce izliyorlardı. Kennedy, Lucien'in Susan Richards'ın La Honda'daki evin arkasında bulunan mezarına nasıl gidileceğine dair talimatlarını duyar duymaz önündeki telefona sarıldı.

"Bana San Francisco'daki saha ofisimizden sorumlu özel ajanı bağlayın... HEMEN!"

Birkaç saniye sonra Kennedy dokuzu San Francisco ofisinde olmak üzere yirmi yıldır FBI'da görev yapan, yumuşak dilli bir

adam olan Özel Ajan Bradley Simmons'la konuşuyordu. Adamın hâlâ güçlü bir Güney Teksas aksanı vardı.

Kennedy, Lucien'in talimatlarına tüm dikkatini vermişti. Kaydı tekrar dinlemeye ya da notlarını kontrol etmeye bile gerek duymamıştı. Talimatları kelimesi kelimesine tekrarlayabilirdi.

"La Honda Polis Teşkilatı ve bölge şerifiyle *sadece* ihtiyaç duyduğunuzda temasa geçin, anladın mı?" dedi Kennedy, Ajan Simmons her şeyi not ettikten sonra. "Bu tamamen bir FBI operasyonudur. Anladığımız kadarıyla söz konusu yer ormanla çevrili, etrafta komşu yok, kimse yok, zaten seçilmesinin ana nedeni de buymuş, dolayısıyla kimseye haber vermeniz gerekmedikçe *kimseye haber vermeyin*. Hemen işe koyulun ve bir şey bulur bulmaz beni bilgilendirin."

Kennedy telefonu bıraktı ve dikkatini monitörlere verdi. Tam o sırada Lucien'in son sözlerini duydu. Vücudu kasıldı, Doktor Lambert'a baktı.

"Az önce kendi kızlarını *yediler* mi dedi o?"

Doktor Lambert yüzünde inanmayan bir ifadeyle monitörlerden birinin önünde oturuyordu. Emin olmak için kaydı tekrar oynatmak istedi fakat buna gerek olmadığının farkındaydı. Doğru duyduğuna emindi. Bakışlarını monitörden ayırmadan yavaşça başını salladı.

Tam o anda kontrol odasının kapısı çalındı. Kapıyı çalan kişi cevap beklemeden kapıyı açtı.

"Müdür Kennedy," dedi adam içeri girerek.

Chris Welch kırklı yaşlarının başındaydı ve kısa sarı saçlarını alnından geriye doğru taramıştı. Elinde bir tür not defteri taşıyordu.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, efendim." Welch, FBI'ın Davranış Analizi Birimi'nde görevliydi. "Bu defterlerde önemli bir şeye rastlarsak sizi hemen haberdar etmemizi istemiştiniz."

Başıyla elindeki defteri işaret etti. Mermer kahverengisi ve siyah ciltli, 20x26,5 cm boyutlarında sıradan bir defterdi.

Lucien'in Murphy'deki evinden alınan tüm kitap ve defterler FBI'ın Davranış Analizi Birimi'ne teslim edilmişti. Görevleri bu kitap ve defterlerin içeriklerini incelemekti.

"Bunu görmek istersiniz diye düşündüm." Welch defteri açıp Kennedy'ye uzattı.

Kennedy birkaç sayfayı bakışlarıyla taradıktan sonra derin bir iç çekti.

"Yüce Tanrım!"

# Elli Üç

Havalandırma tam kapasite çalışsa bile Davranış Bilimleri Birimi binasının beşinci katındaki sıcaklık bunaltıcıydı. Hunter ensesinde boncuk boncuk terlerin oluştuğunu ve yavaşça sırtından aşağıya doğru süzülmeye başladığını hissediyordu fakat Lucien'in sözleriyle donup kaldı. Bu sözler havayı bir kutup fırtınası gibi buz kestirmişti.

"Ne dedin sen?" diye sordu Hunter, sesi Lucien son konuştuğundan beri havayı kaplayan sessizliği yararak.

Lucien tekrar arka duvara ulaşmış, yürümeyi bırakmıştı. Sırtı Hunter ve Taylor'a dönüktü.

"Evet, doğru duydun, Robert," dedi. "Susan'ın annesiyle babası onu yediler..." Başını yana yatırdı. "Yani... tamamını değil tabii ki. Sadece birkaç organını."

Taylor midesinin bulanmaya başladığını hissetti.

"Nasıl?" dedi Hunter. "Mezuniyetten sonra çoktan Nevada'ya gitmişlerdi."

"Evet, biliyorum," dedi Lucien. "Onları ziyarete gittim."

"Ne yaptın?" Bu kez konuşan Taylor'dı.

Lucien onlara döndü. "O geceden iki gün sonra onları ziyarete gittim... yanımda bir de hediye götürdüm... kendi yaptığım turtayı."

Taylor'ın midesindeki bulantı şiddetini artırdı.

"Stanford ile Nevada'daki Boulder City arasındaki yol o kadar da uzun sürmüyor," dedi Lucien, Taylor'a. "Bir iki yıl önce Susan onları bizimle tanıştırmıştı, Robert ve benimle yani. Mezuniyet töreninden sonra onlarla tekrar buluştuk. Susan ve ben *onur derecesiyle* mezun olmuştuk ve annesiyle babasının göğsü kabarmıştı. Kimin olsa kabarırdı."

Pek fark edilmiyordu fakat Hunter, Lucien'in son sözlerindeki acıyı sezmişti.

"Tatlı bir çiftti," diye devam etti Lucien. "Susan da iyi bir kızdı. Yapılacak doğru şeyin bu olduğuna karar verdim."

"Doğru şey mi?" Taylor'ın sinirleri o kadar bozulmuştu ki kendini tutamadı. Sormak zorundaydı. "Bu nasıl yapılacak doğru şey olabilir?"

"Bu vakadaki soruşturmacı sensin, Ajan Taylor. Sen söyle." Lucien'in sesi küçümseyiciydi. "Sana bir soru sorayım. Diyelim ki bu tamamen farklı bir soruşturma. Diyelim ki beni gözaltına almadınız. Diyelim ki failin, kurbanının organlarının bir kısmını ailesine yedirdiğini öğrendiğiniz bir vaka var, bundan nasıl bir sonuç çıkarırdın, Ajan Taylor? Merak ediyorum."

*Onun oyununu oyna. Bırak kazandığını sansın.* Taylor, Hunter'ın sözlerini hatırladı. Lucien'in amacının onu sinirlendirmek, güvenini sarsmak olduğunu biliyordu. Ne zaman kendini kaybetse Lucien'in bir savaş daha kazanmış gibi hissettiğini şimdi anlıyordu. *Ona istediğini ver.*

"Dengesiz bir psikopat olduğun sonucunu çıkarırdım," dedi Taylor. "Bundan keyif aldığın, 'Tanrılık' kuruntunu beslediğin sonucunu çıkarırdım."

Lucien kollarını göğsünde kavuşturup Taylor'a ilgiyle baktı. Dudaklarına meydan okuyan bir tebessüm yayılır gibi oldu.

"Bu çok ilginç bir çıkarım, Ajan Taylor," dedi sözlerinden alaycılık akarak. "Gerçek bir profesyonel gibi konuştun. Biliyor musun, insanların duygularından beslendiğini görmek kadar

eğlenceli bir şey olmadığını düşünmüşümdür hep. Buradaki sorun ise şu: Bu, tarafsızlığı ortadan kaldırır. Sağlıklı düşünmeyi engeller. Bir dünya hataya zemin hazırlar. Bunu uzun zaman önce öğrendim."

Hiçbir şey umurunda değilmiş gibi yenini yukarı sıyırdı ve sanki saati varmış gibi tekrar bileğine baktı.

"Her neyse, ben bütün bu sorulardan çok sıkıldım. Hem sizin de yapacak çok işiniz var sanırım, öyle değil mi? Bilirsiniz... daha mezar kazacaksınız, açıklamalar yapacaksınız, hikâyeler anlatacaksınız ya hani."

Lucien yavaşça yatağa uzandı, parmaklarını başının arkasında birbirine geçirdi.

"Susan'ın annesiyle babasına selam söyle, Robert. Ah, bu arada, merak ediyorsan söyleyeyim... evet, o akşam onlarla oturup yemek yedim."

# Elli Dört

Hunter'ın yumruğu kum torbasına öyle bir güçle çarptı ki torba neredeyse bir metre geriye savruldu. Davranış Bilimleri Birimi binasının boks salonunda tavandan sarkan kırk beş kiloluk deri kum torbalarından birine yaklaşık bir saattir vuruyordu. Gömleği ve şortu sırılsıklam olmuştu, alnından terler akıyordu. Ama düşünmek, kafasının içindeki düşünce karmaşasını düzene sokmak, birkaç dakikalığına da olsa kendi kabuğuna çekilmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Spor yapmak böyle zamanlarda Hunter'a iyi geliyordu.

Ama bugün o günlerden biri *değildi*. Öfke vücudunda zehirli kan gibi dolaşıyordu ve Hunter torbayı ne kadar sert yumruklarsa yumruklasın ya da ne kadar ağırlık kaldırırsa kaldırsın bu öfkeden bir türlü kurtulamıyordu.

"Otuz yaş daha genç olsaydım o kum torbasını senin için tutardım," dedi Kennedy spor salonunun kapısında durarak. Hunter dışında içeride kimsecikler yoktu. "Ama o şeyi yumruklama şekline bakılırsa muhtemelen beni uçururdun. Elinin hâlâ kırılmamış olmasına şaşırdım doğrusu."

Uzun geçen gün ve bir paket sigara Kennedy'nin kısık sesini daha da zayıflatmış, boğuklaştırmıştı.

Hunter kum torbasını son bir kez daha yumrukladı: birkaç direkt, birkaç çapraz yumruk, sol kroşe ve yine çapraz yumruk. Torba artık canına tak etmiş ve sonunda pes etmişçesine ge-

riye ve yana doğru sallandıktan sonra Hunter onu kucaklayarak durdurdu. Nefes nefese kalmış, yüzü pembenin koyu bir tonuna bürünmüş, kollarındaki ve omuzlarındaki damarlar tüm bu hareket ve fazladan kan akışı yüzünden şişmişti. Soluk soluğa, başını bir an için torbaya yasladı; nefesinin normale dönmesini bekledi. Çenesinden ayakkabılarına ve yere ter damlıyordu.

Kennedy yaklaştı.

"La Honda'dan haber var mı?" diye sordu Hunter sonunda hâlâ kum torbasına sarılarak.

Kennedy isteksizce başını salladı.

Hunter dişleriyle iki eldivenin cırtcırtlı kayışlarını çözdü, müdüre döndü.

"Bölgeye dört ajan gönderdim."

Hunter sol kolunun iç kısmıyla gövdesinin sol tarafının arasına kıstırdığı sağ eldiveni çıkardıktan sonra sol eldiveni çözdü.

"Lucien'in sözünü ettiği evi buldular." Kennedy, Hunter'a bir havlu fırlattı. "Ajanlar Lucien'in talimatlarını uygulayarak söylenen yere gittiler. Bir saat boyunca kazdılar." Hunter'a A4 boyutunda bir zarf uzattı. "Ve bunu buldular."

Hunter yüzünü ve ellerini hızla kuruladıktan sonra elini zarfın içine daldırıp birkaç basılı fotoğraf çıkardı. Gözleri fotoğrafları incelerken kalp atışları bir kez daha hızlandı.

İlk fotoğrafta bir buçuk metre derinliğindeki bir mezarın içinde kemikleri eskimiş ve zamanla renk değiştirmiş bir insan iskeleti görünüyordu.

İkinci fotoğrafta ise kafatasının yakın çekim bir görüntüsü vardı.

Hunter sessizlik içinde her iki fotoğrafa da uzun uzun baktı. Zihninde Susan'ın yüzünü kafatasının üzerine oturtarak ikincisine birincisinden çok daha uzun süre odaklandı.

Kennedy bir adım geri çekildi, Hunter'a biraz zaman tanıdıktan sonra tekrar konuştu. "Lucien'in bir seri katil olduğunu bildiğimizden, protokol gereği tüm alanı kazmalı ve olası başka cesetlerin kalıntılarını aramalıyız," dedi Kennedy. "Bu çok büyük bir operasyon. Yerel yetkilileri işin içine katmadan ve tüm ülkenin dikkatini çekmeden bunu yapmanın bir yolu yok."

"Ben olsam biraz beklerdim, Adrian," dedi Hunter. Protokollere uymaya hiçbir zaman pek yatkın olmamıştı. "En azından onunla görüşmeyi bitirene kadar. Lucien şu ana kadar bize karşı dürüst davrandı. Eğer aynı bölgede gömülü başka cesetler varsa bize söyleyeceğine dair içimde bir his var. Şu anda bu soruşturmaya dikkatleri çekmek kimsenin yararına olmaz."

Kennedy genelde kitabına uygun hareket ederdi fakat şu anda Hunter'la aynı fikirdeydi.

"Elimizdekinin Susan Richards'ın iskeleti olup olmadığını doğrulamak için en az birkaç güne ve birkaç teste daha ihtiyacımız olacak," dedi Kennedy.

"Öyle," dedi Hunter çıktıları zarfa geri koyarak.

Kennedy soran gözlerle Hunter'a baktı.

"Lucien'in yalan söylemek için bir nedeni yoktu," dedi Hunter. Kennedy'nin gözlerindeki soru soran ifade kaybolmamıştı.

"Susan'ı öldürdüğünü zaten biliyoruz," dedi Hunter. "Bunu bize o söyledi ve bodrumundaki çerçeve içindeki dövmeli deri parçası da bunu doğruladı. Eğer Susan'ın cesedini hiçbir kalıntısı bulunamayacak şekilde ortadan kaldırmış olsaydı bunu bize söylerdi." Parmağıyla zarfı işaret etti. "Eğer bunlar öldürdüğü başka birinin cesedinin kalıntıları olsaydı, nasıl olsa test edeceğimizi bildiği için bize Susan'a ait olduklarını söylemezdi."

Kennedy başını bir kez salladı. "Anlıyorum ama ne olur ne olmaz, ailesiyle temasa geçmeden önce resmî teyidi beklesen iyi olur bence."

Hunter yavaşça başını salladıktan sonra havluyla yüzünü ve kollarını kuruladı. Susan'ın ailesine acı haberi vermek için can attığı söylenemezdi. "Duş almam gerek."

"İşin bitince ofisime gel," dedi Kennedy. "Sana göstermek istediğim başka bir şey var."

# Elli Beş

Yirmi dakika sonra, saçları duştan dolayı hâlâ ıslak olan Hunter, Müdür Kennedy'nin ofisine geri dönmüştü. Özel Ajan Taylor da oradaydı. Atkuyruğunu bozmuştu. Dalgalı sarı saçları salınmıştı ve doğal bir şekilde omuzlarına dökülüyordu. Koyu renk bir kalem etek, eteğin içine sokulmuş mavi bir bluz, siyah naylon çorap ve siyah bantlı topuklu ayakkabı giymişti. Kennedy'nin masasının önündeki koltuklardan birinde oturuyordu. Elinde Hunter'ın spor salonunda baktığı Susan Richards'ın cesedinin fotoğrafları vardı.

Kennedy masasından kalktı.

"Hâlâ viski içiyor musun?" diye sordu Hunter'a.

Tek malt viski Hunter'ın en büyük tutkusuydu. Pek çok kişinin aksine, sadece sarhoş olmak yerine tadını çıkarmayı tercih ediyordu. Gerçi bazen sarhoş olmak da hiç fena olmuyordu.

Hunter başıyla onayladı. "Sen?"

"Mümkün olduğunca." Kennedy solundaki dolaba doğru yürüdü, kapağını açtı, üç kadeh ile yirmi beş yıllık bir Tomatin şişesi çıkardı.

"Ben almayayım, efendim, teşekkür ederim," dedi Taylor fotoğrafları zarfın içine geri koyarak.

"Rahatla, Ajan Taylor," dedi Kennedy yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Bu gayriresmî bir toplantı. Üstelik bugün yaşadıklarımızdan sonra bir içkiyi fazlasıyla hak ettik." Tereddütlü bir duraklama

oldu. "Viski içmiyorsan başka tabii. Bu durumda sana başka bir şey verebilirim."

"Viski olsun, efendim," dedi Taylor kendinden emin bir şekilde.

"Buz?"

Hunter başını iki yana salladı. "Sadece bir damla su lütfen."

"Aynı," dedi Taylor.

Kennedy gülümsedi. "Görünüşe göre ofisimde viskiden anlayan iki kişi var."

Üç kadehi de az miktarda doldurdu, birer damla su ekledi, Hunter'a ve Taylor'a kadehlerini verdi.

"Sana bir şey sormam gerek, Robert," dedi Kennedy daha ciddi bir tonda.

Hunter viskisini yudumladı. Turunçgil ve meyve aromalarıyla zenginleştirilmiş hoş bir tadı vardı. Yumuşak içimliydi. Bir an için içkinin tadını çıkardı.

Taylor da aynısını yaptı.

"Sence Lucien yamyamlık konusunda yalan mı söylüyordu?" diye sordu Kennedy. "Bu kanıtlayamayacağımız bir husus."

"Bu konuda yalan söyleyerek ne elde edeceğini anlayamıyorum," dedi Hunter.

"Belki de 'şok' etkisi yaratmaya çalışıyordu, Robert," dedi Kennedy. "'Tanrı' kompleksi olan insanlar ilgiden hoşlanırlar. Bunu ikiniz de biliyorsunuz."

Hunter başını iki yana salladı. "Lucien farklı. O, şöhret peşinde değil. En azından şimdilik. Ne kadar iğrenç gelse de yaptığı şey hakkında... yani Susan'ın etini ya da organlarını yemek... ya da anne babasına yedirmek konusunda yalan söylediğini sanmıyorum."

Kennedy durakladı, gözlerinden şüphe akıyordu. "Psikoloji geçmişim olmadığını biliyorsun, Robert, o yüzden Lucien'in Ajan Taylor'a sorduğu soruyu ben de sana sorayım." Başını özel ajana

doğru salladı. "Bunu neden yapsın? Lucien sırf ailesine kızlarının etini yedirmek için başka bir eyalete gitmiş, Tanrı aşkına! Bu başka bir dengesizlik, başka bir kötülük, başka bir ahlaksızlık, şimdiye kadar böyle bir şeyi ne duydum ne gördüm ki hayatım boyunca çok şey gördüm ve duydum. Ne tür bir şeytani akıl, insanı böyle bir şey yapmaya iter?" Bir yudum daha viski içti.

Taylor, Hunter'a meraklı gözlerle baktı.

Hunter omuz silkip başını çevirdi.

"Seri ya da değil, yamyam katillerle ilgili sayısız araştırma, kitap, makale, tez... aklınıza ne gelirse okudum," diye ekledi Kennedy. "Tanrı biliyor ya, yıllar boyunca birçoğunu aşağıdaki hücrelerde tuttuk. Ve anladığım kadarıyla birçoğu, kurbanları onlar için özel olduğundan ve onları yeme eylemi kurbanlarıyla aralarındaki bağı sağlamlaştırdığından bunu yapıyor. Eğer kurbanlarının küçük bir parçasını bile yerlerse kurbanlarının sonsuza dek onlarla kalacağını falan düşünüyorlar." Başını hafifçe iki yana salladı. "Sanırım herkes bir şekilde kendini kandırmanın bir yolunu buluyor. Ama kurbanlarını başkasına yedirmek?.. Bu saf sadizm ve ruh hastalığı. Bunu başka ne açıklayabilir?"

Hunter hiçbir şey söylemedi.

Kennedy üsteledi.

"Eğer bu çılgınlığın nedenlerine ışık tutabilecek bir açıklaman varsa lütfen paylaş, Robert çünkü ben işin içinden çıkamıyorum. O kadıncağızı neden ailesine yedirdi? Sırf sadizmden mi?"

Hunter içkisinden bir yudum daha alıp kitaplığa yaslandı. "Hayır, sadizmden olduğunu sanmıyorum. Bence suçluluk duygusundan yaptı."

# Elli Altı

Kennedy'nin kuşkulu bakışları Hunter ve Taylor arasında gidip geldi. FBI ajanı hiç de şaşırmış görünmüyordu.

"Biraz açar mısın, Robert?" dedi Kennedy fısıltılı bir sesle. "Çünkü birini kendi ailesine yedirmek bana pek de suçluluk duygusuna kapılmış bir insanın yapacağı bir hareket gibi gelmiyor."

Hunter havada uçuşan bir cevabı arıyormuş gibi etrafına bakındı.

"Burada istediğimiz kadar teori üretebiliriz, Adrian ama aklından neler geçtiğini bilen tek kişi Lucien'in kendisi."

"Bunu anlıyorum," dedi Kennedy. "Ama yine de neden suçluluk duygusunun bu olayla bir ilgisi olduğunu düşündüğüne dair düşüncelerini öğrenmek isterim."

"Eğer Lucien, Susan'ın ilk kurbanı olduğu konusunda doğruyu söylüyorsa," dedi Hunter, "ve şu anda bundan şüphe etmek için hiçbir nedenimiz yok, o zaman senin de bildiğin gibi, suçluluk ve pişmanlık genellikle ilk kez öldürenlere musallat olan en yaygın iki psikolojik duygudur."

Kennedy de Taylor da bunu biliyordu. FBI'ın Davranış Bilimleri Birimi'ne göre "seri cinayet" şu şekilde tanımlanıyordu: *Üç ya da daha fazla cinayet, üç ya da daha fazla seferde işlenir ve cinayetler arasında bir "soğuma dönemi" vardır. Bu cinayetler aynı zamanda, suçların aynı kişi ya da kişiler tarafından işlendiğine dair*

*makul bir olasılık olduğunu düşündürecek ortak özelliklere de sahip olmalıdır.*

Kennedy, özellikle bir serinin ilk cinayetleri arasında bu soğuma döneminin neredeyse her zaman failin ya da faillerin suçu işledikten hemen sonra yoğun suçluluk ve/veya pişmanlık duyguları yaşamasından kaynaklandığını biliyordu.

Bu kolayca anlaşılabilir bir durumdu. Sonunda seri katil olan saldırganların çoğu uzun bir süre, bazen yıllar boyunca fanteziler, dürtüler, yıkıcı arzular, hatta öfke nöbetleriyle mücadele eder, bunlara karşı koymakta gitgide daha da zorlanırdı ve sonunda savaşı dürtüler kazanırdı. Bu dürtülerle bu kadar uzun süre *boğuşmaları*, başka bir insanı öldürmenin yanlış olduğunu bildiklerini açıkça gösteriyordu. Daha sonra bu basit bir psikolojik insan tepkisine dönüşüyordu.

Çoğu insan yanlış olduğunu bildiği bir şeyi yaptığında, sınavda kopya çektiğinde, komşunun kapısından gazetesini aldığında, eşini aldattığında, yalan söylediğinde ya da başka herhangi bir şey yaptığında, genellikle belli bir düzeyde suçluluk hissederdi. Bu suçluluk duygusu, eylemlerinin ne kadar yanlış olduğuna inandıklarıyla doğru orantılıydı. Eylemler ne kadar kötüyse suçluluk duygusu da o kadar büyük olurdu. Ve kötü eylem söz konusu olduğunda cinayetten kötüsü olamazdı. Bu nedenle, ilk kez cinayet işleyen pek çok kişi, birini öldürdükten hemen sonra karanlık bir depresyonun pençesine düşer ve muazzam bir suçluluk duygusu yaşardı. Bu bağlamda, Lucien'in de ilk cinayetinden sonra muazzam bir çöküş yaşamış ve inanılmaz bir suçluluk duygusuna kapılmış olması akla yatkındı.

"Pekâlâ, Lucien'in Susan'ı öldürdükten sonra muhtemelen suçluluk duygusuyla boğuştuğu konusunda hemfikirim," dedi Kennedy. "Ama yine de –suçluluk duygusuyla boğuşsun ya da boğuşmasın– Susan'ın vücudunun parçalarını kendi ailesine yedirmesi için bir neden göremiyorum, Robert."

"Ben iki *olası* neden görebiliyorum," dedi Hunter el hareketiyle. "Birincisi az önce bahsettiğin."

Kennedy'nin gözleri biraz kısıldı. "Peki neydi o?"

"Kurbanlarının etini yiyerek kurbanlarının sonsuza dek onlarla kalacağı inancı. Kendilerinin bir parçası haline gelecekleri inancı," dedi Taylor yarı fısıltıyla. "Ya da onları her kim yer ise onların." Kennedy'ye bu açıklamayı yeniden analiz etmesi için birkaç saniye verdi.

Kennedy hemen anladı. "Yüce Tanrım! Üçüncü kişi aktarımı." Onay için Hunter'a baktı ama yine de devam etti. "Yani Lucien, eğer ailesi etini yerse Susan'ın sonsuza dek *onlarla* kalacağına mı inanıyordu?"

"Lucien'in dediği gibi," dedi Taylor, "Susan'ı asla bir kurban olarak düşünmemişti ve ailesinin de iyi insanlar olduğunu düşünüyordu. Yani Robert haklı olabilir. Kızlarını onlardan aldığı için kendini suçlu hissettiğinden bunu yapmış olabilir."

Kennedy bunu uzun süre, sessizce düşündü.

"Peki ikinci olası neden?" diye sordu sonunda.

"İkinci neden ilkiyle bağlantılı," dedi Hunter. "Lucien bize eskiden babasıyla birlikte avlandığını söylemişti, değil mi?"

"Evet, hatırlıyorum," dedi Kennedy.

"Ayrıca babasının çok iyi bir avcı olduğunu da söylemişti."

"Evet, onu da hatırlıyorum."

"Pekâlâ, pek çok avcı, Amerikan yerlilerinin nesilden nesile aktardığı bir inancı benimser," dedi Hunter.

Kennedy'nin kaşları merakla kalktı.

"Amerikan yerlileri hiçbir zaman eğlence ya da spor amaçlı avlanmazlardı. Sadece yemek için avlanırlardı ve öldürdükleri her şeyi daima yemeleri gerektiğine inanırlardı çünkü avlarını yemek onları onurlandırmak demekti. Bunun avlarının ruhunu bu dünyada canlı tuttuğuna inanırlardı. Bu bir saygı gösterisiydi. Etlerini ziyan etmek onlara saygısızlık olurdu."

Kennedy bunu bilmiyordu fakat aklı ve gözleri anında masasının üzerinde duran Susan Richards'ın dosyasına gitti. Genç kadının annesi ikinci kuşak bir Şoşoni'ydi. Şoşoniler, büyük oranda günümüzdeki Nevada eyaletinde yaşayan bir Kızılderili kabilesiydi. Kadının soyadı Tuari'ydi ve "genç kartal" anlamına geliyordu. Kennedy, Lucien'in de bunu bildiğinin farkındaydı.

Taylor merakla Hunter'a baktı.

"Çok okurum," dedi Hunter, özel ajan sorusunu daha soramadan.

"Yani Lucien'in en azından kendi zihninde vicdan azabını biraz da olsa hafifletmeye çalıştığını düşünüyorsun," dedi Kennedy. "Lucien aslında merhametli davranıyordu, haberleri olmadan etini kendi ailesine yedirerek Susan'ın ruhunu *onlar için* canlı tutmaya çalışıyordu diyorsun."

"*Herkes bir şekilde kendini kandırmanın bir yolunu buluyor.*" Hunter, Kennedy'nin biraz önceki sözlerini hatırlattı. "Ama dediğim gibi, burada istediğimiz kadar teori üretebiliriz ama aklından neler geçtiğini gerçekten bilen tek kişi Lucien'in kendisi."

"Bu durumda sana şunu sorayım öyleyse," dedi Kennedy. "Sence neden kendisi de onlara katıldı? Lucien o akşam kurbanın ailesiyle birlikte sofraya oturduğunu söylemişti."

"Çünkü Lucien deney yapıyordu."

Kennedy baş ağrısının yaklaştığını hissedermiş gibi burnunun kemiğini sıktı.

"Lucien üniversitedeyken bu sadist eylemlerin ardındaki teorilerden pek şüphe duymuyordu," dedi Hunter. "Bunların yakalanan suçluların gerçek hikâyelerine dayandığını biliyordu ama bu suçluların tarif ettiği *hislere* ve *duygulara* neredeyse saplantı derecesinde takılmıştı."

Kennedy, Lucien'in görüşmelerden birinde söylediği bir şeyi hatırladı. "O hisleri ve duyguları bizzat deneyimlemek istiyordu."

"O zamanlar bunu bu şekilde ifade etmiyordu," dedi Hunter. "Ama artık biliyoruz ki istediği tam olarak buymuş: deney yapmak. Ve Lucien'i şimdiye kadar karşılaştığım çoğu psikopattan farklı kılan da bu."

Kennedy'nin kaşları merakla kalktı.

"İlk kurbanı Susan'ı boğarak öldürdüğünü biliyoruz," diye açıkladı Hunter. "Ama Susan'ın cinayetini son cinayetiyle, yani bagajından çıkan iki kurbanla karşılaştırırsak... cinayet yöntemi, şiddet düzeyi, her şey tavan yapmış durumda. Arada işlediği tüm cinayetlerde şiddetin her seferinde bir tık yükseldiğine bahse girmeye hazırım. Ama Lucien'in şiddet düzeyini artırmasının nedeni, içindeki kontrol edilemeyen dürtüler değil."

"Bunu bilinçli olarak yapıyor," dedi Taylor, Hunter'ın düşünce zincirini devam ettirerek. "Şiddet düzeyini artırdıkça nasıl hissedeceğini bilmek istediği için bunu yapıyor."

"Bu çok korkutucu bir düşünce," dedi Kennedy. "Yirmi beş yıl boyunca cinayet üstüne cinayet işlemeye devam etmek için gereken kararlılık ve öz disiplin seviyesi akıllara durgunluk verici. Ve bunu sırf o duyguyu yaşayabilmek için mi yaptığını düşünüyorsun?"

Hunter durakladı, hafızası uzun zamandır unuttuğu bir şeyi gün yüzüne çıkarmıştı. "Lanet olsun!" diye haykırdı sonunda.

"Ne oldu?" dedi Kennedy.

"Bunu gerçekten yaptığına inanamıyorum," diye mırıldandı Hunter.

"Neyi yaptığına?"

"Sanırım Lucien bir ansiklopedi yazıyor."

# Elli Yedi

Kennedy, DBB soruşturmaları söz konusu olduğunda pek sık rastlanmayan garip bir ürpertinin tüm vücudunu sardığını hissederken omuzları kaskatı kesildi. Hunter'ın devam etmesini bekledi.

"Bir keresinde yaptığımız bir sohbeti hatırlıyorum." Hunter'ın hafızası geçmişi araştırdı. "Galiba üniversitedeki ikinci yılımızdaydı. Aşırı şiddet içeren cinayetlerdeki duygusal tetikleyicileri ve dürtüleri tartışıyorduk. Hangi psikolojik faktörler bir bireyi sadistçe ve vahşice suç işlemeye ve bu suçu tekrarlamaya itiyordu?"

"Tamam," dedi Kennedy ilgiyle dinleyerek.

"O zamanlar elimizde sadece birkaç psikolog ve psikiyatr tarafından ortaya atılan bir dizi teori ve yakalanan katillerin anlattıkları vardı. Jeffrey Dahmer, Armin Meiwes ya da Andrej Chikatilo gibi ünlü yamyam katillerin henüz yakalanmamış olduğunu da unutmayalım. Onlarla yapılan görüşmeler, ifadeleri ve düşünceleri henüz kayıt altına alınmamıştı."

Kennedy ve Taylor birlikte başını salladı.

"Dediğim gibi," diye devam etti Hunter, "Lucien o zamanlar elimizdeki ifadelerin doğruluğundan şüphe duymuyordu fakat psikolojik teorilerin çoğuna pek ikna olmamıştı. Hatırlıyorum da sık sık şöyle derdi: '*Nasıl emin olabiliyorlar?*'"

"Olamazlar ki," dedi Taylor. "İşte bu yüzden teori deniyor ya zaten."

"Kesinlikle," dedi Hunter. "Lucien de bunu biliyordu."

"Ama tatmin olmuyordu," dedi Kennedy.

"Evet, olmuyordu. Ve o gün öylesine uçuk bir şey önerdi ki... bunu tamamen unutmuşum."

"Peki neydi bu?"

Hunter derin nefes alırken ayrıntıları hatırlamaya çalıştı.

"Birinin sırf deney amaçlı katil olması ihtimali," dedi sonunda. "Lucien akli dengesi tamamen yerinde olan bir kişinin cinayet işlemesinin, şiddet seviyesini giderek artırmasının, farklı yöntemler ve fanteziler denemesinin ve aynı zamanda her cinayet anındaki ve sonrasındaki duyguları ve psikolojik durumu da dâhil olmak üzere her şeyi kapsamlı bir şekilde not etmesinin suçlu davranışı psikolojisi açısından çığır açıcı olacağını savunmuştu. Bir katilin zihnine dair, bizzat katil tarafından yazılmış bir tür derinlemesine psikolojik çalışma."

Vücudu biraz kasılan Kennedy, birkaç dakika önce içini kaplayan garip ürpertiyle savaştı.

"Bu tür gerçek anlatımlarla dolu bir defterin ya da defterlerin suçlu davranışı bilimcileri için bir bilgi ansiklopedisi, bir tür başvuru kaynağı olacağına inanıyordu."

Kennedy sol yanağını kaşıdı. Kulağa ne kadar saçma gelse de Lucien'in haklı olduğunu düşünmeden edemiyordu. Böyle bir kitap ya da kitaplar gerçekten olsa muhtemelen dünyanın dört bir yanındaki suç bilimciler, psikologlar ve kolluk kuvvetleri yetkilileri ve ajanları tarafından en çok başvurulan eserlerin başında gelir, paha biçilmez değerde olurdu. Böyle bir kitap, özellikle de suç psikolojisi diplomasına sahip, bu tür bilgilerin önemini anlayan ve tam olarak ne ekleyeceğini bilen biri tarafından yazılmışsa hiç şüphesiz şiddet yanlısı avcılara karşı hiç bitmeyen savaşta bir tür kutsal kitap haline gelirdi.

"Sanırım yaptığı şey bu," dedi Hunter düşünceleri midesini bulandırmaya başlayarak. "Cinayetten cinayete atlaması, her seferinde şiddet seviyesini artırması, farklı şeyler, farklı yöntemler

denemesi... ve özellikle duygusal olarak nasıl hissettiğini yazdığı bir günlük tutması. Kendince bu ona istediği bahaneyi vermiştir."

Hunter'a bakarken Kennedy'nin alnı kırıştı. "Bahane mi?"

"Lucien bir sosyopat, buna şüphe yok, bunu biz de biliyoruz, o da biliyor. Aramızdaki fark şu: O bunu uzun zamandır biliyor. Bunu bize kendi söyledi. Hatırlıyorsunuz, değil mi?"

Taylor başını salladı. "Daha okuldayken fanteziler kurmaya başlamış."

"Doğru ve bence bu bilgi ona zarar verdi. Sıradan bir çocuk insanları öldürmenin hayalini kurmamalı. Belki de tüm bunlar ona beyninde bir sorun olduğunu ve kendisinin bu dünyaya ait olmadığını hissettirdi. Hatta bize suçlu davranışı psikolojisi okumaya karar vermesinin nedeninin kendini anlamak olduğunu söylemişti."

"Ama bu planı geri tepti," dedi Kennedy.

"Hayır, tepmedi," dedi Hunter. "Tam aksine, hayal gücünü daha da genişletti. Bu, ona makul bir neden gibi gelen bir şey bulmasını sağladı."

"Acımasız şiddet eylemleri gerçekleştirmek için bunu asil bir amaç uğruna yaptığına kendini inandırmaktan daha iyi bir bahane olabilir mi?" dedi Taylor, Hunter'ın düşünce zincirini takip ederek. "Her şeyi araştırma adına yaptığına?"

"Bu yanlış inanış onun iç dünyasındaki acıları hafifletmiştir," diye ekledi Hunter. "Lucien ondan sonra açlığını gidermeye başlamıştır çünkü zihninde o artık bir sosyopat değil, bir bilim insanı, bir araştırmacıydı. Herkes bir şekilde kendini kandırmanın bir yolunu buluyor. Öyle değil mi?"

Kennedy göz temasını kesti.

"Bize söylemediğin başka bir şey mi var?" dedi Hunter.

Kennedy cevap olarak omuz silkip dudaklarını büzdü. Masasına doğru yürüdü, sağ üst çekmeceyi açtı, bir not defteri çıkardı.

Bu, daha önce nezaretlıanenin gözlem odasında Özel Ajan Chris Welch'in verdiği defterin aynısıydı.

Hunter defterin Özel Ajan Taylor'la birlikte Lucien'in bodrumunda gördükleri defterlerden biri olduğunu hemen anladı.

"Ne yazık ki haklı olabilirsin, Robert," dedi Kennedy. "Çünkü bunu bulduk."

# Elli Sekiz

Hunter sanki yıllardır korktuğu bir şeymiş gibi defteri Kennedy'nin elinden aldı, kapağını açtı.

Taylor, Hunter'ın yanına geldi.

İlk sayfada yalnızca çığlık atan, acı içinde kıvranan bir kadın yüzünün üstünkörü çizilmiş kara kalem çalışması vardı.

Hunter'ın bakışları sayfadan ayrılıp Kennedy'ye kaydı.

DBB Müdürü, Hunter'a devam etmesini işaret etti.

Hunter ikinci sayfaya geçti. Başka çizim yoktu, sadece el yazısıyla yazılmış düz bir metin vardı. Hunter, Lucien'in el yazısını hemen tanıdı.

Okumaya başladı:

*Sanırım fikrim değişmeye başlıyor. İlk başlarda, her cinayetten sonra, beklediğim gibi yoğun suçluluk duygusuna kapılıyordum. Bazen aylar sürüyordu. Birçok kez teslim olmanın kıyısından döndüm. Birçok kez kendime bir daha asla yapmayacağıma dair söz verdim. Ancak zaman geçtikçe ve suçluluk duygusu yavaş yavaş ve istikrarlı şekilde azalmaya başladıkça tekrar yapma arzusu geri geldi. Geri gelmesini istiyordum da. Her kurbanda suçluluk duygusu yaşadığım süre gittikçe kısaldı, öyle ki artık neredeyse yok denecek noktaya geldi. Birkaç gün sürüyor, sürmüyor.*

*Zihnimin uyum sağladığına hiç şüphe yok. Cinayet artık benim için doğal bir şey haline geldi. Dışarıdayken sık sık etrafıma bakıyorum ve gözlerim bir barda, trende, sokakta... artık her neredeysem, birine takıldığında kendimi onu ne kadar kolay öldürebileceğimi düşünürken buluyorum. Ona ne kadar çığlık attırabileceğimi. Onu öldürmeden önce ona ne kadar acı çektirebileceğimi. Ve bu düşünceler beni her zamankinden daha fazla heyecanlandırıyor.*

*Bu düşüncelerden kurtulmak gittikçe zorlaşıyor ama gerçek şu ki onlardan kurtulmak istemiyorum. Şimdi anlıyorum ki öldürmek gerçekten de çok güçlü bir uyuşturucuya dönüşebiliyor. Şimdiye kadar denediğim tüm uyuşturuculardan daha güçlü. Ve ben bunun tamamen bağımlısı oldum. Ancak her ne kadar bağımlı da olsam öğrendiğim bir şey var: Sonunda beni harekete geçirecek bir tür tetikleyiciye ihtiyacım var.*

*Bu tetikleyici herhangi bir şey olabilir. Belirli bir görünüme uyan belirli bir fiziksel tip, birinin benimle konuşma ya da bana bakma şekli, birinin giyimi, kokusu, hareketleri, tavırları... herhangi bir şey. Sanırım görene kadar bunu bilemeyeceğim.*

*Ama dün gece bunu tekrar gördüm.*

Hunter sayfayı çevirdi ama okumayı bırakıp Kennedy'ye baktı. Kennedy ellerini pantolonunun cebine sokmuştu. Sarkık yanakları son birkaç gün içinde biraz daha sarkmış gibiydi. Gözlerinin altındaki koyu halkalar daha ürkütücü bir görünüm almıştı. Bakışları Hunter'ın elindeki deftere kilitlenmişti.

Hunter sayfalardaki kelimelere geri döndü:

*Geç olmuştu. Üçüncü duble viskimi sipariş etmiştim. Belli bir şeyi ya da birini aramıyordum. Canım sarhoş olmak istiyordu sadece, hepsi bu. Her şeyi unutmak istiyordum.*

Şans eseri kendimi Mississippi, Forest City'de buldum. Bir motele falan yerleşmemiştim. Kafayı bulur, otoparkta arabamın içinde sızar, ertesi gün uyanır, yoluma devam ederim diye düşünmüştüm.

Ama olaylar bu şekilde gelişmedi.

Barın en ucunda kendi halimde oturuyordum. Fazla müşterinin olmadığı sakin bir geceydi. Barmen dostça bir yaklaşımla sohbet etmeye çalıştı fakat ben niyetimi belli edince vazgeçti.

Barmen bana sonraki içkimi doldururken bara yeni biri geldi. İri yarı bir adamdı, benden çok daha iriydi, kas ve yağ yığınıydı. Boyu da benden en az sekiz on santim daha uzundu. Barmen ona Jed diyordu.

Jed'in saçları o kadar kısaydı ki neden kafasını kazıtmadığını merak ettim. Çenesinin alt tarafında yarım ay şeklinde, tırtıklı bir yara izi vardı. Muhtemelen biri yüzüne kırık şişeyle saldırmıştı. Burnu birden fazla defa kırılmış, sağ kulağı da sanki kafatasına yapışmış gibi biraz biçimsiz görünüyordu. Jed'in kavgaya karışmayı sevdiğini anlamak için çok zeki olmaya gerek yoktu.

Barda solundaki dördüncü tabureye oturdu. O oturunca arkamızdaki masalarda oturan diğer iki müşteri kalkıp gitti.

Jed pek sevilen birine benzemiyordu.

Ucuz içki ve hayat ter kokuyordu.

"Bana bira ver, Tom," diye seslendi kelimeleri biraz yuvarlayarak. Göz bebekleri irileşmişti, yani kesinlikle alkolden daha sert bir şeyle kafayı bulmuştu.

"Hadi ama, Jed." Barmen tereddüt etti, sakinliğini korumaya çalıştı. "Geç oldu ve belli ki yeterince içmişsin."

Jed'in kırışık alnı daha da kırıştı.

"Bana akıl vermeye kalkma, Tom."

*Sesi birkaç desibel daha yükselince bir müşteri daha sıvıştı.*

*"Yeterince içtiğimde sana söylerim. Şimdi bana bir bira ver, yoksa o şişelerden birini alır, bir tarafına sokarım."*

*Tom buzdolabından bir şişe bira aldı, kapağını açtı, Jed'in önüne koydu.*

*Jed şişeyi aldı, yarısını üç büyük yudumda içti.*

*Jed bana dönene kadar ona baktığımı fark etmemiştim.*

*"Sen ne bakıyorsun ulan?" dedi bira şişesini kenara iterek. "Top falan mısın?"*

*Ona cevap vermedim ama başımı da çevirmedim.*

*"Sana bir soru sordum, nonoş."*

*Jed birasından bir yudum daha içti.*

*"Gördüklerin hoşuna mı gitti, nonoş?" Sağ elini kaldırdı ve vücut geliştirmeci gibi pazısını şişirdikten sonra bana öpücük attı.*

*Kendine Jed diyen o bok çuvalı tarafından âdeta hipnotize edilmiştim.*

*"Hadi ama, Jed," diye araya girmeye çalıştı barmeni, belli ki olacakları öngörerek. "Onu rahat bırak, dostum. Adam kendi halinde içkisini içiyor."*

*Barmen bana, "Dostum, lütfen git. Bu belaya bulaşmak istemezsin, inan bana," der gibi bir yüz ifadesiyle baktı.*

*Kıpırdamadım. Muhtemelen gözümü bile kırpmıyordum.*

*"Kapa çeneni, Tom," dedi Jed parmağını barmene doğrultarak ama bana bakarak. "Bu ibnenin bana bakmaktan neden bu kadar hoşlandığını bilmek istiyorum. Bu gece gerçek bir erkekle mi birlikte olmak istiyorsun? İstediğin bu mu, nonoş? Bundan bir parça ister misin?" Jed iki eliyle kocaman göbeğini gösterdi.*

*Bakışlarımla onu boydan boya yavaşça süzdüm. Bu da onu küplere bindirdi. Öfkeden çenesi kilitlendi. Yüzü kıpkırmızı oldu, tehditkâr bir edayla tabıuresinden kalktı.*

*Ve olan oldu.*

*Tetikleyici buydu.*

*İğrenç tavırları, kokusu, hakaret etmesi ya da muhtemelen aynaya bakamayacak kadar çirkin olması değildi ama bu. Huzur içinde sarhoş olmama izin vermemesi bile değildi. Bana üstünlük kurabileceğini düşünmesiydi beni tetikleyen. Bu beni harekete geçirdi.*

*Tam o anda, Jed'in o gece öleceğini anladım.*

# Elli Dokuz

Hunter okumayı bıraktı ve Kennedy'ye baktı.

Kennedy kelimelere tersten bakıyor olsa da Hunter'ın gözlerini takip ettiğinden tam olarak nerede durakladığını biliyordu.

"Okumaya devam et," dedi. "Bir sürpriz var."

*Jed'le yüzleşmedim. Orada olmazdı. Halka açık yerde onunla yumruk yumruğa kavga edecek değildim. Bu çok pervasızca olurdu.*

*İçkiler için bara otuz dolar koydum, ayağa kalktım ve birkaç adım geriledim.*

*"Sorun ne, ibne?" dedi Jed bir getto rapçisi gibi el hareketleri yaparak ve konuşarak. "Tırstın mı?"*

*Barın arkasından çıkıp gelen Tom hızla müdahale ederek Jed ile benim arama girdi.*

*"Hadi ama, Jed, ortada sorun falan yok. Adam ağzını bile açmadı ve zaten gidiyordu, öyle değil mi?"*

*Tom kafasını döndürerek bana baktı. Gözleri Jed'e bulaşmamam ve gitmem için yalvarıyordu.*

*Sonunda içinde bulunduğum trans halinden çıktım, yere baktım ve uzaklaşmaya başladım.*

*"İşte böyle, nonoş, seni bir güzel benzetmeden önce buradan defol git."*

*Kapıyı açtım ve dışarıya, sıcak ve nemli geceye adımımı attım.*

*Bir yere gitmedim. Arabama bindim, yolun karşı tarafına geçtim, paslı bir çöp konteynerinin yanındaki karanlık bir alana park ettim. Oradan barın girişini net bir şekilde görebiliyordum.*

*Bekledim.*

*Jed kırk altı dakika sonra kapıdan çıktı ve sendeleyerek külüstür bir Ford kamyonete doğru ilerledi. Anahtarı sokup kapıyı açması neredeyse bir dakika sürdü. Hemen yola da çıkmadı. Bir an için kamyonette sızıp kalacağını düşündüm ama öyle olmadı. Bir esrarlı sigara yaktı, içip bitirdikten sonra motoru çalıştırdı.*

*Yola çıkarken onu takip ettim. Aramızdaki mesafeyi korudum ama aslında buna gerek yoktu. Jed'in algıları allak bullak olmuştu. Peşinden pembe tütülü fil gelse fark etmezdi.*

*Jed arabayı çok kötü kullanıyordu. Beni en çok korkutan şey bir polisin onu durdurmasıydı. Eğer böyle bir şey olsaydı Jed geceyi alkollü araç kullanmaktan hücrede geçirirdi, ben de muhtemelen niyetimden vazgeçerdim. Ama Jed'in şansına, Mississippi, Scott County'deki Forest City'de o gece polislerden hiçbir iz yoktu.*

*Jed kasabanın hemen dışında, yol kenarında tek katlı, kirli, eski ve soluk mavi ahşap bir evde yaşıyordu. Garaj yoktu, araba yolu da çalılar ve aşırı büyümüş otlarla çevrili toprak ve çakıldan ibaretti. Kamyonetini mülkü çevreleyen paslı metal çitin yanına park etti, esrarlı bir sigara daha içtikten sonra yalpalayarak eve doğru yürüdü.*

*Arabamı gizli bir yere park ettim, yirmi dakika bekledim ve sessizce eve doğru ilerledim. Ön kapı kilitliydi fakat açık bir pencere bulmam uzun sürmedi. Bir tane olacağını*

*biliyordum. Evde klima yoktu, hava çok sıcak ve boğucuydu, Jed tüm pencere ve kapıları kapatmış olamazdı.*

*Evin içi yağ, kızarmış soğan, bayat sigara ve kuru çürük kokuyordu. Ev pis ve dağınıktı ama Jed'i gördükten sonra daha azını beklemiyordum.*

*Parmak uçlarımda evin içlerine doğru yöneldim. Yatak odasını bulmak kolaydı. Tek yapmam gereken horlama sesini takip etmekti. Jed de kızgın bir dinozor gibi horluyordu. Ama onu yatağında öldürmek istemediğime kanaat getirdim. Böylesi fazla kolay olurdu.*

*Kalbimin ritmi değişirken heyecandan kanımın kaynadığını hissettim. Böbrek üstü bezlerim yeni ritme ayak uydurup adrenalin pompalamaya başlarken ağzım kasap dükkânındaki aç bir köpek gibi sulanmaya başladı. Bu duyguyu olabildiğince uzatmak istedim. Hiçbir şey kurbanın evinin içinde saklanıp doğru anı beklemek kadar heyecan verici olamaz.*

*Mutfaktan keskin bir bıçak seçtim. Neyse ki bol seçenek vardı. Jed gibi şişko bir yağ tulumunun gecenin bir yarısı kalkıp ya tıkınmak için mutfağa ya da işemek için banyoya gideceğini biliyordum. Bu kadar içki içmişken banyo daha yüksek ihtimaldi. İş işten geçene kadar beni göremeyeceği duş perdesinin arkasına saklandım.*

*Ayakkabılarıma mutfakta bulduğum plastik torbalardan geçirdim, duş perdesini dikkatlice çektim, kirli küvete girdim, fayans duvara yaslanıp bekledim. Mecbur kalırsam saatlerce hareketsiz kalabilirim.*

*Sanki bir Alka-Seltzer banyosuna girmişim gibi beklemekten bütün vücudum karıncalandı.*

*Jed nihayet doksan dört dakika sonra ayaklarını sürüyerek banyoya geldi.*

*Erken saldırmamak için derin bir nefes aldım. Dışarıyı görebilmek için plastik perdede küçük bir yarık açmıştım. Uyku sersemi olan Jed banyoya girdi.*

*Derken doğru an geldi.*

# Altmış

Kelimelerin hipnotize ettiği Hunter ve Taylor, gözlerini Lucien'in defterindeki sayfalardan ayıramıyordu. Satış rekorları kıran bir kitap okuyorlardı âdeta. Tek bir farkla... yazılanların her bir kelimesi doğruydu.

*Hâlâ sarhoş, kafası güzel ve yarı uykulu olan Jed duş perdesine baktı ve kocaman kollarını başının üzerine attı. Esnerken ağzı bir kara deliğe dönüştü, perdenin arkasından bile o iğrenç nefesinin kokusunu alabiliyordum. Akşam içtiği ot ile alkolün ve yeni uyandığı ağır uykunun etkisiyle gözleri kan çanağına dönmüştü. Üzerinde kirli bir baksırdan başka bir şey yoktu. Az kalsın gülüyordum.*

*Bir an için gözleri duş perdesine odaklanmaya çalıştı gibi geldi bana. Belki de açtığım yarığı fark etmişti, emin değilim ama bunun beklediğim işaret olduğunu biliyordum.*

*Adrenalin ve heyecandan o kadar gerilmiştim ki normalden iki kat daha hızlı hareket etmişimdir herhalde. Jed'in beyni ve refleksleri alkol, uyuşturucu ve uyku yüzünden o kadar altüst olmuş durumdaydı ki normalden iki kat daha yavaş tepki veriyordu. Bu iki faktör bir araya gelince Jed neye uğradığını şaşırdı.*

*Sol elimle dış perdesini kenara çekerken bir yandan da öne doğru atıldım. Sağ elim ve bıçağım da hızlı hareket ediyordu, sağdan sola doğru yüksek bir kavis çizdiler.*

*Bıçak Jed'in tam istediğim yerine, boynuna ve boğazına isabet etti. Bıçağın keskinliği ile hareketin gücünün birleşimi kimi olsa öldürürdü. Bıçak deriyi ve kasları sanki pirinç kâğıdından yapılmışlar gibi kesti. Önce yüzüme, sonra arkamdaki perdeye ve duvara fışkıran kanlardan Jed'in her iki şah damarını da kestiğimi anladım. Ayrıca üst solunum yolunu da parçalamıştım. Gözleri kısa bir an için bana ilişti fakat beni tanıdığına ya da neler olduğunu anladığına bile emin değilim.*

*Beni tanıyıp tanımaması umurumda değildi. Bedenim zaten bu anın coşkusuyla âdeta havada süzülüyordu. Sol elimle Jed'in kafasının arkasını tutup sertçe geriye çekerek ölümcül yarayı biraz daha açtım. Kanın boynundan fışkırmasını, vücudundan aşağı akmasını ve ağzında köpürmesini izlemekten zevk aldım. Ses telleri ancak boğuk, guruldayan bir ses çıkarabildi. Çıldırmış gözleri sabitleşene kadar onu o pozisyonda tuttum. Gurıldama sesi kesilene kadar. Vücudu külçe gibi ağırlaşana kadar.*

*Jed yere düştükten sonra yedi dakika daha banyoda kaldım. Hâlâ beynimin ürettiği doğal kimyasalların etkisindeydim. Ne suçluluk ne pişmanlık duydum.*

*Elimi yüzümü yıkadım ama giysilerimle pek ilgilenmedim. Evden çıkar çıkmaz onları yakıverecektim.*

*Gitme zamanı gelmişti.*

*Ama kader tuhaf şey. Kısa koridorda yürürken Jed'in odasının önünden geçtiğim sırada gözüme bir şey takıldı ve durdum. Kapı ardına kadar açıktı ve onu ilk o zaman gördüm.*

*Jed gibi bir pislik torbasının kız arkadaşı olabileceğine inanmak zordu. Karısı olmadığını biliyordum çünkü ikisinin de alyansı yoktu. Ama yine de kadın oradaydı işte, yatakta yatıyordu. Tuhaftır Jed kadar iri yarı ve çirkin değildi: Kısa siyah saçları, çıkık elmacık kemikleri, narin dudakları ve pürüzsüz bal rengi teni vardı. Oldukça çekiciydi. Jed'de ne bulduğu benim için sonsuza dek bir muamma olarak kalacak.*

*Kapıda durup bir süre onu izledim. Hâlâ Jed'in boğazını kesmenin sarhoşluğu içindeydim. En sevdiği uyuşturucuyla kafayı bulmuş biri, daha fazlası kendisine sunulduğunda nasıl çekip gidebilir ki?*

*Vücudumun yeniden karıncalanmaya başladığını hissettim. Aynı gece içinde ikinci kez kafamın içinde tetiğin çekildiğini hissettim. Dürtülerime daha fazla karşı koymamaya karar verdim, dikkatlice ve sessizce odaya girip yatağa, kadının yanına yattım. Jed'in yattığı yerin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum.*

*Yirmi iki dakika boyunca kımıldamadım. Orada öylece uzandım, Jed'in kız arkadaşının uyuyuşunu izledim, bekledim, vücudunun sıcaklığını hissederek saçlarının kokusunu içime çektim.*

*Derken kadın hareket etti.*

*Yuvarlandı ve çiftlerin yaptığı gibi uykusunda kolunu göğsüme attı. Gözleri hâlâ kapalıydı. Eli omzuma düşünce kendimi tutamadım. Elimden geldiğince yumuşak bir şekilde elini tuttum, dudaklarıma götürdüm ve parmaklarını öpüp yalamaya başladım. El kremi kokusu ve tadı vardı.*

*Sanırım öpme ve yalama hoşuna gitmişti çünkü sessizce inledi ve bacağını yavaşça üzerime attı. Ama anlaşılır şekilde, bilinçaltında Jed'in vücut hacminin eksikliğini fark etti. Alışkın olduğu şey buydu. Bacağındaki sinirler bunu*

*algıladı fakat uykulu beyni bunu ancak birkaç saniye sonra çözümledi. Kaşlarını çattı, gözlerini kırpıştırarak açtı.*

*Odanın içi karanlıktı. Doğu duvarındaki açık pencerenin dışında, gökyüzünde alçalmış olan dolunaydan başka ışık kaynağı yoktu. Gölgeler yüzümün yarısını gizliyordu.*

*Galiba üstümü başımı sandığım kadar iyi yıkamamıştım çünkü tam o anda Jed'in kanından bir damla saçımdan alnıma düştü; kaşımdan aşağıya, beyaz yastık kılıfının üzerine aktı.*

*Kadın gözlerini tekrar kırpıştırdı. Bu sefer gergin, korku dolu bir göz kırpıştırmaydı. Bir terslik olduğunu fark edip tehlike sezen beyni hızla uyandı. Gözlerini daha iyi odaklayabilmek için başını birkaç santim geriye attı. Bunu yaparken gözleri korkudan donup kaldı.*

*Üstü başı kana bulanmış bir yabancı gördü. Erkek arkadaşının yerine yatmış, doğrudan gözlerinin içine bakıyordu. Parmaklarının ikisi de onun ağzındaydı.*

# Altmış Bir

Hunter okumayı bırakıp defteri kapattı.

Huzursuz olan Özel Ajan Taylor bir adım geri çekildi, viskisini tek dikişte bitirdi.

"Diğerleri nerede?" diye sordu Hunter başıyla işaret ederek.

"Başka yok," dedi Kennedy. "Murphy'deki evde bulunan defterlerden bir şey çıkmadı. Birkaç çizim ve eskiz dışında bir şey yoktu. Buna benzer bir şey yoktu."

"Ama başkaları da olmalı." Hunter'ın kafası biraz karışmış gibiydi. "Buldukları bütün kitap ve defterleri kontrol etmişler mi, emin misin?"

"Evet, eminim," diye doğruladı Kennedy. "Lucien onları başka bir yere saklamış, hatta birkaç farklı yere dağıtmış olmalı. Bu beni hiç şaşırtmazdı. Bunu görüşmeler sırasında öğrenmeniz gerek."

Hunter'ın bakışları sertleşti.

Kennedy bunu fark etti. Yorgunluk artık çatallaşmaya başlayan kısık sesinde kendini göstermeye başlamıştı.

"Bak, Robert, Lucien'in yaptıklarını asla onaylamıyorum ama eğer yaptığı ve yaşadığı her şeyi defterlerine yazdığı konusunda haklıysan o zaman olan olmuştur ve bu *değiştirilemez*. Eğer bu defterler gerçekten varsa o zaman onları bulabiliriz. Birincisi, tarihe geçeceğine hiç şüphem olmayan bir seri cinayet davasında kanıt teşkil edecekler. İkincisi, bu notlardan ve metinlerden elde edeceğimiz psikolojik ve davranışsal bilgiler ile yeni bakış açıları,

aşırı şiddet kullanan seri suçlularla mücadelemizde çığır açabilir. Bir emniyet görevlisi ve psikolog olarak bunu çok iyi biliyorsun, Robert."

Hunter buna itiraz edemedi.

"Seattle'daki depoda bir şey yok mu?" dedi Taylor.

"Dondurucu ve kesilmiş vücut parçalarından başka bir şey yok," dedi Kennedy.

Herkes bir an için düşünme moduna geçti.

"Mississippi'deki Scott County Şerif Departmanı'na sordum," diye devam etti Kennedy. "Jed Davis ve kız arkadaşı Melanie Rose yirmi bir yıl önce Forest City'nin hemen dışında birlikte yaşadıkları evde katledilmişler. Cesetleri olaydan yaklaşık iki gün sonra, yaptığı elmalı turtayla uğrayan kızın annesi bulmuş. Kimse tutuklanmamış." Soluklanmak ve sözlerinin etkisini göstermesi için durakladı. "Adli tabibe göre Melanie Rose'un kafası mutfak bıçağıyla kesilmiş. Kafa oturma odasındaki yemek masasının üzerine bırakılmış. Annesi pencereden içeri baktığında gördüğü ilk şey bu olmuş." Kennedy yüzünde ciddi bir ifadeyle Hunter'a baktı. "Kadını sırf evde olduğu için öldürmüş, Robert. Onu tamamen zevk için öldürmüş."

Hunter gözlerini kapadı, dudaklarını birbirine bastırdı.

"Defterde yazanları okudun," diye ekledi Kennedy. "Cinayetlerin ertesi günü yazılmışlar. Anlatım ve kelimeler açık ve net, histerik ya da gergin değil. Hepimiz bunun tam bir duygusal kopma anlamına geldiğini biliyoruz. Senin de dediğin gibi, anlatılanlar vahşi bir katilin zihninde neler olup bittiğine dair bir inceleme gibi. Saldırı öncesinde, sırasında ve sonrasında nasıl düşündüğünü, nasıl hissettiğini, onu neyin harekete geçirdiğini, her şeyi anlatmış. Bana istersen bencil de, Robert ama ben bu bilgileri istiyorum. Bu bilgilere *ihtiyacımız* var. Eğer o defterler gerçekten varsa onları istiyorum."

Hunter pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. Gece ve yağmur bulutları gökyüzünü karartmıştı ama bu bir şekilde bazı şeyleri daha net görmesini, şimdiye kadar anlamadığı bir şeyi anlamasını sağladı. Ve bunu daha önce göremediği için kendine kızdı.

"Sanırım onlara kavuşacaksın, Adrian," dedi. "Çünkü Lucien onlara sahip olmanı istiyor."

Taylor kaşlarını çattı; Kennedy, Hunter'a tuhaf tuhaf baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Tüm bunlar önceden planlanmıştı," dedi Hunter.

Taylor ve Kennedy'nin şaşkınlıkları daha da arttı.

"Ne önceden planlanmıştı, Robert?" diye sordu Taylor.

"Yakalanmak." Hunter dönüp onlara baktı. "Belki de zamanlama yüzde yüz doğru değildi. Belki de Lucien yaptığı işi bir süre daha devam ettirmek isterdi. Wyoming'de bizi ona götüren kazayı asla öngöremezdi fakat sanırım bir gün mutlaka yakalanacağını düşünüyordu."

Kennedy'nin Hunter'ın söylediklerinin ne anlama geldiğini idrak etmesi birkaç saniye sürdü. "Çünkü kimse okumayacaksa... ya da incelemeyecekse öldürme ve davranışsal motivasyon üzerine bir ansiklopedi yazmanın ne anlamı var ki, öyle değil mi?"

Hunter sessizce onayladı.

Taylor biraz düşündü fakat o kadar ikna olmamıştı. "Evet ama neden yakalanmak istesin ki? Defterlerin FBI'a teslim edilmesini sağlayabilir ya da onları isimsiz olarak gönderebilirdi pekâlâ."

"Aynı etkiyi yaratmazdı," dedi Hunter.

"Robert haklı." Kennedy onu destekledi. "Defterler kendi başlarına, faili yakalamış olmamızla aynı 'ağırlığa' sahip olmazdı. Defterlerin sahte olup olmadığı konusunda daima şüphelerimiz olacağından durumu araştırmamız çok daha uzun sürerdi. Lucien'in gözaltında olması... görüşmeler, onun bizi kurbanları-

nın cesetlerinin kalıntılarına yönlendirmesi... bunlar defterlerin inandırıcılığını artırıyor."

Kennedy yeni bir aydınlanmayla durakladı. Hunter'a baktı. "Ve bu yüzden seni istedi."

Hunter soluğunu boşaltıp başını salladı.

"Çünkü sen Lucien'in karakterine inandırıcılık katıyorsun," dedi Kennedy. "Birlikte üniversiteye gittiniz. Aynı yatakhaneyi paylaştınız. İyi arkadaştınız. Onun ne kadar zeki olduğunu biliyorsun, o da senin buna kefil olacağını biliyordu." Masasının öbür tarafına doğru yürüdü. "Bahse girerim, 'cinayet ansiklopedisi' fikrine dair yaptığınız konuşmayı hatırlayacağına bel bağlamıştır. Susan Richards'ı hatırlayacağını biliyordu. Sen hep onun planının önemli bir parçasıydın, Robert."

"Artık inandırıcılığı fazlasıyla tescillendiğine göre," dedi Taylor araya girerek, "neden ondan defterleri istemiyoruz? Eğer haklıysan ve başından beri amacı o defterleri büroya vermekse o zaman bize istediğimiz bilgiyi verecektir."

"Hayır, vermeyecek," dedi Hunter. "Henüz değil."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü henüz işi bitmedi."

# Altmış İki

Hunter sadece üç buçuk saatlik düzensiz bir uyku çekebilmişti. Saat beşte kalkmış, altı buçuğa kadar da sekiz kilometrelik koşusunu yapmıştı. Yedi buçukta Taylor'la birlikte yerin altındaki beşinci kata indiler.

Lucien önceki gün olduğu gibi yatağın kenarına oturmuş, sağ bacağını sol bacağının üstüne atmış, ellerini birbirine kenetleyip kucağına koymuş, sakince onları bekliyordu.

Hunter, Taylor ve Kennedy gece Lucien'i defterler konusunda konuşmaya zorlamanın –eğer gerçekten varlarsa– iyi bir strateji olmadığına kanaat getirmişlerdi. Öncelik hâlâ kurbanların cesetleriydi.

"Burada olup olmayacağını merak ediyordum, Robert," dedi Lucien sorgucuları yerlerine otururken. "Belki Susan'ın cesedinin kalıntılarını bizzat görmek istersin diye düşünmüştüm. Ailesini görmek için şimdiye çoktan Nevada yolunu yarılamışsındır diyordum." Hunter'ın yüz ifadesini inceledi fakat eli boş döndü. "Onu buldunuz, değil mi?" Soru umursamaz bir tavırla sorulmuştu.

"Bulduk," dedi Taylor.

"A, tabii ya," dedi Lucien sanki bir şey hatırlamış gibi. "Bazı testler yapmanız gerek. Ama cesedin ona ait olduğunu biliyorsun, değil mi Robert?"

Tepki gelmedi.

"Ama FBI, laboratuvar onayı alana kadar kılını bile kıpırdatmaz. Protokol böyle. Bulduğunuz cesedin Susan'a ait olduğuna yüzde yüz emin olmadan ailesiyle temasa geçmek büyük dikkatsizlik olur ve her iki tarafa da büyük zarar verebilir. Bu anlaşılır bir durum."

"La Honda'daki evin yakınlarında gömülü başka kurbanlar da var mı?" diye sordu Hunter.

Lucien gülümsedi. "Aklımdan geçmedi değil. Harika bir yer. Her şeyden uzak. Komşu yok. Seni rahatsız edecek kimse yok." Başını iki yana salladı. "Ama hayır. La Honda'da Susan'dan başka kimse yok. Burası kocaman bir ülke, Robert. Benzer yerleri bulmak o kadar da zor değil. Her neyse, Susan'dan sonra kendimi toparlamam uzun zaman aldı." Parmaklarını kütletti. "Hepimiz seri cinayetler arasındaki 'soğuma' dönemini biliyoruz ama size şu kadarını söyleyeyim... çok karanlık bir dönem olabiliyormuş."

Hunter, Lucien'in nasıl hissettiğine dair hikâyelerini dinlemekle pek ilgilenmiyordu. Lucien'in her görüşmeyi olabildiğince uzatmak isteyeceğini bilse de yine de istediği bilgileri almak için bastırdı.

"Öyleyse bize başka bir kurbanın adını ve yerini söyle, Lucien."

Lucien soruyu hiç duymamış gibi devam etti.

"Susan'dan sonraki günlerde, haftalarda, aylarda, 'öldürmenin' etkisi geçtikçe..." parmaklarıyla havada tırnak işaretleri yapmıştı, "... bunu bir daha yapmayacağıma emin gibiydim. Ama zaman ilerledikçe tüm o dürtüler geri gelmeye başladı. Üstelik daha güçlü ve daha karşı konulmazdılar. O büyüleyici hazzı özlüyordum. O gece Susan'la yaşadığım güç hissini özlüyordum. Ve beynimin yanı sıra bedenimin de bunu tekrar yaşamak için can attığını biliyordum."

"Ne kadar sürdü?" diye sordu Taylor. "Soğuma dönemi yani? Susan Richards ile ikinci kurbanın arasında ne kadar zaman geçti?"

"Yedi yüz dokuz gün."

Lucien'in cevabı düşünmesi bile gerekmemişti. Sayı beynine kazınmıştı. Yaptığı her şeyle ilgili her ayrıntı beynine kazınmıştı.

"O sırada Yale'daydım," diye devam etti. "Adı Karen Simpson'dı."

Hunter kaşlarını çattı.

Lucien ona bakıp başını salladı. "Evet, Robert. Dövmeleri, dudak ve burun pirsingleri, bir santimetre gerdirilmiş sol kulağı, Betti Page tarzı kâkülleriyle Karen gerçekti... Tıpkı size söylediğim gibi onunla Yale'da tanıştım ama bir konuda yalan söyledim. Karen aslında uyuşturucu bağımlısı değildi. Bu sadece birkaç gün önce anlatmak istediğim hikâyeye uyduğu için uydurduğum bir yalandı. Zaman içinde öğrendiğim bir şey bu. Eğer yalan söyleyeceksen mümkün olduğunca çok gerçek kullan. Gerçek insanlar, isimler, betimlemeler, yerler, zaman dilimleri vesaire. Bunları akılda tutmak daha kolaydır ve hikâyeni daha sonra tekrar anlatman gerekirse yakalanma ihtimalin azalır."

Hunter teoriyi biliyordu.

"Daha önce de söylediğim gibi, Karen çok tatlı bir kadındı. O da psikoloji alanında doktora yapıyordu. Birlikte ders çalışırdık. Hatta..." Lucien onlara *sizin bilmediğiniz bir şey biliyorum* dercesine aptal bir yüz ifadesi takındı. "İkiniz de onunla çoktan tanıştınız aslında." Hunter ve Taylor'a meydan okurcasına baktı.

"Bodrumdaki diğer çerçeveli dövmeler," dedi Hunter.

"Doğru, Robert," dedi Lucien. "Turnalar."

Lucien'in bodrumunda bulunan çerçeveli insan derisi parçalarından birinde bir çift turnanın renkli dövmesi vardı. Tasarım, ressam Katsushika Hokusai'nin *Karlı Çamdaki Turnalar* adlı tablosundan alınmıştı.

"Sağ kolunun üst kısmına dövmesini yaptırmıştı," dedi Lucien. "Şimdi... Karen sadece ikinci kurbanım olmasına rağmen yeni şeyler denemeye karar vermiştim."

# Altmış Üç

Lucien'in son sözlerini söyleme biçiminde havayı bir an için donduran bir özellik vardı. Sanki kötülük bunca zamandır köşebaşında bekliyordu da varlığını hissettirmek üzereydi.

"Söylediğim gibi," diye devam etti Lucien, "Stanford'dan ayrıldıktan birkaç ay sonra dürtülerim geri gelmeye başladı ama dayanılmaz hale gelmeleri biraz zaman aldı. İlk başta onlarla başa çıkabileceğimi düşündüm. Onları rahatlıkla dizginleyebileceğime inandım ama her suçlunun eninde sonunda anladığı gibi, yanılmışım."

Lucien gözlerini kapatıp başını arkaya yatırarak iki eliyle ensesini ovuşturdu. Sessiz birkaç saniyeden sonra nefesini verdi.

"Bu sefer bir fark vardı. Daha önce de söylediğim gibi, o malum geceye kadar Susan'a potansiyel bir kurban gözüyle bakmamıştım. Bu kez, Karen'ın kurbanım olacağını biliyordum. Bunu onunla tanıştığım gün anlamıştım."

"Seni bu karara ne yönlendirdi?" diye sordu Taylor. "Karen'ı seçmene ne sebep oldu?"

Lucien etkilenmiş bir yüz ifadesi takındı. "Çok iyi bir soru, Ajan Taylor. Görünüşe göre öğreniyorsun."

*Dövmeler*, diye düşündü Hunter. Karen fiziksel olarak Susan'a hiç benzemese bile dövmeler Lucien'e onu hatırlatmıştı muhtemelen. Ayrıca itiraf ettiği gibi, aynı hazzın peşindeydi. Büyük dövmeler taşıyan yeni bir kurban, Lucien'in tıpkı Susan'a yaptığı

gibi onun da derisini kısmen yüzebileceği anlamına geliyordu. Faillerin çoğu aynı yöntemleri tekrarlayarak daha önceki cinayetlerde tattıkları duyguları ve hazları tadabileceklerine inanırlardı.

Lucien sanki Karen'ı seçmesinin ardındaki nedenleri ilk kez düşünüyormuş gibi görünüyordu.

"Sanırım beni Karen'a yönlendiren ilk şey dövmeleriydi."

Hunter gözünü bile kırpmadı.

"Büyük, renkli dövmelerin yirmi üç yıl önce şimdiki kadar popüler olmadığını hatırlamalısınız," dedi Lucien. "Özellikle de kadınlarda. Bana Susan'ı hatırlattılar." Sözleri kupkuruydu. Havadaki bütün nemi emmişlerdi âdeta. "Onlarla ilgili rüyalar görmeye başladım. Tıpkı Susan'a yaptığım gibi o çizimleri Karen'ın vücudundan kesip koparmayı hayal etmeye başladım. İşte o zaman başka bir teorinin daha doğru olduğunu anladım."

Lucien sanki yıllar önce hangi teorilerin doğru çıkıp hangilerinin yanlış çıkacağına dair gizli bir iddiaya girmişler gibi Hunter'a başını salladı.

"İçgüdüsel olarak, aklım Susan'da kullandığım yönteme gidip duruyordu ve bunun nedenini hepimiz biliyoruz, değil mi? Kusursuzluktan çok uzak olsa da daha önce kullandığım ve işe yaradığını bildiğim bir yöntemi kullandığımda kendimi daha rahat hissedeceğimi biliyordum. Aşinalık, Ajan Taylor. Bu yüzden mükerrer suçlular yöntemlerini nadiren değiştirirler." Özel ajanın defterini işaret etti. "İstersen bunu yazabilirsin."

Lucien ayağa kalktı, lavabodan kendine bir bardak su doldurdu, yatağın kenarına tekrar oturdu.

"Ama tercihimi rahattan yana kullanmadım. Daha önce yaptığım bir şeyi yapmak istemiyordum. Kafamda planladığım şeyin bir parçası değildi bu. O nedenle neyi farklı yapacağımı düşünmeye başladım. Daha Karen'la tanışmadan bunu tekrar yapacağımı biliyordum. Artık aklımda hiç şüphe yoktu. Dürtülerim karşı koyamayacağım kadar şiddetlenmişti. Bunun sadece bir

zaman ve doğru kurbanı bulma meselesi olduğunu biliyordum. Böylece yeni bir gizli yer arayışına başladım."

"Nerede o?" diye sordu Hunter.

"Ah, o hâlâ Connecticut'ta," dedi Lucien. "Hatta New Haven ve Yale Üniversitesi'ne o kadar da uzakta bile değil." Lucien'den hemen herkesi ürkütebilecek, ölümcül bir sakinlik gibi doğaüstü bir his yayılıyordu.

"Tam olarak nerede?" diye üsteledi Hunter.

Lucien bilerek tereddüt etti, sanki şüphe içindeymiş gibi başını sağa sola oynattı.

"Söyleyeceğim ama önce şunu sorayım."

Taylor pürdikkat Lucien'i izliyordu. Lucien'in o anda takındığı şeytani gülümsemeyi asla unutmayacaktı.

"LİN yüklemesi nedir bilir misiniz?"

# Altmış Dört

Lucien, Karen Simpson'la Yale Üniversitesi'ndeki ikinci yılının hemen başında tanışmıştı. Karen, İngiltere'den yeni gelmişti ve hâlâ alışmaya çalışıyordu. Lucien onu ilk gördüğü... hayır, ilk duyduğu anı hiç unutmamıştı. Dikkatini ilk çeken de bu olmuştu: sesi... İngiliz aksanı.

Lucien onu oldukça sıkıcı geçen Suç ve Soruşturma Psikolojisi dersinin sonunda Karen soru sormak için elini kaldırdığında fark etmişti. Lucien çoktan kitaplarını toplamış, çıkmaya hazırlanıyordu ki Karen'ın sesini duydu. Kelimeleri sakin ve umursamaz bir edayla telaffuz edişinde bir farklılık vardı. Cümlelerinde insanı neredeyse hipnotize eden büyüleyici bir ritim duyuluyordu. Pastanın üzerindeki krema ise her şeyin en karizmatik İngiliz aksanıyla süslenmesiydi.

Lucien'in gözleri Karen'ı amfinin diğer ucunda, neredeyse diğer öğrencilerin arasına gizlenmiş bir şekilde otururken buldu. Boyu en fazla bir elli yediydi. Ona daha iyi bakabilmek için yana doğru bir adım attı. Makyajı oldukça farklı görünüyordu: Daha ağır, daha Gotik'ti. Üzerindeki koyu renk tişörtte "The Cure" yazıyordu ve dağınık koyu renk saçları, ağır siyah göz makyajı ve kötü sürülmüş kırmızı ruju olan birinin fotoğrafı vardı.

Ama Lucien'in asıl dikkatini çeken, sağ kolunun üst kısmındaki renkli büyük dövmeydi. Dövmeyi gördüğünde bir an için nefesi kesildi. Birdenbire hafızasında Susan'ın ve iki yıl kadar

önce o gece olanların görüntüleri canlandı. Susan'ın kolundaki deriyi titizlikle kesişinin görüntüleri. Anılar, o geceden beri hissetmediği muazzam bir baş dönmesini de beraberinde getirdi. Bir an için başı dönen Lucien az kalsın dengesini kaybediyordu.

*Bu da ne*, diye düşündü kendini toparlayıp gözlerini kısarak dövmeye bakınca. Bir çift büyük kuşa benziyordu fakat durduğu yerden emin olamıyordu. Emin olduğu şey ise Karen Simpson'ın Yale'dan asla mezun olamayacağıydı. Onun kaderi çok ama çok farklı çizilecekti.

Lucien'in Karen'la arkadaş olması fazla uzun sürmedi. Hatta aynı günün ilerleyen saatlerinde oldu bu. Uzaktan onu kampüste birkaç saat boyunca takip etti, ardından öğleden sonra mükemmel bir fırsat karşısına çıktı. Eski kampüsün hemen güneyindeki Psikiyatri Hastanesi binasından henüz çıkan Karen duraklayıp sırt çantasında bir şey aramaya başladı. İki dakika kadar çantayı karıştırdıktan sonra pes etti. Derin ve bıkkın bir şekilde iç geçirip etrafına bakındı. Kaybolmuş görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Lucien durumu fırsat bilip ona çekingen bir tavırla yaklaşarak. Yüzünde tatlı ve masum bir ifade vardı.

Karen utangaç bir şekilde gülümsedi. "Evet, her şey yolunda. Kampüs haritamı kaybettim sanırım. Bu kadar büyük bir kampüste ilk haftanda yapılacak bir hareket değil açıkçası."

Üç yüz kırk dönümlük arazi üzerine kurulan Yale Üniversitesi'nde on bir binin üzerinde öğrenci eğitim görüyordu.

"Bu çok doğru," dedi Lucien cana yakın bir kıkırdamayla. "Ama şanslı gününüzde olabilirsiniz. Bir saniye," dedi *bekleyin* anlamında parmağını kaldırıp sonra da kendi sırt çantasına uzanarak. "İşte burada. Burada bir yerde olacağını biliyordum. Bunu kullanın." Karen'a yeni bir kampüs haritası uzattı.

"Ah!" Karen'ın gözleri şaşkınlıkla parladı. "Emin misiniz?"

"Evet, elbette. Ben buraları avucumun içi gibi bilirim. Çantamı pek temizlemediğim için harita da orada kalmış." *Ne yapayım*, dercesine omuz silkti. "Her neyse, şu anda nereye gitmek istiyorsunuz?"

"Grove Street Mezarlığı'nı bulmaya çalışıyorum."

Karen'ın *mezarlık* kelimesini İngiliz aksanıyla söylemesi Lucien'in dudaklarına yeni bir tebessüm kondurdu.

"Vay canına, buraya epey uzak." Güneyi gösterdi. "Sormamın sakıncası yoksa neden mezarlığa gitmek istiyorsunuz?"

"Ah, hayır, mezarlığa gitmek istemiyorum aslında. Orası benim referans noktam sadece. Dunham Laboratuvarı binasına gitmem gerekiyor ama oranın mezarlığın hemen karşısında olduğunu hatırlıyorum."

Lucien başını salladı. "Evet, doğru ama ben de o tarafa doğru gidiyorum. İsterseniz sizi oraya kadar götürebilirim."

"Emin misiniz?"

"Evet, elbette. Ben Dunham Laboratuvarı binasının tam karşısındaki Becton Center'a gidiyorum."

"Ah, şanslıyım o zaman," dedi Karen sırt çantasını sağ omzuna atarak. "Zahmet olmayacaksa bu harika olur. Çok teşekkür ederim."

Derken Lucien yüzünde düşünceli bir ifadeyle Karen'a yan yan baktı. "Dur bir saniye." Parmağını ona doğrulttu. "Bu sabah Suç ve Soruşturma Psikolojisi dersindeydiniz, değil mi?" Performansıyla tiyatro okuluna girebilirdi.

Karen'ın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Evet, doğru. Siz de mi oradaydınız?"

"Evet, arkada oturuyordum. Psikoloji doktorası yapıyorum."

Karen daha da şaşırmıştı.

"Ben de öyle. Londra'daki University College'dan yeni geldim."

"Vay canına, Londra mı? Hep Londra'ya gitmek istemişimdir." Lucien elini uzattı. "Adım Lucien bu arada."

Ve böylece arkadaş oldular.

Lucien tekrar öldüreceğini zaten biliyordu. Yaklaşık sekiz ay önce bunu nasıl yapacağının hayalini kurmaya başlamıştı ve bunu düşündükçe dürtülerini kontrol etmek daha da zorlaşmıştı. Karen Simpson'la tanışmak, sanki aylardır beynini kemiren bir bulmacanın uzun zamandır kayıp olan parçasını bulmuş gibi içini muazzam bir rahatlama duygusuyla doldurdu.

Lucien yine de aşırıya kaçmak istemiyordu. İnsanların onları birlikte göreceğini biliyordu, o yüzden Karen'ın yakın arkadaşı ya da sevgilisi gibi görünmek istemiyordu. Karen ortadan kaybolduğunda yetkililerin kapısını çalacağı ilk kişiler bunlar olurdu. Hayır, Lucien, Karen'ın arkadaş çevresindeki diğer öğrencilerden biri gibi görünmeye özen gösteriyordu. Hatta bir arkadaştan ziyade bir tanıdık gibi.

Planlaması altı ay daha sürdü. Bu altı ayın dördü Karen'ı götürebileceği ve rahatsız edilmeden onunla zaman geçirebileceği gizli bir yer aramakla geçti. Sonunda Saltonstall Gölü kıyısındaki ormanlık alanın derinliklerine gizlenmiş, La Honda'da bulduğu kulübeden pek de farklı olmayan terk edilmiş bir kulübe buldu. Lucien'in emin olduğu bir şey varsa o da Karen'ın derisini diri diri yüzeceğiydi. Susan'la geçirdiği o gece ona en büyük hazzı veren şey derisini yüzmek olmuştu. Bu da Karen'ı en azından birkaç saat tutsak etmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Ama Lucien aynı zamanda deney yapmak da istiyordu. Susan'a yaptığı gibi ellerini Karen'ın boynunda kullanmak istemiyordu. Yeni, farklı bir şey yapmak istiyordu. Aradığı fikir, bir sabah Yale'da Moleküler, Hücresel ve Gelişim Biyolojisi okuyan bir arkadaşının ona Pierce Laboratuvarı'nda ters giden bir deneyden bahsetmesiyle aklına geldi. Arkadaşı olanları anlatırken Lucien'in içi içine sığmıyordu. Artık Karen'ı nasıl öldüreceğini biliyordu.

# Altmış Beş

Yale Üniversitesi mayıs ortasında yaz tatiline girdi. Lucien bir süredir bunu büyük bir hevesle bekliyor ve planlıyordu. Kartlarını da tamamen doğru oynamıştı.

Nisan ayı gibi Lucien, Karen'a yaz tatili için İngiltere'ye dönmeyi düşünüp düşünmediğini sormuştu.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye cevap vermişti Karen. "İngiltere'de yazlar buradaki ılık bahar gibidir. Kaç zamandır Amerika'da geçireceğim ilk yazı iple çekiyorum."

"Buralarda mı kalacaksın?"

"Hayır, pek sanmıyorum. Önce New York'a gitmeyi düşünüyorum. Her zaman New York'u görmeyi istemişimdir; bilirsin, Broadway'i falan yani. Belki yeni bir dövme bile yaptırırım. Orada harika stüdyolar var. Ondan sonra belki Florida'ya ve kıyı şeridine giderim diye düşünüyordum. Sahilde birkaç gün geçirebilirim belki? Oraya boşuna Güneşli Eyalet demiyorlar." Karen gülümsedi.

"Bütün bunları tek başına mı yapmayı planlıyorsun?" Bu Lucien'in kilit sorusuydu.

Karen omuz silkti. "Galiba." Meraklı gözlerle Lucien'e baktı. "Ama bir yol arkadaşım olsa hiç fena olmazdı, ne dersin Lucien? Eğlenceli olabilir... New York, sonra da sahil?"

Lucien fırsatı görmüştü fakat yüzünü buruşturup hemen bir bahane uydurdu. Birkaç iş ayarladığını ve yazın çalışacağını

söyledi. Eğer "evet" derse Karen'ın muhtemelen başka birine –bir arkadaşına, bir profesöre, anne babasına– birlikte seyahat edeceklerini söyleyeceğini biliyordu. Sonra eğer Karen yaz tatilinden dönmeyip Lucien dönerse de adı polisin soruşturma listesinin en tepesinde yer alırdı. Öte yandan Karen kendi başına seyahate çıkıp da ortadan kaybolursa uzun bir süre sorular sorulmazdı. Birçok kişi onun bir yılın ardından Yale'i bırakıp İngiltere'ye geri döndüğünü düşünürdü. Muhtemelen ailesi haber alamadıkları için endişelenmeye başlayana kadar alarm zilleri çalmazdı.

Yaz tatilinden beş gün önce tekrar buluştular. Karen, Lucien'e New York ve Florida tatiline dört gün içinde çıkmayı planladığını söyledi. Yani Lucien'in hazırlanmak için üç günü vardı. Ama Lucien iki aydır her şeyi titizlikle ayarlıyordu. Neredeyse ihtiyacı olan her şeyi hazırlamıştı. Tek eksik, birkaç kimyasal maddeydi. Onları da nereden bulacağını çok iyi biliyordu.

Lucien, Karen'ın New York'a gitmesinden bir gün önce evine uğradı. Planı basitti. Onu o sabah piknik yapmak için Saltonstall Gölü'ne gitmeye davet edecek ve akşam olmadan döneceklerini söyleyecekti. Eğer Karen herhangi bir nedenle gelemeyeceğini söylerse Lucien onu o akşam bir veda içkisi içmeye davet edecekti ki Karen'ın buna evet diyeceğine emindi. Her neyse, nihai amaç aynıydı: tatile çıkmadan önce Karen'la ya uzak bir piknik alanında ya da arabasında yalnız kalmak.

Karen pikniğe evet dedi.

Saat on bir sularında yola çıktılar. Lucien arabayı sabit bir hızda sürdü. Göl kenarında seçtiği ıssız yere varmaları yirmi beş dakikadan kısa sürdü. Ama bu kez Lucien kurbanını arabasının içinde etkisiz hale getirmedi. Sürpriz saldırı yapmadı. Genç kadının boynuna iğne batırmadı. Sandviçi, salatası, meyvesi, çöreği, çikolatası, birası, şampanyasıyla gerçekten bir piknik hazırladı. İki iyi arkadaş gibi yediler, içtiler, güldüler. Ancak Lucien şişede kalan son şampanyayı Karen'ın bardağına doldururken içine onu

en az bir saat boyunca derin ve rüyasız bir uykuya daldıracak kadar sakinleştirici ekledi.

İlacın etkisini göstermesi beş dakikadan az sürdü.

Karen gözlerini açtığında artık ne piknik ne de açık hava vardı. Yavaşça kendine geldi. Başı öylesine şiddetli ağrıyordu ki sanki bir hayvan, kafatasının içinde beynini tırmalıyordu.

Zayıf ışıkta, acının da etkisiyle gözlerinin nihayet yeniden odaklanabilmesi tam dört dakika sürdü. Ancak nerede olduğunu anlamakta zorlandı. Karanlık, havasız ve kirli bir odada oturuyordu. Duvarlar, birinin arka bahçesindeki büyük bir malzeme kulübesi gibi düz ahşaptan yapılmışa benziyordu. Ama içinden bir ses ona birilerinin arka bahçesinde olmadığını söylüyordu. Başka bir yerdeydi. Kimsenin onu bulamayacağı bir yerde... çığlık atsa dahi kimsenin duyamayacağı bir yerde. Bunu fark ettiğinde tam da bunu yapmaya, çığlık atmaya çalıştı. İşte o zaman dudaklarının aslında hareket etmediğini fark etti. Çenesi de hareket etmiyordu. Panik vücudunu ele geçirdi, etrafına bakınmaya çalıştı. Ama boynu hareket etmiyordu.

*Yüce Tanrım!*

Parmaklarını oynatmaya çalıştı.

Olmadı.

Ellerini.

Olmadı.

Ayaklarını ve parmaklarını.

Olmadı.

Bacaklarını ve kollarını.

Olmadı.

Sadece gözlerini hareket ettirebiliyordu.

Bakışlarını vücuduna doğru kaydırdı. Ucuz bir metal sandalyede oturduğunu gördü. Bağlı değildi. Gevşek kolları sandalyenin kenarlarından aşağı sarkıyordu.

Bir an için rüya gördüğünü, çok yakında yatağında uyanacağını, bunlara güleceğini ve beyninin neden bu kadar azap verici görüntüler ürettiğini merak edeceğini düşündü ama sonra sağ tarafındaki gölgelerde bir hareket olunca içinde büyüdüğünü hissettiği korku ona bunun bir rüya olmadığını söyledi.

Bakışlarını o tarafa doğru kaydırdı.

"Tekrar hoş geldin, uykucu," dedi Lucien karanlıktan çıkarak.

Karen'ın onun tamamen farklı biri gibi göründüğünü fark etmesi sadece birkaç saniyesini aldı. Uzun, laboratuvar tarzı, plastik, şeffaf bir tulum giymişti. Spor ayakkabılarına da mavi galoş geçirmişti.

Lucien ona gülümsedi.

Karen konuşmaya çalıştı fakat dili ağırlaşmış ve şişmişti. Boğazından sadece anlaşılmaz sesler geliyordu.

"Maalesef pek bir şey söyleyemeyeceksin," dedi Lucien. "Görüyorsun ya Karen, sana süksinilkolin bazlı bir ilaç enjekte ettim."

Karen'ın gözlerinde korku patladı.

Süksinilkolin bir kas gevşeticiydi. Nöromüsküler eklemdeki iletimi bloke ederek hangi iskelet kası etkilenmişse o kasın felç olmasına neden olurdu. Karen'ın durumunda ise bu bütün vücudu için geçerliydi. Ancak sinir sistemine zarar gelmezdi. Karen her şeyi hissedecekti.

Lucien saatine baktı. "Bir süre daha bu durumda kalacaksın." Yaklaştı. "Bilirsin, dövmelerden pek hoşlanmam. Bunu sana daha önce söyledim mi hatırlamıyorum ama sağ kolunun üstündeki desenin çok hoş olduğunu itiraf etmeliyim. Japon, değil mi?" Bunu söylerken sağ elini kaldırdı ve metal bıçak loş ışıkta parladı.

Karen'ın gözlerinde daha fazla korkuya yer kalmamıştı. Boğazından anlaşılmaz sesler çıkmaya devam ederken gözlerinde yaşlar birikti.

Lucien biraz daha yaklaştı.

"Seni felç etmemin asıl nedeni," dedi. "Kıpırdanıp bu işi berbat etmeni istemiyordum. Bu çok hassas bir çalışma." Bıçağa, lazer keskinliğindeki neştere baktı. "Bu biraz canını yakacak."

Karen'ın yanaklarından aşağı yaşlar süzüldü.

"Ama senin için iyi haber şu ki... bunu daha önce de yapmıştım."

# Altmış Altı

Karen hareket etmesi için vücuduna yalvardı. Kalan tüm gücünü toplamaya çalıştı, tüm iradesini kullandı ama yeterli değildi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın vücudu tepki vermiyordu. Çığlık atmayı, konuşmayı, yalvarmayı denedi fakat dili hâlâ ağzının içinde kocaman tüylü bir güve hissi veriyordu.

Lucien neşteri yavaşça ve ustalıkla kullanarak Karen'ın kürek kemiğinin üst kısmındaki deriyi kesti. Çıkan ilk kan damlasını bir parça gazlı bezle temizledi. Deriyi yavaş yavaş ve dikkatlice kesmeye devam etti.

Karen'ın felç olan başı oturduğu yerde uyuma pozisyonunda öne, hafif sağa doğru düşmüştü. Çenesi aşağıda, neredeyse göğsüne değiyordu. Lucien onu bu pozisyona kasıtlı olarak getirmişti. İlaç etkisini gösterdiğinde Karen'ın boynunu hareket ettiremeyeceğini, sadece gözlerini oynatabileceğini biliyordu. Ancak Lucien onun görmesini istiyordu.

Nitekim Karen da gördü.

Lucien yaklaşınca Karen'ın bakışları sağa kaydı, neşterin derisini delip geçtiğini ve kolundan kan fışkırdığını gördü fakat o kadar korkmuştu ki acının etkisi gecikti. Keskin ve şiddetli acıyı birkaç saniye sonra nihayet hissettiğinde içinin derinliklerinden hayvansı bir hırıltı yükseldi.

Derinin yüzülmesi, Karen'ın bulaşıcı korkusuyla birlikte Lucien'in içini açıklayamadığı, zihnini uyuşturan bir hazla doldurdu. Aklına gelebilecek tüm uyuşturuculardan çok daha iyiydi.

Tüm bu süreç fazla uzun sürmedi. Sonunda Lucien beyninin kan dolaşımına saldığı kimyasalların etkisiyle âdeta uçuyordu. Derisini yüzmeyi bu sürenin yarısında da tamamlayabilirdi fakat o zaman Karen bayılmadan sadece birkaç dakika dayanabilirdi. Lucien ise onun uyanık kalmasını, paniğe kapılmasını istiyordu; o nedenle onu kendine getirmek için sık sık ara vermek zorunda kalmıştı ve bu da zaman almıştı.

Sonunda işi bittiğinde Karen'ın kendine gelmesini bekledi ve kanlı, dövmeli deri parçasını kaldırarak ona gösterdi.

Genç kadının iç organları felç olmamıştı. Gözleri vaktiyle sağ üst kolunun parçası olan deriyi gördüğünde midesi içindekilerin yarısını yemek borusundan yukarı gönderdi ve Karen üzerine kustu.

"Merak etme, Karen," dedi Lucien üstünü temizlemeye başlarken.

Karen, Lucien'in dokunuşuyla ürperdi.

"Senden istediğim tek dövme bu. Diğer dövmelerinden hiçbirini almayacağım."

Karen'ın toplam beş dövmesi vardı.

"Ama sana bir sürprizim var." Lucien ayağa kalktı ve bir anlığına gölgelerin arasında kayboldu.

Karen, sanki Lucien bir bira fıçısını yerde sürüklemeye başlamış gibi boğuk bir metalik tırmalama sesi duydu. Lucien tekrar ortaya çıktığında Karen sonunda onun neyi sürüklediğini gördü, bu bir bira fıçısı değildi. Lucien'in elinde, hastanelerde bulunan büyük oksijen tüplerine çok benzeyen birkaç metalik tüp vardı. Ama her nasılsa Karen bu tüplerin içindekinin oksijen olmadığını biliyordu.

Tüplerin ağzına birer hortum bağlanmıştı. Lucien tüpleri Karen'ın sandalyesinin bir buçuk metre önüne koyup gölgelere döndü. Birkaç saniye sonra tekrar ortaya çıktı ve yanında özel olarak ayarlanmış teleskopik bir mikrofon standı getirdi. Ama bir fark vardı, standın bir yerine iki kolu vardı.

Standı Karen ile tüplerin arasına koyduktan sonra biri yukarı, biri aşağı olmak üzere kolları ayarladı. Yukarıdakini Karen'ın göğsüne, aşağıdakini de beline hizaladı.

Karen'ın gözleri her hareketi merakla ve müthiş bir korkuyla takip ediyordu. Neredeyse organlarının içinde titrediğini hissedebiliyordu.

Lucien standın kollarına birer hortum bağladı, böylece iki hortum da artık doğrudan Karen'a bakıyordu.

"Sana bir sorum var, Karen."

Karen'ın ona bakmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Hiç LİN yüklemesi diye bir şey duydun mu?"

Lucien etiketleri Karen'a bakacak şekilde tüpleri çevirdi. Karen etiketleri okuyup içeriklerinin ne olduğunu anladığında kalbi duracak gibi oldu.

# Altmış Yedi

Taylor, Lucien'in sorusu karşısında kaşlarını çatmıştı fakat Hunter onun neden bahsettiğini çok iyi biliyordu.

LN2, LİN ve LN sıvı nitrojen için kullanılan bilindik kısaltmalardı. LİN yüklemesi ise aşırı soğutulmuş sıvı nitrojen patlamasıydı. LİN yüklemesi olarak bilinmesinin nedeni ordunun kapı, yürüyüş yolu, köprü gibi yapılara manyetik olarak tutturulabilen sıvı nitrojen bombaları ve patlayıcılar yapmış olmasıydı. Bunların temel amacı her şeyi –alaşımları, metali, plastiği, ahşabı– dondurarak onları dayanıksız ve kolay kırılır hale getirmekti. Asıl sorun, LİN yüklemesi insan derisine değdiğinde ortaya çıkıyordu.

Sıvı nitrojen bombaları bilinen tüm diğer el bombası türlerinden basit bir şekilde ayrılıyordu. Onların patlamalarının hedefi öldürmek için hedefin derisini parçalaması ya da delmesi gerekmiyordu.

Etkili olmalarının ardındaki ilke, yeryüzünde en bol bulunan mineral olan suyun özel kimyasal niteliklerine dayanıyordu.

Su, gezegende doğal olarak bulunan ve soğutulduğunda genleşen tek maddeydi. İnsan vücudu aşırı soğutulmuş sıvı nitrojen patlamasına maruz kalırsa çok hızlı bir şekilde soğurdu. Bu olduğunda kan hücreleri "şok donma" olarak bilinen bir şekilde anında donardı. Kan hücrelerinin yaklaşık yüzde yetmişinin sudan oluşması ve kan hücrelerindeki suyun çok ama çok hızlı bir şekilde genleşmeye başlaması işin asıl vahim kısmını oluş-

tururdu. Kişinin kan dolaşımındaki tüm bu su moleküllerinin bu kadar hızlı genleşmesinin sonucu tüm vücutta kanamaydı. Kişi hemen hemen her yerinden –gözlerinden, kulaklarından, ağzından, burnundan, tırnaklarından, cinsel organlarından ve derisinden– kanamaya başlardı.

Aşırı soğutulmuş yükleme nedeniyle moleküllerin genleşmesi durmaz, sonuç olarak insan vücudundaki her bir kan hücresi sonunda patlardı. Bu inanılmaz ızdırap verici bir ölümdü ve kesinlikle dehşet verici bir manzaraydı.

Lucien, Taylor için bütün süreci kısaca anlattı.

"Size şu kadarını söyleyeyim," dedi Lucien, Hunter ve Taylor'a. "Sıvı nitrojen yükledikten sonra vücuduna olanlar benim için bile çok korkutucuydu. Sanki içindeki her şey patladı ve her yerinden kan akmaya başladı..." Derin bir iç çekip sakalını kaşıdı, gözlerini boş hücresinde gezdirdi. "Ama her yerinden. Ben gittikten sonra vahşi hayvanlar istila etmesin diye o kulübeyi temizlemek ve dezenfekte etmek için tam dört gün uğraştım." Lucien durakladı, aklına bir şey gelmişti. "Yale'daki arkadaşım bana laboratuvarlarından birinde canlı bir kurbağa üzerinde deney yaptıklarını söylemişti. Sıvı nitrojen kullanıyorlarmış. Bana ne olduğunu anlattığında insan vücudunun nasıl tepki vereceğini hayal etmeye çalıştım. Ama benim verimli hayal gücüm bile gerçekliğinkine ulaşamadı."

Hunter veya Taylor'ın saf kötülüğün karşısında oturduklarına dair herhangi bir şüpheleri varsa bile bu şüpheler son birkaç dakika içinde yok olup gitmişti. İkisi de daha fazla ayrıntı duymak istemiyordu.

"Yerini söyle, Lucien," dedi Hunter. Sesi sakin ve makuldü. "Onu Saltonstall Gölü civarına mı gömdün?"

Lucien parmağını solundaki duvarda bulunan cüruf briketlerinden birinin etrafında gezdirdi. "Evet, oraya gömdüm. Ayrıca size bir sürprizim var. Karen'dan sonra o bölgeye dört kez daha

gittim, anlarsınız ya." *Ne yaparsın* dercesine dudaklarını büzdü, ardından umursamazca omuz silkti. "Issız, güzel bir yerdi."

"Bölgede bir yerine beş ceset bulacağımızı mı söylüyorsun yani?" dedi Taylor.

Lucien bir süre bekledikten sonra başını salladı. "Evet. İsimlerini ister misiniz?"

Taylor ona ters ters baktı.

Lucien güldü. "Tabii ki istersiniz." Gözlerini kapadı ve sanki hafızasının fazladan oksijene ihtiyacı varmış gibi nefes aldı. Gözlerini tekrar açtığında ölü ve duygusuz görünüyorlardı. Başladı.

"Emily Evans, otuz üç yaşında, New York'tan. Owen Miller, yirmi altı yaşında, Ohio, Cleveland'dan. Rafaela Gomez, otuz dokuz yaşında, Pennsylvania'daki Lancaster'dan. Ve Leslie Jenkins, yirmi iki yaşında, Kanada, Toronto'dan. Yale'da uluslararası öğrenciydi."

Lucien duraklayıp derin bir nefes daha aldı.

"Nasıl öldüklerini de anlatmamı ister misiniz?" Dudakları sırıtıyordu ama gözlerinde aynı ifade yoktu.

Hunter'ın o bodrumda oturup Lucien'in kurbanlarının her birine nasıl işkence ettiğini ve onları nasıl öldürdüğünü böbürlene böbürlene anlatmasını dinlemeye hiç niyeti yoktu.

"Sadece yeri söyle, Lucien, başka bir şeye gerek yok," dedi Hunter.

"Sahi mi?" Lucien hayal kırıklığına uğramış bir yüz ifadesi takındı. "Ama tam da eğlenceli olmaya başlamıştı. Karen benim daha ikinci kurbanımdı. Her yeni kurbanda kendimi geliştirdim, inanın bana." Taylor'a imalı bir şekilde göz kırptı. "Hem de çok geliştirdim."

"Sen lanet olası bir psikopatsın," dedi Taylor kendini daha fazla tutamayarak. Sadece ona bakmak bile midesini bulandırıyordu.

Hunter başını çevirip Taylor'a baktı, Lucien'le laf dalaşına girmemesi için ona sessizce yalvardı.

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Lucien fırsatı değerlendirerek.

Taylor, Hunter'ın bakışını görmezden geldi. "Öyle olduğuna eminim."

Lucien bir an için bu cümleyi düşünüyormuş gibi göründü. "Biliyor musun, Ajan Taylor, gerçekten de çok safsın. Sahip olduğum dürtüler konusunda benzersiz olduğumu düşünüyorsan o zaman kesinlikle yanlış meslektesin demektir." Başparmağıyla omzunun üzerinden arkayı gösterdi. "Dışarıda her gün binlerce, hatta milyonlarca insan cinai düşüncelere kapılıyor. Bazıları bu düşüncelere çok küçük yaşta kapılmaya başlıyor. Her gün kendilerince eşlerini, sevgililerini, komşularını, patronlarını, banka müdürlerini, kendilerine eziyet eden adi zorbaları –liste uzayıp gidiyor– öldürmeyi düşünen insanlar var."

Taylor, Lucien'e sanki savının dayanağı yokmuş gibi baktı.

"Bahsettiklerin anlık, öfke dolu düşünceler," dedi Taylor sakince, *düşünceler* kelimesini vurgulayarak. "Bunlar anlaşılabilir, belirli bir eyleme verilen öfkeli psikolojik tepkiler. Bunların gerçekleşeceği anlamına gelmez bu."

"Yeri söyle, Lucien," diye araya girdi Hunter. Taylor'ın neden hâlâ ateşi körüklediğini bir türlü anlamıyordu. "Karen'ın cesedi nerede?"

Lucien onu duymazlıktan geldi. O anda Taylor'ı biraz daha kışkırtmakla daha çok ilgileniyordu.

"Safsın, Ajan Taylor, çok safsın," dedi başını iki yana sallayarak. "Anlık olsun ya da olmasın, her insan düşüncesinin bir gün –öfke, incinme, hayal kırıklığı, kıskançlık ve daha başka binlerce faktörün etkisiyle– düşünceden çok daha fazlasına dönüşme riski vardır. Buna *olasılık yasası* denir. Eminim duymuşsundur. Veri tabanlarımız bu tür örneklerle dolup taşıyor. Bunun gerçekleşmesinin nedeni de herkesin ama *herkesin*, yetiştirilme tarzı, cinsiyeti,

sınıfı, ırkı, inançları, statüsü ya da başka herhangi bir şeyden bağımsız olarak, doğru koşullarda bir katile dönüşebilmesidir."

*Vazgeç artık, Courtney*, diye içinden yalvardı Hunter.

Taylor vazgeçmedi. "Hayal görüyorsun," dedi hiç düşünmeden.

Cevabı Lucien'i daha da neşelendirdi.

"Burada hayal gören kişinin ben olduğumu sanmıyorum, Ajan Taylor. Görüyorsun ya, birinin belli bir çizgiyi asla geçmeyeceğini söylemesi çok kolaydır çünkü o çizgi onun önüne hiç konmamıştır."

Lucien sözlerinin havada süzülmesine izin verdi ve Taylor'a bunları sindirmesi için zaman tanıdıktan sonra devam etti.

"Kişi bir gün böyle bir çizgiyle yüz yüze gelirse fikrini değiştirecektir. Bu konuda bana güven, Ajan Taylor. Bu benim deneylerimden biriydi. Asla birini öldürmeyeceğine yemin eden birinin önüne o çizgiyi koydum." Lucien bakıma ihtiyacı varmış gibi tırnaklarına baktı. "Ve o çizgiyi geçti ki ne geçti."

Taylor kendi nefesinde boğuluyordu.

Hunter inanmayan gözlerle Lucien'e baktı.

"Birini deney olarak cinayet işlemeye zorladığını mı söylüyorsun? Sırf bir şeyleri kanıtlamak için?" diye sordu Taylor.

Hunter'ın Lucien'in böyle bir şey yapabileceğinden hiç şüphesi yoktu. Çok daha fazlasını yapabilecek kapasitedeydi. Ama Hunter daha fazla dayanamayacaktı. Taylor bu soruşturmada yetkili ajan olmasına rağmen elini kaldırıp onu durdurdu ve sözü devraldı.

"Yeri söyle, Lucien. Cesetler New Haven'ın neresinde?"

Lucien, Hunter'ı süzerken yine sakalını kaşıdı.

"Elbette söyleyeceğim, Robert. Söz verdim ya. Ama uzun zamandır ben konuşuyorum ve bir şeyler anlatıyorum. Artık soru sorma sırası bende. Anlaşma böyleydi."

Hunter bunun geleceğini hissediyordu. "Önce bize cesetlerin nerede olduğunu söyle, sonra FBI bölgeyi doğrularken sen de sorunu sorarsın."

Lucien göz hareketiyle kabul etti. "Mantığını anlıyorum ama FBI'ın verdiğim dört ismi çoktan araştırmaya başladığına eminim." Hücresinin tavanının köşesindeki kameraya bakıp gülümsedi. "Bu da demek oluyor ki sizi meşgul edecek bir şeyler zaten verdim. O yüzden sıra bende."

Lucien kendini topladıktan sonra Hunter'ın gözlerinin içine baktı.

"Bana Jessica'dan bahset, Robert."

# Altmış Sekiz

Nezarethanenin kontrol odasında Müdür Kennedy, Lucien'in Hunter ve Taylor'a verdiği dört ismi duyar duymaz hemen araştırma ekiplerinden birini aradı.

"Bu insanların gerçek olduğuna dair kanıt istiyorum," dedi sorumlu ajana. "Sosyal güvenlik numarası, ehliyet, ne olursa." Lucien'in belirttiği gibi ilk üç ismi yaşları ve memleketleriyle birlikte sıraladı. "Dördüncü kişi, Leslie Jenkins, Kanada, Toronto'dan. Muhtemelen doksanların başında Yale'da uluslararası öğrenciymiş. Yale'ı ve gerekirse Washington'daki Kanada Büyükelçiliği'ni arayın. Ayrıca bu kişilerin kayıp olarak bildirilip bildirilmediğini de bilmek istiyorum. En kısa zamanda haber bekliyorum." Telefonu hemen kapattı.

Kennedy bir keresinde FBI'a katılan bir askerî silah uzmanıyla yaptığı konuşmayı hatırladı. LİN el bombaları ve yüklemeleri hakkında konuşrnuşlardı. Silah uzmanı ona aşırı soğutulmuş sıvı nitrojen yüklemesine maruz kaldığında insan vücuduna ne olduğuna dair gerçek görüntüler göstermişti. Kennedy muhtemelen FBI'daki çoğu insandan daha fazla ceset görmüş ve daha fazla şiddet içeren suç mahallinde bulunmuştu ama bu görüntüler gibisini hiç görmemişti.

Kennedy, Connecticut, New Haven'daki FBI saha ofisiyle temasa geçmeye ve Lucien'in onlara vereceği talimatlara göre bir

ekip göndermelerini istemeye hazırlanıyordu ki Lucien çark edip Hunter'a Jessica'yı sormuştu.

"Jessica da kim?" diye sordu Doktor Lambert, Kennedy'ye bakarak.

Kennedy başını nazikçe iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok."

# Altmış Dokuz

Lucien'in sorusu duvarlarda yankılanırken Hunter sanki karnına beyzbol sopasıyla vurulmuş gibi ciğerlerindeki havanın çekildiğini hissetti. Kulaklarına inanamayarak, Lucien'e gözlerini kısarak baktı.

Taylor bakışlarını Hunter'a kaydırmaktan kendini alamadı.

"Efendim?" dedi Hunter. Şaşkınlığını hiçbir şey gizleyemezdi.

"Jessica Petersen," dedi Lucien, Hunter'ın tepkisinden hoşlandığı belliydi. İsim havada duman gibi yavaşça dolaştı. "Bana Jessica Petersen'dan bahset, Robert. Kimdi o?"

Hunter gözlerini Lucien'den ayıramıyor, beyni neler olduğunu anlamak için büyük çaba harcıyordu.

*Polis ya da hastane kayıtları*, diye düşündü Hunter. *Tek olası yolu bu. Lucien bir şekilde ya polis ya da hastane kayıtlarına ya da her ikisine birden ulaşmış.* Derken Hunter, Lucien ona sürekli annesi hakkında sorular sorduğunda hissettiği duyguyu hatırladı. Hunter, Lucien bütün cevapları zaten biliyormuş gibi hissetmişti ki eğer polis ya da hastane kayıtlarını eline geçirmişse muhtemelen de biliyordu. Adli tabibin raporu Hunter'ın annesinin aşırı dozda ağrı kesiciden öldüğünü belirtmiş, ölüm saatini de gece yarısı olarak yazmıştı büyük ihtimalle. Hunter'ın babasının geceleri çalıştığını ve bu nedenle evde olmadığını öğrenmek çok zor olmazdı. O sırada evde bulunan diğer tek kişi yedi yaşındaki

Robert Hunter'dı. Lucien o gece yaşananları çözmekte sorun yaşamazdı. Tek ihtiyacı olan, Hunter'ın boşlukları doldurmasıydı.

"Kimdi o?" diye tekrar sordu Lucien soğukkanlılıkla.

Hunter gözlerini kırpıştırarak şaşkınlığını attı. "Yıllar önce tanıdığım biri," dedi sonunda aynı tonda.

"Hadi ama, Robert," diye karşılık verdi Lucien. "Bundan daha iyisini yapabileceğini biliyorum. Hem bana yalan söyleyemeyeceğini de biliyorsun."

Bakışları bir an için çarpıştı.

"Gençken çıktığım biri," dedi Hunter.

"Ne kadar gençken?"

"Çok gençken. Onunla doktoramı bitirdikten hemen sonra tanışmıştım."

Lucien yatağına oturup bacaklarını önüne doğru uzattı, olabildiğince rahat bir pozisyon aldı. "Onunla ne kadar süre çıktın?"

"İki yıl."

"Ona âşık mıydın?" diye sordu Lucien başını hafif yana doğru eğerek.

Hunter tereddüt etti. "Lucien, bunun konumuzla ne ilgisi..."

"Sadece soruya cevap ver, Robert." Lucien sözünü kesti. "Canım ne isterse sorarım, konuyla ilgisi olsun ya da olmasın, anlaşma böyleydi. Ve şu anda bana Jessica Petersen hakkında daha fazla şey anlatmanı istiyorum. Ona âşık mıydın?"

Taylor sandalyesinde kıpırdandı.

Hunter başını hafifçe salladı. "Evet, Jessica'ya âşıktım."

"Onunla evlenme planları yapıyor muydun?"

Sessizlik.

Lucien'in kaşları cevap beklediğini gösterircesine kalktı.

"Evet," dedi Hunter. "Nişanlanmıştık."

Taylor kısa bir an için Hunter'ın sesinin kısıldığını duydu.

"Ah, işte bu çok ilginç," dedi Lucien. "Peki ne oldu? Evli ya da boşanmış olmadığını biliyorum. Ne oldu da âşık olduğun kadınla evlenmedin? Seni başka biri için mi terk etti?"

Hunter kumar oynadı. "Evet, başka birini buldu. Daha iyi birini."

Lucien başını iki yana salladı ve her baş hareketinde sesli biçimde cıkcıkladı. "Beni tekrar sınamak istediğine emin misin, Robert? Bana yalan söylemek istediğine emin misin? Çünkü şu anda bunu yapıyorsun." Lucien'in bakışları ve sesi çelik gibi sertleşti. "Ve bundan *hiç* hoşlanmadım."

Taylor'ın yüzü ifadesizdi fakat gözleri kafasının karıştığını ele veriyordu.

"Bak ne diyeceğim," dedi Hunter iki elini de havaya kaldırarak. "Bu konu hakkında konuşmayacağım."

"Bence konuşsan iyi olur," diye karşı çıktı Lucien.

"Hiç sanmıyorum," dedi Hunter bir psikoloğun hastasına hitap ederken kullandığı muhafazakâr tonla. "Buraya eski bir dostuma yardım edeceğimi düşünerek gelmiştim. Tanıdığımı sandığım birine. Birkaç gün önce Los Angeles'ta bana fotoğrafını gösterdiklerinde ortada kötü bir hata olduğuna emindim. Buraya gelmeyi kabul ettim çünkü FBI'ın meseleyi aydınlatmasına yardım edebileceğimi ve senin sandıkları adam olmadığını kanıtlayabileceğimi düşünmüştüm. Yanılmışım. Yardım edemem çünkü ortada aydınlatılacak bir mesele yok. Sen kimsen osun ve ortada bir yanlış anlaşılma da yok. Maalesef bunu kimse değiştiremez. Ama kendin de söyledin, kurtarabileceğimiz kimse olmadığı için bu konuda acelemiz yok. Ve ben gittiğimde FBI tüm kurbanlarının cesetlerinin yeri konusunda seni sorgulamaya devam edecek."

Hunter, Taylor'a baktı. "Gitmek" kelimesini duyunca alnı kırışmıştı.

"Sadece farklı yöntemler kullanacaklar," diye devam etti Hunter. "Daha az geleneksel yöntemler. Başına gelecekleri bildiğine eminim. Birkaç gün daha uzun sürebilir ama inan bana, Lucien, sonunda konuşacaksın."

Hunter kalktı, gitmeye hazırlandı.

Lucien hiç olmadığı kadar sakin görünüyordu.

"Sana gerçekten yerine oturmanı öneririm, eski dostum çünkü sözlerimi yanlış aktardın."

Hunter durakladı.

"Ben bu iş için acele etmeye gerek yok demedim. Susan'ın cesedini bulmak için acele etmeye gerek yok dedim çünkü onu zaten kurtaramazdınız."

Lucien'in sözlerini ifade ediş biçimindeki bir şey Hunter'ın kalp atışlarının yavaşlamasına, sonra hızlanmasına ve sonra tekrar yavaşlamasına neden oldu.

"Ben asla kimseyi kurtaramazsınız demedim. Çünkü bence hâlâ zaman var." Lucien bileğindeki görünmez saatine bir kez daha bakarken gergin bir duraklama oldu. "Kaçırdığım bütün kurbanlarımı öldürmedim, Robert." Lucien bu sözlere bir kadavraya ait olabilecek kadar soğuk ve duygudan yoksun bir bakışla eşlik etti. "Biri hâlâ hayatta."

# Üçüncü Bölüm

## *Zamana Karşı Yarış*

# Yetmiş

**Gizli yer.**
**Üç gün önce.**

Öksürdü ve irkilerek uyandı. Ya da en azından uyandığını sandı. Artık tam anlayamıyordu. Yaşadığı gerçeklik en kötü kâbusları kadar ürkütücüydü. Kafa karışıklığı günün yirmi dört saati boyunca hiç gitmiyordu çünkü beyni sürekli bir bulanıklık halindeydi, yarı uyuşuk, yarı uyanıktı.

Güneş ışığı olmadığı için bir süre önce zaman kavramını yitirmişti. Bu kokuşmuş cehennem çukurunda uzun süredir kilitli olduğunu biliyordu. Ona yıllar gibi gelse de aylar ya da haftalar da olabilirdi. Zaman akıp gidiyordu ve elinden bir şey gelmiyordu.

Şehrin doğu yakasındaki o barda onunla tanıştığı geceyi hâlâ hatırlıyordu. Kendisinden yaşça büyüktü fakat çekici, alımlı, eğitimli, çok zeki, komikti ve bir kadına nasıl iltifat edileceğini gerçekten iyi biliyordu. Ona kendini özel hissettirmişti. Mutlu hissettirmişti. Gecenin sonunda onu taksiye bindirmiş, ona katılmayı teklif, hatta ima bile etmemişti. Çok kibar ve centilmendi. Ama telefon numarasını istemişti.

Birkaç gün sonra arayıp yemeğe çıkmak isteyip istemediğini sorduğunda oldukça heyecanlandığını itiraf etmek zorundaydı. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kabul etmişti.

Adam o akşam yedi sularında onu almıştı ama restorana gitmemişlerdi. Arabasına binip kemerini bağlar bağlamaz boynunun yan tarafını bir şeyin soktuğunu hissetmişti. Adam o kadar hızlı hamle yapmıştı ki elinin hareket ettiğini bile görmemişti. Sonrasında hatırladığı şey, bu soğuk ve nemli odada uyandığıydı.

Oda tam olarak on iki adıma on iki adımdı. Defalarca saymıştı. Duvarlar tuğla ve harçtan, zemin ise kaba çimentodan yapılmıştı. Duvarlardan birinin ortasında yer alan kapı metaldendi ve yerden yaklaşık bir buçuk metre yükseklikte dikdörtgen biçiminde, açılır kapanır bir gözetleme deliği vardı. Hapishane kapısına benziyordu. Arka duvarın dibine ince ve kirli bir şilte atılmıştı. Islak köpek gibi kokan bir battaniye bırakılmıştı. Yastık yoktu. Bir köşede tuvalet olarak kullanması için bir plastik kova vardı. Pencere yoktu. Tavanın ortasındaki metal kafesli kutunun içine konmuş zayıf, sarımsı ampul yedi gün yirmi dört saat yanıyordu.

Esir alındığından beri, kendisini kaçıran kişiyi sadece birkaç kez görmüştü; o da yiyecek, su ve tuvalet kâğıdı getirmek ve tuvalet kovasını değiştirmek için hücresine girdiğindeydi.

Şimdiye kadar ona dokunmamış, zarar vermemişti. Pek fazla konuşmamıştı da. Bağırsa da yalvarsa da yakarsa da konuşmaya çalışsa da adam ona neredeyse hiç cevap vermemişti. Bir keresinde, adamın basit bir fiziksel tepkisi onu o kadar korkutmuştu ki altına işemişti. Sırf korkudan, bilinçaltı ona sürekli kendisinden ne istediğini, ona ne yapacağını sorması için baskı yapıyordu. Daha fazla dayanamayıp bir gün sormuştu. Adam kelimelerle cevap vermemişti. Ona sadece bakmıştı ve kadın adamın gözlerinde daha önce hiç görmediği bir şey görmüştü. Saf kötülük.

Adam ona yiyecek ve su getiriyordu; bazen her gün, bazen daha seyrek. Zaman kavramını tamamen yitirmiş olmasına rağmen yine de öğünler arasındaki bazı aralıkların çok uzun olduğunu anlayabiliyordu. Bir ya da iki günü bulabiliyordu.

Bir keresinde, adamın üçüncü ya da dördüncü yemek getirişinde kapının açılmasını beklemiş ve bütün gücüyle beklenmedik şekilde saldırmayı, kırık tırnaklarıyla yüzünü tırmalamayı denemişti. Ama sanki adam başından beri bunun olmasını bekliyormuş gibi o daha küçük bir çizik bile atamadan karnına öyle sert bir yumruk atmıştı ki anında iki büklüm olup kusmuştu. O günün geri kalanını yerde cenin pozisyonunda yatarak, acılar içinde kıvranarak geçirmişti. Karnı ağrıyordu ve mosmor olmuştu.

Bazen getirilen erzak diğerlerinden daha büyük oluyordu: daha fazla su, daha fazla kraker ve kurabiye, daha fazla şekerleme, daha fazla ekmek, hatta bazen de meyve. Sonra uzun süre gelmiyordu. Getirdiği erzak ne kadar büyükse geri dönmesi de o kadar uzun sürüyordu ve son getirdiği erzak daha öncekilerin hepsinden büyüktü.

Bunun ne kadar zaman önce olduğunu tam olarak bilmiyordu fakat aradan epey zaman geçmişti. Çok hızlı bir şekilde, yeme içmesini neredeyse mükemmel bir şekilde ayarlamayı öğrenmişti. Yiyeceği ve suyu tükenmeye başladığında adam yeni erzaklar getirirdi. Ama bu kez getirmemişti.

Yiyeceği üç dört gün önce bitmişti. Gerçi ona daha uzun gelmişti. Bundan bir iki gün sonra suyu bitmişti. Kendini güçsüz ve susuz hissediyordu. Dudakları kuruyup çatlamıştı. Çok aç olduğu için odanın soğuğu ve rutubeti onu her zamankinden daha fazla etkiliyordu. Zamanının çoğunu odanın köşelerinden birinde top gibi kıvrılmış, o kokuşmuş battaniyeye sarınarak geçiriyordu. Ama yine de titremesine engel olamıyordu.

Bir süredir boğazı sürekli yanıyormuş gibi hissediyordu fakat bugün her zamankinden daha kötüydü. Acilen su içmesi gerekiyordu. Göz kapakları ağırlaşmıştı ve onları açmak için büyük çaba göstermesi gerekiyordu. Başı öyle ağrıyordu ki yaptığı her küçük hareket sanki son hareketi olacakmış, beyni kafatasının içinde infilak edecekmiş gibi hissediyordu.

Elini nemli alnına götürdü, sanki sıcak metale dokunmuş gibi hissetti. Yanıyordu.

İnanılmaz bir çabayla başını kaldırıp kapıya baktı. Bir şey duyduğunu sandı. Ayak sesi olabilir miydi? Biri geliyordu sanki.

Ne kadar çılgınca görünse de dudaklarına bir gülümseme kondu. İnsan beyni çok karmaşık bir organdı, kırılgan ve paramparça bir zihin bazen uçan kuştan medet umardı. Tam o anda, onu muhtemelen kendisine tecavüz edip sonra da öldürecek olan adam olarak düşünmedi. Onu kendisine yiyecek ve su getirmeye gelen, odayı pis koku ve hastalıkla dolduran taşmış tuvalet kovasını almaya gelen kurtarıcı olarak düşündü.

Duvara tutundu ve yavaşça ayağa kalktı. Savaş yorgunu bir asker misali tereddütlü adımlarla ağır ağır kapıya doğru ilerledi ve kulağını dayadı.

"Merhaba..." diye seslendi korkmuş bir çocuk sesini andıracak kadar cılız bir sesle.

Cevap gelmedi.

"Merhaba... orada mısın? ... Lütfen?"

...

"Lütfen, biraz su alabilir miyim?" Sesi artık gözyaşlarıyla boğuluyordu. O kadar kötü titriyordu ki dişleri takırdıyordu.

"Lütfen?.." Ağlamaya başladı. "Lütfen yardım et... Sadece birkaç damla su, lütfen..."

Mutlak sessizlikten başka bir şey duymadı.

Uzun bir süre –muhtemelen birkaç saat– kulağını kapıya dayayarak yerde oturdu. Hiç ses yoktu. Hiç de olmamıştı. Yorgun beyni o kadar çaresizdi ki onu kandırmaya başlamıştı. Ateşi o kadar yüksekti ki halüsinasyon görmeye başlamıştı.

Hıçkırıklarının dinmesi biraz zaman aldı. Gözlerindeki ve kirli yanaklarındaki yaşları sildi. Tekrar ayağa kalkacak gücü kalmadığı için odanın diğer tarafındaki köşesine ve battaniyesine sürünerek gitti.

Aklını yitiriyordu. Aklını yitirdiğini hissediyordu.

Tekrar top gibi kıvrılırken kendi kendine fısıldamaya başladı. "Sakın pes etme. Güçlü kal. Bunu atlatacaksın. Güçlü kal..." Durakladı, şaşkın gözleri odanın içinde dolaşırken kaşlarını çattı. "Güçlü kal..." diye tekrarladı ve tekrar durakladı, beynini hatırlamaya zorladı ama olmadı. Unuttuğuna inanamıyordu.

"Ben..."

Olmadı.

"Adım..."

Yine olmadı.

Kendine güçlü kalmasını söylemek istiyordu fakat kendi adını hatırlayamıyordu.

Tekrar ağlamaya başladı.

# Yetmiş Bir

"Madeleine," dedi Lucien. Bacaklarını uzatmış, yatağında rahatça oturuyordu. "Adı Madeleine Reed. Ama kendisine Maddy denmesinden hoşlanıyor."

Hunter'ın vücudunun derinliklerinde bir karıncalanma başladı. Sanki soda kabarcıkları artan bir aciliyet hissiyle kan dolaşımında hızla ilerliyordu.

Taylor suratına tokat yemiş gibi hissetti.

"Ne?" dedi sandalyesinde öne doğru eğilerek.

"Madeleine Reed ya da Maddy Reed de diyebilirsiniz," dedi Lucien omuz silkerek. "Yirmi üç yaşında. Onu 9 Nisan'da, Pennsylvania, Pittsburgh'dan kaçırdım ama Missouri, Blue Springs City doğumlu." Başıyla hücresinin dışındaki koridorun sonunu işaret etti. "İsterseniz gidip kontrol edebilirsiniz. Ailesi şimdilerde kafayı yiyordur."

Hunter da Taylor da Adrian Kennedy'nin görüşmeyi dinlediğini biliyordu. Birkaç dakika içinde ismi ve diğer bilgileri kontrol ederdi.

"9 Nisan mı?" dedi Taylor gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılarak. "Dört ay önce mi?"

"Evet," dedi Lucien. "Ama merak etme, Ajan Taylor, işe yarayan küçük bir sistemim var. Yıllar içinde başarısı kanıtlandı." Gülümsedi. "Gitmeden önce ona yiyecek ve su bırakıyorum, Maddy çok zeki. Elindekileri idareli tüketmesi gerektiğini, yoksa ben

daha fazlasını getirene kadar aç ve susuz kalacağını çok çabuk anladı. Ve size şu kadarını söyleyeyim, bu konuda oldukça uzmanlaştı." Ellerini açtı, üstlerindeki damarları inceledi. "Ama dört beş gün önce dönmem gerekiyordu."

Sözlerinin ciddiyetinin sorgucularının yüzlerine bir tokat gibi çarpmasına izin verdikten sonra devam etti.

"Maddy'nin yemeği ve suyu birkaç gün önce bitmiş olsa şu anda çok zayıf düşmüş olurdu, buna şüphe yok ama muhtemelen hâlâ hayattadır. Şimdi, daha ne kadar süre bu şekilde kalır? Orasını bilemem."

"Nerede o?" diye sordu Hunter.

"Bana Jessica Petersen'dan bahset," dedi Lucien. "Bana sevdiğin kadından bahset."

Hunter derin bir nefes aldı.

"Bize onun nerede olduğunu söyle de onu kurtarabilelim, Lucien. Sana söz veriyorum, bilmek istediğin her şeyi anlatacağım."

Lucien kaşlarının arasındaki deriyi ovuşturdu. "Hımm." Düşünürmüş gibi yaptı. "Olmaz. Hayır. Dediğim gibi, şimdi sorularıma cevap verme sırası sende. Size yeterince cevap verdim."

"Sorularını cevaplayacağım, Lucien," dedi Hunter. "Sana söz veriyorum, cevaplayacağım. Ama eğer dört gün önce yemeği ve suyu bittiyse ona hemen ulaşmamız gerek." Hunter'ın sesindeki telaş havayı elektriklendirdi.

Lucien hiç istifini bozmadan ona baktı.

"Onun bu şekilde ölmesine izin vermenin ne anlamı var, Lucien?" diye yalvardı Hunter. "Madeleine'in ölümü, kurbanlarını öldürmekten aldığın hazzı sana vermeyecek."

"Muhtemelen," dedi Lucien.

"Lütfen yaşamasına izin ver o zaman."

Lucien umursamaz görünüyordu.

"Her şey bitti, Lucien. Etrafına bir bak. Yakalandın. Tesadüfen ama yakalandın. Bir başkasının daha canını almanın bir

anlamı yok." Hunter durakladı. "Lütfen, içinde hâlâ insani bir yan kalmış olmalı. Bu seferlik merhamet et. Madeleine'i kurtarmamıza izin ver."

Lucien ayağa kalktı. "Güzel konuşmaydı, Robert," dedi dudaklarını büzerek. "Kısa, öz ve duygu dolu. Bir an için gözlerin yaşaracak sandım." Alaycılık Lucien'in doğal bir özelliğiydi. "Ama ben merhamet ediyorum zaten. Kendi tarzımda merhamet. Ve şöyle olacak: Önce bana Jessica'dan bahsedeceksin ancak ondan sonra size Karen Simpson'ın ve diğer dört kurbanın New Haven'daki cesetlerinin yerini ve Madeleine Reed'in şu anda nerede olduğunu söyleyeceğim. Sonrasında sen ve Ajan Taylor gidip kahraman olabilirsiniz."

Lucien, Taylor'ın saatine baktığını gördü.

"Evet, zaman kaybediyorsunuz," dedi başını sallayarak. "Her saniye birdenbire çok değerli oldu, değil mi? Susuz kalmanın geri dönüşü olmayan nörolojik sonuçları olabileceğini söylememe gerek yoktur herhalde. Eğer elinizi çabuk tutmazsanız onu canlı bulsanız bile ona ulaştığınızda bir sebzeden farkı kalmamış olabilir."

Lucien, Hunter'ın sandalyesini işaret etti.

"O yüzden yerine oturup konuşmaya başlasan iyi edersin, Robert."

# Yetmiş İki

Hunter saatine baktı, Taylor'la hızlı ve endişeli bir şekilde bakıştıktan sonra sandalyesine oturdu.

"Ne bilmek istiyorsun?" dedi Lucien'in gözlerinin içine bakarak.

Lucien'in sırıtışı muzafferdi. "Neler olduğunu bilmek istiyorum. Nişanlandığın kadınla neden evlenmedin? Sen ve Jessica neden birlikte değilsiniz?"

"Çünkü o öldü."

Taylor başını çevirip Hunter'ın bakışını yakaladı. Dedektifin gözlerinde bir şey parlıyordu ve orada büyük bir üzüntü gördüğünü sandı.

Bunu Lucien de görmüştü. "Nasıl?" dedi. "Nasıl öldü?"

Hunter yalan söyleyemeyeceğini biliyordu. "Öldürüldü," dedi.

Taylor gözlerindeki şaşkınlığı gizleyemedi.

"Öldürüldü mü?" Lucien kaşlarını çattı. "Pekâlâ, bu iş şimdiden ilginçleşmeye başladı. Lütfen devam et, Robert."

"Söyleyecek başka bir şey yok. Nişanlıydık ve evlenmeye fırsat bulamadan o öldürüldü. Hepsi bu kadar."

"Her zaman daha fazlası vardır, Robert. Bu çok yüzeysel bir cevaptı ve bu sohbetin amacı bu değil. Bana nasıl olduğunu anlat. Sen orada mıydın? Olanları gördün mü? Ne hissettiğini anlat. Asıl bilmek istediğim şey bu. İçindeki hisler. Aklından geçen düşünceler."

Hunter bir an tereddüt etti.

"İstediğin kadar düşünebilirsin," diye meydan okudu Lucien. "Bu beni rahatsız etmiyor. Ama zavallı Madeleine için zamanın daraldığını unutma."

"Hayır, orada değildim," dedi Hunter. "Olsaydım bu olay yaşanmazdı."

"Bu çok cesurca bir ifade, Robert. Peki neredeydin?" Lucien tekrar yatağının kenarına oturdu. "Lütfen baştan başla."

Hunter olanlardan hiç kimseye bahsetmemişti. Bazı şeyleri içeride, kendisinin bile çok az ziyaret ettiği bir yerde kilitli tutmayı daha doğru buluyordu.

"O zamanlar LAPD'de henüz dedektif olmamıştım," diye başladı. "Merkez büroda çalışan bir polis memuruydum sadece. Ortağım ve ben o gün Rampart bölgesinde devriye geziyorduk."

"Dinliyorum," dedi Lucien, Hunter soluklanmak için durakladığında.

"Jess ve ben nişanlı olmamıza rağmen birlikte yaşamıyorduk," dedi Hunter. "Birkaç hafta sonra dedektif olduğumda birlikte yaşamak için planlar yapıyorduk ama o sırada hâlâ ayrı evlerde yaşıyorduk. O akşam onunla buluşacaktım. Birlikte akşam yemeği yiyecektik. Batı Hollywood'da bir restoranda rezervasyon yaptırmıştı. Ancak o gün öğleden sonra ortağım ve ben Westlake'te bir aile içi şiddet olayını kontrol etmek için gönderildik.

"Adrese on dakikadan kısa bir sürede ulaştık ama ortalık sakindi. Fazla sakindi. Adam ekip otomuzun yaklaştığını pencereden görmüştü muhtemelen. Arabadan indik, eve doğru yürüyüp kapıyı çaldık. Daha doğrusu kapıyı ortağım Kevin çaldı. Ben pencereyi kontrol etmek için evin yan tarafına doğru yürüdüm."

"Peki sonra ne oldu?" dedi Lucien, Hunter'ı teşvik ederek.

"Adam, Kevin'ı on iki kalibrelik av tüfeğiyle kapıdaki posta kutusu deliğinden ateş ederek vurdu. Kapının arkasında bizi

bekliyormuş." Hunter ellerine baktı. "Silah ağır çift namlulu terminatör mermisiyle doluymuş. O mesafeden mermi Kevin'ın vücudunu neredeyse ortadan ikiye böldü."

"Dur biraz," dedi Lucien. "Bu adam bir polisi kapının arkasından öylece vurdu mu yani?"

Hunter başıyla onayladı. "Kokainden dolayı kafası güzelmiş. Birkaç gündür bu haldeymiş. Aile içi şiddetin ana nedeni de buymuş. Adamın beyni çorba olmuş. Karısıyla kızını eve kilitlemiş, onlara tecavüz edip dövüyormuş. Kızı altı yaşındaydı."

Lucien bile düşünmek için durakladı. "Peki ortağını pompalı tüfekle ortadan ikiye böldükten sonra sen ne yaptın?"

"Ateşle karşılık verdim. Kevin'ı kapıdan uzaklaştırıp ateş ettim."

"Sonra?.."

"Aşağıya nişan aldım," dedi Hunter. "Belden aşağısına. Öldürmek için değil, sadece sakatlamak için ateş ettim. İki mermi de hedefine isabet etti ama kapıdan dolayı hızları azalmıştı. İlki adamın sağ baldırına, ikincisi kasığına geldi."

Lucien güldü. "Adamın aletini mi vurdun?"

"İstemeden oldu."

Bu kez gırtlaktan gelen, dolu dolu bir kahkahaydı. "Eğer o pislik herif altı yaşındaki kızını taciz ediyorduysa sanırım bunu hak etmiştir."

Taylor, Lucien gibi birinin başka birine pislik demesini tuhaf buldu.

"Adam kurtuldu mu peki?" dedi Lucien.

"Evet. Destek çağırdım ama hem kasığından vurulması hem de çok kan kaybetmesi nedeniyle ödü koptu. Destek ve ambulans gelmeden kapıyı açıp teslim oldu."

"Ama ortağın kurtulamadı," dedi Lucien.

"Evet. Daha yere düşmeden ölmüştü."

"Çok yazık," dedi Lucien sesinde zerre kadar duygu olmadan. "O akşam Jess'le yemeğe de çıkamamışsınızdır öyleyse." Duraklayıp Hunter'ı süzdü. "Ona Jess dememin sakıncası var mı?"

"Var."

Lucien başını salladı. "Pekâlâ, özür diliyorum ve tekrar soruyorum. O akşam Jessica'yla yemeğe de çıkamamışsınızdır öyleyse."

"Evet, çıkamadık."

# Yetmiş Üç

**Los Angeles, Kaliforniya.**
**Yirmi yıl önce.**

Hunter, Kevin'ın cesedinin adli tıp aracına yerleştirilmesine yardım ettikten sonra olayın ayrıntılarını vakaya atanan dedektiflere anlattı. Ardından, vurduğu adamın durumuna dair bilgi almak için Rampart General Hastanesi'ne gitti.

Bir doktor onu bilgilendirmek için ameliyathaneden çıktı. Marcus Colbert adındaki adam yaşayacaktı fakat muhtemelen ömrünün geri kalanında topallayarak yürüyecek ve bir daha asla biriyle cinsel ilişkiye giremeyecekti.

Hunter'ın kafası allak bullak olmuştu fakat yine de eve gitmeden önce karakola dönüp birkaç rapor doldurması gerekiyordu.

Protokole göre, ölümle sonuçlanan bir çatışmadan sonra, olaya karışan her LAPD memuru, göreve dönmeden önce psikolojik değerlendirmeye tabi tutulup bir LAPD psikoloğuyla en az iki seans yapmak zorundaydı. Hunter'ın amiri ona, kendisine atanan psikologla ilk seansının iki gün içinde olacağını söyledi.

Hunter boş bir odada oturup uzun süre elindeki kaleme ve önündeki boş raporlara baktı. O gün meydana gelen olaylar, sonsuz döngüye girmiş eski bir film gibi zihninde tekrar tekrar dönmeye devam ediyordu. Uyuşturucu etkisindeki paranoyak bir keş tarafından kalleşçe vurulan Kevin'ın öldüğüne inanamıyordu.

Hunter bir buçuk yıl önce LAPD'ye katıldığından beri ortaklardı. Kevin iyi bir adamdı.

Hunter nihayet raporları bitirdiğinde saat ona geliyordu. Anlaşılır şekilde, Jessica'yla akşam yemeği planlarını tamamen unutmuştu. Özür dilemek ve neden gelmediğini ya da daha önce aramadığını açıklamak için onu aradı fakat telefon birkaç kez çaldıktan sonra telesekretere düştü.

Jessica çok güzel ve zeki bir kadındı. Bir emniyet görevlisiyle çıkmanın getirdiği zorlukları –uzun çalışma saatlerini, son dakika iptallerini, Hunter'ın sağlığı için endişelenmeyi, her şeyi– çok iyi anlıyordu. Hunter dedektif olduğunda bu zorlukların bir iki seviye daha artacağını da biliyordu fakat Hunter'a âşıktı ve onun için önemli olan tek şey buydu.

Hunter özür dileyen bir kısa mesaj bıraktı fakat ayrıntılara girmedi. Onu gördüğünde her şeyi anlatacaktı. Ama Jessica aynı zamanda çok da hassas bir kadındı ve Hunter her ne kadar gizlemeye çalışsa da sesindeki hüznü, ciddiyeti anlayacağına emindi.

Jessica'nın telefonu açmaması Hunter'a garip gelmişti. Salı akşamı o saatte dışarı çıktığına inanmıyordu. Belki bu akşam daha önce son dakikada iptal etmek zorunda kaldığı randevulara kıyasla biraz daha üzgündü. Kafası allak bullak olmasına rağmen Hunter yine de yirmi dört saat açık bir markete uğrayıp ona çiçek almayı akıl edebildi.

Jessica'nın evine saat on birden hemen önce vardı. Arabasını sokağa park edip Jessica'nın evine bakınca midesini bulandıracak kadar yoğun bir korku hissine kapıldı. Daha önce böyle bir şey hissetmemişti. Ama daha önce ortağını da kaybetmemişti.

Arabadan inip eve yaklaştı fakat her adımda içindeki korku hissi katlanarak artıyordu.

Altıncı his, önsezi, içgüdü, adına ne denirse... Hunter'ınki kapıya vardığında âdeta haykırıyordu. Bir terslik vardı.

Anahtarların bir kopyası ondaydı ama kullanmasına gerek kalmadı. Ön kapı kilitli değildi. Jessica ön kapıyı asla kilitlemeden bırakmazdı.

Hunter kapıyı iterek açtı, Jessica'nın karanlık oturma odasına adımını attı ve hemen ardından yüreğini felç eden ve tüm bedeninde bir ürperti dalgası yaratan hafif, metalik, bakırımsı bir koku aldı.

Kan, vücutta akarken herhangi bir kokuya sahip değildi. Sadece havayla temas ettiğinde bakıra çok benzeyen, kimyasal olmayan, metalik bir kokuya kavuşurdu. Hunter daha o gün öğleden sonra aynı kokuya maruz kalmıştı.

Dehşet dolu sözcükler dudaklarından döküldü. "Ah, Tanrım, hayır."

Çiçekler yere düştü.

Titreyen eli ışık düğmesine uzandı.

Işık odayı aydınlattığında Hunter'ın dünyası karanlığa gömüldü. O kadar derin bir karanlıktı ki bu, bir daha çıkış yolunu bulup bulamayacağına emin değildi.

Jessica mutfak kapısının yanında kan gölünün içinde yüzüstü yatıyordu. Oturma odası darmadağınıktı. Lambalar kırılmış, mobilyalar devrilmiş, çekmeceler açılmıştı. Boğuşma izleri.

"Jess... Jess..." Hunter ona koştu, pek de kendisine ait olmayan bir sesle seslendi.

Yanı başında diz çöktü, pantolonu kana bulandı.

"Ah, Tanrım." Sesi çatallaştı.

Ona uzanıp ters çevirdi.

Jessica birkaç kez bıçaklanmıştı. Kollarında, ellerinde, göğsünde, karnında ve boynunda kesikler vardı.

Hunter onun güzel yüzüne baktı ve gözlerine yaşlar doldu. Jessica'nın dudakları çoktan soluk bir renge dönmüştü. Yüzündeki ve ellerindeki deri tuhaf bir mora dönmeye başlamıştı. Ölüm katılığı henüz oluşmamıştı fakat oluşmak üzereydi; bu

da Hunter'a dört saatten kısa bir süre önce, onu akşam yemeği için alması gereken saatte öldürüldüğünü söylüyordu. Bu bilgi Hunter'ın içindeki karanlığın daha da derinlere inmesine neden oldu. Ruhu onu terk edip arkasında keder içinde boğulan boş bir beden bıraktı âdeta.

Hunter sevdiği kadının saçlarını usulca yüzünden çekti, alnına bir öpücük kondurdu, onu göğsüne bastırıp ona sımsıkı sarıldı. Zarif parfümünün kokusunu hâlâ alabiliyordu. Saçlarının yumuşaklığını hâlâ hissedebiliyordu.

"Özür dilerim, Jess." Boğucu bir ızdırap sözlerini boğdu. "Çok özür dilerim."

Gözyaşları akmaz olana kadar onu kollarında tuttu.

Eğer onunla yer değiştirebilseydi, onun bedenine kendi canını üfleyebilseydi bunu yapardı. Hiç düşünmeden onun için kendi canını verirdi.

Sonunda onu bıraktı. Başını çevirdiğinde gözden kaçırdığı bir şeyi gördü. Oturma odasının duvarlarından birine kanla "polisin kaltağı" yazılmıştı.

# Yetmiş Dört

Hunter sonunda Lucien'e o geceyi anlattığında midesinde hiç iyileşmemiş eski bir yara gibi karanlık, dipsiz bir çukur yeniden açılmış, yüreği sıkışmış, yirmi yıldır geride bırakmak için savaştığı içindeki boşluk geri gelmişti.

Uzun bir süre kimse konuşmadı.

"Demek değer verdiğin iki insanı aynı gün kaybettin," dedi Lucien. Hunter, Lucien'in sesinde bir nebze de olsa keder olduğuna yemin edebilirdi.

Hunter bir kez gözlerini kırpıştırdı, o anıyı zihninden olabildiğince uzaklaştırdı. "Madeleine, Lucien, nerede o?"

"Bekle biraz, eski dostum, o kadar da hızlı değil."

"O kadar da hızlı değil de ne demek?" dedi Hunter. Kızgın bir ifadeyle kaşları çatıldı. "Jessica'nın başına gelenlerle ilgili duyman gereken her şeyi duydun. İstediğin de buydu, değil mi?"

"Hayır, bu sadece bir parçasıydı." Lucien iki elini ateşkes işareti yaparak kaldırdı. "Ama bana o gece neler olduğunu anlattığın için ben de bunun karşılığında size bir şey vereceğim. Adil olanı bu. Dinliyor musunuz?"

Lucien'in Karen Simpson'ın cesedini ve daha önce bahsettiği diğer dört kurbanı bulacakları New Haven'daki Saltonstall Gölü kıyısındaki bölgeye nasıl gideceklerini tarif etmesi sadece iki dakika sürdü.

Hunter ve Taylor her şeyi can kulağıyla ve hiç araya girmeden dinledi fakat Adrian Kennedy'nin kontrol odasından notlar aldığına ve birkaç dakika içinde New Haven saha ofisinden bir FBI ekibini bölgeye göndereceğinden ikisi de emindi.

"Şimdi," dedi Lucien sözünü bitirdiğinde, "size Madeleine'i vermemi istiyorsanız Jessica'ya ve öldürülmesinden sonra olanlara dönelim. Fail yakalandı mı?"

"Failler," diye düzeltti Hunter. "Adli tıp evde iki farklı parmak izi buldu, ikisi de polis arşivlerindeki hiçbir kayıtla eşleşmiyordu."

Lucien'in yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Cinsel bir saldırı mıydı?"

"Hayır," dedi Hunter ve gözleri rahatlamış bir ifadeyle parladı, "cinsel saldırıya uğramamıştı. Bir hırsızlık olayıydı. Parmağındaki nişan yüzüğü de dâhil olmak üzere birkaç parça mücevheri, çantasını ve evdeki tüm parayı almışlardı."

"Hırsızlık mı?" Lucien bunu tuhaf buldu.

Taylor da öyle.

"O halde onu neden öldürdüler?" dedi Lucien.

Hunter durakladı. Başını çevirdi. Tekrar Lucien'e baktı. "Benim yüzümden."

Lucien bekledi fakat Hunter başka bir şey söylemedi. "Ne demek senin yüzünden? Bu bir intikam saldırısı mıydı? Birileri senden öç almaya mı çalışıyordu?"

"Hayır," dedi Hunter. "Jessica evin çeşitli yerlerine ikimizin fotoğraflarını koymuştu. Çoğunda üniformalıydım. O çerçevelerin hepsi parçalanmıştı. Bazılarının üzerine kanla 'domuz' yazılmıştı. Bazılarınınkine ise 'lanet polis' yazılmıştı."

Durum netleştikçe Lucien'in kafası yavaşça yana doğru hareket etti. "Onun bir LAPD memuruyla nişanlı olduğunu öğrendiklerinde sırf eğlencesine onu öldürmeye karar verdiler yani, öyle mi?"

Hunter bir şey söylemedi. Gözünü bile kırpmadı.

"Sana işini öğretmeye çalışmıyorum," dedi Lucien. "Ama çete üyelerine baktın mı? Özellikle Los Angeles gibi bir şehirde, çete üyelerinin beyinlerine polise karşı bitmek tükenmek bilmeyen bir nefret kazınmıştır. Polis memurlarından bu kadar nefret eden diğer tek grup eski mahkûmlardır ama parmak izleri kayıtlarda yoksa o zaman onlar elenmiş demektir."

Hunter bunu çok iyi biliyordu, o ve vakaya atanan dedektifler bilgi toplamak için ellerindeki tüm çete bağlantılarını didik didik etmiş fakat hiçbir sonuç elde edememişlerdi.

"Burada zamanımızı boşa harcıyoruz," dedi Hunter sesine asabiyet sirayet ederek. "Jessica ya da o gece hakkında söylenecek başka şey yok. O öldürüldü. Bunu yapanlar yakalanamadı. Bize Madeleine'in nerede olduğunu söyle, Lucien. Onu kurtarmamıza izin ver."

Lucien hâlâ hazır değildi. "Yani onun ölümünden kendini sorumlu tuttun." Bu bir soru değildi. "Hatta bunu iki kez yaptın, değil mi? Birincisi, polis olduğun için çünkü onu öldürmelerinin nedeninin bu olduğunu biliyordun. İkincisi de akşam yemeği için evine gitmen gerekirken gitmediğin için."

Hunter sessiz kaldı.

"İnsan zihni çok tuhaf, değil mi?" dedi Lucien üzerinde çalışılmış terapist sesiyle, derinden, sakin ve makul. "Yıllardır kendini suçladığın iki nedenin de aslında senin hatan olmadığını çok iyi bildiğin halde, kendini suçlama 'nedeninin' ardındaki psikolojiyi anlayabildiğin halde yine de suçluluk duygusundan kurtulamıyorsun."

Lucien kıkırdadı, ayağa kalktı. "İnsanın psikolojiden anlaması, psikolojik travmalara ve baskılara karşı bağışıklığı olduğu anlamına gelmez, Robert. İnsanın doktor olması hastalanmayacağı anlamına gelmez."

*Lucien'in yaptığı şey bu muydu*, diye sordu Hunter zihninde kendi kendine. *Jessica'nın öldürülmesini kendi iğrenç eylemlerini*

*savunmak için bir örnek olarak mı kullanıyordu? Lucien'in insanları öldürmenin yanlış olduğunu bilmesi, bir psikolog olarak dürtülerini ve bunların nereden geldiğini muhtemelen anlıyor olması, onları kontrol edebileceği anlamına gelmiyordu.*

"Ve o günden beri hep yalnız kalmanın nedeni de bu, öyle değil mi Robert?" dedi Lucien. "Çünkü olanlardan dolayı kendini suçluyorsun. Sana yakın olduğu için öldürüldüğünü düşünüyorsun. Kalıbımı basarım bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğine dair kendine söz vermişsindir."

Hunter psikanaliz yapılmasını kaldıracak durumda değildi. Buna bir son vermesi gerekiyordu. Ve bunu hemen yapmalıydı. Herhangi bir cevap verse yeterdi. "Evet, nedeni bu. Şimdi bize Madeleine'in yerini söyle."

"Birazdan. İçimdeki psikoloğu henüz tatmin etmedin, Robert. Benim asıl bilmek istediğim, Jessica öldürüldükten sonra kafanın içinde neler olduğu. Yaşadığına emin olduğum o duygu depremi. Bana bundan bahsedersen sana Madeleine'i veririm."

Yirmi yılın ardından Hunter bu duygularla nasıl yaşayacağını öğrenmişti.

"Neyi bilmek istiyorsun?" diye sordu Hunter duygusuzca.

"İçindeki öfkeyi bilmek istiyorum, Robert. Hiddeti. Öldürecek kadar öfkelenip öfkelenmediğini bilmek istiyorum. Peşlerine düştün mü?" diye sordu Lucien. "Faillerin yani? Jessica'nın katillerinin?"

"Bir soruşturma başlatıldı," dedi Hunter.

"Ben onu sormadım," dedi Lucien başını iki yana sallayarak. "Ben, katilleri bulmak için *senin* kendi mücadeleni başlatıp başlatmadığını bilmek istiyorum, Robert."

Hunter cevap vermek üzereyken Lucien sözünü kesti.

"Sakın bana yalan söyleme, Robert. Madeleine'in hayatı buna bağlı."

Hunter, Taylor'ın bakışlarını üstünde hissedebiliyordu.

"Evet. Onları aramaktan hiç vazgeçmedim."

Hunter'ın cevabı Lucien'i heyecanlandırmış gibiydi.

"İşte milyon dolarlık soru, Robert," dedi. "Eğer onları bulursan tutuklar mısın yoksa kendi adaletini mi uygularsın... intikamını mı alırsın?"

Hunter sessizlik içinde elinin üstünü kaşıdı.

"Onları kendin öldürürsün, değil mi?" Lucien'in gülümsemesi kendinden emindi. "Bunu gözlerinde görebiliyorum, Robert. Sen o geceyi yeniden yaşarken gördüm. Eminim Ajan Taylor da görmüştür. Öfkeyi. Hiddeti. Acıyı. Dedektifliğin canı cehenneme. Uygulayacağına yemin ettiğin kanunların canı cehenneme. Bu hepsinden daha öncelikli. Kendi hayatından bile. Jessica'yı senden alan insanlarla yüz yüze gelsen hiç tereddüt etmeden onları öldürürdün. Yapardın, biliyorum. Bunu yüzlerce, belki binlerce kez düşündün, biliyorum."

Hunter burnundan nefes alıp ağzından verdi.

"Hatta yaptıklarından dolayı acı çektiklerini görmek için onlara bir süre işkence bile edebilirsin. Bu eğlenceli olurdu, değil mi?"

Lucien, Hunter'ın çenesindeki bir kasın gerildiğini gördü.

"Daha önce de söylediğim gibi," diye devam etti Lucien, "doğru koşullarda herkes bir katile dönüşebilir. Görevi 'korumak ve hizmet etmek' olanlar bile." Ölü bakışları buzu eritebilirdi. "Unutma, Robert, cinayet cinayettir. Arkasındaki nedenlerin, ister haklı bir intikam ister sadist bir dürtü olsun, hiçbir önemi yoktur." Yüzünü pleksiglasa üç santimetre mesafeye getirdi. "Yani bir gün sen de benim gibi olabilirsin."

*Lucien gerçekten de Jessica'nın cinayetini, hastalıklı bir şekilde, yaptıklarına bir kılıf uydurmak için kullanıyormuş*, diye düşündü Hunter. *Önce psikolojik nedenlere gönderme yapmıştı, şimdi de duygusal nedenlere gönderme yapıyor.* Hunter, Lucien'in polis raporlarını okuduğuna emindi. Hunter'ı yıllar öncesinden iyi tanıdığından Jessica'nın katillerini aramaktan asla vazgeçmeyeceğini tahmin

edebilirdi. Hunter'ı bu hikâyeyi anlatmaya bilerek zorlamıştı, böylece hikâyeyi aşağılayabilecek ve kendi sapkın eylemleri için bir örnek ve gerekçe olarak kullanabilecekti.

Öfkesine rağmen Hunter'ın aklında hâlâ tek bir öncelik vardı. Kafasında Lucien'in istediğini elde ettiğine kanaat getirmişti. Söylenecek başka bir şey yoktu.

"Bize Madeleine'in yerini söyle, Lucien."

Lucien sırıttı. "Tamam. Ama size yerini söyleyemem. Sizi oraya ben götürmeliyim."

# Yetmiş Beş

Lucien'in ne dediğini idrak etmesi Taylor'ın birkaç saniyesini aldı. Ona ters ters baktı.

"Efendim?"

Lucien pleksiglastan uzaklaştı. İfadesinde en ufak bir endişe belirtisi yoktu.

"Size onun nerede olduğuna dair talimatlar veremem, Ajan Taylor. Bu, işe yaramaz. Sizi oraya kendim götürmek zorundayım."

Hunter şaşırmış görünmüyordu. Hatta böyle bir şeyi bekliyordu. Gayet mantıklıydı. Madeleine'in hayatı ona bir an önce ulaşmalarına bağlı olduğundan basit sözlü ya da yazılı talimatlara bel bağlamak fazlasıyla riskliydi. Ya Madeleine'in esir tutulduğu yerin yakınlarına geldiklerinde çevre değiştiği için talimatlar birdenbire anlaşılmaz hale gelirse? Ya yanlış bir yola saparlarsa? Ya talimatlar kasıtlı ya da kasıtsız olarak hatalı verilirse? Lucien'e her şeyi bir telefon hattı ya da video bağlantısı üzerinden anlattırmaya çalışarak çok değerli zamanı kaybedebilirlerdi.

Hayır, Lucien onlarla birlikte gitmek zorundaydı. Onlara bizzat o, yolu göstermeliydi.

Taylor'ın gözleri Hunter'ı aradı. Hunter ona belli belirsiz başını salladı.

Lucien gülümsedi. "Bir şey daha var," dedi Taylor'a göz kırparak. "Bu yolculukta sadece üçümüz olacağız. Başka FBI ajanı olmayacak. Karadan ya da havadan bizi kimse takip etmeye-

cek. Sen, Robert ve ben gideceğiz; ne bir kişi eksik ne bir kişi fazla. Anlaşma bu şekilde. Pazarlık yok. Anlaşmayı bozarsanız ya da herhangi bir şekilde takip edildiğimizden şüphelenirsem sizi hiçbir yere götürmem. Madeleine unutulmuş ve terk edilmiş olarak yalnız başına ölür ve basının bunun nedenini öğrenmesini sağlarım. Ben bununla yaşayabilirim. Ya siz?"

Taylor kazanamayacağı bir durumda olduğunu biliyordu. Lucien'in onları kurbanlarının cesetlerine götürebilecek tek kişi olduğunu keşfettiklerinden beri hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ tüm kartlar onun elindeydi, hatta şimdi ortada canlı bir kurban olduğu için kontrol biraz daha ona geçmişti. Kafasına estiği gibi hareket edebilirdi ve şu anda Hunter'ın da Taylor'ın da bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

"Ellerin ve ayakların kelepçeli olacak, biz de silahlı olacağız. Bu konuda anlaştığımız sürece sorun yok. En ufak bir girişimde bulunursan yemin ederim seni vururuz."

"Aksini de beklemezdim zaten," dedi Lucien.

"On beş dakika içinde yola çıkmaya hazır oluruz." Taylor ayağa kalktı. "Nereye gidiyoruz?"

"Yola çıktığımızda söylerim," dedi Lucien.

"Uçak mı yoksa araba mı lazım bilmem gerek."

Lucien başını salladı. "Önce uçak. Sonra araba."

"Ne kadar yakıt gerekecek bilmem gerek."

"Bizi Illinois'a götürmeye yetecek kadar."

Hunter ve Taylor koridorun sonundaki kapıya doğru ilk adımlarını atarken Lucien onları durdurdu.

"Sanırım o gün sandığından daha yakın, Robert," dedi.

Hunter ve Taylor duraklayıp tekrar Lucien'e döndüler.

"Hangi günmüş o?" dedi Hunter.

"Senin de benim gibi olabileceğin gün." Lucien'in sesi daha önce soğuk ve duygusuz çıkıyordu fakat şimdi kadim bir şeytanın-

kini andırıyordu ve tamamen kalpsizdi. "Çünkü son iki gündür, yirmi yıldır aradığın adamın karşısında oturuyorsun, dostum."

Hunter midesine bir yumru oturduğunu hissetti.

"Jessica'yı senden alan bendim."

# Yetmiş Altı

Hunter kıpırdamıyor, nefes almıyor, gözünü bile kırpmıyordu. Âdeta tüm vücudu kilitlenmiş gibiydi.

"Ne dedin sen?" Soruyu soran Taylor'dı.

Lucien'in bakışları Hunter'ın üzerinde sabitlenmişti fakat LAPD dedektifi duydukları karşısında yalnızca şaşkınlıktan kaşlarını çatıyor, onun dışında bir şey belli etmiyordu.

"Bunu sırf seni kızdırmak için söylediğimi düşünüyorsun, değil mi Robert?"

Hunter içinde giderek büyümeye başlayan garip duyguya rağmen hâlâ sakin görünüyordu.

"Öyle de yapıyorsun zaten," diye araya girdi Taylor. Sesindeki kızgınlık gizlenemezdi. "Elindeki tüm numaralar tükendi, şimdi de bizi oyalamaya çalışıyorsun. Bak ne diyeceğim, bir yerlerde esir tutulan Madeleine Reed diye biri yoksa hiç şaşırmam. Bu küçük gösterin için elinde başka numaran kalmadığından onu uydurmuşsan da şaşırmam. Bence boş yapıyorsun. Panikliyorsun ve oyunun bittiğini bildiğin için bütün tuşlara basıyorsun."

Lucien, Taylor'a baktı; dudaklarına bir sırıtış yayıldı. "Argümanın gerçekten bu mu, Ajan Taylor? Oyunun bittiğini bildiğim için bütün tuşlara basıyorum, öyle mi? Elinden gelenin en iyisi bu mu?" Kahkaha attıktan sonra bakışları bir kez daha buza döndü. "Vay canına, bir kâse laf salatası yesem bundan daha iyi bir argüman ortaya koyardım." Lucien çenesiyle hücresinin

hemen dışındaki güvenlik kamerasını işaret etti. "Neden gidip bizi dinleyen dostlarınıza sormuyorsun? Madeleine Reed gerçek mi değil mi git onlara sor. Eminim gerekli araştırmayı yapmışlardır."

"Pennsylvania, Pittsburgh'da Madeleine Reed diye biri olsa bile," dedi Taylor hâlâ sakinliğini koruyarak, "ve 9 Nisan'dan sonra kayıp olduğu bildirilmiş olsa bile bu onu elinde tuttuğun ya da nerede olduğunu bildiğin anlamına gelmez. Ülkedeki tüm kayıp bürolarından internet üzerinden bir isim listesi kolayca elde edilebilir. İyi hazırlanmışsın. Bunu kanıtladın. Eminim senin gibi kibirli biri bile bir gün yakalanabileceği ihtimalini düşünmüştür. Böyle bir olasılık için birkaç tedbir aldığını düşünmek oldukça akla yatkın. Ama Madeleine'i kaçıran kişi sen olsan bile onun hâlâ hayatta olduğuna dair hiçbir kanıt sunamazsın. Onu aylar önce öldürmüş olabilirsin ve bunu bilmemizin hiçbir yolu olmadığını biliyorsun. Şimdi de işkence ettiğin ve öldürdüğün pek çok kişi arasından onun adını seçtin ve dışarıya çıkmak için son bir şans elde etmek amacıyla onu kullanıyorsun."

Taylor nefes aldı; önce Hunter'a, sonra tekrar Lucien'e baktı.

"Bir girişimde bulunursan seni vururuz dediğimde şaka yapmıyordum," diye devam etti Taylor. "Eğer bu yolculuğun sana kaçma fırsatı vereceğini ve bizi canlı bir kurbana götürecek bilgiye sahip olduğunu düşündüğün için sana zarar vermeyeceğimizi sanıyorsan yanılıyorsun."

"İşte bu bütün tuşlara basmaktan çok daha iyi bir argüman, Ajan Taylor," dedi Lucien üç kez ellerini çırparak. "Ama az önce senin de belirttiğin gibi kesin olarak bilemezsiniz. Peki, 9 Nisan'dan sonra Pennsylvania, Pittsburgh'da kaybolduğu bildirilen Madeleine Reed diye birinin gerçekten var olduğunu öğrendiğinde yine blöf yaptığımı iddia edebilecek misin?" Düşünmesi için birkaç saniye verdikten sonra ekledi: "Çünkü eğer bunu yaparsan

ve ben blöf yapmıyorsam, sen ve FBI bir ömür boyu rahat yüzü görmezsiniz."

Hunter onları dinlemiyordu. Lucien'in sözleri hâlâ kafasında dönüp duruyordu. *Çünkü son iki gündür, yirmi yıldır aradığın adamın karşısında oturuyorsun, dostum. Jessica'yı senden alan bendim.*

Hunter vücudundaki her hücresiyle Lucien'in blöf yaptığına inanmak istiyordu fakat onun gözlerinde bir şey görmüştü: genellikle sadece emin olduğunda ortaya çıktığını bildiği, tedirgin edici bir meydan okuma.

"Gözlerinde şüphe görüyorum, Robert," dedi Lucien dikkatini Taylor'dan ayırarak. "Doğruyu söyleyip söylemediğime karar vermeye çalışıyorsun. Belki bu konuda sana yardımcı olabilirim." Dilini üst dudağında gezdirdi. "Doğu Hollywood'da, Lemon Grove Caddesi ile Kuzey Oxford'un köşesindeki 5067 numaralı, sarı cepheli ev."

Hunter boğazının düğümlendiğini hissetti. Bu Jessica'nın adresiydi. Ama Lucien polis raporlarını okumuşsa bu bilgiye kolayca ulaşmış olabilirdi.

Lucien onun zihnini okudu.

"Biliyorum, biliyorum," dedi. "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Adresi öğrenmek kolaydır. Peki şuna ne dersin? Jessica'nın evin dört bir yanına koyduğunu söylediğin fotoğrafların en büyüğü, oturma odasındaki koyu kahverengi deri kanepenin yanında bulunan küçük masanın üzerinde gümüş bir çerçeve içinde duruyordu. Fotoğrafta ikiniz bir çeşit LAPD akşam yemeği partisinde ya da ödül törenindeydiniz. Üniformalıydın ve gururla elinde bir ödülü tutuyordun. Jessica ise mor bir elbise giymişti ve elinde onunla uyumlu bir çanta vardı. Saçları salıktı fakat sol omzunun üzerine atılmıştı."

Bakışları hâlâ Hunter'ın üzerinde olan Lucien durakladı; eski dostunun beynine, sözlerini Hunter'ın hafızasında kilitli kalmış görüntülerle eşleştirmesi için fırsat verdi.

Ardından son darbeyi indirdi.

"Ama o fotoğraf ile evde tahrip edilen diğer tüm fotoğraflar arasındaki gerçek farkı biliyorsun, değil mi Robert? 'DOMUZ' kelimesinin yatay değil de dikey olarak yazıldığı tek fotoğraftı bu."

# Yetmiş Yedi

Hunter kalbinin durduğunu, kanının damarlarında donduğunu ve midesindeki boşluğun, ruhunu yutup yok etmekle tehdit eden bir kara deliğe dönüştüğünü hissetti. Konuşmak istiyordu fakat sesi boğazında takılıp kalmış gibiydi.

Gözleri Lucien'e odaklanmıştı ama aklı başka yerdeydi. Tüm düşünceleri Jessica'yla birlikte bir parçasının da öldüğü o geceye geri dönmüştü. Uzun süre araması gerekmedi. O gece gördüklerinin her ayrıntısı beyninde bir yerlerde kilitliydi. Bu anılara erişmek acı verici fakat basitti. Lucien'in sözünü ettiği fotoğrafı gözünün önünde canlandırabiliyordu: parçalanmış camı, gümüş çerçeveyi ve kanlı büyük harflerle dikey olarak yazılmış "DOMUZ" kelimesini. Lucien'in de dediği gibi, üzerine bu şekilde bir kelime yazılmış olan tek fotoğraf buydu.

Mantıklı düşünmek için elinden geleni yapan Hunter, öfkesi vücudundan taşmadan önce bir şekilde onu dizginlemeyi başardı.

Lucien bir şekilde Jessica'nın cinayetiyle ilgili olay yeri polis raporlarını eline geçirmeyi başardıysa Hunter'ın çok ayrıntılı olduğunu bildiği olay yeri kanıt raporu ve envanterinin kopyalarını da eline geçirmiş olma ihtimali vardı.

Hunter soluğunu boşalttı.

Lucien onun şüphesini anladı.

"Hâlâ ikna olmadın demek. Beynin savunma mekanizması ne kadar ilginç, değil mi Robert? Geldiğini görebildiği yoğun

psikolojik acıdan kaçınmak için bazen bilinçaltında bile olsa alternatif bir cevap bulmak için her yolu dener. Hatta gerçekleri göz ardı edip doğru olmadığını bildiği şeylere tutunmaya çalışır. Ama seni suçlayamam, Robert. Senin yerinde olsam ben de buna inanmak istemezdim. Ancak gerçek şu ki söylediklerim doğru."

Taylor bodrum koridorunda gerilimin arttığını hissedebiliyordu.

"Yine blöf yapıyorsun," dedi Taylor tekrar, sesi öfkeli ve öncekinden birkaç desibel daha yüksekti. "Robert iki fail olduğunu söyledi. Adli tıp olay yerinde iki farklı parmak izi bulmuş. Bize yanında başka biri olduğunu mu söyleyeceksin yani? *Ayrıca...*" diye vurguladı Lucien cevap veremeden, "parmak izlerin artık elimizde var. FBI'ın bilgisayar sisteminin yaptığı ilk işlerden biri, yakalanan kişilerin parmak izlerinin faili meçhul suçlarla bağlantılı İAFİS'teki kayıtlarla eşleşip eşleşmediğini kontrol etmektir. Eğer parmak izlerin Jessica'nın evinde ya da başka bir faili meçhul suçun olay yeri mahallinde bulunanlarla eşleşseydi günler öncesinden sistem uyarı verirdi."

İAFİS, Entegre Otomatik Parmak İzi Tanımlama Sistemi'ydi. DNA örneği alındıktan sonra FBI bilgisayar sistemi aynı kontrolü Ulusal DNA veri tabanında da yapardı.

Lucien sabırla Taylor'ın sözlerini bitirmesini bekledi.

"Daha önce de dikkatine sunduğum üzere, Ajan Taylor, bazen çok saf olabiliyorsun. Bir suç mahallini düzenlemek çok mu zor sanıyorsun? Bir cinayeti bir soygunun yan ürünü gibi göstermek zor mu sence? Jessica'nın evine başka birinin parmak izlerini yerleştirmek benim gibi biri için sorun teşkil eder mi sence?" Güldü. "O parmak izlerinin ait olduğu iki adamın ismini verebilirim. Gerçi bunu doğrulayamazsınız ama cesetlerini bulacağınız yeri de söyleyebilirim. Çete üyeleri tarafından yapılmış bir soygun gibi görünmesini istedim. Polisin bir yerine iki şüpheli aramasını istedim. Sence neden FBI'ın benim varlığımdan haberi yoktu,

Ajan Taylor? Bu kadar çok cinayete rağmen Davranış Bilimleri Birimi'niz neden hiçbirini birbiriyle ilişkilendiremedi sence? Yirmi beş yıldır insanları öldüren bir katili neden aramıyordunuz?"

Taylor'ın yüzünde yenilgi ve öfke çizgileri belirmeye başladı.

"Buna aldatma deniyor, Ajan Taylor. Polisi gerçeğin dışında bambaşka bir şeye inandırıyorsun. Bu bir sanat ve ben bunda çok başarılıyım."

Lucien dikkatini tekrar Hunter'a çevirdi.

"Belki bu aklındaki tüm şüpheleri sonsuza dek giderir, Robert. Jessica'nın evindeki tüm mücevherlerin alındığını söylemiştin ama dedektiflere tam olarak nelerin alındığını söyledin mi?"

Hunter garip bir duygunun derisinde bir kaşıntı gibi yayıldığını hissetti.

"Elbette söylemedin," dedi Lucien. "Sahip olduğu bütün mücevherleri bildiğinden şüpheliyim. Ama sana tam olarak nelerin alındığını söyleyebilirim. Her şeyi odasındaki şifonyerin üzerinde duran küçük, şirin, çiçekli kutunun içinde saklıyordu. İkinizin başka bir fotoğrafının yanında. Dokunulmamış, tahrip edilmemiş bir fotoğrafın. İkinizin plajda olduğu." Durakladı, Hunter'ın yüzünde yumruğun hedefine isabet ettiğini gördü. Ama henüz bitirmemişti. "Bütün kutuyu aldım. Ama vücudundan, daha önce alındığını söylediğin nişan yüzüğü dışında, iki tek elmas küpesini ve zarif kolyesini de aldım. Pandantif beyaz altından bir sinek kuşu vardı. Gözü küçük bir yakuttu."

Hiçbir öz disiplin Hunter'ın öfkesini bu kez içinde tutamazdı. Öne doğru atıldı ve iki yumruğuyla pleksiglasa birkaç kez vurdu.

Hunter'ın gözlerinde yaşlar birikti. İçlerindeki derin acı, bir sayfadaki kelimeler kadar netti. Farkında bile olmadan ve sıkılı dişlerinin arasından, dudaklarından tek bir kelime döküldü.

"Neden?"

# Yetmiş Sekiz

Hunter'ın patlaması o kadar ani ve şiddetliydi ki Taylor olduğu yerde sıçradı. Lucien ise gözünü bile kırpmadı. Bunu bekliyordu.

Hunter'ın yumrukları sonunda pleksiglasa vurmayı bıraktığında ellerinin derisi kıpkırmızı olmuş, morarmaya başlamıştı bile. Bütün vücudu öfke, üzüntü ve şaşkınlıktan titriyordu. Lucien gösterinin tadını çıkarmakla meşguldü fakat Hunter'ın sorusunu duymayı da ihmal etmemişti.

"Nedenini mi bilmek istiyorsun?" dedi.

Hunter ona ters ters baktı. Titremesine engel olamıyordu. O anda, başlangıçtaki aklı başında halinden çok uzaktı.

Lucien kendini toparladı, sanki söylemek istediği şey ensesine bir güç enjeksiyonu gerektiriyormuş gibi ayağa kalktı.

"Asıl neden kendime engel olamamamdı," dedi Lucien. "Seni çok özlemiştim, Robert. Sahip olduğum tek gerçek dostu özlemiştim. Jessica'yla olan olaydan sekiz ay önce seni Los Angeles'ta bulup ziyaret etmeye karar verdim. Sana sürpriz yapmak istediğim için önceden seninle temasa geçmedim. Çat kapı karşına çıkarsam beni tanıyıp tanımayacağını görmek istedim."

Hunter'ın elleri yanlarına düştü.

"Nerede yaşadığını öğrendim," diye devam etti Lucien. "Bu çok zor olmadı. Bir akşam apartmanının civarında takılıp eve gelmeni bekledim. Bu büyük sürprizden ya da en azından senin için büyük bir sürpriz olacağını düşündüğüm bu hareketimden

sonra gidip bir yerlerde birer bira içer, eski günlerden konuşur... hasret gideriz diye düşünmüştüm." Lucien omuz silkti. "Belki de içten içe, bendeki psikopatik özellikleri fark edip etmeyeceğini görmek için mazoşist bir arzu duyuyordum. Belki de gündelik maskemin ardını görüp göremeyeceğini kontrol etmek istiyordum. Belki de bunların hiçbiri değildi. Belki de kendime o kadar güveniyordum ki kendimi bir testten geçirmek, iyi olduğumu kendime ispatlamak istiyordum. Ve tanıdığım en iyi suçlu davranışı psikoloğunun yanında birkaç gün geçirmekten daha iyi bir test olamazdı. Aynı zamanda polis memuru olan ve dedektifliğe yükselmek üzere olan birinin. Eğer işaretleri sen de okuyamasaydın, Robert, kim okuyabilirdi ki?"

Hunter'ın midesi allak bullak olmuştu, kusmamak için konsantre olmak zorundaydı.

"Ama o akşam eve yalnız gelmedin," diye sözlerini sürdürdü Lucien. "Arabanı park edişini, arabadan inip bir centilmen gibi diğer tarafa gidip yolcu kapısını açışını izledim. O sırada arabadan güzeller güzeli bir kadın indi. Ve hakkını teslim etmeliyim, Robert, göz kamaştırıcı güzellikteydi."

Hunter göğsünün duygudan kabarmasını engellemek için nefesini tuttu.

"Sana tam olarak ne olduğunu söyleyemem," dedi Lucien. "Ama deneyimlerimin bana öğrettiği bir şey vardı: Tüm arzulara rağmen, insanın aklına gelen tüm şiddet dolu düşünce ve dürtülere rağmen, birinin canını almaya yönelik engellenemez isteğe rağmen, sonunda insanı harekete geçirecek bir tür tetikleyici olması gerekiyordu."

Hunter ve Taylor'ın aklına hemen Kennedy'nin bir gün önce onlara gösterdiği, Lucien'in not defterinde okudukları bölüm geldi.

"Jessica'nın durumundaki tetikleyici, arabadan inmesine yardım etmek için elini tuttuğunda sana bakış şekliydi, Robert,"

diye devam etti Lucien. "Otoparkta seni öpme şekliydi. İkinizin arasında o kadar büyük bir aşk vardı ki bunu bulunduğum yerden tenimde hissedebiliyordum."

Hunter'ın parmakları bir kez daha yumruk oldu.

"Denedim, Robert. Buna karşı koymaya çalıştım. Bu yüzden o sırada hiç yanına gelmedim. Yapmak istemiyordum. Jessica'yı senden almak istemiyordum. Ertesi sabah Los Angeles'tan ayrıldım ve onu unutmak için elimden geleni yaptım. Eğer bir dürtüye karşı koymaya çalıştıysam o da buydu. Ama ikinizin de asla anlamayacağı şey, kafanın içinde o tetikleyici bir kez harekete geçti mi o iş bitmiştir. Takıntı seni çılgına çevirir. Onu öteleyebilirsin ama dizginleyemezsin. Her gün, her gece geri gelir ve beynini hırpalar; bir noktadan sonra daha fazla dayanamazsın. İmgeler hayatını ele geçirir. Ve o nokta sekiz ay sonra geldi."

Hunter pleksiglastan bir adım geri çekildi.

"Bu yüzden olay yerine soygun süsü verdim," dedi Lucien. "Sırf parmak izlerini almak için iki adam öldürdüm. Yerlerinin asla bulunamayacağını biliyordum, o nedenle polis onları ne kadar ararsa arasın, parmak izleri asla kimseyle eşleştirilemeyecekti. Los Angeles'a geri döndüm. Ikinizi tekrar birlikte gördüm. Sonra onu evine kadar takip ettim."

Taylor bile artık kendini uyuşmuş hissetmeye başlamıştı.

"İşkence yoktu," diye ekledi Lucien. "Cinsel tatmin yoktu. Olabildiğince hızlı hallettim."

"İşkence yok muydu?" diye araya girdi Taylor. "Robert vücudunun her yerinde bıçak yaraları olduğunu söyledi."

"Ölüm sonrası," dedi Lucien bakışları Hunter'ı ararken. "Eğer otopsi ekibi yeterince yetkin olsaydı ilk yaranın, yani boğazındaki yaranın ölümcül yara olduğunu anlardı. Diğer yaraların ölümden sonra açıldığını. Bütün bunlar 'soygun-aldatma' planının bir parçasıydı."

Otopsi raporunu okuduğunda bu ayrıntı Hunter'ın hep ilgisini çekmişti. Bunu Jessica'nın bir polis memuruyla nişanlı olması nedeniyle faillerin yaşadığı öfke patlamasına bağlamıştı.

"Fotoğraf çerçevelerini kırarak, fotoğrafları tahrip ederek, evin altını üstüne getirerek ve mücevher ile para çalarak olay yerine soygun süsü vermeye çalıştım. Hepsi bu kadar. Böyle oldu. *Nedeni* buydu."

Hunter gözlerini kırpmadan Lucien'in yüzüne bakarken bir kez daha pleksiglasa yaklaştı, iki elinin parmaklarını da yumruk yaptı.

"Daha önce dediklerinde haklıydın, Lucien." Sesi o kadar sakindi ki Taylor'ı korkuttu. "Dedektifliğin canı cehenneme. Korumaya yemin ettiğim şeylerin canı cehenneme. Sen *artık* ölü bir adamsın."

Arkasını dönüp koridordan ve bodrumdan çıktı.

# Yetmiş Dokuz

Doksan saniye sonra Hunter ve Taylor, Müdür Adrian Kennedy'nin ofisindeydiler. Doktor Lambert da oradaydı.

"Senaryonun senin için tamamen değiştiğini anlıyorum, Robert," dedi Kennedy, Hunter pencereden dışarı bakarken. "Kimse bu tür bir itirafı beklemiyordu. Çok üzgünüm. Sana yalan söyleyip nasıl hissettiğini anladığımı söylemeyeceğim çünkü anlamıyorum. Kimse anlayamaz. Ama tahmin edebiliyorum." Kennedy'nin sesi yorgun geliyordu.

Masasına doğru yürüdü, bilgisayar monitörünün yanında duran bir çıktıyı aldıktan sonra göğüs cebinden okuma gözlüğünü çıkardı.

"Ama değişmeyen bir şey var," dedi Kennedy çıktıyı okumadan önce. "Madeleine Reed, yirmi üç yaşında, Missouri, Blue Springs City doğumlu ama o sırada Pennsylvania, Pittsburgh'da yaşıyormuş. Ev arkadaşı tarafından en son 9 Nisan'da, birkaç gün önce bir barda tanıştığı bir adamla akşam yemeğine çıkmak üzere evinden ayrılmadan hemen önce görülmüş. Madeleine o gece eve dönmemiş, ev arkadaşı bunu tuhaf bulmuş çünkü Maddy –herkes ona böyle diyormuş– ilk buluşmasında bütün geceyi biriyle birlikte geçirmezmiş."

Hunter'ın dikkati hâlâ Kennedy'nin penceresinin dışındaki dünyadaydı.

"İki gün geçmesine rağmen hâlâ geri dönmeyince," diye ekledi Kennedy, "Selena Nunez adındaki ev arkadaşı karakola gidip kayıp ihbarında bulunmuş. Kayıp Kişiler'den soruşturmacıların tüm çabalarına rağmen hiçbir şey bulunamamış. 9 Nisan akşamı onu yemeğe çıkaran bu gizemli adamın nasıl göründüğünü kimse bilmiyormuş. Madeleine'in bir gece önce gittiği bardaki barmen onu hatırlıyormuş. Ayrıca Madeleine'i kendisinden biraz daha yaşlı görünen biriyle konuşurken gördüğünü de hatırlıyormuş ama adamın yüzüne polise doğru bir eşkâl verebilecek kadar dikkat etmemiş." Kennedy okuma gözlüğünü burnunun üzerinde düzeltti. "Madeleine, CancerCare'da çalışıyormuş. Görevi, ölümcül kanser hastası çocuklara destek olmak ve onlarla ilgilenmekmiş, Robert. O iyi bir insan."

Kennedy çıktıyı Hunter'a uzattı.

Hunter kılını bile kıpırdatmadı.

"Ona bir bak, Robert."

Birkaç saniye geçtikten sonra Hunter sonunda gözlerini pencereden ayırıp Kennedy'nin elindeki kâğıda baktı. Kâğıda Madeleine Reed'in 15x10 boyutlarında bir vesikalık fotoğrafı iliştirilmişti. Çok çekici bir kadındı. Açık, pürüzsüz bir cildi, hafif Doğulu bir görünüme sahip yeşil gözleri ve omuzlarına dökülen canlı siyah saçları vardı. Fotoğraf çekildiği sırada yüzündeki gülümseme saf ve masum görünüyordu. Mutlu görünüyordu.

"Lucien'in Madeleine Reed'in nerede olduğunu biliyor olabileceği gerçeği değişmedi, Robert," dedi Kennedy tekrar. "Bu işin peşini bırakamazsın. Ona sırtını dönemezsin."

Hunter fotoğrafı bir süre daha inceledikten sonra belgeyi sessizce müdüre geri verdi.

Kennedy fırsattan istifade ederek bastırdı. "Benim için çalışmadığını biliyorum, Robert; bu yüzden sana bir şey yapmanı emredemem ama seni tanıyorum. Ahlaki değerlerini biliyorum. Neyi savunduğunu ve hayatını neye adadığını biliyorum. Ve şu

anda eylemlerini duygularının yönlendirmesine izin verirsen, yüreğinde ne kadar acı ve öfke hissedersen hisset, daha sonra kendinle barışık yaşayamazsın. Aynada yüzüne bakamazsın. Bunu çok iyi biliyorsun."

Hunter'ın gözlerinin arkasında inceden bir baş ağrısı başlıyordu.

"Yirmi yıldır Jessica'nın katillerini arıyorum, Adrian." Hunter'ın sesi kısık ve acı doluydu. "O gece yanında olmadığım için pişmanlık duymadığım tek bir gün bile yok. O zamandan beri, ona ve kendime onları bulacağıma, bulduğumda da sonuçları ne olursa olsun, bunu onlara ödeteceğime yemin etmediğim tek bir gün bile yok."

"Bunu anlıyorum," dedi Kennedy.

"Anlıyor musun?" dedi Hunter. "Gerçekten anlıyor musun?"

"Evet, anlıyorum."

"O hamileydi," dedi Hunter.

Kennedy'nin ciğerlerindeki tüm hava birden boşaldı. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle Hunter'a baktı.

"Jessica hamileydi," diye tekrarladı Hunter. "O sabah hazır gebelik testlerinden biriyle öğrenmiştik ama ikimiz de doğru olduğunu biliyorduk. O gece restoranda yer ayırtmasının nedeni buydu. Kutlama yapacaktık. İkimiz de..." Hunter soluklanmak için durakladı, "... çok mutluyduk."

Taylor bedenini felç edici bir ürpertinin kapladığını hissetti. Bir şey söylemek istiyor ama ne diyeceğini bilemiyordu.

"Lucien benden evleneceğim kadını almakla kalmadı, Adrian," dedi Hunter. "Sahip olacağım aileyi de aldı."

Kennedy ciddi bir ifadeyle yere baktı. Bu onun saygısını gösterme ve Hunter'ın acısını paylaşma biçimiydi.

"Üzgünüm, Robert," dedi Kennedy sonunda. "Bunu bilmiyordum."

"Kimse bilmiyordu," dedi Hunter. "Jessica'nın ailesi bile. Resmî olarak doğrulanması için Jess doktora görünene kadar

beklemek istiyorduk." Hunter'ın bakışları pencereye döndü. "Adli tabipten bunu otopsi raporundan çıkarmasını istedim. Ailesinin bu şekilde öğrenmesini istemiyordum. Kaldı ki acılarını daha da artırmanın bir anlamı olmadığını düşündüm."

"Acını, öfkeni ve bunun senin için ne kadar yıkıcı olduğunu ancak tahmin edebilirim, Robert," dedi Kennedy uzun ve karanlık bir sessizliğin ardından. "Ve çok üzgünüm."

"Yine de beni yirmi yıldır aradığım ve intikam yemini ettiğim kişiyle, aramızda pleksiglas duvar olmadan kapalı bir alana sokmak istiyorsun."

"Onu yakaladık, Robert," dedi Kennedy ölçülü bir sesle. "Lucien, FBI'ın Davranış Bilimleri Birimi'nin beş kat altında, kaçmaya karşı korumalı bir yer altı hapishane hücresinde tutuluyor. Yaptığı her şeyin bedelini ödeyecek. Jessica'ya ve sana yaptıklarının bedelini ödeyecek." Çıktıyı işaret etti. "Ama Lucien'le birlikte o uçağa binmezsen bu kız ölebilir. Bunun olmasına izin vermek istemediğini biliyorum."

"Başka birini gönderebilirsin."

"Hayır, gönderemeyiz, Robert," dedi Kennedy'nin masasının yanında duran Taylor ona dönerek. "Lucien'in aşağıda ne dediğini duydun. Sen, ben ve o. Ne bir kişi eksik ne bir kişi fazla. Anlaşmayı bozarsak ve Madeleine henüz ölmemişse muhtemelen son saniyeye kadar birilerinin onu bulacağına dair bir umuda tutunarak ölecek, hem de tek başına. Bunu ona borçluyuz, Robert."

Hunter bir şey söylemedi.

"Courtney haklı, Robert," dedi Kennedy. "Eğer Madeleine daha ölmemişse burada zaman kaybediyoruz demektir. Hemen harekete geçmeliyiz. Lütfen öfkenin ve kederinin Madeleine'in kurtarılma şansını yok etmesine izin verme. Bu onun kurtulmak için tek şansı."

Hunter, Madeleine'in çıktıya iliştirilmiş fotoğrafına bir kez daha baktı.

"Daha ölmedi," dedi sesinde zerre kadar şüphe olmadan.

"Efendim?" dedi Kennedy.

"'Madeleine daha ölmemişse' dedin." Hunter başını iki yana salladı. "Madeleine Reed ölmedi. Hâlâ yaşıyor."

# Seksen

Hunter'ın sesindeki sarsılmaz inanç hem güven verici hem de kafa karıştırıcıydı.

Taylor sorusunu kelimelerle değil, başını hafif iki yana sallayarak ve gözlerini kısarak sordu.

"O yaşıyor," dedi Hunter tekrar kararlılıkla başını sallayarak.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" diye sordu Doktor Lambert. "Beni yanlış anlamayın, Dedektif Hunter. Müdür Kennedy'ye katılıyorum. Ben de hemen harekete geçmeniz gerektiğine inanıyorum ama bu zavallı kızın hayatını kurtarmak için çok geç kalmış olabileceğiniz gerçeğine ve hatta Lucien'in sizi boş bir umudun peşinden sürüklüyor olabileceği gerçeğine de hazırlıklı olmalısınız. Kendisi doğuştan bir düzenbaz ve bu konuda oldukça deneyimli. Ajan Taylor'ın son görüşmenizde söylediği gibi, Lucien bunu dışarı çıkmak için son şansı olarak görüyor olabilir ki bu da yeni bir şeyler denemek için ona yerin beş kat altındaki bir hücrede oturmaya kıyasla daha büyük fırsat verir."

"Olabilir," dedi Hunter. "Ama Madeleine hâlâ yaşıyor."

"O halde Doktor Lambert'ın sorusunu tekrarlayacağım," dedi Kennedy sözü alarak. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun, Robert?"

"Çünkü Madeleine Reed, Lucien'in elindeki son koz," dedi Hunter. "İlk günden beri elinde tutuyor. Onu DBB'ye ilk ne zaman getirdiniz?"

"Yedi gün önce," dedi Kennedy. "Bunu biliyorsun."

"Ama şimdiye kadar ondan hiç bahsetmedi," diye hatırlattı Hunter. "Doktor Lambert'ın dediği gibi, Lucien oldukça deneyimli. Bu oyunu çok uzun zamandır oynuyor. Tesadüf eseri yakalanmış olsa da yaptığı her hamle en ince ayrıntısına kadar hesaplanmış. Ve deneyimli bir oyuncu kozlarla ilgili çok önemli bir kuralı bilir."

"Onları asla gereğinden önce kullanmazsın," dedi Taylor. "Mümkün olan en iyi ana kadar elinde tutarsın."

Hunter başıyla onayladı. "Ya da kullanman gerekene kadar. Hepiniz Lucien'in biyolojik saatinin ve hesaplamalarının ne kadar etkileyici olduğunu söylediniz, değil mi? Madeleine'e tam olarak ne kadar yiyecek ve su bıraktığını biliyor. Madeleine'in erzaklarını idareli tüketmeyi neredeyse mükemmel bir şekilde öğrendiğini söylemişti. Kritik eşiği hesaplamıştır. Bunu ilk günden beri biliyor ve eminim ki geri dönüşü olmayan noktanın nerede olduğunu da çok iyi biliyordur. Yine de kozunu oynamak için şimdiye kadar bekledi. Bunun nedeni ise bu durumu zamana karşı bir yarış haline getirerek bizi büyük bir baskı altına almak istemesi. Sadece kurbanların cesetlerini bulmaktan çok daha büyük bir baskı."

Bir an için herkes Hunter'ın sözlerini özümsedi.

"Ayrıca nişanlınızın katili olduğunu açıklamak için şimdiye kadar beklemesinin nedeni de bu," dedi Doktor Lambert, "çünkü bu hem sizi aşırı baskı altına alıyor hem de ruh halinizi etkiliyor. Sizi huzursuz ediyor. Sizi duygusallaştırıyor ve dolayısıyla da savunmasız, hataya daha yatkın hale getiriyor. Lucien bunu çok iyi biliyordu."

Taylor'ın tüyleri diken diken oldu.

"Ama bu aynı zamanda Robert'ı daha tehlikeli de yapıyor," dedi Taylor. "Eğer Lucien o pleksiglas duvarın arkasında olmasaydı muhtemelen şimdiye çoktan ölmüştü." Bakışlarını Hunter'a kaydırdı, o da ona bunu doğrularcasına baktı.

"Belki de istediği tam olarak budur," dedi Doktor Lambert. "Dışarıda ikinizle birlikteyken kaçmaya çalışmayı değil, kendini polise öldürtmeyi istiyordur belki."

Kennedy ve Taylor ona kaşlarını çatarak baktı fakat Hunter'ın pencereden dışarı bakarken aklından geçen de tam olarak buydu.

"Neden kendini polise öldürtmek istesin ki?" dedi Taylor.

"Çünkü ne olursa olsun, Lucien hatırlanmak istiyor," dedi Hunter. "Şöhret istiyor." Parmaklarıyla havada tırnak işareti yaptı. "Ünlü bir seri katil olmanın getirdiği 'prestiji'. Mirasının kriminoloji ve suçlu davranışı derslerinde incelenmesini istiyor. Şu ansiklopedisini yazmasının nedenlerinden biri de bu, eğer gerçekten yazıyorsa elbette."

"Anlıyorum ama bu muhtemelen ne olursa olsun, zaten gerçekleşecek," dedi Taylor. "Bunu başarmak için öldürülmesine gerek yok ki."

"Doğru," dedi Hunter, "ama ömrünü parmaklıklar ardında ya da devlet tarafından idam edilerek tamamlamazsa itibarının katlanarak artacağının da farkında. Onun zihninde bu, ömrünü adadığı projesi için uygun bir sonuç olmayacaktır eminim. Öte yandan son kurbanını kurtarmaya çalışan FBI tarafından vurularak öldürülürse..." Hunter omuz silkti ve söylediklerinin anlamının havayı doldurmasına izin verdi.

"Bir efsaneye dönüşür," dedi Doktor Lambert.

"Peki Madeleine Reed'in hâlâ hayatta olduğunu düşünüyorsan," dedi Kennedy, Hunter'a hitaben, "ve Lucien'in hesaplamalarını doğru yaptığını varsayarsak sence ne kadar zamanımız var, Robert?"

Hunter tereddütlü bir yüz ifadesi takındı. "Benim tahminim, bize Madeleine'den bahsettiği andan itibaren onu bulmak için yaklaşık yirmi saatimiz olduğu yönünde. Ondan sonrası için fazla umutlu olmazdım."

Kennedy saatine baktı. "O halde elimizi çabuk tutmalıyız," dedi. "Burada daha fazla zaman kaybedemeyiz, Robert."

Madeleine'in fotoğrafı hâlâ masanın üzerindeydi. Doğrudan Hunter'a bakıyor gibiydi.

"Uçak hazır mı?" dedi Hunter.

"Siz piste çıkana kadar hazır olur," dedi Kennedy, "ama önce ikinizin hazırlanması gerekiyor."

"Hazırlıklı olun," dedi Doktor Lambert herkes hareketlenince, "çünkü sanırım haklısınız, Dedektif Hunter. Lucien ikinizin de sınırlarını zorlayacak ve mevcut durumda, o kadar fazla zorlamasına bile gerek kalmayacağını biliyor. Bence tekrar dışarı çıktığında, buraya dönmemek için ne gerekiyorsa yapacaktır. Bu, hayatına mal olsa bile."

Hunter ceketinin fermuarını çekti. "Bana göre hava hoş." Taylor'a baktı. "Ateş eden ben olduğum sürece."

# Seksen Bir

Binanın arka tarafındaki güvenlik çıkışlarından birinde onları bekleyen cipe gitmeden önce, son teknoloji ürünü iki kablosuz mikrofonun takılabilmesi için Hunter ve Taylor'dan gömleklerini teslim etmeleri istendi. Mikrofonlar normal düğmeler şeklinde gizlenmişti fakat tek bir düğmenin diğerlerinden farklı olmaması için her iki gömlekteki tüm düğmelerin değiştirilmesi gerekiyordu. Göbek deliklerinin hemen üzerindeki düğme mikrofondu. Sırtlarına yapıştırılan, sakıza benzeyen bu mikrofon küçük bir kablo vasıtasıyla çok güçlü ama göze çarpmayan bir uydu vericisine bağlanıyordu. Mikrofon aynı zamanda bir GPS yer belirleyici olarak da kullanılabiliyordu. Müdür Adrian Kennedy ve ekibi tam olarak nerede olduklarını her an bilecekti. Fakat Hunter gömleğini giyer giymez bu fikre karşı çıktı.

"Sahte düğmeler orijinalleriyle aynı renkte değil," dedi Adrian Kennedy'ye.

"Yeterince yakınlar," dedi Kennedy.

"Çoğu insan için öyle olabilir," dedi Hunter. "Ama Lucien için değil."

"Bana senin ve Ajan Taylor'ın gömleklerindeki düğmelerin renklerine dikkat ettiğini mi söylüyorsun?"

"Güven bana. Lucien her şeye dikkat eder, Adrian. Sünger gibidir."

"Zamanımız kısıtlı olduğu için elimizden gelenin en iyisi bu," dedi Kennedy. "Bütün konuşulanları duymak istiyorum, o nedenle bununla idare etmemiz gerekecek."

*Bu çok pahalıya mal olacak bir hata olabilir*, diye düşündü Hunter.

Lucien on dakika sonra iki deniz piyadesi tarafından güvenlik çıkışından çıkarıldığında her şey hazırdı. Üzerinde görüşmeler boyunca giydiği turuncu mahkûm tulumu vardı. El ve ayak bilekleri, beline dolanan ve hareketlerini kısıtlayan metal zincirlerle prangalanmıştı; kolları göğsünden yukarı çıkmıyor, adımları ayak boyunu geçemiyordu; koşması imkânsızdı.

"Bu denklemde bir eksik var sanki," dedi Lucien, binmesi için cipin arka kapısını açan Taylor'a.

"Dedektif Hunter bizimle uçakta buluşacak," dedi Taylor, Lucien'in tam olarak neyi kastettiğini bildiğinden.

Lucien güldü. "Ee, tabii ya. Her şey tam bir fiyaskoya dönüşmeden önce kendini toplaması ve belki de duygularını kontrol etmesi için zamana ihtiyacı var, öyle değil mi Ajan Taylor?"

Taylor cevap vermedi. Eğer duygularının kontrolü ele geçirmesine izin verirse muhtemelen hemen oracıkta suratının ortasına bir yumruk atar ve iki diz kapağını da uçururdu. Bunun yerine kapıyı açık tutmakla yetindi. Bu esnada iki deniz piyadesi Lucien'in arka koltuğa oturmasına yardım etti. Zincirlerini arabanın zeminindeki metal halkaya geçirdikten sonra anahtarları Taylor'a verdiler.

"Güneş gözlüğüne bayıldım, Ajan Taylor," dedi Lucien, Taylor yolcu koltuğuna otururken. "Tam... FBI gözlüğü. Sadece bu yolculuk için ben de bir tane alabilir miyim?"

Taylor hiçbir şey söylemedi.

"Sanırım bu alamam demek."

Lucien kısa bir süreliğine kelepçeli ellerine baktı. Tekrar konuştuğunda sesi kontrollü ve ölçülüydü; ne heyecan ne öfke,

sadece robotik düz bir ton vardı. "Sence bu işin sonu nereye varacak, Ajan Taylor?"

Afro Amerikalı bir deniz piyadesi olan ve muhtemelen içinde bulundukları cipi göğsünün üzerinde indirip kaldırabilecekmiş gibi görünen şoför arabayı hareket ettirdi.

Taylor bakışlarını yoldan ayırmadı.

"Hadi ama, Ajan Taylor," diye üsteledi Lucien. "Bu adil bir soru. Beklentilerinin neler olduğunu bilmeyi çok istiyorum. Şu ana kadar harika iş çıkardın. FBI'ın üç kurbanın kayıp cesetlerine ulaşmasını sağlayan bilgileri elde etmeyi başardın." Kaşları bir kez inip kalktı. "Ekibinizin talimatları uygulayabilecek kadar yetkin olduğunu varsayarsak New Haven'da bıraktığım beş kurbanın cesetlerini de bulursunuz. Ayrıca sizi canlı bir kurbana götürebilecek bilgileri de elde etmeyi başardınız; onu kurtarmayı başarırsanız kahraman olursunuz, Ajan Taylor. Sadece iki günlük görüşme için hiç de fena sayılmaz. O nedenle sorum oldukça adil bence. Sence bu iş nasıl sonlanacak? Sence sen ve Robert kahraman mı olacaksınız yoksa bu olay en kötü kâbusunuza mı dönüşecek?"

Taylor şoförün sorgulayan bakışlarının bir anlığına kendisine doğru kaydığını gördü.

Aslında yapmak istediği şey arkasına dönüp Lucien'e Madeleine Reed'i bulacaklarını ve çektiği işkenceye nihayet bir son vereceklerini söylemekti. Ardından onu DBB'ye götürüp diğer kurbanların cesetlerinin yerlerini söyleteceklerdi. Sonrasında ya hapiste çürüyecek ya da devlet tarafından idam edilecekti. İki durumda da onun için fark etmeyecekti çünkü bir daha asla onun yüzüne bakmak zorunda kalmayacaktı. Ama soğukkanlılığını korudu ve tek kelime etmedi. Hatta ona bakmadı bile.

Lucien'in vazgeçmeye niyeti yoktu.

"Sence yapacak mı?" diye sordu Lucien aynı robotik tonda. "Sence Robert, Jessica'nın intikamını alacak mı? Sence hayatı boyunca savunduğu her şeyi unutup öfkesine teslim olacak mı?"

Cevap yoktu.

"Sence beni vuracak mı yoksa ellerini mi kullanacak? Nefes almayı bırakana kadar beni dövecek mi?"

Taylor bakmadı fakat Lucien'in yüzünde yine o mide bulandırıcı gülümsemenin belirdiğini biliyordu.

FBI Akademisi yerleşkesinden çıkıp kuzeye, Turner Field iniş pistine doğru ilerlediler.

"Sen nasıl yapardın, Ajan Taylor? Ölesiye sevdiğin kişiyi senden acımasızca almış olsaydım ve geriye sadece şüphe ve kan bıraksaydım benden intikamını nasıl alırdın?"

Taylor damarlarındaki kanın ısındığını hissetti fakat yine de ağzından çıkmak üzere olan her kelimeyi içine attı.

Lucien taktik değiştirdi.

"Peki ya sen, Kas Yığını?" dedi şoföre hitaben. "Evine girip karını vahşice öldürseydim ve sen de yirmi yıldır beni arıyor olsaydın sonunda benimle yüz yüze geldiğinde nasıl bir intikam alırdın? Muza benzeyen o parmaklarınla kafatasımı tek sıkışta ezebilirmişsin gibi görünüyorsun. Bahse girerim sen ve karın o parmaklarla çok eğleniyorsunuzdur."

Kaşlarını öfkeyle çatan şoförün gözleri dikiz aynasında Lucien'i aradı.

"Mahkûma cevap vermeyi aklından bile geçirme, asker," dedi Taylor ona bakarak. "Ne kadar rencide edici olursa olsun, söylediği her şeyi kulak ardı edeceksin. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim." Cevap derin, davudi bir sesle geldi.

Lucien yüksek sesle bir kahkaha attı.

"Ben sana ne düşündüğümü söyleyeyim, Ajan Taylor. Bence yapacak. Bence Robert dayanamayacak ve sonunda intikamını alacak. Ve bence onu durdurmanın tek yolu da onu vurmak olacak. Asıl soru şu: Vuracak mısın?"

# Seksen İki

Taylor ve Lucien'i taşıyan siyah cip uçağın yanına yanaştığında Hunter ve iki deniz piyadesi küçük, özel yapım, beş kişilik Learjet'in yanında bekliyordu.

Gökyüzünde kara bulutlar toplanmaya başlamıştı. Sanki günün ruh hali değişiyor, aydınlığın yerini karanlık, mavinin yerini gri alıyordu.

Taylor arabadan indi, deniz piyadelerinden birine Lucien'in kelepçelerinin anahtarlarını verdi. Onlar da Lucien'i arka koltuktan alıp uçağa bindirdiler. Hunter'ın yanından geçip uçağa doğru birkaç adım attıklarında Lucien dönüp Hunter'ın gözlerinin içine baktı. Acı ve öfkeden başka bir şey görmedi. Gülümsememek için kendini zor tuttu.

Ancak Lucien'in zincirleri uçağın koltuklarından birinin önündeki zemine monte edilmiş özel metal halkalardan geçirildikten sonra Hunter ve Taylor uçağa bindiler.

Lucien'in koltuğu kabinin arka tarafındaydı ve sadece pilotun kokpitindeki bir düğme aracılığıyla etkinleştirilebilen, askerî düzeyde, saldırıya dayanıklı bir elektronik kilitle donatılmış metal bir kafesle çevriliydi.

Taylor ceketini Lucien'in kafesinin hemen önünde sağında bulunan koltuğa koydu. Hunter koridorun karşısındaki koltuğa oturdu. Pilot sabırla kokpitte bekliyordu.

"Ee, Illinois'da nereye gidiyoruz?" dedi Taylor, Lucien'e.

"Oraya gitmiyoruz," dedi Lucien kesin bir ifadeyle.

Taylor bir an durakladı. "Ne demek istiyorsun? Illinois'a gidiyoruz demiştin."

"Hayır, demedim. Buradan Illinois'a kadar olan mesafeyi katetmeye yetecek kadar yakıta ihtiyacımız olduğunu söyledim. Illinois'a gitmek için yeterli yakıtımız olursa bu New Hampshire'a gitmek için de yeterli yakıtımız olduğu anlamına gelir. İşte biz de oraya gidiyoruz."

Lucien'in koltuğu sabitti fakat uçağın kabinindeki diğer tüm koltuklar üç yüz altmış derece dönebiliyordu. Hunter, Lucien'e bakmak için koltuğunu çevirmedi; öne doğru bakmaya devam etti fakat Lucien'in hâlâ oyun oynamasına şaşırmamıştı.

"New Hampshire," dedi Taylor.

"Doğru, Ajan Taylor. 'Özgür yaşa ya da öl.'"

"Tamam, peki New Hampshire'da nereye gidiyoruz?"

"Pilota sadece New Hampshire'a gitmesini söyleyebilirsin. Hava sahalarına girdiğimizde ona daha fazla ayrıntı veririm."

Taylor talimatları pilota iletip koltuğuna döndü. Hunter gibi o da mahkûmla yüz yüze olmamayı tercih ediyordu.

Bir dakika sonra uçak pistin sonuna kadar gitmişti ve pilot kalkış için hazır olduklarını anons etti. Jet motorları çalıştı ve yirmi saniye içinde havalandılar. Uçak sağa dönerken kara bulutların arasından sızmayı başaran birkaç güneş ışını uçağın gövdesinden çarpıcı şekilde yansıdı.

Hunter altındaki yer gözden kaybolurken gözlerini pencereden dışarı dikti. Uçağın basık havası sanki Lucien'in varlığıyla bir şekilde kirlenmiş gibi her zamankinden daha yoğun geliyordu.

Gözlerini ileri dikmiş, kıpırdamadan oturan Taylor kafasının içinde dolanan çok sayıda düşünceyi düzenlemeye çalışıyordu. Yanındaki şişeden iki dakikada bir küçük bir yudum su içiyordu. Susadığı için değil, gergin olduğu için yapıyordu bunu; kendini

sakinleştirmek için vücudunun neredeyse bilinçsizce onu yapmaya zorladığı bir şeydi.

Hunter da düşünceleriyle boğuşuyordu fakat bu kez uğraşması gereken yirmi yıllık birikmiş bir öfke ve kırgınlık vardı.

Yarım saati aşkın bir süredir uçuyorlardı ki Lucien'in sesini tekrar duydular.

"Sence bir insan 'kötü' olarak doğabilir mi, Ajan Taylor?" dedi.

Taylor suyunu tekrar yudumlarken bakışları koridorun karşı tarafındaki Hunter'a kaydı. Hunter soruyu duymamış gibi görünüyordu. Tüm dikkatini penceresinin dışındaki dünyaya vermişti, içindekine değil.

Taylor'ın sessizliğinde Lucien devam etti.

"Bir insanın 'kötü' olarak doğabileceğine inanan çok sayıda kriminolog, suç psikoloğu ve suç psikiyatrı olduğunu biliyorsun, değil mi? Bir tür kötülük geni olduğuna inanan?"

Taylor'dan ses çıkmıyordu.

"Eğer kötülük genine inanıyorlarsa bu aynı zamanda kötü ya da aşırı şiddet yanlısı olmanın genetik bir durum olabileceğine de inandıkları anlamına gelir. Sence bu doğru mu, Ajan Taylor? Sence yeni doğmuş bir bebek, tıpkı hemofili ya da renk körlüğünün kalıtsal olarak aktarılabildiği gibi, kötülüğü, katil olmayı da miras alabilir mi?"

Taylor suyundan sessizce bir yudum daha içti.

"Hadi ama, konuş benimle, Ajan Taylor," dedi Lucien. "Sana göre benim kötü ve acımasız bir katil olmam genetik mirasın bir ürünü olabilir mi?"

O sırada Taylor'ın aklından geçen düşünce şuydu: *Neden bu uçağa metal parmaklıklı kafes yerine ses geçirmez, pleksiglas bir kafes koymamışlar ki sanki?*

"Yirmi yedi," dedi Lucien başını sandalyenin arkalığına yaslayarak.

Taylor refleks olarak bakışlarını tekrar Hunter'a kaydırdı. Hunter hâlâ pencereden dışarı bakıyordu fakat Lucien'i duyduğuna emindi. Acaba az önce konuyu değiştirmiş, şimdi de onlara koordinat mı veriyordu? Sandalyesini çevirdi.

"Yirmi yedi mi?"

"Yirmi yedi," diye doğruladı Lucien başını sallayarak.

"Yirmi yedi ne?"

"Eyalet," dedi Lucien.

Taylor'ın yüzünü ince bir şaşkınlık maskesi kapladı.

"Yirmi yedi farklı eyaletteki sperm bankalarına gittim," diye açıkladı Lucien. "Hepsinde de farklı bir isim ve İngiltere kraliçesini bile etkileyecek bir öz geçmiş kullandım. Bunların hepsi çok uzun süredir devam eden bir deneyin parçası."

Taylor boğazında safranın asidik tadının yükseldiğini hissetti.

"Yani eğer katilliğin genetik mirasın bir ürünü olabileceğine inanıyorsan, Ajan Taylor," dedi Lucien, "o zaman birkaç yıl içinde bazı sürprizlerle karşılaşabiliriz."

Lucien'le aynı kapalı alanda bulunmak ve aynı havayı solumak bile Taylor'ın midesini bulandırıyordu.

"Sadece hasta değilsin," dedi Ajan Taylor yüzünde iğrenmiş bir ifadeyle, "tamamen dengesizsin de."

Kabin hoparlörleri bir kez cızırdadıktan sonra pilotun sesi duyuldu.

"Massachusetts ile New Hampshire arasındaki sınıra yaklaşıyoruz. Yeni talimat var mı?"

Lucien'in yüzü canlanmış gibiydi.

"Macera başlasın."

# Seksen Üç

**Gizli yer.**
**İki gün önce.**

Madeleine Reed gözlerini birkaç kez yavaşça ve uyuşukça kırpıştırdıktan sonra nihayet açabildi. Hemen odaklanamadı. Hatta şekillerin dağınık ve bitkin zihninde anlam kazanmaya başlaması neredeyse iki dakika sürdü.

Hâlâ tutsak olduğu hücrenin köşelerinden birinde kıvrılmış, kirli ve pis kokulu battaniyeyi narin bedenine bir koza gibi sarmıştı. Ama o iğrenç paçavraya ne kadar sıkı sarınırsa sarınsın ya da duvarın dibinde ne kadar büzüşürse büzüşsün üşümesi geçmiyordu. Ateşi düşmüş ya da daha da yükselmiş olabilirdi. Artık anlamıyordu. Vücudundaki her hücre öylesine şiddetli ağrıyordu ki sürekli bayılmanın eşiğindeydi.

Hücresindeki tek ses, bulunduğu yerin karşı köşesinde taşan dışkı kovasının etrafında uçuşan sineklerin sinir bozucu vızıltısıydı.

Madeleine birkaç kez öksürdü. Kuruyan boğazıyla birlikte yüzü ve başı sanki yanıyormuş ve patlamak üzereymiş gibi hissetti. Mide bulandırıcı acı yüzünden göz kapaklarını bir an için kelebek kanatları gibi kırpıştırdı. Tekrar bilincini kaybetmemeyi umarak başını duvara yasladı.

Bilincini kaybetmedi.

Kendini bir kez daha toparladığında tanınmaz haldeki kemikli ellerine ve parmaklarına baktı. Tırnaklarının hepsi kırılmış, tırnak yatakları kurumuş kanla kabuk bağlamıştı. Parmak eklemleri akut romatizması olan yaşlı bir kadınınki gibi kızarmış ve şişmişti. Hayatında hiç bu kadar zayıf olmamıştı. Hiç bu kadar güçsüz, aç ve susuz hissetmemişti.

Madeleine battaniyesinin bazı kısımlarının hâlâ ıslak olduğunu fark etti. Muhtemelen yüksek ateşten vücudunun sırılsıklam olduğu zamandan kalmaydı. O kadar çaresizdi ki bir anlık çılgınlıkla battaniyeyi ağzına götürüp hevesle emdi, kumaştaki ıslaklığın bir kısmını çatlamış dudaklarına ve kurumuş ağzına çekmeye çalıştı. Ama ağzına toprak ve iğrenç bir tattan başka bir şey gelmedi, hemen öğürdü.

Öksürmesi durduğunda Madeleine hücresinde etrafına bakındı fakat susuzluk ve yetersiz beslenme onu fizyolojik ve nörolojik olarak etkilemeye başlamıştı bile. Gözleri bir metreden daha uzaktaki herhangi bir şeye odaklanacak gücü bulamıyordu.

Boş plastik su şişeleri etrafa saçılmıştı. Hiçbirinde bir damla bile su kalmamıştı fakat Madeleine yine de birine uzanıp tekrar denedi. Şişeyi ağzına götürdü, başını arkaya attı, iki eliyle şişeyi sıktı.

Hiçbir şey gelmedi.

Bu uğraştan yorulunca şişenin tekrar yere düşmesine izin verdi.

Göz kapakları bir kez daha titredi. Kendini çok yorgun ve son derece üzgün hissediyordu fakat tekrar uykuya dalmak istemiyordu. Bu aşırı yorgunluğun vücudunun iflas etmesinden kaynaklandığını biliyordu. Uyanık kalacak enerjisi kalmamıştı. Organlarının düzgün çalışmasını sağlayacak enerjisi kalmamıştı. Bu, büyük bir fabrikanın çalışır durumda tutmak için yeterli kaynağı olmadığından bazı bölümlerini kapatmasına benziyordu.

Madeleine bir keresinde televizyonda bununla ilgili bir belgesel izlediğini hatırlıyordu. Susuz kalmış ve yetersiz beslenmiş bir vücut

kendini yavaş yavaş yiyip bitiriyordu. Her şey bitip tükenene kadar önce yağ depolarını, sonra da proteinleri ve kaslardaki besinleri. Sonrasında vücut kendini kapatmaya başlıyordu. Karaciğer ve böbrekler gibi ana organlar düzgün çalışmayı bırakıyordu. Yaklaşık yüzde yetmiş beş ila sekseni sudan oluşan beyin, susuz kalmanın zararlı etkilerini fazlasıyla hissediyordu. Tepkisi kişiden kişiye değişebiliyor ve çok canlı halüsinasyonlardan tam bir çöküşe kadar tamamen gelişigüzel olabiliyordu. Bu noktada, beyin kütlesinde meydana gelen hasar geri döndürülemez oluyordu.

Artık besin alamayan vücudun enerjisi tükenirdi. Ancak dünya üzerindeki hiçbir şey insan vücudu ve insan beyni kadar karmaşık ve zeki değildi. Böylesine yoğun bir baskı altında bile savunma mekanizması elinden gelenin en iyisini yapardı. Kalan azıcık enerjisini korumaya çalışmak ve kişinin acılar içinde ölmesini önlemek için, bitkin düşen vücut kendini uykuya dalmaya zorlardı. Bu gerçekleştiğinde vücut yavaşça ve sessizce kendini tamamen ve merhametli bir şekilde kapatırdı. Kişinin gözleri bir daha açılmazdı.

Madeleine ölmekte olduğunu biliyordu. Tekrar uykuya dalarsa muhtemelen bir daha asla uyanamayacağını da biliyordu. Ama başka ne yapacağını bilmiyordu. Kendini o kadar yorgun hissediyordu ki parmağını oynatmak bile maraton koşmak gibi geliyordu.

"Ölmek istemiyorum," diye fısıldadı kendi kendine zayıf ve nefes nefese bir sesle. "Bu şekilde ölmek istemiyorum. Bu yerde ölmek istemiyorum. Lütfen biri bana yardım etsin."

Derken aklına çılgınca bir fikir geldi. Kendi idrarlarını içen insanların hikâyelerini duymuştu. Bu ona ne kadar iğrenç gelse de bazı insanlar için bunun cinsel yönden tahrik edici olduğunu da biliyordu. Fakat yorgun beyni onu hayatta tutmak için savaşıyordu. İğrenç olsun ya da olmasın, diğer her şey ikinci öncelikti.

Madelcine bir kez daha düşünmeden boş su şişelerinden birine uzandı. Muazzam bir çabayla ayağa kalktı, kirli ve artık yırtılmış olan pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indirdi, pantolonu ayak bileklerine kadar sıyırdı. Ardından külotunu indirdi. Şişeyi doğru pozisyonda tutarak gözlerini kapattı ve elinden geldiğince konsantre olarak bacak ve karın kaslarını sıktı.

Hiçbir şey gelmedi.

Vücudu o kadar susuz kalmıştı ki verecek bir şeyi kalmamıştı. Ama Madeleine'in pes etmeye niyeti yoktu. Tekrar tekrar denedi. Ne kadar süre boyunca denediğine dair hiçbir fikri yoktu. Ama sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, birkaç küçük damla şişenin dibine düştü. Madeleine o kadar sevindi ki histerik bir şekilde gülmeye başladı. Ta ki şişenin içine bakana kadar.

Çıkarmayı başardığı birkaç damla idrar koyu kehribar rengindeydi ve bunun çok kötüye işaret olduğunu biliyordu.

İnsan idrarının rengi ne kadar koyuysa vücut o kadar susuz kalmış demekti.

Bir kişi su gibi çok fazla sıvı içerse sağlıklı bir karaciğer ve böbrekler bunu çok hızlı süzer, vücudun ihtiyacı olanı alır ve geri kalanını atardı. Atılan sıvılar mesaneyi doldururdu. Mesane dolduğunda kişi tuvalete gitme ihtiyacı hissederdi. İşemek, toksinler de dâhil olmak üzere vücudun ihtiyaç duymadığı şeylerden kurtulmasının ana yoluydu fakat bu her zaman böyle olmayabilirdi. Kişi sürekli sıvı alırsa mesane aşırı sıvı nedeniyle yine dolardı fakat bu durumda vücuttan atılan şey esas olarak kişinin aldığı ekstra su veya sıvılar olur, idrardaki toksin içeriği minimum olurdu. Toksinler ne kadar az olursa kişinin idrarının rengi de o kadar açık olurdu. Bunun tersi de doğruydu.

Madeleine rengine bakarak şişedeki birkaç damlanın muhtemelen yüzde doksan dokuz oranında toksin olduğunu biliyordu. Bunu içerse zehir içmekten farksız olacaktı. Hayatta kalmasına bir faydası olmayacaktı. Bilakis ölümünü hızlandıracaktı.

Uzun bir süre elinde titreyen şişeye baktı. Ağlamak istiyordu. Hatta ağladı da ama susuzluğun bu kadar ileri safhasında gözyaşı bezleri gözyaşı üretemedi.

Sonunda gücü tükendi ve yere yığıldı. Şişe hücrenin diğer tarafına doğru yuvarlandı.

"Ölmek istemiyorum." Sözcükler titreyen dudaklarından güçlükle döküldü fakat savaşacak gücü kalmamıştı. Bütün görüşü bulanıklaştı, gözleri kapanmaya başlıyordu. Kendini uyanık tutacak takati kalmamıştı.

Umudu kalmamıştı..

İnancı kalmamıştı.

Gözlerinin kapanmasına izin verdi. Onun için artık kaçınılmaz olan şeyi kabullenmeye başladı.

# Seksen Dört

Lucien'in elleri bağlı olduğu için göğüs hizasını geçemeyeceğinden burnunu kaşıyabilmek için öne doğru eğildi.

Taylor sandalyesini Lucien'e bakacak şekilde çevirirken Hunter hâlâ karşıya bakıyordu.

"Pekâlâ," dedi Taylor. "New Hampshire'ın hava sahasına girdik. Buradan nereye gidiyoruz?"

Lucien acele etmedi. "Kahretsin, bunlar amma da rahatsız edici. Burnumu kaşır mısın, Ajan Taylor?"

Ajan Taylor sessizce kaşlarını çatarak ona baktı.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Lucien sonunda arkasına yaslandı. "Pilota kuzeye doğru uçmasını söyle. White Mountain Ulusal Ormanı'nın üzerine geldiğimizde bana haber verin."

White Mountain Ulusal Ormanı toplam üç bin dönümlük alana sahip, federal olarak yönetilen bir ormandı. Yaklaşık yüzde doksan dördü New Hampshire eyaletinde yer alıyordu. O kadar uçsuz bucaksızdı ki üzerinden uçan hiçbir özel uçak onu gözden kaçıramazdı.

Taylor talimatları pilota ilettikten sonra koltuğuna geri döndü.

Yirmi yedi dakika daha uçtuktan sonra pilotun sesi hoparlörlerden tekrar duyuldu.

"White Mountain Ulusal Ormanı'nın güney sınırına ulaşmak üzereyiz. Kuzeye uçmaya devam edeyim mi yoksa bulmacanın yeni parçası geldi mi?"

Taylor, Lucien'e bakıp bekledi.

Lucien ellerinin üstünü inceliyordu.

"İşte şimdi işler ilginçleşecek," dedi gözlerini kaldırmadan. "Pilota Berlin'e gittiğimizi söyle."

Taylor ona inanmaz gözlerle baktı. "Anlamadım?"

"Pilota Berlin'e gittiğimizi söyle," diye tekrarladı Lucien kayıtsızca. Bakışları bir süre daha ellerinde kaldıktan sonra Ajan Taylor'a yöneldi.

Taylor kıpırdamadı fakat yüz ifadesi kısa sürede şaşkınlıktan öfkeye dönüştü.

"Sakin ol, Ajan Taylor," dedi Lucien, "Almanya'daki Berlin'den bahsetmiyorum. Bu benim için bile abartılı olurdu. Ama New Hampshire haritasına bakarsan White Mountain Ulusal Ormanı'nın hemen kuzeyinde Berlin adında küçük bir kasaba olduğunu görürsün. İlginçtir ki belediye havaalanı da on üç kilometre kuzeyde, Milan adlı bir başka küçük kasabanın yanında yer alıyor." Güldü. "Ne kadar Avrupai, değil mi?"

Taylor'ın ifadesi biraz gevşedi.

"Pilota Berlin'in belediye havaalanına ineceğimizi söyle."

Taylor uçağın dâhilî telefonunu kullanarak yeni talimatları pilota iletti.

Hunter buna bir süredir kafa yormaktaydı ve Lucien'in bu kadar hazırlıklı olduğuna inanamıyordu. *Bunu ne zamandır planlıyor acaba*, diye sordu kendi kendine.

New Hampshire eyaleti, özel bir FBI saha ofisi olmayan birkaç eyaletten biriydi. Yetki alanı Massachusetts'teki Boston saha ofisine bağlıydı, Müdür Kennedy'nin destek ekip göndermesi için fazla uzaktı. Lucien onlara kimsenin onları karadan ya da havadan takip etmemesi konusunda ayrıntılı talimatlar vermiş olsa da Hunter, Adrian Kennedy'nin bir seri katilin isteklerini öyle kolay kolay yerine getirmeyeceğini biliyordu. Kennedy kaçırılan bir kurbanın hayatının tehlikede olduğunu bildiği için şüphesiz

son derece dikkatli davranacaktı fakat bir B planının olmasını da isteyecekti. New Hampshire'da FBI saha ofisi olmadığından Adrian Kennedy, Hunter ve Taylor'ın peşine bir yerel ekip takmak isterse ilçe şerif departmanıyla ya da yerel polis teşkilatıyla temasa geçmesi gerekecekti. İkisi de yüksek profilli takip konusunda eğitimli olmayacaktı büyük ihtimalle ve bu çok büyük bir riskti. Lucien tüm bunları o hastalıklı denklemine dâhil etmişti.

"Az önce Berlin'deki belediye havaalanıyla temasa geçtim." Pilotun sesi kabin hoparlörlerinden bir kez daha duyuldu. "İniş için izin verildi. Beş dakika içinde alçalmaya başlayacağız."

Lucien'in içten içe ne kadar güldüğünü kimse göremiyordu.

# Seksen Beş

Learjet havalandıktan yaklaşık iki saat sonra Berlin'in New Hampshire'da bulunan belediye havaalanındaki pistine iniş yaptı. Hızla pistin sonuna, diğer küçük uçaklardan uzak bir noktaya doğru ilerledi ve bekledi. Pilot, havaalanı trafik kontrol merkezini uçağın federal görevdeki resmî bir FBI uçağı olduğu ve yaklaşılmaması gerektiği konusunda çoktan uyarmıştı.

"Ee, şimdi ne yapacağız?" diye sordu Hunter, Lucien'e uçak daha durmadan. Quantico'dan bu yana Hunter onunla ilk kez konuşuyordu.

"Şimdi bir araba bulacağız," dedi Lucien ve şüpheli bir yüz ifadesi takındı. "Ama burası LAX değil, Robert; havaalanının fuayesinde araba kiralama şirketi yok. Hatta bir fuaye bile yok." Başını pencereye doğru salladı. "Göreceksin. Buralarda bir otomat bile bulabilirsen şanslı sayılırsın."

Taylor, Hunter'a sorgulayan bir bakış attı.

"İstersen bir araba kiralama şirketini arayabilirsin," diye devam etti Lucien. "Eminim Berlin ya da Milan'da bir kiralama şirketinin numarasını bulabilirsin ama tüm ayarlamaları yapmaları ve buraya bir araba göndermeleri yirmi ila yirmi beş dakika kadar sürer. Eğer beklemek istemiyorsan doğaçlama yapmanızı öneririm."

"Doğaçlama yapmak mı?" dedi Taylor.

Lucien omuz silkti. "Bir arabaya falan el koyabilirsiniz. Filmlerdeki gibi hani. FBI rozeti olan sizsiniz. Eminim buradaki insanlar onlardan çok etkilenecektir."

Taylor ne yapacağını düşündü.

"Zavallı Madeleine için her saniyenin çok önemli olduğunu unutmayın," diye ekledi Lucien. "Bu yüzden istediğiniz kadar oyalanabilirsiniz."

"Sen burada onunla kal," dedi Hunter uçağın kapısına doğru ilerleyerek. "Ben giderim."

Taylor başıyla onayladı. Şu anda Hunter'ı Lucien'le yalnız bırakmak istemiyordu.

"Gidelim," dedi Hunter tekrar uçağa binerken.

"Araba buldun mu bile?" diye sordu Taylor ayağa fırlayarak. Hunter gideli üç dakikadan az olmuştu.

Hunter başını salladı. "Buradaki hava trafik kontrolünü yöneten adamdan ödünç aldım."

"Tamam," dedi Taylor. Daha fazla açıklamaya ihtiyacı yoktu. Taylor sonra silahını kılıfından çıkarıp Lucien'e doğrulttu. "Pekâlâ, bu işi sakince ve yavaşça yapacağız. Robert kafesin kapısının açma düğmesine bastığında yerdeki zincir halkaları da serbest kalacak. O zaman *yavaşça* ayağa kalkacaksın, hücreden dışarı çıkacaksın ve duracaksın. Anlaşıldı mı?"

Lucien etkilenmemiş bir edayla başını salladı.

Taylor, Hunter'a başıyla işaret verdi. Hunter kokpit kapısının yanındaki düğmeye bastıktan sonra silahını kılıfından çıkarıp doğrudan Lucien'e nişan aldı.

Elektronik bir vızıltı sesi yolcu kabininde yüksek sesle yankılandı. Lucien'in kafes kapısı açıldı. Ayak bileklerini ve ellerini bağlayan metal zincirler yerdeki ve sandalyedeki halkalardan kurtuldu.

"Yavaşça ayağa kalk," dedi Taylor.

Lucien itaat etti.

"Şimdi öne doğru ilerle ve kafesten çık."

Lucien itaat etti.

"Bize ve çıkışa doğru yürü. Sakin ve yavaşça."

Lucien itaat etti.

Taylor ilerleyip Lucien'in arkasında konumlandı. Hunter önünde kaldı. Merdivenden önce o indi. Lucien ve Taylor da hemen arkasından onu izlediler.

Kırmızı bir Jeep Grand Cherokee uçağın birkaç metre ilerisine park edilmişti. Hunter arabaya doğru yürüdü, arka kapıyı açtı.

"Güzel araba," dedi Lucien.

"Bin," diye karşılık verdi Hunter.

Lucien duraklayıp etrafına bakındı. İn cin top oynuyordu. Berlin'in belediye havaalanı, bir ormanın yanına inşa edilmiş asfalt bir iniş pistinden ibaretti. Havaalanında ne fuaye ne de bekleme salonu vardı. Pistin doğusunda, her birine belki birkaç özel uçağın sığabileceği orta büyüklükte iki hangar bulunuyordu. Onların hemen güneyinde ise birkaç küçük idari bina yükseliyordu. Hepsi bu kadardı, başka bir şey yoktu.

Lucien gökyüzüne baktı. Hava hızla kararıyordu ve berabe-rinde de soğuk bir esinti geliyordu. Bakışları uzun bir süre gökyüzünde kaldı, araştırdı, kulak kabarttı.

Ne bir şey gördü ne de bir şey duydu.

"Bin," diye buyurdu Hunter tekrar.

Lucien, geyşa adımlarıyla arabaya doğru ilerledi. Hunter kapıyı açık tutuyordu. Lucien eğitimli bir hanımefendi gibi önce oturdu, sonra bacaklarını içeri çekti. Elleri ve ayakları beline zincirlenmiş olduğu için böylesi daha kolaydı.

Hunter kapıyı kapatıp Taylor'a diğer tarafa geçmesini işaret etti. O da geçti. Taylor arka koltuktaki yerini aldıktan sonra Hunter sürücü koltuğuna oturdu.

Taylor'ın silahı hâlâ Lucien'e doğrultulmuştu.

"Sırtını koltuğa yaslamanı istiyorum," dedi. "Kolun da her zaman kapının kol dayanağında olacak." Arka koltuğun orta kısmındaki kol dayanağını indirerek Lucien ile kendisi arasında zayıf bir engel oluşturdu. "Ani bir hareket yaparsan, yemin ederim diz kapaklarını dağıtırım. Yeterince anlaşılır mı?"

"Yeterince anlaşılır," dedi Lucien.

Hunter arabayı çalıştırdı.

"Ee, nereye gidiyoruz?" dedi.

Lucien gülümsedi.

"Hiçbir yere."

# Seksen Altı

Hunter haklıydı. Müdür Kennedy'nin her zaman her durum için bir B planı olurdu.

Hunter, Taylor ve Lucien'i taşıyan Learjet havalandıktan tam on dakika sonra ikinci bir jet, Quantico'daki Turner Field pistinden ayrıldı. Bu jet, Kennedy'nin en iyi ajanlarından beşini taşıyordu ve hepsi de gizli operasyonlarda uzmanlaşmış usta nişancıydı. Yanlarında özellikle Hunter ve Taylor'ın mikrofon düğmelerinden gelen GPS sinyalini takip eden bir uydu takip cihazı vardı. Ayrıca takip mikrofonları yalnızca FBI Akademisi'ndeki Müdür Kennedy'ye değil, ikinci jete ve taşıdığı ajanlara da yayın yaptığı için uçağın içinde konuşulanları da duyabiliyorlardı.

Quantico'daki FBI Harekât Kontrol Odası'nda Adrian Kennedy ve Doktor Lambert radar ekranından iki uçağın da ilerleyişini takip ediyordu. Ayrıca Hunter, Taylor ve Lucien arasında geçen tüm konuşmaları dinliyorlardı. Uçakları Berlin'deki belediye havaalanına iner inmez Kennedy cebindeki telefona uzandı.

"Müdürüm," dedi ikinci jetteki ekip lideri Ajan Nicholas Brody ikinci çalıştan sonra cep telefonunu açarak.

"Bir Numaralı Kuş az önce iniş yaptı," dedi Kennedy.

"Evet, gördük," dedi Brody. Onlar da radar uygulamalarından ilk uçağın ilerleyişini takip ediyorlardı.

"Pilotunuza hemen daireler çizerek uçmaya başlamasını söyle," dedi Kennedy. "Berlin'in belediye havaalanından yerden

görülebilen hava sahası üzerinde sakın ama sakın uçmayın. İniş için uygun olduğunuzda sizi tekrar arayacağım."

"Anlaşıldı, efendim."

Ajan Brody görüşmeyi sonlandırdı, yeni talimatları pilota iletti, koltuğuna döndü ve bekledi.

# Seksen Yedi

Hunter dikiz aynasında Lucien'in soğuk bakışlarıyla karşılaştı. Lucien'in dudaklarındaki gülümseme küstahlık ve meydan okumanın bir karışımıydı.

"Ne dedin?" dedi Taylor, sabrı tükenmek üzereydi.

Lucien bakışlarını dikiz aynasından ayırmıyor, gözleri Hunter'ınkilerle savaşıyordu.

"Hiçbir yere gitmiyoruz," dedi tekrar sesi kontrollü ve kararlı.

Hunter sakince motoru kapattı.

"Ne demek istiyorsun, Lucien?"

"Hücremde ne dediysem onu demek istiyorum," dedi Lucien. "Anlaşmaya göre sadece üçümüz olacaktık, arkamızdan kimse gelmeyecekti. Anlaşmayı bozarsanız sizi hiçbir yere götürmem. Bunu gayet açık şekilde ifade ettiğimi sanıyordum."

Hunter ellerini direksiyondan çekip avuçlarını yukarı çevirdi.

"Üçümüzden başka birini görüyor musun? Bizi takip eden herhangi birini?"

"Henüz değil," dedi Lucien kendinden emin bir şekilde, bakışları yukarı ve sağa doğru kaymadan önce, "ama oradalar, muhtemelen bekliyor, daireler çizerek uçuyorlar. Bunu siz de biliyorsunuz, ben de biliyorum."

Taylor'ın meraklı gözleri dikiz aynasından Hunter'ınkilere baktı. Hunter bakışlarını Lucien'den ayırmamıştı.

"Hayır, bunu bilmiyoruz," dedi Hunter. "Sen de bilmiyorsun. Varsayımda bulunuyorsun. Yani Madeleine'in zamanı tükenirken bir varsayım yüzünden burada oturup beklememizi mi istiyorsun?"

"Varsayımlarım her zaman çok doğrudur çünkü gerçeklere dayanır," dedi Lucien.

"Gerçeklere mi?" Bu kez konuşan Taylor'dı. "Hangi gerçeklere?"

Lucien'in bakışları sonunda dikiz aynasından ayrılıp Taylor'a yöneldi. Lucien bu sırada Taylor'ın silahını kavrayışının biraz gevşediğini fark etti.

"Bir bakalım, Ajan Taylor, sen ve Robert gömleklerinizi çıkarıp camdan dışarı atar atmaz gidebiliriz. Ne dersiniz?"

"Efendim?" dedi Taylor. Yüzündeki gücenme ifadesi ona Oscar bile kazandırabilirdi.

"Gömlekleriniz," dedi Lucien. "Onları çıkarıp camdan dışarı atın."

Hunter ve Taylor sessiz kaldı.

"Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun, Robert," dedi Lucien. "Gömleklerinizdeki düğmeleri fark etmeyeceğimi mi sandınız?"

Taylor'ın çenesinde bir kas seğirdi.

Lucien ona hitap etti. "İyi denemeydi fakat renkler öncekilerle pek uyuşmuyor." Sağ işaret parmağını kaldırıp Taylor'ın gömleğine doğrulttu. "Bunlar yaklaşık iki ton daha koyu. Sanırım burada bir mikrofon, bir GPS uydu vericisi ve belki de bir kamera var?"

Cevap gelmedi.

"Hayal kırıklığı resmen. FBI'ın daha dikkatli olacağını düşünmüştüm." Lucien omuz silkti. "Ama öte yandan da size çok fazla zaman tanımadım, öyle değil mi?"

Hunter'ın aklına daha önceki düşüncesi geldi: *Bu çok pahalıya mal olacak bir hata olabilir.*

"Evet," diye devam etti Lucien, "bu durumda birkaç seçeneğimiz var. İkiniz de gömleklerinizi çıkarıp camdan dışarı atabilirsiniz..." Taylor'a kışkırtıcı bir şekilde göz kırptı. "Bu hiç şüphesiz beni

keyiflendirecektir. Ya da düğmeleri teker teker koparıp camdan dışarı da atabilirsiniz." Lucien hâlâ Taylor'a bakıyordu. "Eminim çok güzel bir göbek deliğin vardır, Ajan Taylor."

"Canın cehenneme," dedi Taylor kendini daha fazla tutamayarak.

Lucien güldü. "Alternatif olarak gömlekleriniz düğmeleriyle birlikte üstünüzde kalabilir ve sadece vücudunuza bantlanmış olan uydu vericisini de koparıp atabilirsiniz."

Farkında bile değildi fakat Taylor az önce yalan söylerken yakalanmış öfkeli bir çocuk gibi görünüyordu.

"Lütfen," diye ekledi Lucien, "bunu düşünmek için istediğiniz kadar zaman harcayın." Başını deri koltuk başlığına yaslayıp gözlerini yumdu. "Kararınızı verdiğinizde bana haber verin."

Hunter emniyet kemerini çözdü, biraz öne eğildi, uydu vericisini belinden çıkardı.

Silahını hâlâ Lucien'e doğrultmuş olan Taylor da aynısını yaptı.

Quantico'daki Harekât Kontrol Odası'nda, Müdür Adrian Kennedy bir sürtünme sesi duydu. Biraz sonra Hunter'ın mikrofonu tamamen sessizliğe büründü. Birkaç saniye sonra da Taylor'ınki. Baktıkları radar ekranında ikisini temsil eden noktalar solarak yok oldu.

Radar başında oturan ajan hızla bilgisayarına birkaç komut yazdıktan sonra sonunda yanında duran Kennedy'ye baktı. "Onları kaybettik, efendim. Üzgünüm. Buradan yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Adi herif," diye fısıldadı Kennedy sıkılı dişlerinin arasından.

Berlin'in belediye havaalanı yakınlarında gökyüzünde daireler çizen Iki Numaralı Kuş'ta Ajan Brody elini kısa kesilmiş saçlarının arasından geçirdi ve aynı yorumu yaptı.

# Seksen Sekiz

"Böylesi çok daha iyi," dedi Lucien, Hunter ve Taylor uydu vericilerini camlarından dışarı attıktan sonra. "Şimdi de kendimizi sağlama alalım, olur mu? Kemerlerinizi çıkarıp onları da camdan dışarı atın."

"Üzerimizde başka verici yok," dedi Taylor.

"Anlaşıldı," dedi Lucien kibarca başını sallayarak. "Ama şu anda size güvenmediğim için beni bağışlayın, Ajan Taylor. Şimdi, kemerler lütfen."

Hunter ve Taylor kemerlerini pencerenin dışına bıraktı.

"Şimdi ceplerinizi boşaltın. Bozukluk, kredi kartı, cüzdan, kalem... ne varsa. Saatlerinizi de."

"Peki bu?" dedi Taylor, Lucien'e kendisine ait olan anahtarlığı göstererek. Kuzey Carolina'da Murphy'deki eve girmek için kullandıkları anahtarlığı.

"Ah, onu atmasan iyi edersin, Ajan Taylor. Sözünü ettiğim yere girmek için ona ihtiyacımız olacak."

Hunter ve Taylor saatlerini ve ceplerinde ne varsa pencereden dışarı attı.

"Merak etmeyin," dedi Lucien. "Eminim yola çıktığımızda pilot hepsini toplayacak, hiçbir şey kaybolmayacaktır. Şimdi, hazır ritmimizi bulmuşken aynı şeyi ayakkabılar için de yapalım. Onları da çıkarıp dışarı atın."

"Ayakkabıları mı?" dedi Taylor.

"Topukların içine gizlenmiş vericiler gördüm, Ajan Taylor. Güvenimi bir kez suistimal ettiğiniz için hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyorum. Ama daha fazla zaman kaybetmek isterseniz ben orasına karışmam."

Birkaç saniye sonra Hunter'ın botları ve Taylor'ın ayakkabıları arabanın yan tarafındaki asfaltla buluştu.

Lucien yavaşça öne doğru eğilip Taylor'ın ayaklarına baktı.

"Çok güzel ayak parmakların varmış, Ajan Taylor." Başını salladı. "Kırmızı, tutkunun rengi. İlginç. Erkeklerin belki de yüzde otuz ila kırkının bir tür ayak fetişi olduğunu biliyor muydun? Eminim o güzel parmaklara dokunabilmek için adam öldürmeyi göze alacak insanlar vardır."

Bu sözler karşısında ürperen Taylor, saklamak istercesine içgüdüsel olarak ayaklarını geri çekti.

Lucien neşeyle güldü.

"Ve son olarak," diye devam etti, "şu cep telefonlarından da bir kurtulalım, olur mu? İzlenebilir GPS sistemlerine sahip olduklarını hepimiz biliyoruz."

Ne kadar kızsalar da Hunter ve Taylor itiraz edemedi. Bu oyunda tüm kartlar hâlâ Lucien'in elindeydi. Kendilerine söyleneni yapıp telefonları camdan dışarı bıraktılar.

Tatmin olan Lucien dikiz aynasından Hunter'a gülümsedi.

"Sanırım artık hazırız," dedi. "Arabayı tekrar çalıştırabilirsin, Robert."

Hunter arabayı çalıştırdı. Uydu navigasyon sistemi, gösterge panelindeki 8.4 inçlik dokunmatik ekranda belirdi.

"Ona ihtiyacın olmayacak," dedi Lucien. "Yol adı, numarası falan hiçbir şey yok. Sadece bir toprak yol var."

"Peki oraya nasıl gideceğiz?"

"Ben yönlendireceğim," dedi Lucien. "Yapmamız gereken ilk şey bu boktan havaalanından uzaklaşmak."

# Seksen Dokuz

Müdür Adrian Kennedy, Quantico'daki FBI Akademisi'nin Harekât Kontrol Odası'ndaki radar ekranına uzun süre baktı ve bir sonraki adımda ne yapacağını bulmaya çalıştı.

"Cep telefonlarındaki GPS sinyalini takip etmeyi deneyebiliriz," dedi radar başındaki ajan.

Kennedy omuz silkti. "Deneyebiliriz ama bu adam fazlasıyla zeki. Düğmeleri sırf orijinallerinden birkaç ton daha koyu oldukları için fark etti. Kim başkasının gömleğindeki düğmelerin rengini fark eder ki?"

"Ne bekleyeceğini bilen biri," dedi Doktor Lambert. "Lucien, FBI'ın öylece boyun eğip taleplerini kabul etmesini asla beklemiyordu. Bir şeyler deneyeceğimizi biliyordu ve buna kendini hazırlamıştı."

"Ben de tam bunu demek istiyorum," dedi Kennedy. "Eğer düğmeleri anladıysa Robert ve Ajan Taylor'ın cep telefonlarını yanlarında taşımalarına izin vereceğini hiç sanmıyorum. Cep telefonu GPS sisteminin izlenebilir olduğunu on yaşındaki çocuklar bile bilir." Radar başındaki ajana baktı. "Ama yine de bir dene bakalım."

Ajan, bilgisayarındaki dâhilî FBI uygulamasını açtı. "Ajanın adı ne?" diye sordu.

"Courtney Taylor," dedi Kennedy. "Davranış Bilimleri Birimi'nde görev yapıyor."

Birkaç klavye tıkırtısı.

"Onu buldum," dedi ajan.

Ekranında açtığı uygulama, bir FBI ajanına verilen her cep telefonu için izlenebilir GPS kimliğini gösteriyordu.

"Bana birkaç saniye verin." Ajan hararetle yazmaya başladı. Biraz sonra ekranda "konum belirleniyor" yazısı ve ardından yanıp sönen üç nokta belirdi. Bundan sadece birkaç saniye sonra ekrana "GPS kimliği bulundu" yazısı yansıdı.

Radar sisteminde yeni bir nokta belirdi.

"Telefon aktif," dedi ajan. "GPS hâlâ sinyal gönderiyor, yani imha edilmemiş ve pili de hâlâ içinde. Konum daha öncekiyle tamamen aynı. Hâlâ Berlin'deki belediye havaalanının pistindeler."

"Ya öyle," dedi Kennedy, "ya da telefonlarını geride bıraktılar." Doktor Lambert'a baktı, o da başıyla onayladı.

"Ben olsam öyle yapardım."

Kennedy'nin cebindeki telefon çaldı. Arayan İki Numaralı Kuş'tan Ajan Brody'ydi.

"Müdürüm," dedi Brody, Kennedy telefonu açtığında. "Pilotumuz az önce Bir Numaralı Kuş'un pilotuyla temas kurdu. Hedefin içinde bulunduğu arabanın gittiğini ama pistte bir yığın eşya bırakıldığını söyledi. Cep telefonu, cüzdan, kemer, hatta ayakkabı. Hedef işini şansa bırakmıyor."

Kennedy cevabını almıştı.

"Ne yapmamızı önerirsiniz?" diye sordu Brody. "Artık hedefi duyamadığımız ve yerini tam olarak tespit edemediğimiz için iniş yapmak çok riskli olabilir. Kaldı ki hedefe fark edilmeden inebilsek bile yere indiğimizde takip edebileceğimiz bir nokta yok."

"Anlıyorum," dedi Kennedy. "Bu arada cevabım şu: Henüz emin değilim. Bir şeyler düşündüğümde sizi tekrar ararım." Görüşmeyi sonlandırdı. Yorgun beyni bir çözüm bulmak için harıl harıl çalışıyordu. Derken aklına bir fikir geldi. "Araba," dedi önce Doktor Lambert'a, sonra da radar başındaki ajana bakarak.

"Robert arabayı havaalanında hava trafik kontrolünü yöneten adamdan almıştı. Adı Josh. Robert'la aralarında geçen bütün konuşmayı duymuştuk, hatırladınız mı? Josh arabayı –bir Jeep Grand Cherokee– birkaç ay önce aldığını söylemişti."

"Ve birçok yeni arabada," dedi ajan, Kennedy'nin aklından geçenleri okuyarak, "hırsızlığa karşı uydu takip sistemi bulunuyor. Kesinlikle denemeye değer."

Kennedy başını salladı. "Hemen Josh'u arayalım."

# Doksan

Havaalanının kapılarından çıkar çıkmaz Hunter kendini Doğu Yakası Nehir Yolu'nda buldu.

"Sola dön," dedi Lucien, "sonra ilk sağa sap. Milan şehrine giden küçük köprüden geçeceğiz. Maalesef İtalya'dakiyle pek kıyaslanamaz. Burada Duomo Katedrali yok. Hatta görülmeye değer hiçbir şey yok."

Hunter, Lucien'in talimatlarını yerine getirdi. Köprüden geçtiler ve sağ taraflarında kalan bir ilkokulu geride bıraktıktan sonra yolun başındaki bir T kavşağına geldiler.

"Sağa dön ve yolu takip et," diye buyurdu Lucien.

Hunter denileni yaptı. Birkaç yüz metre içinde bazıları küçük, bazıları biraz daha büyük ama aşırı gösterişli olmayan birkaç evi geride bıraktı.

"Milan, New Hampshire şehrine hoş geldiniz," dedi Lucien çenesini pencereye doğru sallayarak. "Burada yobazdan, tarladan, yalnızlıktan ve ıssız yerlerden başka bir şey bulamazsınız. Ortadan kaybolmak, gözlerden uzak olmak için harika bir yer. Burada seni kimse rahatsız etmez. Kimsenin umurunda değilsindir. Amerika'nın en güzel yanlarından biri de bu, ülkenin her yanı benzer kasabalarla dolu. Gittiğin her eyalette onlarca Milan, Berlin, Murphy bulabilirsin. Sokakların çoğunun adının bile olmadığı, insanların seni fark etmediği, Tanrı'nın unuttuğu yerler."

Taylor cebinde Lucien'in anahtarlığının ağırlığını hissetti ve üzerindeki on yedi anahtarı düşündü. Her biri ülkenin dört bir yanına dağılmış farklı bir isimsiz yere ait olabilirdi. Tıpkı Murphy'deki ev gibi.

Lucien onu bir kitap gibi okudu.

"Bu yerleri nasıl bulduğumu merak ediyorsun, değil mi Ajan Taylor?"

"Hayır, etmiyorum," diye karşılık verdi Taylor, Lucien'i terslemek için. "Umurumda değil gerçekten."

Hunter dikiz aynasından özel ajana baktı.

Taylor'ın cevabı Lucien'i yıldırmamıştı.

"Aslında bunları bulmak oldukça kolay," diye açıkladı. "Kimsenin istemediği ya da umursamadığı bakımsız, terk edilmiş, yıkılmaya yüz tutmuş yerler olduklarından neredeyse yok pahasına satın alabiliyorsun. Eğer bir sahibi varsa genellikle sırf yükten kurtulmak istediği için ne kadar düşük olursa olsun her teklifi kabul etmeye hazır olur. Ayrıca tadilat da gerekmiyor. Hatta ne kadar berbat, pis, çürümüş ve kokuşmuş durumdaysa o kadar iyi. Bunun nedenini biliyorsun, değil mi Robert?"

Hunter gözlerini yoldan ayırmıyordu fakat nedenini çok iyi biliyordu. *Korku faktörü*. Kaçırılan bir kurbanı farelerin ya da hamam böceklerinin cirit attığı pis, kokuşmuş ve karanlık bir yere atarsan sırf bu yerin kendisi bile kişinin ödünü koparırdı.

Lucien'in cevaba ihtiyacı yoktu. Hunter'ın bildiğini biliyordu. Lucien başını önce sağa sola, sonra da ileri geri hareket ettirerek boynundaki gerginliği biraz olsun atmaya çalıştı.

"Bu gittiğimiz evi," diye devam etti, "tamamen şans eseri buldum ama harika bir keşifti. Yale'dayken tanıştığım birine aitti. Büyük büyükbabası yüz yıl kadar önce inşa etmiş. Nesilden nesile aktarılan ev, iki kez tadilat gördükten sonra nihayet arkadaşımın mülkü haline gelmiş ama o, evin her şeyinden nefret ediyordu: konumundan, görünüşünden, planından ve mirasıyla geçmişin-

den. Ona göre ev lanetliydi, uğursuzdu. Annesi arka bahçede bir kazada ölmüş. Birkaç yıl sonra babası mutfakta kendini asmış. Büyükbabası da son nefesini orada vermiş. Bu yeri bir daha asla görmek istemediğini söylemişti. Görürse yakıp kül edecekti. Ondan satın almayı teklif ettim ama kabul etmedi. Bana anahtarları verdi, tapuları imzaladı ve 'Al, senin olsun,' dedi."

İlk ev öbeğini geride bıraktıktan sonra manzara değişmeye başladı. Sağda, nehrin kıyıları boyunca güzel ekilmiş tarlalar göz alabildiğine uzanıyordu. Solda ise yalnızca gür ormanlar yer alıyordu.

Yaklaşık üç kilometre sonra Hunter ana yoldan ayrılan ve sol taraftaki ormanlık alanın içlerine doğru giden birkaç küçük toprak yol fark etti. Yoldan ne kadar içeriye gittikleri ya da nereye çıktıkları görülemiyordu.

Lucien hâlâ dikiz aynasından Hunter'ı izliyordu.

"Bunlardan hangisinin sizi Madeleine'in olduğu yere götüreceğini merak ediyorsun, değil mi Robert?"

Hunter kısa bir an için onunla göz göze geldi.

Lucien, Hunter'a gergin bir şekilde gülümsedi. "Eh, yakında orada olacağız. Ve senin hatırın için umarım çok geç kalmamışızdır."

# Doksan Bir

*Zorlamaya devam edecek.*

Öfkeden sinirleri gerilen Taylor'ın silahın tetiğini kavrayan parmağı bir kez daha gerildi.

Bunu fark eden Lucien sakince başını cama yasladı.

"Tetiğe dikkat et, Ajan Taylor. Henüz beni vurabileceğini ya da vurmak isteyeceğini sanmıyorum." Yine göz kırptı. "Dahası bunun Robert'ı çileden çıkaracağına da eminim. Beni vurma ayrıcalığına kendisi sahip olmak istiyor."

Hunter'ın hafızası birden Jessica'nın oturma odasında kan gölünün içinde yattığı birkaç görüntüyü gözünün önüne getiriverdi. İki yumruğu da bembeyaz olana dek direksiyonu sımsıkı kavradı.

Yol hafifçe sola, sonra sağa, sonra tekrar sola kıvrıldı. Ne kavşak ne keskin viraj vardı, sadece sık sık ana yoldan uzaklaşıp bilinmeyene doğru giden toprak yollar göze çarpıyordu. Sol taraftaki ormanlık alan gitgide daha da sıklaşıyordu. Hiç aydınlatma direği yoktu, karanlık üzerlerine oturmayan bir takım elbise gibi dar ve rahatsız edici bir şekilde onları sarmaya başlamıştı. Hunter arabanın iç ışıklarını açtı. Lucien'in karanlıkta hareketlerini gizlemesine izin veremezdi.

"Daha ne kadar var?" diye sordu Taylor.

Lucien dönüp pencereden dışarı baktıktan sonra bakışlarını diğer taraftaki pencereye çevirdi.

"Az kaldı."

Yol sağdaki nehrin akışını takip ederek yarım ay şeklinde tekrar sola kıvrıldı. Güzel ekilmiş tarlalar neredeyse tamamen yok olmuştu. Artık yolun her iki tarafında sadece sık ormanlık arazi vardı.

"Gözünü dört aç, Robert, ileride sola keskin viraj var," dedi Lucien. "Toprak yol değil."

Hunter yavaşladı ve yüz elli metre daha ilerledi.

"Evet," dedi Lucien başını sallayarak, "işte bu. Hemen ileride."

Hunter sola döndü.

Şimdi daha fazla ormanlık alanla çevrili olan yol, ucu bucağı görünmeyen zifirî karanlığa doğru uzanıyor gibiydi. Havaalanından ayrıldıklarından beri tek bir araçla karşılaşmamışlardı. Dikiz aynasında da kimse görünmüyordu. Yol aldıkça medeniyetten uzaklaşıp bir tür alaca karanlık dünyasına giriyorlarmış gibi hissediyorlardı. Kesin olan bir şey vardı: Lucien ıssız saklanma yeri bulmayı biliyordu.

Bir iki kilometre daha gittikten sonra yol engebeli bir toprak patikaya dönüştü. Hunter vites düşürdü, her ihtimale karşı dörtçeker sisteme geçse mi diye düşündü.

"Şanslıyız," dedi Lucien, "son zamanlarda hiç yağmur yağmamış. Yağmur yağdığında bu yollar kolayca su birikintilerinden ve derin çamurdan oluşan bir kâbusa dönüşebiliyor."

Hunter arabanın çok fazla sarsılmasının önüne geçmek için biraz daha yavaşladı, yolun bir tarafından daha iyi durumdaki diğer tarafına geçti.

"Az ileride sağa dönüş var," dedi Lucien ön camı daha iyi görebilmek için başını yana eğerek. "Oradan sapmalıyız, Robert."

"Bundan mı?" dedi Hunter yaklaşık yirmi beş metre önlerindeki dönüşü göstererek.

"Evet."

Hunter döndü.

Şu anda ıssızlığın ortasında ilerliyorlardı. Gördükleri son insan kilometrelerce geride kalmıştı. Bulundukları yerde bomba patlasa kimse duymazdı. Kimse umursamazdı. Kimse gelmezdi.

Yol daha da bozuldu. Sonraki bir buçuk kilometre git git bitmek bilmedi.

"Bir sola dönüş daha var," dedi Lucien, "sonra neredeyse varmış olacağız ama gözünü dört aç, Robert; küçük bir patika ve oldukça gizli."

Hunter elli metre sonra yolu gördü fakat az kalsın kaçırıyordu. Gerçekten de çok küçük bir yoldu. Özellikle onu aramayan kesinlikle fark etmezdi.

Hunter sola saptı. Yol ancak cipin geçebileceği genişlikteydi ve çalıların aracın yanlarına sürtündüğünü herkes duydu.

"Aah," dedi Lucien, "havaalanındaki hava trafik kontrolörünün bundan memnun olacağını hiç sanmıyorum ama öte yandan arabasına FBI tarafından el konulduğuna göre zararı karşılanacaktır eminim."

Bu kez Hunter'ın daha büyük tümsek ve çukurlardan kaçmak için gidebileceği hiçbir yer yoktu. Neyse ki yeni bir arabadaydılar ve süspansiyonu güçlü ve sağlamdı.

Bir kilometre kadar daha sarsıla zıplaya ilerledikten sonra yol birden sona erdi. Hunter arabayı boşa alıp etrafına bakındı. Taylor da aynısını yaptı. Etraflarında ormandan başka bir şey yoktu.

"Yanlış bir yere mi saptık?" dedi Taylor.

"Hayır," dedi Lucien, "doğru yerdeyiz."

Taylor tekrar pencereden dışarı baktı. Cipin farları çalıların ve ağaçların üzerine yansıyordu.

"Doğru yerde miyiz? Nasıl yani?" dedi Taylor.

Lucien başıyla araçlarının önünü işaret etti. "Yolun geri kalanında yürüyeceğiz. Oraya arabayla gidilemiyor."

# Doksan İki

Cipten önce Hunter indi. İner inmez de silahını kılıfından çıkarıp Lucien için arka kapıyı açtı. Taylor da kısa bir süre sonra onu takip etti.

"Ee, şimdi?" dedi Taylor etrafına bakınarak.

"Şuradan," dedi Lucien cipin durduğu yerin hemen ilerisinde ve sağında üst üste yığılmış birkaç ağaç dalını göstererek.

"Işıksız ve ayakkabısız, ormanın içine mi gireceğiz?" dedi Taylor, Hunter'a, çıplak ayaklarına bakarak.

"Ayakkabı konusunda yapabileceğim bir şey yok," dedi Hunter ve arabanın torpido gözüne uzandı. Bir Maglite Pro Led 2 el feneri çıkardı. "Ama ışığımız var."

"Çok kullanışlı," dedi Taylor.

"Havanın kararmak üzere olduğunu biliyordum," dedi Hunter. "Ve Lucien'in saklanma yerinin de yakınlarda olmayacağını düşünüyordum. Bu yüzden hava trafik kontrolöründen bir de el feneri istedim."

"Robert Hunter," dedi Lucien başını sallayıp ıslık çalacakmış gibi dudaklarını büzerek. "Her zaman bir adım sonrasını düşünürsün. Ayakkabı sorununu öngörememiş olman çok üzücü."

"Gidelim," diye buyurdu Hunter.

Uçaktan inerken aldıkları düzene geçtiler. Hunter önde, Lucien arkasında, Taylor da onun dört beş adım gerisindeydi. Silahını Lucien'in ensesinin birkaç santim altına doğrultmuştu.

Hunter, Lucien'in gösterdiği dalları hızla kaldırdı; ortaya epeyce aşınmış bir patika çıktı.

"Patikayı takip et," dedi Lucien. "Ev buradan çok uzakta değil."

Zaten acelesi olmasına rağmen Hunter'ın içinden bir ses daha da hızlanması gerektiğini söylüyordu, bir terslik var gibi hissetse de durup da düşünecek vakti yoktu.

"Gidelim," dedi.

El fenerinin ultra parlak ve geniş ışını işleri biraz kolaylaştırdı.

Yola koyuldular ama tuhaftır, Lucien zincirlenmiş bacaklarını bahane ederek onları yavaşlatmaya çalışmadı. Gerek de yoktu zaten. Çakıl taşları, küçük taşlar ve keskin kenarlı kurumuş dallar Hunter ve Taylor'ı normalden çok daha yavaş hareket etmeye zorluyordu.

Yalnızca otuz metre kadar gitmişlerdi ki patika önce sağa, sonra sola kıvrıldı ve ardından bir tür alaca karanlık geçidinden geçmiş gibi hissettiler. Birdenbire çalılar, ağaçlar ve fundalıklar yerini düz bir araziye, hiçliğin ortasında bir açıklığa bıraktı.

"İşte geldik," dedi Lucien gururlu bir gülümsemeyle.

Hunter ile Taylor durakladı ve inanmaz gözlerle etrafa bakındı.

"Bu da ne böyle?"

# Doksan Üç

Hunter el fenerini önlerindeki yapıya tuttu.

Kare biçiminde, sarmaşık kaplı tuğla bir evdi ve ön girişin hemen dışında vaktiyle muhtemelen heybetli görünen beyaz Romanesk sütunlar yükseliyordu. Şimdilerde dört sütundan sadece ikisi ayakta duruyordu ve onlarda da yukarıdan aşağıya uzanan çatlaklar göze çarpıyordu.

Ev yüz yıl önce inşa edilmiş, sonrasında iki kez elden geçirilmişti; bu yüzden görkemli yamaç evi olarak yapıldığı ilk halinden geriye yalnızca hatıralar kalmıştı. Buna bir de doğal koşulların yol açtığı tahribat ve bakımsızlık eklendiğinde karşılarındaki gibi harabe bir ev ortaya çıkıyordu. Çok eski bir evin yıkık dökük bir kalıntısıydı.

Dışarıdaki dört duvardan üçü hâlâ yerinde duruyordu fakat sanki ev Orta Doğu'da bir savaş alanına aitmiş gibi duvarların hepsinde delikler ve büyük çatlaklar vardı. Evin sağ tarafındaki güney duvarı neredeyse tamamen bir enkaz yığınına dönüşmüştü. İç duvarların da çoğu çökmüş, neredeyse hiç oda bölmesi kalmamış ve her yer yıkım enkazını andıran yığınlarla dolmuştu. Evin ön tarafındaki eski oturma odası, onun ardındaki koridor ve kısmen yerinde duran soldaki mutfak dışında çatı neredeyse tamamen çökmüştü. Hemen hemen her yerde, döşeme tahtalarıyla enkazın arasından yabani otlar ve bitkiler fışkırıyordu.

Bütün pencereler kırıktı. Bazı pencere çerçeveleri sanki bir tür iç patlama sonucunda duvarlardan sökülmüştü.

"En sevdiğim saklanma yerlerinden birine hoş geldiniz," dedi Lucien.

Taylor şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Madeleine?" diye bağırdı sağına doğru bir adım atarak.

Cevap gelmedi.

"Madeleine?" diye bağırdı tekrar, bu kez daha yüksek sesle. "FBI'dan geliyoruz. Beni duyuyor musun?"

Cevap gelmedi.

"Hâlâ hayatta olsa bile seni duyamaz," dedi Lucien.

Taylor öfke dolu gözlerle ona baktı. "Saçmalık bu. Kimse yok burada."

"Emin misin?" dedi Lucien.

"Şu harabeye baksana. Burası bir saklanma yeri değil. Kapısı ya da duvarı olmayan bir yerde birini nasıl saklayabilir ya da kilit altında tutabilirsin ki? Herkesin kolayca girip çıkabileceği bir yerde?"

"Buranın varlığından kimsenin haberi yok," dedi Hunter evi çevreleyen alanı analiz etmeye çalışarak. "Kimse gelip burada onu aramayacaktır."

"Yine doğru," dedi Lucien, Taylor'a bakarak. "Zaten bu yüzden *gizli* yer deniyor."

"Saçmalık bu." Taylor sesindeki öfkeyi gizleyemiyordu. "Madeleine'i bu penceresiz, kapısız, duvarsız harabe evin içinde bir yerde bıraktığını ve onun da kaçmadığını mı söylüyorsun?"

Lucien'in bakışları Taylor'a kaydı, o anda gözleri zehir dolu karanlık şişelere benziyordu.

"İçinde bir yerde değil, Ajan Taylor." Durakladı ve dilini kertenkele gibi alt dudağında gezdirdi. "Altında."

# Doksan Dört

Lucien'in sözleri Taylor'da tüylerini diken diken eden bir korku yarattı. Şaşkın bakışlarını hemen evden geriye kalanlara çevirdi, ardından da evi çevreleyen toprağa yöneltti.

"Yani altında ama gömülü değil," diye açıkladı Lucien. "Size göstereyim." Kelepçeli ellerini kaldırdı ve harap olmuş yapının kuzey tarafını işaret etti. "Şu taraftan."

Aceleyle Hunter ve el feneri tekrar öne geçerken Lucien ve Taylor da peşine düştü.

"Arkadaşımın büyükbabası," dedi Lucien yürümeye başladıklarında, "arkadaş derken de burayı aldığım kişiyi kastediyorum, eski kafalı, sıkı bir vatanseverdi. Duyduğuma göre en güzel yıllarını bu evde, ABD ve Sovyetler Birliği arasındaki soğuk savaş döneminde geçirmiş. Bilirsiniz, 'tüm komünistlere ölüm' tarzı bir şey. O ideolojiye gerçekten bağlıydı. Ve bir nükleer savaştan bahsediliyordu."

Evin kuzey tarafına ulaşır ulaşmaz Hunter ve Taylor, Lucien'in neden bahsettiğini anladı.

Yerde, kuzey duvarının ortasında çok büyük, dışa açılan, bodrum girişli, kalın metal bir ikili kapı görünüyordu. Kapılar, Murphy'deki evde bulduklarına çok benzeyen, Sargent & Greenleaf marka askerî sınıf bir asma kilitle birbirine kilitlenmişti.

"Arkadaşımın büyükbabası," diye devam etti Lucien, "nükleer savaşın kaçınılmaz ve eli kulağında olduğuna dair paranoyası ve

derin inancıyla her yeri elden geçirmiş, orijinal bodrum katını genişletmiş ve bir bomba sığınağı eklemiş." Başıyla asma kilitli kapıları gösterdi. "Ev bir deprem enkazını andırabilir ama sığınak beklentileri fazlasıyla karşılıyor." Asma kilidi gösterdi. "Anahtar, anahtarlıkta."

Taylor hemen anahtarlığa uzandı.

"Hangisi?" diye sordu aceleyle anahtarları havaya kaldırarak.

Lucien öne doğru eğildi ve bir an için gözlerini kısarak anahtarlara baktı. "Soldan altıncı."

Taylor anahtarı seçip asma kilide uzandı.

Hunter ve Lucien bekledi. Beklerken Hunter'ın bir terslik olduğuna dair içindeki garip his geri geldi. Bir an etrafına bakındı.

"Evin arkasında ne var?" diye sordu.

Lucien bir an Hunter'ı süzdükten sonra bakışlarını evin uzak tarafına doğru çevirdi.

"Son derece bakımsız bir bahçe," diye cevap verdi. "Büyük bir gölet de var ama şu anda daha çok derin bir çamur havuzuna benziyor. Çevreyi gezdirmemi ister misin? Dünya kadar vaktim var."

*Tık.* Asma kilit çözüldü. Taylor kilidi kapıdan çıkarıp attıktan sonra kollardan birini tutup kendine doğru çekti. Kapı kıpırdamadı bile.

"Ağır, değil mi?" dedi Lucien sırıtarak. "Dediğim gibi, bu sıradan bir bodrum değil, Ajan Taylor. Bu bir nükleer serpinti sığınağı."

"Ben açarım," dedi Hunter.

Taylor geri çekildi; Hunter önce sağ kapıyı, sonra sol kapıyı açtı.

Hemen ılık ve bayat bir hava yüzlerine çarptı. Hayal edebileceklerinden çok daha derine inen beton bir merdivenle karşılaştılar. En az otuz kırk basamak vardı.

"Derin, değil mi?" dedi Lucien. "İyi inşa edilmiş bir sığınak."

Önden Hunter gitti ve hep birlikte aceleyle aşağı indiler.

Aşağıda onları çok sağlam kilitli başka bir ağır metal kapı karşıladı.

"Yedinci anahtar," dedi Lucien, "asma kilitte kullandığının sağındaki."

Taylor öne doğru ilerledi, kilidi açtıktan sonra kapıyı itti.

Kapının ardındaki karanlık odanın havası tozluydu ve bayat kokuyordu ama havada başka bir şey daha vardı, hem Hunter'ın hem de Taylor'ın daha önce pek çok kez karşılaştıkları için kolayca fark edebildikleri bir şey.

Ölüm kokusu.

# Doksan Beş

Bazen ekşi, bazen çürük, bazen tatlı, bazen acı, bazen mide bulandırıcı ve çoğu zaman hepsinin birleşimi. Kimse ölümün gerçekten nasıl koktuğunu söyleyemezdi. Çoğu kişi kendine has bir kokusu olmadığını söylese de Hunter ve Taylor kadar çok ölümle karşılaşmış olan herkes bunu saniyenin çok kısa bir bölümünde fark ederdi çünkü kokusunu alır almaz insanın kalbi sıkışır, ruhu daralırdı.

Hunter ve Taylor ölümü hissettiklerinde içlerini rahatsız edici bir korku kapladı. İkisinin de kafasında aynı düşünce belirdi.

*Çok fazla zaman kaybettik. Geç kaldık.*

Hunter el fenerinin ışığını odaya tuttu ve neredeyse çılgınca etrafta gezdirdi.

Oda boştu.

Kimse yoktu.

Lucien yeni pişmiş yemeğin kokusunu içine çeken aç bir adam gibi derin bir nefes aldı.

"Vay canına, bu kokuyu özlemişim."

"Madeleine?" diye seslendi Taylor odanın içlerine doğru, bakışlarıyla el fenerinin ışığını takip ederek. "Madeleine?"

"Madeleine'i sığınakta insanın karşısına çıkan ilk odaya kapatmak büyük aptallık olurdu, değil mi?" Lucien'in dudaklarını gizemli bir tebessüm süsledi.

"Nerede o?" diye sordu Taylor.

"Kapının sağındaki duvarda ışık düğmesi var," dedi Lucien.

Hunter düğmeye uzandı.

Tavanın ortasındaki cılız sarımtırak ampul, yanıp yanmayacağına karar veremiyormuş gibi birkaç kez yanıp söndü. Sonunda yandığında odanın içinde sinir bozucu bir şekilde yankılanan elektronik bir tıslamayı da beraberinde getirdi.

Kendilerini otuz beş metrekarelik yarı çıplak bir odada buldular. Kalın, sağlam beton duvarlardan ikisi, tamamı kalın bir toz tabakasıyla kaplı kitaplarla dolu birkaç kitap rafıyla süslenmişti. Durdukları yerin solundaki duvarın tam ortasına bir çelik kapı konmuştu. Kapının yüzeyine, sanki dikkat çekmesi amaçlanmış gibi, benekli bir tunç görünümü hâkimdi. Tam karşılarındaki duvarda en az elli altmış yıllık bir konsollu masa vardı ve masanın üzerinde çok sayıda düğme, anahtar, kol ve eski moda kadranlı gösterge bulunuyordu. Konsollu masanın hemen üzerindeki duvarda kapalı bir bilgisayar monitörü asılıydı. Burası kesinlikle sığınağın ana kontrol odasıydı.

Zemin sade cilalı betondu. Farklı çaplarda çok sayıda metal ve plastik boru, tavanı her yönden keserek duvarların arasında kayboluyordu. Odanın bir köşesinde birkaç orta boy kare karton ve ahşap kutu üst üste yığılmıştı. Erzaka benziyorlardı.

Hunter'ın gözleri odayı taramaya başladı.

*Lucien bu cehennemi çukuruna kapattığı kaç kurbanı işkence edip öldürdü acaba*, diye düşündü.

"Madeleine şu kapının ardında," dedi Lucien. "Acele etmenizi öneririm."

"Hangi anahtar?" diye sordu Taylor anahtarlığı Lucien'e tekrar göstererek.

"Sağda sondan ikinci anahtar."

Taylor silahını kılıfına soktu, kararlı adımlarla tunç kapıya doğru ilerledi. Lucien ve Hunter onu takip etti ve düzen tersine döndü: Hunter en arkada, Lucien'in üç adım gerisindeydi.

Taylor anahtarı kapının kilidine sokup sola çevirdi. Anahtar iki kez tıkırdayarak kilitte iki kez üç yüz altmış derece döndü.

Taylor kolu çevirip kapıyı itmeye başladığında kalp atışları hızlandı.

Polis içgüdüleri, aşırı duyarlılık, eğitim ve deneyim, psişik yetenek, bu gibi durumlarda yaşanan her ne ise Hunter ve Taylor aynı anda bunu hissetti: yeni bir hayat, yeni bir varlık. Kapının kilidini açmak polis sezgilerinin devreye girmesi için bir işaret vermişti âdeta.

Bir kez daha, ikisinin de aklından aynı düşünce geçti: *Belki de geç kalmamışızdır. Hâlâ umut var.*

Ama bu umut hızla yok oldu çünkü bu yeni hayat, hissettikleri bu varlık, önlerindeki kapının ardında değildi. Arkalarındaydı.

# Doksan Altı

*Tık.*

Yeni varlığı hissettiler ama Hunter ya da Taylor arkalarına dönmeye fırsat bulamadan 9mm'lik yarı otomatik bir tabancaya yerleştirilen merminin sesini duydular.

"Siz iki dangalaktan biri kıpırdarsa kafanızı uçururum. Anlaşıldı mı?" Odanın diğer ucundan gelen ses keskin, kararlı ve gençti. "Şimdi kahrolası ellerinizi başınızın üstüne kaldırın."

Hunter sesin geldiği yönü tam olarak tespit etmeye çalıştı. Merminin tabancaya yerleştirilme sesinin ve ilk birkaç kelimenin üst üste yığılmış kutuların bulunduğu taraftan –muhtemelen failin saklanma yeri orasıydı– geldiğine emindi fakat kutuların arkasında neredeyse bir cücenin saklanabileceği kadar bile yer yoktu. Fakat bir sonraki cümlesi tamamen farklı bir yönden gelmişti, bu da hareket ettiği anlamına geliyordu ama odanın içindeki yankılanma ve ampulun aralıksız tıslaması, failin tam yerini tespit etmeyi neredeyse imkânsız kılıyordu.

Hunter fail daha ne olduğunu anlamadan dönüp ateş edebileceğine emindi fakat bu ancak tam olarak nereye ateş edeceğini bilirse işe yarardı. Tahmin etmek riskliydi, ıskalarsa kendini öldü bilsindi. Riske girmemeye karar verdi.

"Siz beni duymadınız mı lan?" dedi genç ses yine ama bu kez çok daha rahatsız edici bir tonda. "Ellerinizi başınızın üstüne kaldırın."

Hunter ve Taylor sonunda ellerini kaldırdı.

Lucien döndü ve Hunter'ın yanından geçerken ona muzaffer bir edayla gülümsedi.

"İyi iş çıkardım, değil mi?" dedi genç ses. "Talimatları aynen bana öğrettiğin gibi uyguladım."

"Harika iş çıkardın." Hunter ve Taylor, Lucien'in o odada kendilerine katılan diğer kişiyi rahatlattığını duydu. "Pekâlâ," dedi Lucien şimdi onlara hitap ederek, "şimdi ikinizden de silahlarınızı yere koymanızı ve arkanıza dönmeden, onları ayağınızla sırayla bana doğru göndermenizi istiyorum. Robert, önce sen. Sakin ve yavaş yavaş. Ayrıca şunu da ekleyeyim, arkadaşımın ateş etmek için içi gidiyor. Ve asla ıskalamaz."

Tereddüt dolu birkaç saniye geçti.

"Ne bekliyorsun, koca adam?" dedi genç ses. "Hadi. Kafanın arkasında bir delik açmadan önce silahını yere koy ve bu tarafa tekmele."

Hunter kendine lanet okudu çünkü içinden gelen ses ona metruk eve geldiklerinden beri bir terslik olduğunu söyleyip durmuştu. Ama Madeleine Reed'i kurtarmak için acele ederken içgüdülerini göz ardı etmiş, kontrol odasını doğru dürüst kontrol etmeden serpinti sığınağına girmişti.

"Hadi, Robert," dedi Lucien. "Beynini gerçekten uçurur."

"Çok haklısın, uçururum. Bunun bir oyun olduğunu mu sanıyorsun, koca adam?"

Ses yaklaşmıştı. Hunter onun biraz sağında olduğuna neredeyse emindi. Ama Hunter şu an silahını başının üzerinde tutarken arkasındaki çocuk silahını doğrudan kafasına doğrultmuştu. Avantaj diğer tarafa geçmişti. Kaçış yolu yoktu.

"Tamam," dedi.

"Sakin ve yavaş yavaş," diye buyurdu Lucien. "Çömel, silahını yere bırak, sonra tekrar ayağa kalk ve silahı ayağınla bana doğru gönder."

Hunter denileni yaptı.

"Sıra sende, Ajan Taylor," dedi Lucien.

Taylor kıpırdamadı.

"Ne dediğini duymadın mı, kaltak?" dedi genç ses büyük bir öfkeyle.

Lucien ellerini kaldırarak suç ortağından bir dakika istedi.

"FBI'ın protokol kurallarının çoğunu biliyorum, Ajan Taylor," dedi sesini sakin ve tehditten uzak tutarak. "Bu kurallardan bazılarının hiçbir şekilde istisnası olmadığını da biliyorum. Bu listenin başında, bir FBI ajanının rehine durumu sırasında silahını asla bir şüpheliye ya da faile teslim etmemesini emreden kural vardır."

Taylor sinirden dişlerini sıkıyordu.

"Sakın yanılgıya düşme, Ajan Taylor; bu, tipik bir rehine durumu değil. Bu seninle Robert için bir ölüm kalım meselesi. Eğer silahını bana doğru göndermezsen *öleceksin*. Bu bir tehdit değil. Bu bir kesinlik. Bir karar vermelisin ve bunu hemen yapmalısın."

"Boş ver bu açıklama saçmalıklarını, Lucien," diye çıkıştı genç ses. "Şu iki pisliği gebertip bitirelim bu işi."

Çocuğun sesindeki yeni tını Hunter'a çocuğun gergin olduğunu ve her an kontrolünü kaybedebileceğini söylüyordu.

"Karar senin, Ajan Taylor," dedi Lucien. "Beş saniyen var, dört..."

Hunter'ın bakışları Taylor'ın gergin bedenine sabitlenmişti. "Aptallık etme, Courtney," dedi fısıldayarak.

"Üç, iki..."

Hunter hareket etmeye hazırlandı.

"Tamam," dedi Taylor.

Hunter soluğunu boşalttı.

Taylor silahını yavaşça yere koydu ve ayağıyla Lucien'e doğru kaydırdı.

Hunter ve Taylor bir an için metal zincirlerin yerde sürtündüğünü duydu.

Lucien, Taylor'ın silahını yerden almıştı.

"Hayır," dedi genç ses, Taylor arkasına dönmeye başlayınca. "Kimse sana arkana dön demedi, pis kaltak. Gözlerini önündeki kahrolası kapıdan ayırma yoksa kafanı uçururum."

Taylor durakladı.

"Dediğini yapar, Ajan Taylor," dedi Lucien.

"Bu kaltak şaka yaptığımı mı sanıyor?"

Hunter ve Taylor bakmadan bile yeni gelen adamın silahını Taylor'ın kafasının arkasına doğrulttuğunu hissedebiliyordu. Tek ihtiyacı olan bir nedendi.

Taylor ona aradığı nedeni vermedi. Sonunda denileni yaptı ve gözlerini kapıya çevirdi.

"Şimdi ikinizden de diz çökmenizi ve ellerinizi başınızın arkasına koymanızı istiyorum," dedi Lucien, bir yandan da Hunter ve Taylor'a görünmeden suç ortağına işaret ederek. "Yapın hemen."

Bir kez daha Hunter ve Taylor'ın başka çaresi yoktu. Kendilerine söyleneni yapmak zorundaydılar.

"Peki şimdi ne olacak?" dedi Taylor. "Bizi arkamızdan mı vuracaksın?"

"Benim tarzım değil, Ajan Taylor," dedi Lucien.

*Tak.*

Metalin metali keserken çıkardığı keskin sesi duydular. Birkaç saniye sonra aynı sesi tekrar duydular ama bu sefer arkasından zincirin bir halkadan geçtikten sonra yere düşme sesi de geldi.

"Bu zincirlerden kurtulurken temkinli davranıyordum sadece. Ah, böylesi çok daha iyi."

Hunter ve Taylor'ın duyduğu bir sonraki ses, ağır metal bir nesnenin odanın diğer tarafına fırlatılıp duvara çarpmasıyla çıkan yüksek bir gümbürtü oldu.

"Şimdi lütfen ayağa kalkın ve arkanıza dönün," diye buyurdu Lucien.

Denileni yaptılar.

Lucien'in yanında elinde bir Heckler & Koch USP 9 yarı otomatik tabanca tutan, yirmi beş yaşlarında görünen, biraz profesyonel bir at yarışı jokeyini andıran, ufak tefek bir adam duruyordu. Omzunu kamburlaştırdığı yöne doğru bükülmüş gibi görünen yamuk bir gülümsemesi vardı, bu da ona çarpık ve biraz da tehditkâr bir ifade kazandırıyordu. Kafası tamamen tıraş edilmişti ve mavi gözleri rahatsız edici bir yoğunlukta parlıyordu. Çenesinin sol tarafından başlayıp sağ kulağının arkasına kadar uzanan büyük, kötü iyileşmiş bir yara izi vardı. Hunter uzaktan bile yaranın kör bıçakla ya da kalın cam parçasıyla açıldığını anlayabiliyordu. Odanın öbür ucunda Lucien'in zincirlerinden kurtulmak için kullandığı dayanıklı, 48 inçlik demir makasını gördü.

"İstersem kendime bir çırak bulmakta hiç zorlanmayacağımı söylemiştim, hatırlıyor musunuz?" dedi Lucien çarpık bir sırıtışla. "Eh, istedim ve dediğim gibi, hiç de zorlanmadım. Sizi Hayalet'le tanıştırayım." Sağındaki kafası tıraşlı adamı işaret etti. "Ona Hayalet diyorum çünkü tıpkı bir hayalet gibi hareket ediyor, ayağı o kadar hafif ve sessiz ki geldiğini asla duymazsınız. Boyutu ve inanılmaz esnekliği sayesinde de hayal bile edemeyeceğiniz yerlere saklanabiliyor." Lucien bakışlarını karton kutulara doğru kaydırdı. "İnanması zor, biliyorum ama gerçekten de onlardan birinin içindeydi."

Hayalet'in ön dişlerinden biri kırılmıştı. Birkaç saniyede bir dilini gergin bir şekilde kırık dişin sivri kenarında gezdiriyor, her an kontrolünü kaybedivereceekmiş gibi tedirgin bir görüntü çiziyordu.

"Onu sevdim," dedi Hayalet, bakışlarını Taylor'ın üzerinde sanki çıplakmış gibi gezdirerek. "Ayrıca ayak parmakları da çok

güzelmiş. *Acaaayip* beğendim. Koca adamı gebertelim ve onu yanımızda götürelim. Onunla biraz eğleniriz."

Taylor, Hayalet'in bakışlarından gözlerini kaçırmadı. Kendi bakışlarındaki öfke, adamın bakışlarındaki şehvetle çarpışıyordu.

"Her şeyi planladığımız gibi ayarladın mı?"

Hayalet başıyla onayladı. Dikkati hâlâ Taylor'ın üzerindeydi.

"Bunca zamandır size yalan söylediğimi düşünmenizi istemiyorum," dedi Lucien, "çünkü söylemedim. Neden şu kapıyı açmıyorsun, Ajan Taylor?" Tunç kapıyı gösterdi. "Ve ardında ne olduğunu görmüyorsun?"

Taylor, Lucien'le bir süre bakıştıktan sonra arkasına dönüp kapıyı iterek açtı. Kapının ardındaki koridorun tavanında iki cılız floresan sanki patlamak üzereymiş gibi yanıp sönüyor ve tıslıyordu. Yaydıkları ışık koridorda ağır çekimde ilerliyor gibiydi ve koridorun sonuna ulaştığında Taylor'ın kalbi duracak gibi oldu.

# Doksan Yedi

Hunter da kapının ardında ne olduğunu görmek için arkasına dönmüştü.

Koridor uzun ve dardı. Duvarlar tıpkı sığınağın kontrol odası gibi sağlam betondan yapılmıştı. Koridorun her iki yanında birkaç tane ve sonunda da bir tane kapı vardı. Hepsi de Taylor'ın az önce açtığı kapıyla aynı benekli tunç rengindeydi. En uçtaki hariç hepsi kapalıydı.

Floresanlardan yayılan ışık son odaya tam olarak ulaşacak kadar güçlü olmadığı için bulanık bir silüetten başka bir şey göremiyorlardı fakat yine de Hunter ve Taylor çıplak bir kadının vücudunun şeklini tanımakta sorun yaşamadılar. Kadın bir sandalyede oturuyordu. Başı garip şekilde öne düşmüştü. Elleri arkadan bağlanmıştı ve hareket etmiyordu.

Taylor midesinin tam ortasında rahatsız edici bir ürperti hissetti.

"Hayalet," dedi Lucien. "Işıklar." Başıyla kontrol masasını işaret etti.

Dikkati hâlâ Hunter ve Taylor'a kilitlenmiş olan Hayalet sağına doğru birkaç adım attı ve eski moda kontrol konsolundaki bir düğmeye bastı.

Koridorun ucundaki odanın içinde, başka bir cılız ampul birkaç saniye gecikmenin ardından sonunda yandı. Oda soluk

sarımsı bir ışıkla aydınlandı. O anda Hunter'ın vücudundaki tüm kaslar gerildi.

Madeleine Reed ölmemişti. Aksine gayet canlıydı fakat birkaç saat önce Müdür Kennedy'nin ofisinde gördükleri fotoğrafıyla kıyaslandığında eski halinden eser kalmamıştı. Çok zayıflamıştı. Sadece birkaç ayda kırk yıl yaşlanmış gibi görünen pürüzsüz cildi sanki ölümcül bir kanser hastasıymış gibi kemiklerine yapışmıştı. Gözlerinin altındaki koyu halkalar o kadar yoğundu ki ameliyat morluklarına benziyorlardı. Gözleri kafatasının içine çok az gömülmüş olsa da ona kadavra görünümü vermeye yetmişti. Dudakları kuruyup çatlamıştı, vücudu zayıf ve son derece kırılgan görünüyordu.

Odanın içindeki ışık yandığında Madeleine çaresizlikle birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, üzgün ve şaşkın gözleri kim bilir kaç saatlik karanlığın ardından aydınlığa alışmakta zorlanıyordu. Odaklanması biraz zaman aldı ama sonunda odaklandığında tükenmiş beyni karşısındaki görüntüleri anlamak için âdeta savaş verdi. Yavaşça başını kaldırdı; yüzündeki ifade şaşkınlıktan umuda, ardından yalvarmaya ve en sonunda çaresizliğe dönüştü. Dudakları kımıldadı fakat ağzından herhangi bir kelime çıktıysa bile sesler koridorun diğer ucundaki birine ulaşacak kadar güçlü değildi.

Odanın artık kendi ışığıyla aydınlanmasıyla birlikte Hunter ve Taylor nihayet resmin tamamını görebildiler.

Madeleine gerçekten de çıplaktı, elleri sandalyenin arkasında birbirine bağlanmıştı. Ayakları sandalyenin ayaklarına bağlıydı.

Gözleri nihayet koridorun diğer ucundaki insanları algıladığında titremeye başladı. Sanki odada yeterince oksijen yokmuş gibi kesik kesik soludu.

"Madeleine," dedi Hunter genç kadındaki ilk akut panik belirtilerini okuyarak. Onun şartlandırılmış olduğunu biliyordu. O kadar uzun süre işkence görmüş ve korkmuştu ki o cehennem

çukurunda herhangi birini gördüğünde verdiği ilk psikolojik tepki bedenine yayılan dehşet verici korku olmuştu. Şu anda onun için herkes bir tehditti çünkü orada tanıştığı herkes ona işkence etmişti.

"Beni dinle, tatlım." Hunter'ın sesi olabildiğince sakin ve sıcaktı. "Adım Robert Hunter, FBI'dan geliyorum. Sana yardım etmek için geldik. Sakin kalmaya çalış, seni buradan çıkaracağız, tamam mı?"

Hunter bu sözleri söylerken kendini çok işe yaramaz hissetti. Madeleine'in yanına gitmek, ellerini ve ayaklarını çözmek, onu o serpinti sığınağından çıkarmak ve ona artık güvende olduğunu, kâbusun artık sona erdiğini, artık kimsenin ona zarar veremeyeceğini telkin etmek istiyordu. Ama bunların hiçbirini yapamadı. Tek yapabildiği, koridorun bir ucundan boş laflar etmek ve bunun Madeleine'in kontrolünü kaybetmesini engellemeye yeteceğini ummaktı.

Madeleine'in dudakları tekrar kımıldadı, sesi yine kontrol odasına ulaşacak kadar güçlü değildi. Ama Hunter dudaklarını okumakta hiç zorlanmadı.

*"Lütfen yardım edin..."*

Hunter hızlıca Hayalet'e baktı. Kontrol konsolunun yanında duruyordu; silahını sıkıca kavramış, delici bakışlarını Taylor'ın kafasının arkasına dikmişti. Lucien onun bir adım solundaydı fakat son derece dikkatliydi, gözünden hiçbir şey kaçmazdı. Hunter bir şey yapmaya kalkarsa kendi ölüm fermanını imzalardı.

Lucien başıyla Hayalet'e işaret etti, o da kontrol konsolunda farklı bir düğmeye bastı. Madeleine'in bulunduğu odanın kapısı sertçe kapandı, zavallı kadının vücudundaki her moleküle daha fazla korku salındığına hiç şüphe yoktu.

Taylor refleks olarak Lucien ve Hayalet'e dönüp baktı. "Hayır. Lütfen yapmayın."

Taylor'ın ani hareketiyle gafil avlanan Hayalet az kalsın kontrolünü kaybediyordu, kolu daha da gerildi ve tetiği çekmesine ramak kaldı.

"Olduğun yerde kalsan iyi edersin, kaltak."

"Lütfen," dedi Taylor ellerini teslim olma hareketiyle kaldırarak. "Kapıyı kapatmak onu daha da panikletecektir."

Lucien kaygısız bir edayla başını salladı. "Evet, biliyorum."

Taylor'dan öfke yayılıyordu. "Seni adi herif."

"Bırak onu, Lucien," dedi Hunter. "Madeleine'i bırak. Artık ona ihtiyacın yok. Onun canını almana gerek yok. Senin için hiçbir şey ifade etmiyor. Onun yerine beni al ve onu bırak. Courtney'nin Madeleine'i buradan götürmesine izin ver ve beni al."

"Seni aptal herif," dedi Hayalet. Silahını hâlâ Taylor'a doğrultuyordu. "Gerçeklerle yüzleşme vakti, koca adam. Sen, odadaki fahişe ve güzel parmaklı güzel FBI kaltağı zaten elimizdesiniz." Kasıklarını ovuştururken Taylor'a öpücük attı. "Yakında tamamen benim olacaksın, kaltak. Ve seni öyle bir bağırtacağım ki. Buna emin olabilirsin."

Taylor kontrolü tamamen kaybetti.

"Canın cehenneme, seni kalem çüklü çirkin herif."

Belki Taylor'ın sözlerinden, belki artık bu oyundan sıkılmış olmasındandı ama Hayalet'in kafasındaki şalter sonunda attı.

"Hayır," dedi, bunu o kadar büyük bir öfkeyle söyledi ki az kalsın ağzından salyalar akacaktı. "Canın cehenneme, seni aptal orospu." Tetiği çekti.

# Doksan Sekiz

**FBI Akademisi. Quantico, Virginia.**
**Kırk beş dakika önce.**

FBI çok geçmeden Berlin'in belediye havaalanındaki hava trafik kontrolörü Joshua Foster'la temasa geçti. Çağrı derhal Harekât Kontrol Odası'nda bulunan Müdür Kennedy'ye aktarıldı.

"Bay Foster," dedi Kennedy aramayı hoparlöre alarak. "Adım Adrian Kennedy. Ulusal Şiddet Suçları Analiz Merkezi'nin ve FBI Davranış Analizi Birimi'nin müdürüyüm. Sanırım ajanlarımızdan biriyle temasta bulunmuşsunuz. Adı Robert Hunter. Ona cipinizin anahtarlarını vermişsiniz."

"Şey, evet." Anlaşılır şekilde, Joshua Foster'ın sesinde gerginlik vardı.

"Pekâlâ, Bay Foster, lütfen dikkatle dinleyin," dedi Kennedy. "Bu çok önemli. Anladığım kadarıyla arabanız yeniymiş."

"Evet, iki ay kadar önce aldım."

"Harika. Şimdi... arabada hırsızlık ihtimaline karşı konum tespit cihazı, GPS konum belirleyici var mıydı?"

"Aslına bakarsanız evet, vardı."

Kennedy'nin yüzü aydınlandı.

"Ama konum takip cihazının izleme kodu yanımda değil," dedi Foster, Kennedy'nin bir sonraki sorusunu tahmin ederek. "Evde."

"Ona ihtiyacımız yok." Radar başındaki ajan sözü devraldı. "Tek ihtiyacımız olan arabanın plakası, izleme kodunu ben buradan bulabilirim."

"Ah, tamam." Foster cipin plakasını verdi.

"Çok teşekkür ederim, Bay Foster," dedi Kennedy. "Çok yardımcı oldunuz."

"Bir şey sora..." demeye çalıştı Foster ama Kennedy telefonu çoktan kapatmıştı.

"Bu izleme kodunu bulman ne kadar sürer?" diye sordu Kennedy.

"Uzun sürmez," dedi ajan çoktan bilgisayarına bir şeyler yazmaya başlayarak.

Kennedy beklerken ceketinin cebindeki cep telefonu tekrar çaldı. Arayan New Haven'daki Saltonstall Gölü'ne gönderilen keşif ekibinin başındaki Özel Ajan Moyer'dı. Karen Simpson'ın ve diğer dört kurbanın cesetlerini arıyorlardı.

"Müdürüm," dedi ajan kararlı ama saygı göstermek istermişçesine alçak sesle. "Efendim, verilen bilgi doğruymuş. Şu ana kadar tam beş cesedin kalıntılarını çıkardık." Tuhaf bir duraklama oldu. "Kazmaya devam etmemizi ister misiniz? Buradaki alan oldukça geniş ve eğer burası failin favori gömü alanıysa kim bilir daha kaç ceset vardır."

"Hayır, buna gerek yok," dedi Kennedy. "Başka ceset bulamayacaksınız." Lucien'in doğruyu söylediğinden şüphesi yoktu. "Bulduklarınızı nakil için hazırlayın, yeterli. Onlara en kısa zamanda burada, Quantico'da ihtiyacımız olacak."

"Anlaşıldı, efendim."

"İyi iş çıkardınız, Ajan Moyer," dedi Kennedy ve telefonu kapattı.

"Konum tespit cihazının izleme kodunu buldum," dedi radar başındaki ajan, bilgisayarına birkaç komut daha girince.

Herkesin gözü ajanın ekranına kilitlenmişti.

"Şu anda konum aranıyor."

Saniyeler geçmek bilmiyordu. Sonunda ajanın ekranındaki haritada yanıp sönen, parlak bir nokta belirdi.

"Cipin yerini bulduk," dedi ajan heyecanla. Kısa bir duraklama oldu. "Artık hareket etmiyor gibi görünüyor."

"Evet, görüyorum," dedi Kennedy kaşlarını çatıp ekrana bakarak. "İyi de tam olarak nerede bu?"

"Görünüşe bakılırsa ıssızlığın tam ortasında," dedi Doktor Lambert.

Haritaya göre cip, Berlin'in belediye havaalanından birkaç kilometre ötede, sık ormanlık bir arazinin içlerinde isimsiz bir toprak yolun sonunda duruyordu.

"Harita yerine bölgenin uydu görüntüsüne ihtiyacımız var," dedi Kennedy.

"Bir saniye," dedi ajan ve hemen tekrar yazmaya başladı.

İki saniye sonra ekranındaki haritanın yerini bölgenin uydu görüntüsü aldı.

Herkes bir an için kaşlarını çatarak ekrana baktı.

"Bu da ne?" dedi Kennedy cipin durduğu yerden çok da uzakta olmayan bir inşaat alanına benzeyen yeri işaret ederek.

Ajan görüntüyü yakınlaştırıp çözünürlüğü ayarladı. "Terk edilmiş eski bir eve ya da bir tür binaya benziyor," dedi. "Ya da en azından ondan geriye kalanlara."

"İşte bu," dedi Kennedy, "oradalar. Lucien kurbanını orada tutuyordu." Cep telefonuna uzandı, İki Numaralı Kuş'taki Ajan Brody'yi aradı. Hemen iniş yapmaları ve o eve gitmeleri gerekiyordu.

# Doksan Dokuz

Hunter olacakları önceden tahmin etti.

Hayalet'in soğuk gözlerinde bir şeylerin patladığını gördü. Sanki damarlarına aşırı dozda öfke ve kötülük enjekte edilmişti. İşte o anda Hayalet'in geri dönüşü olmayan noktayı geçtiğini anladı. Ama Hunter bunu görmesine rağmen bu kez yeterince hızlı hareket edemedi. Taylor ile Hayalet'in arasına giremedi. Hayalet tetiğe çok hızlı bastı.

Horoz, Hayalet'in silahındaki ateşleme iğnesine çarparken Hunter için gerçek hayatta ağır çekim modu tetiklenmiş gibiydi. Neredeyse merminin silahın namlusundan çıktığını, havada ilerlediğini ve yüzünün sağ yanını çok az bir farkla ıskalayıp geçtiğini gördü. Refleks tepkisiyle Taylor'a doğru dönmeye başladı ama aslında buna gerek yoktu. O mesafeden bir acemi bile ıskalamazdı ki Hayalet'in gözlerinde, ilk kez ateş etmediğini görebiliyordu. Tetiğin çekilmesinden bir milisaniye sonra Taylor'ın kafası, parçalanan kurşunun etkisiyle havaya uçarken Hunter ensesine ve yüzünün yan tarafına sıçrayan kan ve beyin maddesinin sıcaklığını hissetti.

Odanın içindeki hava bir anda kordit kokusuyla doldu.

Taylor'ın vücudu geriye doğru savruldu, benekli tunç kapıya çarptıktan sonra yere yığıldı. Arkasındaki duvar anında et, gri madde ve sarı saç parçacıklarıyla kırmızıya boyandı. Kurşun neredeyse tam gözlerinin ortasına isabet etmişti. Hayalet'in kısa

boyu ve Taylor'a göre konumu nedeniyle kurşun hafifçe yukarı ve soldan sağa doğru bir açıyla ilerlemişti. Hasar akılalmaz boyuttaydı. Taylor'ın başının ve kafatasının sağ üst kısmının büyük bölümü Sivil Savunma mermisinin yıkıcı etkisiyle parçalanarak yok olmuştu. Özel bir mermi olan Sivil Savunma mermisi, mantarlaşmak (merminin ucunun çiçek gibi açılması) ve çarpma anında parçalanarak her yöne küçük parçalar göndermek üzere tasarlanmıştı.

Taylor'ın hiç şansı yoktu.

Hunter hemen dönüp Hayalet'e baktı. Genç adam silahını şimdi de Hunter'ın yüzüne doğrultmuştu.

"Bir hamle yap, sert çocuk, hadi, bir hamle yap da beynini onun lanet cesedinin üzerine uçurayım."

Vücudundaki her zerrenin öfkeden kaskatı kesildiğini hisseden Hunter, Hayalet'in üzerine atılmamak için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı. Orada öylece duruyor, nefes almakta zorlanıyordu. Elleri titriyordu ama korkudan değildi.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," dedi Hayalet. "O kadar da sert değilmişsin, değil mi?"

"O DA NEYDI OYLE?" diye bağırdı Lucien. Hunter'dan bile daha şaşkın görünüyordu. "Onu neden vurdun, Hayalet?"

Hayalet silahını Hunter'a doğrultmaya devam ediyordu. "Çünkü pis kaltak sinirlerimi bozuyordu," dedi ciddi ama umursamaz bir sesle. "Benimle bu şekilde konuşulmasından nefret ettiğimi biliyorsun."

Lucien bir adım geri çekildi, elini alnında gezdirdi.

"Ağzı bozuk kaltak hak ettiğini buldu." Hayalet sanki tek yaptığı dart tahtasına dart atmakmış gibi omuz silkti. "Hem ne fark eder ki? İkisi de ölecekti zaten, öyle değil mi? Yüzlerimizi gördüler, Lucien. Buradan asla canlı çıkamayacaklarını ikimiz de biliyoruz. Ayrıca tüm bu sohbet saçmalığı tepemi attırıyordu, ben

dc onun için işleri biraz hızlandırdım." Başıyla Hunter'ı gösterdi. "Ve biliyor musun, aynısını ona da yapacağım."

Hayalet'in yüzü sadistçe bir arzuyla yanıp tutuşuyordu ve Hunter az önceki kararlılığın Hayalet'in gözlerini kapladığını gördü.

Tepki vermek için zaman yoktu.

Tetiğe bir kez daha bastı.

Tıpkı az önceki gibi, mermi inanılmaz bir isabetle hedefini buldu.

# Yüz

**Milan, New Hampshire şehri semalarında.**
**Kırk dakika önce.**

İki Numaralı Kuş'ta Ajan Brody ve ekibi umudunu kaybetmeye başlamıştı.

Uçak birkaç dakikadır Berlin'in belediye havaalanının çevresinde daireler çizip duruyordu. Pilot, Brody'ye yakında bir eylem planına ihtiyaç duyacağını söylemişti. Uçağın otuz ila otuz beş dakika daha uçacak kadar yakıtı vardı fakat Berlin'e inmeyecek-lerse Quantico'ya geri dönmeden önce başka bir yere inip yakıt ikmali yapmaları gerekecekti. Bu da uçağı geri döndürüp farklı bir havaalanına uçmak anlamına geliyordu.

Berlin'e en yakın havaalanı, rüzgâra bağlı olarak yaklaşık beş on dakika güneyde bulunan Gorham belediye havaalanıydı. Önlem olarak pilot, iniş trafiği ya da öngörülemeyen başka bir durum ortaya çıkması ihtimaline karşı her zaman fazladan on dakikalık bir uçuş süresi ayırırdı. Bu da onlara fazladan en fazla on, bilemedin on beş dakikalık bir oyalanma süresi verirdi. Son-rasında pilot uçağı Gorham'a doğru uçuracaktı.

Brody'nin cep telefonu önündeki masanın üzerindeydi. Hip-notize olmuş gibi karanlık ekranına bakıyordu. Sonunda saatine

baktığında yedi dakika daha geçmişti. Üç dakika sonra bu operasyon sona erecekti. Kennedy'yi aramak zorundaydı.

Telefonuna uzandığı sırada telefon çaldı.

# Yüz Bir

Bu, Hunter'ın silah namlusuyla ilk bakışması değildi. İlk kez bir ölüm kalım durumuyla da karşılaşmıyordu fakat Hayalet, Hunter'ın ona zamanında ulaşamayacağı kadar uzakta ve Hunter'ın kurşundan kaçamayacağı kadar da yakındaydı.

Bu sefer kaçış yoktu.

Hayalet tetiği çekmeden önceki o kısacık anda Hunter'ın tek düşünebildiği, Taylor'ı koruyamadığı ve yıllar önce nişanlısının parçalanmış bedenini kollarında tutarken Jessica'ya verdiği sözü tutamadığı için ne kadar üzgün olduğuydu.

Karşı karşıya olduğu şeye rağmen Hunter gözlerini kapatmadı. Gözlerini kırpmadı bile. Hayalet'e bu zevki tattırmaya niyeti yoktu. Bakışlarını Hayalet'in yüzünden ayırmadı. Ve kafasının havaya uçtuğunu da bu sayede gördü.

Kusursuz bir atıştı. Kurşun Hayalet'in sol şakağına isabet etti. Merminin oyuk kısmı hemen sıvı ve dokuyla doldu ve kafatası duvarını geçip Hayalet'in beynine doğru ilerlemeye başladığında mantarlaşarak önüne çıkan her şeyi vahşice parçaladı.

Oyuk uçlu merminin mantar etkisi, merminin hızını önemli ölçüde azaltırdı ve çoğu durumda da çıkış yarası olmazdı. Mermi genellikle hedefin içine saplanıp kalırdı. Öte yandan bu kadar yakın mesafeden 45 kalibrelik bir merminin gücü Hayalet'in tıraşlı kafasını delip geçebilirdi.

Bu gerçekleştiğinde 45 kalibrelik mantarlaşmış bir Sivil Savunma mermisinin çıkış yarası etkileyici bir görünüme sahip olurdu. Hayalet'in durumunda bu yara bir greyfurt büyüklüğündeydi. Yüzünün sağ tarafının yarısı –kulağından başının tepesine kadar– sanki büyük bir yumurtadan bir uzaylı çıkmış gibi patladı. Kemik, kan, beyin maddesi ve deri, duvara ve sağındaki kontrol konsoluna sıçradı; her yer yapışkan, vıcık bir kırmızı tabakayla kaplandı.

Ateşlenen silahın korkunç gürültüsü Hunter'ın irkilmesine neden oldu ama o yine de gözlerini açık tuttu. Hayalet'in gözlerindeki öfkenin, kararlılığın ve kötülüğün dağıldığını, ardından kurşunun etkisiyle ayaklarının yerden kesildiğini gördü. Genç adamın kontrol konsoluna çarpan vücudu boş bir un çuvalı gibi yere yığıldı. Başının etrafında hızla bir kan gölü oluşmaya başladı.

Silahı da konsola çarptı ama odanın diğer tarafına doğru kayarak karton kutuların arkasında bir yerde kayboldu.

Hunter'ın kalbi bir yarış arabası gibi hızlı atıyordu. Adrenalin vücudundaki her damara yayılmıştı, yaprak gibi titriyordu. Bakışları sonunda Lucien'e kaydı. Lucien'in silahından çıkan ince bir duman bulutunun havada süzüldüğünü hâlâ görebiliyordu fakat Hunter tepki veremeden Lucien, Taylor'ın silahını ona doğrultmuştu bile.

"Olduğun yerde kal, Robert. Gerçekten istemiyorum ama gerekirse kalbine bir kurşun sıkarım. Ve bunda ciddi olduğumu biliyorsun."

Hunter ona, az önce yaptığı şey karşısındaki şaşkınlığını gizleyemeden bakıyordu.

"Ondan zaten hiç hoşlanmıyordum," dedi Lucien her zamanki soğukkanlı tavrıyla. "Küçükken travma geçirmiş, amacı olmayan, aptal, sadist bir çocuktu ve bu yüzden sırf eğlence olsun diye insanlara işkence edip onları öldürmeyi seviyordu."

Bu lafların Lucien'den gelmesi Hunter'a çok tuhaf geldi.

"Hem artık miadını da doldurmuştu," diye devam etti Lucien sesinde en ufak bir pişmanlık ya da acıma belirtisi olmadan. "Tıpkı öncekiler gibi. Eninde sonunda hepsi dolduruyor zaten, sonra kendime yeni bir yardımcı buluyorum."

Hunter'ın dikkati Lucien'in silahındaydı.

"İster inan ister inanma ama kesinlikle mecbur kalmadıkça Ajan Taylor'ı öldürmek gibi bir niyetim yoktu ama ne yazık ki Hayalet'le ilgili çok hassas bir konuya değindi. Anlayacağın üzere, çok problemli bir aileden geliyordu. Annesi de babası da onu fiziksel ve psikolojik olarak benim bile hayal etmekte zorlanacağım şekilde istismar etmişler. Onu evde sürekli çıplak dolaşmaya zorlamışlar ve onunla, özellikle de erkekliğiyle sürekli dalga geçmişler; ona aşağılayıcı isimler takmışlar. Bunlardan birini tahmin etmek ister misin?"

Hunter derin nefes aldı. "Kalem çüklü."

Lucien bir kez başını salladı. "Aynen öyle. Maalesef Ajan Taylor tam da bu kelimeyi sarf etti."

Derin travma geçirmiş, rahatsız bir insan için tek bir kelime, ses, renk, görüntü, koku... çok sayıda basit şey korkunç derecede acı veren bir yarayı kolayca yeniden açabilirdi. Genellikle kişinin tepkisi son derece öngörülemez olurdu fakat şiddete meyilli bir kişi söz konusu olduğunda şiddet neredeyse her zaman tepkinin içinde mevcuttu. Hayalet gibi bir psikopat söz konusu olduğunda bu şiddetli tepki genelde ölümcül olurdu.

"Hayalet on yedi yaşındayken," diye ekledi Lucien, "sonunda canına tak etmiş. Babasını yatağa bağlamış, hadım etmiş ve kan kaybından ölmeye terk etmiş. Ardından beyzbol sopasıyla annesinin kafasını dağıtmış. Fazlasıyla yaralıydı. Yakında onu başımdan atacağımı biliyordum zaten."

Kontrol odasının kanlı kaos ortamına rağmen Hunter kendini olabildiğince net düşünmeye zorladı. Asıl endişesi aklına gelince dönüp arkasındaki koridora baktı. Gözleri Taylor'ın yerde yatan cesedine takıldı, tekrar yüreği burkuldu. Lucien'e baktı.

"Madeleine'i bırak, Lucien," dedi bir kez daha. "Lütfen. İlla yeni bir kurban istiyorsan da onun yerine beni al. O senin için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Doğru, işte tam da bu yüzden onu öldürmeliyim, Robert," dedi Lucien. "Çünkü benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Sen benim en iyi dostumdun. Bir geçmişimiz var. Neden onun yerine seni öldürmek isteyeyim ki?"

"Çünkü Jessica'yı benden aldığında hayatımın yarısını da almıştın," dedi Hunter. "Ve biliyorum ki işini yarım bırakmayı sevmezsin."

Hunter her ne kadar saklamaya çalışsa da Lucien sesindeki gerçek duyguyu fark etti.

"İşte sana fırsat, Lucien," diye devam etti Hunter. "Madeleine'i bırak ve benimle başladığın işi bitir çünkü eğer bitirmezsen seni *öldürürüm*."

Sözlerindeki ciddiyete rağmen Hunter sanki kütüphanede biriyle konuşuyormuş gibi sessiz ve sakin konuşuyordu.

"Pekâlâ," dedi Lucien kanla kaplı kontrol konsoluna bir adım daha yaklaşıp bir yandan da silahını Hunter'ın kalbine doğrultarak, "sözünün eri bir adam mısın görelim, Robert." Bir düğmeye bastı ve koridorun sonundaki kapı tekrar açıldı.

Hunter dönüp koridora baktı.

Madeleine anında başını kaldırdı. Öncekinden daha da korkmuş görünüyordu.

Hunter kadının iki silah sesini de duyduğunu biliyordu ve şüphesiz onu korkutan bu sesler hayal gücüne dışarıda neler olduğuna ve daha da kötüsü şimdi başına neler geleceğine dair en kötü kurguları düşündürmüştü.

Çok hızlı nefes alıp veriyordu, o anda hiçbir şey onun titremesini durduramazdı.

Lucien silahını koridora doğru salladı. "Gidip ona katılalım, ne dersin? Sana son bir sürprizim var."

# Yüz İki

Hunter koridora ulaşmak için Taylor'ın cesedinin üzerinden atlamak zorunda kaldı. Lucien güvenli bir mesafeden onu takip etti. Lucien ona en az iki el ateş etmeden Hunter'ın saldırabilmesine imkân yoktu.

Hunter koridorda ilerlemeye başladığında Madeleine'le göz göze geldi. O gözlerde tek bir şey gördü: saf dehşet.

"Lütfen yardım edin."

Hunter bu kez onu nihayet duyabildi. Zayıf ve titreyen sesi korku içinde boğuluyordu.

"Madeleine, lütfen sakin ol," dedi Hunter en kendinden emin sesiyle. "Her şey yoluna girecek."

Madeleine'in bakışları Hunter'ı geçip Lucien'i buldu. Sanki küçüklüğünden beri en kötü kâbuslarına giren canavar bir anda karşısında belirivermişti. Korku, içinde bir kasırga gibi büyüdü ve çığlık atmaya, narin bedeniyle sandalyede debelenmeye başladı.

"Madeleine," dedi Hunter tekrar. "Bana bak."

Bakmadı.

"Bana bak, Madeleine," diye tekrarladı bu kez daha sert bir şekilde.

Kadının bakışları Hunter'a kaydı.

"İşte böyle. Aferin. Gözlerini benden ayırma ve sakin kalmaya çalış. Seni buradan çıkaracağım." Yalan söylediği için kendinden

nefret ediyordu ama içinde bulunduğu durumda elinden başka bir şey gelmiyordu.

Madeleine hâlâ çok korkmuş görünüyordu fakat Hunter'ın ses tonundaki bir şey işe yaramış gibiydi. Doğrudan Hunter'a baktı ve çığlık atmayı kesti.

"İçeri gir, sola dön, beş adım yürü ve diz çök, Robert," dedi Lucien kapıya vardıklarında.

Hunter söyleneni yaptı.

Oda, Madeleine'in oturduğu sandalye ve Hunter'ın diz çöktüğü yerin karşı tarafındaki iki çekmeceli küçük masa dışında tamamen çıplaktı. Kapının hemen içindeki daha keskin dezenfektan kokusuyla boğuşan hafif bir idrar ve kusmuk kokusu vardı. Sanki biri her yere kusmuş da temizlik baştan savma yapılmıştı.

Lucien, Hunter'ın peşinden içeri girdi; sağa döndü ve masaya yaklaştı. Üst çekmeceyi açtı, içinden bir şeye uzandı.

Madeleine'in gözleri ona doğru kaydı.

"Bana bak, Madeleine," diye seslendi Hunter tekrar. "Onu boş ver. Gözlerini benden ayırma sen. Hadi, bu tarafa bak."

Madeleine tekrar Hunter'a baktı.

"Rehinelerle aran çok iyi, Robert," dedi Lucien, Madeleine'in sandalyesinin sol tarafına geçerek.

Hunter sonunda Lucien'in çekmeceden çıkardığı nesneyi gördü: yaklaşık on üç santim uzunluğunda, paslanmaz çelikten bir bıçak.

"Biliyor musun," dedi Lucien, "silahlardan nefret ederim." Hızlı bir el hareketiyle Taylor'ın 45'lik Springfield tabancasının şarjörünü çıkardı. Yere düşen şarjörü arkasına, Hunter'ın bulunduğu yerin karşı tarafına doğru tekmeledi. Çok hızlı başka bir el hareketiyle sürgüyü geri çekerek haznedeki mermiyi dışarı attı.

Hunter'ın tüm dikkati Lucien'in üzerindeydi. Sonunda bir fırsat görmeye başlamıştı.

Lucien daha sonra silahı kendisinden uzaklaştırıp parmağıyla geri tepme yayının tapasına bastırdı. Kısa bir sürede silahı tamamen sökmüş, bütün parçaları yere düşürmüştü.

Hunter soluğunu boşalttı, kasları gerilmişti. Lucien'e yeterince hızlı ulaşıp ulaşamayacağını düşündü.

"Aklından bile geçirme, Robert," dedi Lucien öne doğru bir adım atıp Madeleine'in arkasında konumlanarak. Şimdi sol elinde olan bıçağı Madeleine'in boynuna götürdü, sağ eliyle de başını saçlarından geriye doğru çekti. Hunter'ın, üzerine atılmak için can attığını görebiliyordu. "Kılını bile kıpırdatırsan boğazını keserim."

Madeleine soğuk bıçağın derisine değdiğini hissetti, kalbi duracak gibi oldu. O kadar korkmuştu ki bu kez çığlık bile atamadı.

Hunter sabit duruyordu.

"Benden nefret ettiğini biliyorum, eski dostum," dedi Lucien neredeyse özür dilercesine hafifçe gülümseyerek. "Ve seni suçlamıyorum. Yaptıklarımın ardındaki gerçek amacı bilmeyen herkes benden nefret ederdi. Herkesin gözünde ben yirmi beş yıldır insanlara işkence edip onları öldüren psikopat, sadist bir katilim, değil mi? Ama senin için bundan çok daha fazlasıyım. Yirmi yıldır peşinde olduğun kişiyim. Sevdiğin tek kadını vahşice katleden kişiyim. Evleneceğin kadını. Sana bir aile verecek kadını."

Hunter içindeki öfke ve hiddetin yeniden güç toplamaya başladığını hissetti.

"Ama ben bundan çok daha fazlasıyım," dedi Lucien. "Zamanla anlayacaksın. Sana ve FBI'a bir hediye bırakıyorum." Başını koridora doğru salladı. "Bulmakta zorlanmayacaksınız. Ama bu sonraki iş çünkü şu anda sana yıllar önce kendine ve Jessica'ya verdiğin sözü yerine getirmen için bir şans tanıyacağım, Robert. Ve bu eline geçecek tek şans olacak çünkü beni şimdi öldürmezsen bir daha asla göremeyeceksin. En azından bu hayatta."

Hunter'ın kalbi hızlanmaya başladı.

"Sorun," diye devam etti Lucien, "birazdan kafanda fırtınalar koparacak ve vicdanını azap verici bir zihinsel savaşa sokacak olan ahlaki ikilem, eski dostum." Lucien'in bakışları bir an için Madeleine'e kaydıktan sonra tekrar Hunter'a döndü. "Sana tek bir soru sorarak ne demek istediğimi açıklayayım." Durakladı, bakışları neredeyse Hunter'ın gözlerinde delikler açıyordu. "Soru şu: Eğer şimdi peşimden gelirsen kanamasını nasıl durduracaksın ve kan kaybından ölmeden onu hastaneye nasıl yetiştireceksin?"

Lucien son derece hızlı bir hareketle bıçağı Madeleine'in boynundan vücuduna doğru kaydırdı; karnının sol üst tarafına, göğüs kafesinin hemen altına sapladı. Bıçak sapına kadar girdi.

Hunter'ın gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı.

"Hayır!" diye bağırdı Hunter öne doğru atılarak ama Lucien buna hazırlıklıydı ve Hunter ayağa kalkamadan çizmesinin altıyla onun göğsüne bir tekme attı. Aldığı güçlü darbenin etkisiyle soluğu kesilen Hunter geriye doğru sendeledi. Lucien bıçağı Madeleine'den çıkarıp yarayı açtı ve kanamaya başlamasına sebep oldu.

"Ya Jessica'ya verdiğin sözü tut ya da Madeleine'i kurtar, Robert," dedi Lucien kapıya doğru ilerlerken. "İkisini birden yapamazsın. Seçimini yap, eski dostum." Koridorda gözden kayboldu.

# Yüz Üç

Hunter'ın tekrar nefes alabilmesi birkaç saniye sürdü, nefes aldığında ise ciğerleri ve göğsü sanki sıcak kömür yutmuş gibi yandı. Refleks olarak eli göğsüne, gözleri de kapıya gitti. Yerde kayan çoraplarına rağmen tekrar ayağa kalkmaya çabaladı.

Sonunda başardığında ilkel içgüdüsü devreye girdi ve kapıya doğru koştu. Lucien'in ondan kaçmasına izin veremezdi. Lucien'in söylediklerinde ciddi olduğunu biliyordu. Eğer Hunter onu şimdi öldürmezse muhtemelen bir daha böyle bir şansı olmayacaktı. Lucien kaçışını kesinlikle en ince ayrıntısına kadar planlamıştı. FBI'ın onu bir kez yakalaması yirmi beş yıl sürmüştü, bir daha yakalayabilirler miydi... bilinmezdi.

Hunter koridora doğru sadece üç adım atmıştı ki gözleri Madeleine'e takıldı. Açık yarasından oluk oluk kan akıyordu. Başı yine önüne düşmüştü. Göz kapakları yarı kapalıydı. Yaşamı hızla tükeniyordu.

Hunter anatomiden oldukça iyi anlıyordu. Yara Madeleine'in karnının sol üst tarafında, göğüs kafesinin hemen altındaydı. Lucien'in kullandığı bıçak yaklaşık on üç santim uzunluğundaydı ve bıçağın tamamını saplamıştı. Genç kadının kaybettiği kan miktarına bakılırsa Lucien damarlardan birini delmişti.

*Sol üst taraf*, diye düşündü Hunter. *Bıçak dalağını delmiş.*

Ayrıca Lucien'in bıçağı vücudundan çıkarırken burduğunu, organdaki ve tüm yara kanalındaki yırtığı genişlettiğini de fark

etmişti. Hunter kanamayı şimdi durdurmazsa Madeleine üç beş dakika içinde kan kaybından ölmüş olacaktı. Dış kanamayı durdurmayı başarsa bile iç kanama konusunda eli kolu bağlıydı. Onu bir an önce hastaneye ve ameliyathaneye götürmeliydi.

Hunter gözünü bir kez kırpıştırdı. Tıpkı Lucien'in tahmin ettiği gibi, öncelikleri birbiriyle çarpışıyordu.

Lucien kaçıyordu.

*Beni bir daha asla göremeyeceksin. En azından bu hayatta.*

Hunter tekrar gözlerini kırpıştırdı. Lucien'in sözünü ettiği zihinsel savaş şimdi kafasının içinde tüm hızıyla devam ediyordu.

*Ya Jessica'ya verdiğin sözü tut ya da Madeleine'i kurtar, ikisini birden yapamazsın. Seçimini yap, eski dostum.*

Hunter bir kez daha gözlerini kırpıştırdı, sonra Madeleine'e doğru koştu.

Hemen Madeleine'in yanında diz çöktü, gömleğini çıkardı, top haline getirdi, sol eliyle yaranın üstüne koyarak baskı uyguladı. Gömlek anında Madeleine'in kanıyla sırılsıklam oldu.

"Bana bak, Madeleine," dedi sağ kolunu uzatıp Lucien'in düşürdüğü bıçağa uzanırken. "Bana bak," dedi tekrar.

Madeleine bakmadı.

Hunter uzandı. Bıçağı aldı.

"Madeleine, bana bak."

Genç kadın denedi ama göz kapakları titremeye başladı.

"Hayır, hayır, hayır. Benimle kal, tatlım. Sakın gözlerini kapatma. Yorgun olduğunu biliyorum ama benimle kalmanı istiyorum, tamam mı? Seni buradan çıkaracağım."

Hunter sandalyenin arkasına hızlıca bir göz gezdirdi. Madeleine'in elleri tıpkı ayaklarının sandalyenin ayaklarına bağlandığı gibi plastik bir kabloyla birbirine bağlanmıştı. Sol eliyle yaranın üzerine yeterli baskı uygulamaya devam ederken vücudunu sağa doğru eğdi ve bıçakla sandalyenin arkasındaki kabloyu kesti.

Madeleine'in elleri bir bez bebekmiş gibi yanlarına düştü.

Hunter hızla ayaklarındaki iki kabloyu kesti.

"Madeleine..." Bıçağı bırakıp yüzüne uzandı. Çenesine dokunarak başını hafifçe iki yana salladı. "Benimle kal, tatlım. Benimle kal."

Madeleine'in uykulu gözleri Hunter'ın yüzünü buldu.

"İşte böyle. Gözlerini benden ayırma." Sol eline uzanıp yarasını örten gömleğin üstüne koydu. "Bunu tutmanı ve olabildiğince sert bir şekilde vücuduna bastırmanı istiyorum, anlıyor musun tatlım?"

Genç kadının sağ eline uzanıp onu sol elinin üstüne koydu ve gömleği yaraya iki eliyle birden bastırmasını sağladı.

Madeleine cevap vermedi.

"Gömleği sımsıkı tut ve var gücünle bastır, tamam mı?"

Genç kadın denedi ama kanamayı durdurmak için yeterli baskıyı uygulayamayacak kadar zayıf düşmüştü. Hunter bunu kendi yapmalıydı ama aynı zamanda onu sığınaktan çıkarıp, cebinde hâlâ anahtarlarını bulundurduğu cipe bindirip hastaneye de yetiştirmesi gerekiyordu. Eğer birazdan ahtapota dönüşmezse bunu başarması çok zor görünüyordu.

Hunter sol elini Madeleine'in ellerinin üzerine koyarak yaraya baskı uygulamasına yardım etti.

*Düşün, Robert, düşün*, dedi kendi kendine etrafına bakınarak. Kullanabileceği hiçbir şey yoktu.

Sığınağın kontrol odasına geri dönmeyi ve orada bir tür bant veya ip, gömleği sabit tutmak için Madeleine'in vücudunun etrafına dolayabileceği bir şey aramayı düşündü fakat bu çok zaman alırdı ve hiç zamanı yoktu.

*Düşün, Robert, düşün*. Hâlâ etrafına bakınıyordu.

İşte o anda düşünme süreci hızlandı ve zihninde ampul yandı. Hayalet. Hayalet ufak tefekti ve beli çok inceydi fakat Madeleine o kadar çok kilo vermişti ki Hayalet'in kemerinin gövdesini sarabileceğine emindi.

"Maddy, bu gömleği olabildiğince sıkı tut. Hemen döneceğim."

Madeleine ona baygın gözlerle baktı.

"Sıkı tut, tatlım," dedi. "Hemen döneceğim."

Hunter genç kadının ellerini bıraktı. Anında yarasından daha fazla kan akmaya başladı. Madeleine'in gerekli baskıyı uygulamaya devam etmek için yeterli gücü yoktu. Hunter elini çabuk tutmalıydı.

Ayağa kalktı ve bir olimpiyat koşucusu gibi koridorda hızla ilerledi. Kontrol odasına ve Hayalet'in cesedine üç saniyede ulaştı.

Hayalet geleneksel kare çerçeveli ve çatal tokalı, ucuz, siyah deri bir kemer takıyordu. Hunter kemeri çözdü ve tek çekişte belinden çıkardı. Hiç vakit kaybetmeden koridorda uçarcasına koşmaya başladı. Madeleine'in yanına tekrar geldiğinde sadece dokuz saniye kaybetmişti.

Madeleine'in elleri gömleği bırakmak üzereydi.

"Geldim, Maddy, buradayım," dedi sol eliyle gömleği kavrayıp kanamayı kısmen durduracak kadar baskı uygulayarak.

Hunter sağ elini kullanarak Madeleine'in sırtını sandalyenin arkalığından ayırdı ve Hayalet'in kemerini Madeleine'in gövdesine ve kana bulanmış gömleğin üzerine doladı.

"Biraz sıkacak, tamam mı?" dedi kemere güçlü bir şekilde asılarak.

Madeleine birkaç kez öksürdü. Bu iyiye işaretti.

Tam olmuştu. Toka ilk deliğe oturdu.

"Pekâlâ, tatlım, seni kaldıracağım ve buradan defolup gideceğiz, tamam mı? Seni hastaneye götüreceğim. Benimle kal. Yorgun olduğunu biliyorum ama sakın uyuma, tamam mı? Gözlerini açık tut. Hazır mısın? İşte gidiyoruz."

Hunter genç kadını iki koluyla kucaklayıp doğruldu. Kemerle yaptığı turnike yerinde duruyordu. Madeleine tekrar öksürdü. Hâlâ kan yoktu.

Hunter odadan dışarı fırlayıp koridorda son sürat ilerledi.

# Yüz Dört

Dışarısı neredeyse zifirî karanlıktı fakat şeytanın bodrumu sayılabilecek bir yerden çıktıktan sonra temiz gece havasını solumak Tanrı'nın bir nimeti gibi geldi.

"Madeleine, benimle kal. Sakın gözlerini kapatma," dedi Hunter uzun merdivenin neredeyse tepesinde duraklayarak. Madeleine'in gözlerinin açık olup olmadığını göremiyordu ama onunla konuşmaya devam etmesi gerektiğini biliyordu. Uykuya dalmasına izin veremezdi.

El feneri hâlâ cebindeydi, o yüzden basamaklardaki pozisyonunu ayarladı –sol ayağını sağ ayağından iki basamak yukarı koydu– ve sol eliyle fenere uzandı. Aldı. Yaktı.

Madeleine göz kapaklarını açık tutmakta zorlanıyordu.

"İyi gidiyorsun, tatlım. Uyanık mısın?"

Hunter'ın yön duygusu çok iyiydi. Bodrumun girişine soldan yaklaştıklarını hatırlıyordu, o nedenle dönüp hızla o tarafa doğru ilerlemeye başladı.

Moloz, taş ve sopalar ayağına batıyordu ama dişini sıktı ve elinden geldiğince acıyı hissetmemeye çalıştı.

"Harika gidiyorsun, Madeleine. Birazdan arabada olacağız, tamam mı?"

Madeleine cevap vermiyordu. Başı Hunter'ın omzuna düştü.

"Hayır, hayır, hayır... hey, uyuklamak yok. Bana adını söyle, tatlım. Tam adın ne?"

"Ha?"

"Adın. Bana tam adını söyler misin, tatlım?"

Hunter onun bilinç seviyesini de test etmek istiyordu.

"Maddy," dedi genç kadın.

Fısıltısı giderek zayıflıyordu. Turnikeye rağmen kanı Hunter'ın kollarıyla gövdesinin alt yarısını kaplamış, pantolonunun üst bölümünü ıslatmaya başlamıştı. Koştuğu için fışkıran bir kısım kan da göğsüne ve yüzüne sıçramıştı.

"Harika. Gerçekten harika. Maddy bir şeyin kısaltması mı?"

"Ha?"

"Maddy bir şeyin kısaltması, değil mi?"

"Madeleine."

"Vay canına, ne kadar güzel bir isim. Peki soyadın ne?"

Cevap yoktu.

"Maddy, uyan. Benimle kal, tatlım. Soyadın ne? Bana soyadını söyle."

Cevap yoktu. Hunter onu kaybediyordu.

Genç kadının yüzüne bakmak için gözlerini yoldan ayırdı ve tam o anda sol ayağının altına bir şey battı. Acının etkisiyle sendeleyen Hunter dengesini kaybetti, az kalsın düşüyordu. Sarsılıp sendeleme hareketi Madeleine'i uyandırdı. Gözleri açılan genç kadın sonunda ona baktı.

Hunter acıya rağmen gülümsedi. "Neredeyse vardık. Gözlerini açık tut, tamam mı?"

Hunter'ın koşusu çaresiz bir topallamaya dönüşmüştü, sol ayağı yere her değdiğinde acıyla haykırıyordu.

Sonunda evin önüne ulaştılar.

"FBI, olduğun yerde kal yoksa vururuz." Ses Hunter'ın solundan gelmişti. Başını o tarafa çevirdi ama hemen yüzüne ışık tutuldu, böyle olunca emri kimin verdiğini göremedi.

Hunter aniden durdu.

Bir saniye sonra karanlığın içinden dört ışık daha belirdi. Biri Hunter'ın solunda, ikisi sağında ve biri tam karşısındaydı. Tüm ışıklar birleşince Hunter'ın neyle karşı karşıya olduğunu daha iyi görebilmesi için yeterli aydınlık sağlandı. Etrafı FBI ajanlarıyla çevriliydi. Hepsi de silahlarını doğrudan ona doğrultmuştu. Bunların Kennedy'nin destek ekibi olduğuna şüphe yoktu.

"Kadını yere bırak ve üç adım geri çekil, sakin ve yavaş yavaş," diye bağırdı az önce ona talimat veren aynı kişi.

"Ben FBI'danım," diye karşılık verdi Hunter sesindeki rahatlamayı gölgeleyen hafif bir öfkeyle. "Adım Robert Hunter. Kimlik belgelerimi Berlin'deki belediye havaalanının pistinde bırakmak zorunda kaldım. İsterseniz Müdür Adrian Kennedy'yle görüşebilirsiniz ama bunu sonra yapın çünkü bu kadının *acil* tıbbi yardıma ihtiyacı var."

Emirleri yağdıran Ajan Brody bir adım yaklaştı ve gözlerini kısarak Hunter'a baktı. Hunter'ın kana bulanmış yüzünü Müdür Kennedy'nin kendisine e-postayla gönderdiği fotoğrafla eşleştirmek hafızasının birkaç saniyesini aldı.

"İndirin silahlarınızı. O bizden," diye talimat verdi Brody ekibine, aceleyle Hunter'a doğru ilerleyerek. "İki kişi olmanız gerekiyordu," dedi Hunter'ın yanına gelince. "Ajan Taylor nerede?"

Hunter başını belli belirsiz iki yana sallayınca Brody sorusunun cevabını aldı.

Yanlarına iki ajan geldi. Diğer iki ajan yerlerinde kalıp el fenerleri ve silahlarıyla çevreyi kolaçan ediyordu.

"Peki mahkûm?" diye sordu Brody cipin park edildiği yere doğru ilerlemeye başladıklarında.

"Kaçtı," dedi Hunter. "Arabanız nerede?"

"Hava trafik kontrolöründen aldığınız cipin arkasında."

"Buraya ne zaman geldiniz?" dedi Hunter.

"Yaklaşık bir dakika önce. Tam eve doğru gidiyorduk ki sizin çıktığınızı gördük."

"Lucien'le karşılaşmadınız mı?"

Arabalara ulaştılar. Brody'nin ekibinde bir GMC cip vardı.

"Hayır."

Ajanlardan biri arka kapıyı açtı. Diğeri Hunter'ın Madeleine'i arka koltuğa yerleştirmesine yardım etti. Alnındaki saçları nazikçe düzeltti.

"Madeleine, uyanık kal, tamam mı? Çok az kaldı."

Madeleine yorgun gözlerini kırpıştırdı.

Hunter arabanın anahtarlarını tutan ajana baktı.

"Onu hemen hastaneye götürmelisiniz."

Ajan çoktan sürücü koltuğuna atlamıştı.

"Onu yetiştireceğim."

Hunter ikinci ajana döndü. "Onunla birlikte arkaya geçin. Sakın uyumasına izin vermeyin. Sağlık ekibine karnının sol üst tarafına yaklaşık on üç santim derinliğinde bir bıçak yarası aldığını söyleyin. Bıçağın dalağa ulaştığını ve çıkarılırken saat yönünün tersine burulduğunu da ekleyin."

Ajan başını sallayıp arabaya atladı.

Madeleine'in dudakları kıpırdadı.

"Ne dedin, tatlım?" diye sordu Hunter eğilerek. Sağ kulağını genç kadının dudaklarına yaklaştırdı.

"Lütfen beni bırakma." Sesi artık zar zor duyuluyordu. Şoka giriyordu.

"Bırakmayacağım. Söz veriyorum. Bu adamlar tedavi edilebilmen için seni şimdi hastaneye götürecekler, tamam mı? Ben de hemen arkalarından geleceğim. Seni bırakmayacağım. Ama önce sana bunu yapan pisliği yakalayacağım."

Hunter kapıyı kapatıp sürücüye baktı. "Gidin hemen."

# Yüz Beş

Araba uzaklaşırken Hunter, Ajan Brody'ye döndü.

"Bu taraftan geldiniz ve Lucien'le karşılaşmadınız mı?" dedi tekrar.

"Karşılaşmadık," dedi Brody.

Hunter'ın bakışları etraflarını saran ormana kaydı.

"Bu eve ulaşmanın başka bir yolu daha var," dedi Brody.

Hunter ona baktı.

"Uydu resmine ya da haritaya bakarsanız görebilirsiniz." Brody açıkladı. "Etraftan dolanıyor. Sizi evin arkasına çıkarıyor."

Hunter, Hayalet'i gördüğünde eve ulaşmanın başka bir yolu daha olduğundan şüphelenmişti çünkü buraya bir araçla gelmiş olmalıydı. Yürümüş olması imkânsızdı.

"Gidelim," dedi Hunter.

Hızla evin bulunduğu yöne doğru ilerlediler. Onları gören diğer iki ajan hemen onlara katıldı. Şeytanın bodrumuna inen merdivenleri geçip evin arkasına doğru devam ettiler.

Evin arka bahçesi de en az binanın kendisi kadar harap durumdaydı. Lucien doğruyu söylemişti. Küçük bir gölet vardı ya da en azından vaktiyle öyleydi. Şimdilerde çirkin bir çamur havuzuna dönüşmüştü. Ayrıca büyük bölümü çatlamış, çukurlarla dolu geniş bir beton yol da vardı. Evden uzaklaşan toprak yolun sağ tarafına on beş yaşında, külüstür bir Ford Bronco park

edilmişti. Silahlarını çekip yavaş ve dikkatli bir şekilde arabaya yaklaştılar. İçi boştu. Hayalet'in aracı olduğuna şüphe yoktu.

Bu kez evi çevreleyen ormanlık alanı inceleme sırası Brody'deydi.

"Sizce yaya mı?" dedi. "Ormanın içinden mi kaçıyor?"

Hunter toprak yola doğru yürüdü, diz çöktü, el feneriyle zemini kontrol etti.

"Hayır," dedi Hunter birkaç saniye sonra. "Motosikleti var." Bulduğu lastik izlerini işaret etti.

"Ne kadar önümüzde?" dedi Brody.

"En fazla beş altı dakika."

Brody cep telefonuna uzandı. "Çok fazla uzaklaşmış olamaz öyleyse. Müdür Kennedy'yi arayacağım. Çevredeki yolların kapatılmasını organize edebilir."

Hunter gözlerini kapadı ve bunun olacağını öngöremediği için kendine bir kez daha lanet okudu. Ajan Brody'ye bir şey söylemedi ama yolları kapatmanın işe yaramayacağını biliyordu. Bu ıssız yerde ve sahip oldukları kısıtlı zaman zarfında imkânsızdı.

Belli bir çevrede bütün yolları kapatmak için insan gücüne ve çok sayıda araca ihtiyaç vardı ki Hunter, New Hampshire'daki Milan ve Berlin şehirlerinin böyle kaynaklara sahip olmadığına emindi. İki polis teşkilatında toplam sekiz adam ve dört arabadan fazlası varsa şaşırırdı. Kennedy'nin civar şehirlerdeki emniyet teşkilatlarından yardım istemesi gerekecekti. En yakın FBI saha ofisi bir eyalet ötedeydi. Kennedy yolları ve patikaları kapatarak bölgeyi kontrol altına almak için ihtiyaç duyduğu insan gücünü toplamayı başardığında Lucien muhtemelen eyalet sınırlarını çoktan aşmış olurdu.

Hunter bunların hiçbirinin tesadüf olmadığını biliyordu. Hepsi planlanmıştı. Lucien hiçbir şeyi şansa bırakmamıştı.

# Yüz Altı

**Dört saat sonra.**

Serpinti sığınağı şu anda FBI çalışanlarıyla dolup taşıyordu. Courtney Taylor'ın cesedi Hayalet'in cesediyle birlikte fermuarlı ceset torbalarına konmuş, Quantico'daki adli tabibe ulaştırılmak üzere havaalanına götürülmüştü.

Brody'nin ekibinden ajanlar Berlin'deki Androscoggin Valley Hastanesi'ne rekor bir sürede ulaşmışlardı. Madeleine Reed hâlâ ameliyattaydı fakat doktorlar iki ajana genç kadının vücudunun içinde bulunduğu riskli durum –aşırı yetersiz beslenme ve aşırı su kaybı– nedeniyle hayatta kalma ihtimalinin çok yüksek olmadığını söylemişlerdi. Ama ihtimal varsa umut da vardı.

Hunter ve Müdür Adrian Kennedy sığınağın kontrol odasındaydı. Hunter, Kennedy'ye havaalanında uydu iletişimini kaybettiklerinden beri olanları anlatmıştı.

Kennedy, Hunter'ı yüzünde kasvetli bir ifadeyle ve sözünü kesmeden dinlemişti. Hunter, Ajan Taylor'ın yakın mesafeden infaz edilişini ve bunun nedenini anlattığında Kennedy gözlerini sımsıkı kapatıp çenesini göğsüne indirdi. Hatta öfkeden titriyordu.

"Bu nasıl oldu, Robert?" diye sordu Kennedy sonunda, Robert sözünü bitirdiğinde. "Bu Hayalet denen adam nasıl oldu da burada sizi bekliyordu? Bunca zaman burada kalmış olamaz, değil mi?"

"Muhtemelen hayır," dedi Hunter.

"Peki nasıl oldu da burada sizi bekliyordu? Tam olarak ne zaman geleceğinizi nasıl biliyordu?"

"Bilmiyordu."

Kennedy sinirli bir yüz ifadesi takındı. "Ne demek istiyorsun, Robert?"

Hunter bir süredir buna kafa yormaktaydı.

"FBI'ın ancak bir kod sözcüğü söylendiğinde ya da bir kod numarası tuşlandığında devreye giren bazı gizli prosedürleri var, değil mi?"

Kennedy başını sallayıp bir an durakladı. "Lucien'in gizli bir prosedürü olduğunu mu söylüyorsun? Yakalanma ihtimaline karşı önceden planlanmış bir stratejisi?"

Hunter baş hareketiyle onayladı. "Olduğuna eminim. Lucien'in bunca yıl boyunca hiç kimseyi, hatta kendisine yakın insanları bile şüphelendirmeden bu kadar çok insana işkence edip onları öldürmeyi başarmasının bir nedeni var, Adrian. Ve bu neden her şeye hazırlıklı olması. Sistemli, titiz, disiplinli ve çok organize. Burada olanlar uzun zaman önce planlanmıştı."

Kennedy, Hunter'ın sözlerini düşünürken bakışlarını tekrar odada dolaştırdı. Koridora açılan kapının yanındaki kan gölüne –Ajan Taylor'ın kanına– gelince durakladı. Gözlerinin içinde üzüntü ve öfke çarpışıyordu.

"Lucien'in Madeleine'e birkaç gün yetecek kadar yiyecek ve su bıraktığı konusunda doğruyu söylediğine eminim," diye devam etti Hunter. "Ama basit bir parola ya da işaret bütün bu planı harekete geçirebilirdi. Hayalet zaten burada olmasa bile Madeleine'in ölmesini engellemek için bulunduğu yerden kalkıp gelirdi. Belli ki buraya geleli biraz olmuş çünkü Madeleine'i beslemeyi ve su takviyesi yapmayı başarmış. Gizli sinyalden sonraki birkaç gün içinde Lucien'in onu tutuklayan kişiyi buraya getireceğini biliyordu."

Kennedy sessiz kaldı, zihni bilgileri özümsemeye çalışıyordu.

"Hayalet onun ilk 'çırağı' değilmiş," diye ekledi Hunter. "Lucien öyle söyledi."

Kennedy merakla Hunter'a baktı.

"Lucien, Hayalet'in de *öncekiler gibi* miadını doldurduğunu söyledi. Eninde sonunda hepsinin sırasını savdığından ve sonrasında kendisine yeni bir yardımcı bulduğundan bahsetti."

Kennedy düşünceli bir şekilde durakladı.

"Lucien'in çırak bulmasının tek nedeninin ihtiyaç duyması halinde bu tür planların uygulanabilmesi olduğuna eminim. Muhtemelen onları buluyor, onlara prosedürleri öğretiyor, onları bir süre yanında tutuyor, sonra onlardan kurtulup yerine yenilerini buluyor ve süreç yeniden başlıyordu."

"Çünkü uzun vadede yük haline geliyorlardı," dedi Kennedy. "Gereksiz bir risk."

Hunter başını salladı.

Kennedy hâlâ kararsız görünüyordu. "İyi ama prosedürü başlatmak için Lucien'in bu Hayalet denen adama bir şekilde işaret vermesi gerekiyordu. Peki bunu nasıl yaptı?"

"Telefonla?"

Kennedy başını iki yana salladı. "Lucien'in telefona erişimi yoktu. Telefon görüşmesi yapmasına izin verilmedi. Kimseyle görüşmedi."

"FBI'a teslim edildiğinden beri demek istiyorsun," dedi Hunter. "Ama Wyoming, Wheatland'deki şerif departmanı tarafından tutuklanmıştı. O zaman birini aramış mı?"

Kısa bir duraklamanın ardından Kennedy acı çekermiş gibi gözlerini kapadı.

"Adi herif," diye fısıldadı. Şimdi tutuklama raporunda, tutuklanan kişiye tek bir telefon görüşmesi hakkı verildiğini okuduğunu hatırlıyordu. Arama cevapsız kalmıştı. Şifreli bir telefon numarası. Asla çalmayacak ölü bir hat... muhtemelen bir şifreli işaret.

"Bu Hayalet denen adam buraya nasıl girdi peki?" diye sordu Kennedy. "Bu cehennem çukurunun kapısının dışarıdan asma kilitle kilitlendiğini söylemiştin."

"Koridorun sağındaki son oda," dedi Hunter. "İçeride evin arka tarafındaki bir çıkışa açılan başka bir koridora çıkan bir kapı var. Hayalet oradan girmiş. Soldaki ilk oda," dedi Hunter koridoru göstererek, "iki bilgisayar monitörünün bulunduğu bir gözlem odası. Lucien dışarıya sekiz adet hareket sensörlü güvenlik kamerası yerleştirmiş. Kameraların menzili içinde herhangi bir şey hareket ettiği anda tüm sığınakta kırmızı ışıklı bir alarm çalışıyormuş." Hunter, Kennedy'nin arkasındaki duvarda bulunan kırmızı ampulü gösterdi. "Kameralardan biri evin önüne giden toprak yolun sonundaki ağaca yerleştirilmiş."

"Cipi park ettiğiniz yer," dedi Kennedy.

"Doğru. Bu, Hayalet'e Madeleine'i hücresinden –soldaki son oda– çıkarıp sandalyeye bağlaması ve gelip şu kutunun içine saklanması için fazlasıyla zaman verirdi."

Kennedy dönüp karanlık bir köşeye itilmiş karton kutulara baktı.

"Oraya mı saklanmış?"

Hunter başını salladı. "Ufak tefek biriydi ve Lucien'in söylediğine göre bir akrobat kadar da esnekmiş." Tuhaf bir duraklama oldu. "Bunların hepsi önceden ayarlanmış, Adrian. Tuzağa düşürüldük. Bunu öngöremediğim için özür dilerim."

"Çok iyi hazırlanmış bir tuzaktı," dedi Kennedy. "Lucien seni ve Ajan Taylor'ı bir rehinenin hayatını kurtarmak için inanılmaz bir zaman baskısı altına soktu. Kendisini buraya getirtmeye zorlamadan sadece birkaç dakika önce nişanlının katili olduğunu açıklayarak seni daha da fazla psikolojik baskı altına soktu. Kapı dışarıdan kilitlenmişti ve hepimiz Lucien'in daima yalnız çalıştığına inanıyorduk. Senin ya da Ajan Taylor'ın burada sizi bekleyen biri olduğundan şüphelenmeniz için hiçbir neden yoktu."

"Yine de odayı doğru dürüst kontrol etmeliydim," dedi Hunter. "Courtney'nin başına gelenler için çok üzgünüm."

Yaklaşık bir dakika boyunca kimse konuşmadı.

"Öldürmeye devam edecek," dedi Kennedy sonunda. "Bunu ikimiz de biliyoruz. Ve tekrar öldürdüğünde izini bulup peşine düşeceğiz."

"Hayır, izini bulamayacağız," dedi Hunter.

Kennedy ona ters ters baktı.

"Yirmi beş yıl boyunca öldürdü ve kimsenin ruhu duymadı, Adrian. Hiçbir bağlantı kurulamadı. Lucien belli bir düzene bağlı kalmıyor. Aynı yöntemi tekrarlamıyor. Deney yapıyor. Yaşlı, genç, kadın, erkek, sarışın, esmer, Amerikalı, yabancı ayırt etmeden öldürüyor. Deneyim dışında hiçbir şey onun için önemli değil. Bugün birini öldürebilir, hatta bunu çoktan yapmış bile olabilir. Cesedi bulup olay yerini inceleyebiliriz ama yine de katilin Lucien olup olmadığını kesin olarak söyleyemeyiz."

"Sana söylediklerine inanıyorsun yani?" dedi Kennedy. "Onu bir daha asla görmeyeceğimize?"

Hunter başını salladı. "Ama kafamızı kullanırsak başka."

"Peki bunu nasıl yapacağız?"

"Belki bu defterlerde bir şey bulabiliriz."

Kennedy'nin bakışları raflardaki tozlu defterlere kaydı.

"Bunlar aradığın defterler," dedi Hunter. "Lucien bize bir hediye bıraktığını söyledi. İşte burada. Toplamda elli üç defter var. Hepsi iki yüz elli ila üç yüz sayfa."

Kennedy raflardan birine yaklaştı, defterlerden birini rastgele alıp açtı. Sayfaların hepsi el yazısıyla yazılmıştı. Ne bir tarih damgası vardı ne de herhangi bir zaman belirtilmişti. Numarasız ve isimsiz bölümler birbirinden tek bir boş sayfayla ayrılmıştı.

"Hepsini baştan sona okuyana kadar içlerinde tam olarak ne bulacağımızı bilmiyorum," dedi Hunter. "Ama bir fikrim var."

"Dinliyorum."

"Sen gelmeden birkaçına göz gezdirdim. Okuduklarıma bakılırsa bu defterler sadece Lucien'in duygularını, ruh halini, bir cinayetin öncesinde ve sonrasında hissettiklerini, kullandığı farklı yöntemleri değil, aynı zamanda bu cinayet ansiklopedisine başladığından beri yaptığı her şeyi, tanıştığı herkesi ve burası gibi gizli sığınaklar da dâhil olmak üzere gittiği *her yeri* içeriyor. Kimsenin bilmediği yerleri."

Kennedy hemen anladı. "Ve şu anda Lucien'in gidecek bir yere ihtiyacı var. Saklanacak bir yere. Murphy'deki ev ile bu serpinti sığınağı muhtemelen sahip olduğu tek saklanma ya da işkence yerleri değil."

"Kesinlikle."

Kennedy bir süre bunu düşündü. "Sorunumuz şu ki eğer haklıysan Lucien çoktan yolu yarılamış olabilir ve eminim aynı yerde uzun süre saklanmayacaktır. Hızlıca toparlanıp muhtemelen sırra kadem basacaktır."

Hunter bir şey söylemedi.

Kennedy tekrar raflara baktı: her biri yaklaşık üç yüz sayfa uzunluğunda elli üç defter. Hunter gözlerindeki şüpheyi görebiliyordu.

"Bulabileceğin en iyi hızlı okuyuculardan oluşan bir ekibi ne kadar çabuk bir araya getirebilirsin, Adrian?" dedi Hunter. "Sayfaları hızlıca gözden geçirip belirli bir şey arayacaklar. Bu durumda, bir yer arayacaklar."

Kennedy saatine baktı. "Eğer hemen işe koyulursam bu defterleri Quantico'ya götürdüğümde ekip beni orada bekliyor olur."

"Yani yeterince hızlı hareket edersek sabaha listemizi hazırlamış oluruz," dedi Hunter.

"Sonra da listedeki her yere aynı anda baskın yaparız," dedi Kennedy onaylayarak.

"Bunun düşük bir ihtimal olduğunu biliyorum," dedi Hunter, "ama Lucien söz konusu olduğunda elimize geçen her fırsatı de-

ğerlendirmeliyiz çünkü çok fazla fırsatımız olmayacak." Raflara doğru yürüdü ve rastgele sekiz defter aldı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Kennedy.

"Bulabileceğin en hızlı okuyucu benim."

Kennedy bunun doğru olduğunu biliyordu.

"Ben bunları gözden geçireceğim, sen de adamlarına geri kalanları inceletebilirsin. Listem birkaç saat içinde elinde olur." Hunter çıkışa doğru yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Hastaneye. Madeleine'e yanında olacağıma söz verdim."

Kennedy, Hunter'ın o defterleri karıştırmak istemesinin tek nedeninin bir yer listesi çıkarmak olmadığını biliyordu. Hunter elinden gelse bütün defterleri alırdı.

"Robert," diye seslendi Kennedy.

Hunter durdu.

"O defterlerden birinde Jessica'nın adını bulmak acını dindirmeyecek. Bunu biliyorsun. Tam tersine, öfkeni ve acını besleyecek."

Hunter kısa bir süre Kennedy'yi inceledi. "Dediğim gibi, Adrian, listem birkaç saat içinde elinde olur." Şeytanın bodrumundan çıkan merdivenlere yöneldi.

# Yüz Yedi

Hunter hastaneye vardığında doktorlar Madeleine Reed'i ameliyat etmeyi yeni bitirmişlerdi. Hunter'a genç kadının çok kan kaybettiğini, ameliyata bir iki dakika daha geç alınsa kurtulamayabileceğini söylediler. Ama kemer turnikesiyle dış kanamayı durduran her kimse çok iyi iş çıkarmıştı. Eğer bu yapılmamış olsaydı ajanlar genç kadını acil servise getirmeden beş dakika önce kan kaybından ölmüş olurdu.

Doktorlar Hunter'a ameliyatın oldukça iyi geçtiğini söylediler. İç kanamayı durdurmayı ve iflas etmeden önce dalaktaki yarayı dikmeyi başarmışlardı fakat Madeleine daha ameliyata girmeden son derece güçsüzdü. Şimdi yapabilecekleri tek şey beklemek ve Madeleine'in zayıf bedeninin bir şekilde uyanacak ve kendi başına nefes alacak gücü bulmasını ummaktı. Hayatta kalma isteğinin yeterince yüksek olduğunu umuyorlardı. Sonraki birkaç saat kesinlikle çok önemliydi. Şu anda onu makineler hayatta tutuyordu.

Hunter, Madeleine'in hastane yatağından sadece birkaç adım ötede, köşeye itilmiş bir koltukta oturuyordu. Madeleine ince bir örtünün altında sırtüstü, hareketsiz yatıyordu. Ağzından, burnundan ve kollarından çıkan farklı boyutlardaki tüpler yatağın her iki yanında birer tane olmak üzere iki farklı makineye bağlıydı. Hunter örtüye rağmen genç kadının karnının yoğun bir şekilde sargılı olduğunu görebiliyordu. Yatağın sağ tarafındaki kalp mo-

nitörü düzenli olarak bip sesi çıkarıyor, karanlık ekranında insanı hipnotize eden bir tepe çizgisi çiziyordu. Bu çizgi tepe yaptığı sürece hâlâ umut vardı.

Hunter yerine oturmadan önce uzun süre Madeleine'in yüzüne bakmıştı. Huzurlu ve kim bilir ne zamandır ilk kez korkmamış görünüyordu.

Ailesine yaklaşık yarım saat önce haber verilmişti ve Missouri'den yola çıkmışlardı.

"Yeterince güçlü olduğunu biliyorum, Maddy," diye fısıldamıştı Hunter. "Ve bunu atlatacağını biliyorum. Bu kez Lucien kazanamayacak. Sakın onun kazanmasına izin verme. Buradan sağlığına kavuşmuş olarak çıkacağını biliyorum."

Hunter bütün gece Lucien'in defterlerini incelemişti. Saat 04.18'di ve yanındaki sekiz defterden altısına göz atmıştı bile. Şimdiye kadar listesinde Lucien'in işkence odası olarak kullandığı üç farklı yer vardı. Her biri farklı bir eyaletteydi.

Jessica'yla ve yirmi yıl önce Los Angeles'ta o meşum gecede olanlarla ilgili herhangi bir ifadeye rastlamamıştı. İşin aslı, buna sevindi mi yoksa sinirlendi mi bilmiyordu. O gece yaşananları anlatan sayfalara rastlasa ne hissedeceğinden emin de değildi.

Hunter sayfaları yirmi dakika daha karıştırdıktan sonra bir şey onu durdurdu. Bulunduğu sayfadaki bir şey değil, gözlerinin birkaç sayfa önce üzerinden geçtiği ama yorgun beyninin birkaç saniye sonra fark ettiği bir şeydi bu. Hemen o sayfaya geri döndü ve bölümü tekrar okudu.

Bunu daha önce nerede duymuştu?

Hunter birkaç dakika boyunca beynini zorladı.

Ve sonunda hatırladı.

# Yüz Sekiz

Hunter hızla Madeleine'in odasından çıktı, uzun ve boş koridorun sonunda bir tuvalet buldu. İçeri girip cep telefonuna uzandı, Kennedy'nin numarasını tuşladı. Kennedy'nin hâlâ ayakta olduğunu biliyordu.

Kennedy ikinci çalışta telefonu açtı. "Sekiz defterin hepsini okudun mu?"

"Bitti sayılır," dedi Hunter. "Bir tane kaldı. Ekibin ne durumda?"

"Her biri dörder defter inceledi," dedi Kennedy. "Ama her birine beşer taneden hazırda bekleyen dokuz kişi daha var. Bu hızla gidersek şafağa kadar elimizde bir liste olur."

"Harika," dedi Hunter. "Ama hepsinden başa dönüp yeniden başlamalarını istemen gerekecek. Konumlar dışında başka bir şey aramaları gerekiyor. Başka bir liste oluşturmaları."

Hunter, Kennedy'nin kaşlarını çattığını tahmin edebiliyordu.

"Ne? Ne demek istiyorsun, Robert? Başka ne var ki? Hangi başka listeden bahsediyorsun?"

Hunter hemen ona anlattı.

"Neden?"

Hunter nedenini açıkladı ve şimdi Kennedy'nin düşündüğünü neredeyse duyabiliyordu.

Uzun bir duraklama oldu.

"Vay canına," dedi Kennedy tek nefeste. "Sence?.."

"Öyle bir ihtimal de var," dedi Hunter. "Ve her ihtimali değerlendirmeye karar vermiştik."

"Kesinlikle..." Düşünceli bir duraklama daha oldu. "Eğer haklıysan bir sonuç alabiliriz, Robert. Sorun şu ki bu sonuç yarın da gelebilir, gelecek hafta da gelecek ay da önümüzdeki yirmi otuz yıl içinde bir zamanda da. Bunu bilmek imkânsız."

"Lucien'i yakalamak için beklemeye hazırım."

"Peki," dedi Kennedy. "Ama ekip konum listesini bitirmek üzere ve biliyorsun ki bu konuda zaman kaybedemeyiz, o yüzden önce o listeyi alalım da sonra onlara yeniden başlamalarını söylerim."

"Tamam. Konum listem önümüzdeki bir saat içinde elinde olur." Hunter görüşmeyi sonlandırıp Madeleine'in odasına geri döndü.

Yanındaki son defteri otuz bir dakikada gözden geçirmeyi bitirdi, yeni bir konuma rastlamadı. Listesinde üç konum vardı. Kennedy'ye listesini mesajla gönderdi, ilk deftere geri döndü, her şeye yeniden başladı.

Kennedy saat 11.22'de Hunter'ı aradığında Hunter'ın gözleri yorgunluktan ve okumaktan çilek kırmızısı olmuştu.

"Bilmek istersin diye düşündüm," dedi Kennedy. "Elimizde on beş eyalete yayılan toplam on beş konum var. FBI ve SWAT ekipleri biz konuşurken hazırlanıyor. Yaklaşık bir saat ile bir buçuk saat içinde eş zamanlı baskın yapmak için hazır oluruz muhtemelen."

"Güzel," dedi Hunter.

"İkinci liste nasıl gidiyor?"

"Bitmek üzere. Bana yarım saat daha ver. Senin ekibin ne durumda?"

"Yorgun ve bitap haldeler. Sade kahveyle duruyorlar. Buradakiler onlara 'pembe gözlüler' diyor."

"Evet, sanırım anlayabiliyorum."

"Onlar da bir saat içinde işlerini bitirmiş olurlar. Madeleine nasıl?"

"Hâlâ tepki vermiyor."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Toparlayacaktır," dedi Hunter. "O güçlü bir kadın."

Kennedy, Hunter'ın sesindeki öz güvene hayran kaldı.

"Yeni listeyi aldığında ne yapacağını biliyorsun, değil mi Adrian?"

"Evet, elbette."

Telefonu kapattılar.

Madeleine'in hastane odasına döndükten sonra Hunter'ın yeni listeyi tamamlaması sadece yirmi dört dakika daha sürdü. Bu kez elinde dört madde vardı. Yeni listeyi Kennedy'ye mesaj attı ve beş saniye içinde cevap aldı: "*İkinci listeyi alır almaz prosedürleri başlatacağım. Konumlara baskınlar elli üç dakika sonra başlayacak. Seni bilgilendiririm.*"

# Yüz Dokuz

Hunter, Kennedy'den bir sonraki mesajı tam elli üç dakika sonra aldı.

"*Baskınlar onaylandı. Seni bilgilendiririm. İkinci liste tamamlandı. Bütün prosedürler başlatıldı.*"

Hunter'ın artık oturup beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Biraz ensesine masaj yaptı. Yorgunluk yavaş yavaş beynine, eklemlerine ve kaslarına işlemişti. Her hareket ettiğinde tendonlarının gerildiğini, kopacakmış gibi olduklarını hissediyordu. Gözlerini sadece bir anlığına kapadı. Göğüs cebindeki telefonun titremesiyle gözlerini tekrar açtı.

Hunter seksen dört dakika uyumuştu. Ona iki saniye gibi gelmişti. Hemen odadan çıktı ve Kennedy'nin aramasına cevap verdi.

"Havamızı aldık, Robert," dedi Kennedy. "Lucien listedeki konumların hiçbirinde yoktu." Kennedy'nin sesi tüm umudunu yitirmişçesine yılgın geliyordu. "Ve haftalardır hiçbirine uğramamış gibi görünüyor. Ekiplerimden aldığım fotoğraflara bakılırsa baskın yapılan yerlerden bazıları birer işkence yuvası, mezbahadan farksız. Bulunan işkence aletlerine inanamazsın."

Hunter inanacağına emindi.

"Adli tıp ekiplerimizin on beş konumdaki her şeyi incelemesi haftalar, belki de aylar sürecek ve yine de Lucien'in nerede olduğuna dair bir ipucu elde edemeyebiliriz. Bence ne varsa o

defterlerde var. Ama dikkatli okunmaları ve en ince ayrıntısına kadar didik didik edilmeleri gerekiyor ki bu da uzun zaman alacak." Kennedy farkında olmadan derin bir iç çekti. Lucien'in geride bıraktığı her şeyi analiz etmeyi bitirdiklerinde katilin çoktan ortadan kaybolup sırra kadem basmış olacağına şüphesi yoktu. Lucien'in dediği gibi, onu bir daha asla göremeyeceklerdi.

# Yüz On

Hunter, Madeleine'in odasına döndüğünde aniden durdu. Tüyleri diken diken oldu. Madeleine hâlâ sırtüstü ve hareketsiz yatıyordu ama gözleri açık ya da yarı açıktı, göz kapakları kendi ağırlıklarıyla mücadele ediyordu.

Hunter hemen baş ucuna koştu.

"Madeleine?"

Genç kadın gözlerini kırpıştırdı, her şey bulanıktı.

Hunter nazikçe eline dokundu. "Madeleine, beni hatırladın mı?"

Madeleine tekrar gözlerini kırpıştırdı ve sonunda Hunter'ın yüzünü görebildi. Konuşmadı ama dudaklarına ince fakat samimi bir gülümseme yayıldı.

Hunter da gülümsedi. "Atlatacağını biliyordum," diye fısıldadı. "Gidip doktor çağıracağım. Hemen dönerim."

Hunter'ın elini hafifçe sıktı.

Hunter hızla odadan çıktı ve bir dakika içinde sanki kendi vücudunu taşımak bir eziyetmiş gibi yürüyen kısa boylu ve tombul bir doktorla geri döndü. Doktor, Madeleine'in yatağına yaklaşırken Hunter'ın telefonu göğüs cebinde tekrar titredi. Müsaade isteyip odadan çıktı.

"Robert," dedi Kennedy, Hunter telefonu açınca, "hani ikinci liste vardı ya?"

"Evet, ne olmuş?"

"Buna inanmayacaksın."

# Yüz On Bir

**Yedi saat sonra.**

**John F. Kennedy Uluslararası Havaalanı, New York.**

"Diğer yolcuların uçağa binmesini beklerken bir şeyler içmek ister misiniz, Bay Tailor-Cotton?" diye sordu genç hostes neşeli bir gülümsemeyle. Sarı saçları geriye doğru toplanmış, mükemmel bir topuz haline getirilmişti. Özenle yapılmış makyajı yüz hatlarını mükemmel şekilde vurguluyordu. "Şampanya ya da kokteyl alır mısınız?" dedi.

Şampanya ve kokteyller birinci sınıfta uçmanın avantajlarından bazılarıydı.

Yolcu, gözlerini pencereden ayırıp hostesin yüzüne baktı. Bluzundaki isim etiketinde Kate yazıyordu. Yolcu gülümsedi.

"Şampanya alabilirim." Sesi yumuşaktı, hafif bir Kanada aksanıyla konuşuyordu. Koyu yeşil gözlerinde yoğun ama bilgili bir bakış vardı.

Hostes gülümsemeyi hiç bırakmadı. Bay Tailor-Cotton'ı gizemli bir şekilde çekici bulmuştu ve bu hoşuna gidiyordu.

"Harika seçim," dedi hostes. "Hemen bir kadeh getiriyorum."

"Affedersin, Kate?" diye seslendi yolcu, hostes dönüp gidecekken. "Havalanmamıza ne kadar var?"

"Bu gece uçağımız dolu," dedi hostes. "Ve diğer sınıfları uçağa almaya yeni başladık. Eğer geç kalan olmazsa en fazla yirmi otuz dakika içinde piste doğru yol almaya başlarız."

"Ah, bu harika. Teşekkür ederim."

"Ama bu kısa bekleyişi sizin için daha rahat hale getirmek amacıyla yapabileceğim bir şey varsa haber verin yeter." Gülümsemesi cilveli bir ışıltı kazandı.

Bay Tailor-Cotton da aynı çapkın gülümsemeyle başını salladı. "Bunu dikkate alırım."

Bakışlarıyla koridorda ilerleyen hostesi takip etti. Kadın perdenin ardında gözden kaybolunca dikkatini tekrar pencereye çevirdi. Daha önce hiç Brezilya'ya gitmemişti ama harika şeyler duymuştu. Orada zaman geçirmeyi iple çekiyordu. Güzel bir değişiklik olacaktı.

"Brezilya'daki plajların nefes kesici olduğunu duymuştum," dedi Bay Tailor-Cotton'ın hemen arkasında oturan yolcu öne doğru eğilerek. "Hiç gitmedim ama yeryüzündeki cennet gibi olduklarını duydum."

Bay Tailor-Cotton'ın kalbi bir an için duracakmış gibi oldu ama sonra uçağın penceresinden ona bakan kendi yansımasına gülümsedi. Bu sesi nerede olsa tanırdı.

Arkasındaki yolcu ayağa kalktı, öne doğru ilerledi ve Bay Tailor-Cotton'ın koridorun karşısındaki tekli koltuğunun kolçağına yaslandı.

"Merhaba, Robert," dedi Bay Tailor-Cotton başını çevirip Hunter'a bakarak.

"Merhaba, Lucien," dedi Hunter sakince.

"Berbat görünüyorsun," dedi Lucien.

"Biliyorum," diye itiraf etti Hunter. "Öte yandan sen görünüşün konusunda harika iş çıkarmışsın. Farklı saç rengi, kontak lens; sakal gitmiş, yara izi bile gitmiş. Üstelik tüm bunları birkaç saat içinde yapmışsın."

Lucien iltifatı kabul etti.

"Eğer ne yaptığını biliyorsan makyaj ve biraz yapay malzemeyle harikalar yaratabilirsin."

"Ayrıca Kanada aksanında da mükemmel bir şekilde ustalaşmışsın," dedi Hunter. "Nova Scotia, değil mi?"

Lucien gülümsedi. "Hâlâ harika bir kulağın var, Robert. Doğru. Halifax. Ama ustalaştığım başka aksanlar da var. Bazılarını duymak ister misin?"

Bu son cümle mükemmel bir Orta Batı –daha doğrusu Minnesota– aksanıyla söylenmişti.

"Şu anda değil," dedi Hunter.

Lucien umursamaz bir tavırla tırnaklarına baktı. "Madeleine nasıl?"

"Yaşıyor. İyileşecek."

Lucien tekrar Hunter'a baktı. "Fiziksel olarak demek istiyorsun, değil mi? Çünkü zihinsel olarak muhtemelen ömür boyu boku yemiş durumda."

Hunter'ın bakışları sertleşti. Lucien'in yine haklı olduğunu biliyordu. Madeleine'in yaşadığı travma hayatının sonuna kadar onunla birlikte kalacaktı. Sonuçlarının gerçek boyutu uzun yıllar boyunca anlaşılmayacaktı. Tıpkı kalıcı psikolojik etkileri gibi.

Uzun, sessiz bir ara oldu.

"Beni nasıl buldun?" dedi Lucien sonunda.

"Defterlerinden," dedi Hunter. "Hayatının projesinden. Senin tabirinle bize bıraktığın 'hediyenden'. Ya da daha doğrusu, ansiklopedinden."

Lucien meraklı gözlerle Hunter'a baktı.

"Evet," dedi Hunter, "Stanford'da bana bu fikirden bahsettiğin günü hâlâ hatırlıyorum."

Lucien gülümsedi. "Çılgınca bir fikir olduğunu düşünmüştün."

Hunter başını salladı. "Hâlâ öyle düşünüyorum."

"O çılgınca fikir gerçeğe dönüştü, Robert. Ve o defterlerin içindeki bilgiler FBI'ın, NCAVC'nin, DBB'nin ve bu ülkedeki, belki de dünyadaki tüm kanun uygulayıcı kurumların şiddet yanlısı ve sadist mükerrer suçlulara bakışını sonsuza dek değiştirecek. Şimdiye kadar kimsenin bilmediği ve dünyanın başka türlü asla bilemeyeceği şeyleri anlamanızı sağlayacak. Daha önce hiç açıklanmamış mahrem şeyleri ve düşünceleri. Bu suçluları yakalama şansınızı katbekat artıracak şeyleri. Bu benim size ve bu boktan dünyaya hediyem. Yaptıklarım ve o defterler gelecek nesiller boyunca incelenecek ve kaynak olarak kullanılacak." Omuz silkti. "Araştırma uğruna birkaç can aldıysam ne olmuş yani? Bilginin bir bedeli var, Robert. Bazılarınınki diğerlerinden çok daha yüksektir."

Hunter kaşlarını kaldırarak başını salladı. "Psikoloji ve suçlu davranışları konusunda onca bilgiye sahipsin ama kendi psikozunu görememişsin. Sen bir araştırmacı değilsin, Lucien, hele bir bilim insanı hiç değilsin. Sen sadece eylemlerini haklı çıkarmak ve içindeki sosyopatı beslemek için yaptığın şeyin asil bir amaç uğruna olduğuna inanarak kendini kandıran sıradan bir katilsin. Bu gerçekten acınası bir durum çünkü orijinal bile değil. Daha önce pek çok kez yapıldı."

"Yaptığım hiçbir şey daha önce yapılmadı, Robert," diye çıkıştı Lucien.

Hunter umursamazca omuz silkti. "Ben senin terapistin değilim, Lucien. Buraya sana yardım etmek için gelmedim ve bu bir seans değil, o yüzden istediğin kadar kendini kandırmaya devam edebilirsin. Kimsenin umurunda değil ama iyi olan şey şu ki kitaplarında deneylerinle ilgili her şeyi not etmişsin: konumları, kullanılan yöntemleri, kurbanların isimlerini ve çok daha fazlasını. Gece bunlardan bazılarını gözden geçirdim."

"Elli üç defteri bir gecede mi okudun?"

"Hayır ama sekiz tanesine göz gezdirmeyi başardım. İşte benim şanslı olduğum, senin şanssız olduğun nokta da buydu."

Lucien'in yüz ifadesinde merak vardı.

"Defterlerden birini gözden geçirirken daha önce bir yerlerde duyduğuma emin olduğum kurbanlarından birinin adına rastladım: Liam Shaw."

Lucien'in gözleri donuklaştı.

"İsmi çıkarmam biraz zaman aldı," dedi Hunter, "ama sonunda hatırladım. Wyoming'de ilk tutuklandığında kullandığın isimdi bu."

Lucien sessiz kaldı.

"Ayrıca tüm kurbanlarını ayrıntılı bir şekilde tarif etme nezaketinde bulunmuşsun," diye devam etti Hunter. "İşte o zaman Liam Shaw'un seninle birçok fiziksel özelliği paylaştığını fark ettim: aynı boy, aynı vücut tipi, aynı ten rengi, gözlerinin, burnunun ve ağzının şekilleri de dâhil olmak üzere aynı yüz şekli. Ayrıca yaşlarınız da yakınmış."

Lucien hâlâ sessizdi.

"Derken görüşmelerimizden birinde söylediğin bir şeyi hatırladım. Courtney'ye yakalanma nedeninin FBI'la hiçbir ilgisi olmadığını söylemiştin. İşlediğin cinayetleri ya da kullandığın *takma adları* soruşturmadıklarını."

Lucien koltuğunda kıpırdandı.

"Bu beni düşündürdü ve başa dönüp defterlerde anlattığın diğer tüm *erkek* kurbanları kontrol ettim. Çok fazla yoktu ama hepsi de seninle aynı fiziksel özelliklere sahipti."

Lucien çenesini kaşıdı.

Hunter ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Onları da bu yüzden seçtin zaten. İşkence ve cinayet ansiklopedinin bir parçası olmalarını istediğin için değil, istediğin zaman çalabileceğin kimliklerin bir listesini oluşturduğun içindi bu."

Lucien'in bakışları tekrar pencereye ve dışarıdaki karanlığa kaydı.

"Erkek kurbanlarından bazıları fahişeydi," diye devam etti Hunter. "Bazıları bahtı kara insanlardı ama hepsinin önemli bir ortak noktası vardı: Hepsi yalnız insanlardı. Yanlış anlaşılmış ve muhtemelen aileleriyle dostları tarafından başka bir yerde bir kenara atılmış insanlar. Yeni bir şehirde yeni bir başlangıç yapmak için eski hayatlarını geride bırakmış insanlar. Kimseye bağlılığı olmayan insanlar. Asla kayıp olarak bildirilmeyecek insanlar. Unutulmuşlar. Kimsenin aramayacağı kişiler."

"Her zaman en iyi kurbanlar onlar olmuştur." Lucien'in sesi hâlâ kaygısızdı.

"Sana olan doğal fiziksel benzerlikleri nedeniyle onların yerini almak hiç zor değildi; biraz makyaj, biraz saç boyası, belki biraz kontak lens, yeni bir aksan ve 'Elveda Lucien Folter, merhaba yeni kimlik.' Bu durumda, Kanada Halifax'tan Anthony Tailor-Cotton."

Lucien sonunda Hunter'ı anlamıştı. "Sen ve FBI geceyi o defterleri inceleyerek, erkek kurbanların isimlerini arayarak geçirdiniz yani."

Hunter başıyla onayladı. "Elde ettiğimiz listedeki her isim için ülke çapında arama emri çıkarıldı. Ama itiraf etmeliyim ki pek ümitli değildik. En iyi umudumuz, şansımız yaver giderse bundan birkaç yıl sonra bu isimlerden birinin bir kredi kartı işlemiyle ortaya çıkmasıydı. Senin nerede olabileceğine dair ufak bir ipucu sadece. Şimdi, birkaç saat içinde, tıpkı defterlerinden birinde tarif edilen kurbanlardan biri gibi Kanada pasaportu taşıyan Anthony Tailor-Cotton'ın bu gece Brezilya'ya uçmak için bir bilet satın aldığı haberini aldığımızda yaşadığımız şaşkınlığı tahmin edebilirsin herhalde."

"Sanırım daha erken bir uçağa binmeliydim," dedi Lucien.

Hunter, Lucien'in mantığını anlayabiliyordu. Başlangıçta iki seçeneği vardı. Birincisi ABD'de kalıp bir süre... uzun bir süre ortalıkta görünmeyecek ve muhtemelen kılık değiştirerek yaşayacaktı. Adı FBI tarafından en çok aranan on kişi listesine girecek ve fotoğrafı ülkedeki tüm polis departmanlarına ve şerif ofislerine dağıtılacaktı. Lucien Folter artık eskiden olduğu gibi bilinmeyen bir katil değildi.

İkinci seçenek hızla ortadan kaybolmak, tercihen ABD dışında bir yere gitmekti. Hunter, Lucien'in FBI'ı hafife almadığını biliyordu. Ansiklopedisinin en ince ayrıntısına kadar irdeleneceğini biliyordu çünkü istediği de tam olarak buydu. Büronun kurbanlarından birinin adını tutuklandığında kullandığı isimle ilişkilendireceğini, ardından tüm erkek kurbanlarıyla kendisi arasında fiziksel bir bağlantı kuracağını düşünüyordu. Bu durumda, Lucien hızla ortadan kaybolur ve ABD dışında bir yere kapağı atarsa tüm bu bağlantılar kurulduktan sonra bir önemi kalmayacaktı çünkü FBI zaten onu ele geçiremeyecekti. Büronun birkaç saat içinde tüm bağlantıları kurmayı başarabileceğine ihtimal vermemişti sadece.

"Belki de binmeliydin," dedi Hunter. "Dediğim gibi, bu sefer benim şansım yaver gitti ve sen şanssızdın çünkü Liam Shaw ismi yanımdaki sekiz defterden birinde geçiyordu. Eğer bu isme rastlamasaydım FBI'ın parçaları birleştirmesi muhtemelen birkaç ay sürerdi, o zamana kadar da sen çoktan gitmiş olurdun."

Hunter'ın bakışları sonunda Lucien'in yüzünden ayrıldı ve koridorun ilerisinde bulunan perdeye doğru kaydı. Birdenbire perde kenara çekildi ve Müdür Adrian Kennedy, dört FBI ajanıyla birlikte Hunter'a doğru ilerlemeye başladı. Koridorun diğer ucunda da New York Emniyeti'nden silahlı dört SWAT memuru belirmişti ve onlara doğru geliyorlardı.

Lucien ilk kez gerçek bir şaşkınlık gösterdi.

"Beni FBI'a mı teslim edeceksin?"

Hunter hiçbir şey söylemedi.

"Hayal kırıklığına uğradım, Robert. Sözünün eri bir adam olduğunu sanıyordum. Sadece kendine değil, öldürülen nişanlının anısına da söz verdiğini, Jessica'yı senden vahşice koparan kişiyi bulup öldüreceğini sanıyordum. Yirmi yıldır peşinde olduğun şey bu değil miydi? Jessica'nın ölümünün intikamını almak. İşte buradayım, eski dostum. Tek yapman gereken kafama bir kurşun sıkmak, böylece yirmi yıllık arayışın sona erecek. Kendinle gurur duyabilirsin." Lucien hızla koridorlara baktı. "Hadi ama, Robert. İşte buradayım, keklik gibi oturuyorum. Söz veriyorum, tepki vermeyeceğim. Kolay bir atış olacak."

Hunter ayakta kıpırdandı.

Kennedy ve diğerleri yaklaşıyordu.

"Jessica'nın her şeyden çok adaleti hak ettiğini söylediğini sanıyordum. Bu söze ihanet edeceğini mi söylüyorsun, Robert? Sevdiğin tek insanın hatırasına ihanet mi edeceksin? Karın olmasını istediğin kadının? Çocuğunu taşıyan kadının?"

Hunter dondu kaldı.

Lucien yüzündeki acıyı gördü. Üsteledi.

"Evet, hamile olduğunu biliyordum. Onu öldürmemem için bana yalvardığında söyledi ama ben yine de öldürdüm. Bu arada, boğazını kesmeden önce dudaklarından dökülen son ismin seninki olduğunu biliyor muydun? Onu ve çocuğunu öldürmeden önce?"

Hunter'ın öfkeden gözü döndü. Kafasının içindeki düşünceler artık hiçbir anlam ifade etmiyordu. Eylemlerine artık akıl ve mantık değil, saf öfke yön veriyordu. Silah kılıfına uzandığında elleri yıkıcı bir öfkeyle titriyordu.

Kennedy, Hunter'ın gözlerindeki ifadeyi gördü fakat ondan hâlâ birkaç adım uzaktaydı.

"ROBERT, SAKIN YAPMA!" diye bağırdı.

Artık çok geçti.

# Yüz On İki

Hunter o kadar hızlı hareket etmişti ki eli bir anda silah kılıfına gidip ardından Lucien'e yönelmişti.

Lucien irkildi ve vücudu kaskatı kesildi ama korkudan değil, heyecandan, emeline ulaşmanın verdiği memnuniyetten kaynaklanıyordu bu. Ama memnuniyeti kısa sürdü.

Hunter, Lucien'in kucağına bir kelepçe bıraktı.

Lucien kafası karışmış bir halde ona baktı. Hunter'ın elinde silah yoktu.

"Haklısın," dedi Hunter. "Jessica adaleti hak ediyor. Ailesi de adaleti hak ediyor. Doğmamış çocuğum adaleti hak ediyor. Ve yaptıkların için ben de adaleti hak ediyorum. Hiçbir şey beni şu anda, burada kafana bir kurşun sıkmaktan daha fazla memnun edemez. Ama yaptıkların için adaleti hak eden sadece biz değiliz, Lucien. Yıllar boyunca işkence edip öldürdüğün her bir kurbanın ebeveynleri, aileleri ve arkadaşları da adaleti hak ediyor. Hâlâ kayıp olduğuna inandıkları insanlara gerçekten ne olduğunu bilmeyi hak ediyorlar. Sevdiklerinin cesetlerinin nerede olduğunu bilmeyi hak ediyorlar. Onları inançlarına uygun bir şekilde defnedebilmeyi hak ediyorlar. Ve hepsinden önemlisi, sevdiklerini öldüren canavarın bir daha asla öldüremeyeceğini bilmeyi hak ediyorlar."

Hunter önce birkaç adım ötede duran Kennedy'ye, sonra tekrar Lucien'e baktı.

"Bu nedenle, evet, kendime ve Jessica'ya verdiğim söze ihanet edeceğim. Ve bu sefer, görüşme ya da sohbet olmayacak, Lucien. Artık pazarlık gücün yok çünkü defterlerin elimizde ve kurbanlarının her birinin cesedinin yeri de dâhil olmak üzere bilmemiz gereken her şey o sayfalarda. Senin için her şey burada sona eriyor."

Hunter solundaki SWAT ajanlarına başıyla işaret etti. "Onu götürebilirsiniz."

# Yüz On Üç

Uykusuzluğa ve kafasının içinde dans eden düşüncelere rağmen Hunter o kadar yorgundu ki sonunda toplam dört saat uyumayı başardı.

Lucien'in tutuklanmasından sonra Quantico'ya uçmuştu. Kennedy'nin daha önce söylediği gibi, hâlâ resmî olarak FBI için görev yapıyordu ve bu nedenle son raporunu doldurması gerekiyordu. Bunu dün gece geç saatlerde yapmıştı.

Hunter şafaktan önce uyanmıştı. Kennedy sabah erkenden onu Los Angeles'a götürmesi için bir FBI jeti ayarlamıştı ve Hunter oradan uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu. Zihninde her şey hâlâ fazlasıyla gerçeküstü geliyordu. Daha birkaç gün önce Hawaii'ye giden bir uçağa binip uzun zamandır ilk kez tatile gidecekti, en son ne zaman tatile çıktığını bile hatırlamıyordu. Bunun yerine, Quantico'daki FBI Davranış Analizi Birimi'ne ve ancak cehennem gibi bir kâbus olarak tanımlanabilecek bir vakanın içine atılmıştı. Çok kısa bir süre içinde o kadar çok şey ortaya çıkmıştı ki başının dönmesi hiç durmayacakmış gibi hissediyordu.

Hunter gitmeye hazırdı. Birkaç parça eşyasını sırt çantasına yerleştirmişti ve şoförün gelip onu almasını bekliyordu. Dışarıda, gecenin karanlığında, birkaç FBI ajanı yorucu antrenman ve koşu rutinlerine başlamıştı bile.

Hunter yıldızlarla dolu gökyüzüne bakarken cüzdanına uzandı. İçinden yirmi yıllık bir fotoğraf çıkardı. Renkler kısmen solmuştu fakat bunun dışında fotoğraf hâlâ oldukça iyi durumdaydı.

Bu fotoğrafı Jessica'yla nişanlandıktan bir gün sonra kendisi çekmişti. Jessica, Santa Monica rıhtımında kameraya gülümsüyor, gözleri muazzam bir mutlulukla parlıyordu. Hunter fotoğrafa bakarken yüreği eski ve yeni duygularla dolup taştı. Boğazı düğümlendi ama sonra Müdür Kennedy'nin sabahın erken saatlerinde söylediği sözleri hatırladı.

"Gitmeden önce bir şeyi anladığından emin olmak istiyorum, Robert. Biliyormuş gibi davranmayacağım çünkü şu anda aklından neler geçtiğini hayal bile edemiyorum. Ama sana şunu söyleyebilirim, ne olursa olsun, kendinle gurur duymalısın çünkü senin sayende ülke çapında en az seksen aile sevdiklerinin akıbetini öğrenebilecek ve iç huzuru bulacak. Lucien'in yirmi beş yıllık cinayet serüveni nihayet sona erdi. Ve bunu sen yaptın. Bunu sakın unutma."

Hunter unutmayacağını biliyordu.

# Teşekkür

Yazarlığın tek başına yapılan bir iş olarak görüldüğü bilinen bir gerçektir ancak tek bir kişi tarafından yazılsa da bir romanın asla tek başına bir kişinin başarısı olmadığını öğrendim.

Birleşik Krallık'taki Simon & Schuster bünyesinde çalışan tüm inanılmaz insanlara ve büyük katkıları ve değerli önerileriyle bu gerilim romanındaki hikâyenin ve karakterlerin hayat bulmasını sağlayan editörüm Jo Dickinson'a en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Ayrıca redaktörüm Ian Allen'a da üstün emekleri ve taslak boyunca ayrıntılara gösterdiği özen için teşekkür ederim.

Bir yazarın isteyebileceği en tutkulu ve sıra dışı menajer olan Darley Anderson'a ne kadar müteşekkir olduğumu anlatmaya kelimeler yetmez.

Darley Anderson Edebiyat Ajansı'ndaki son derece çalışkan insanlardan oluşan harika ekibe sonsuz minnettarlık borçluyum.

Başından beri beni ve romanlarımı fevkalade bir şekilde destekleyen tüm okurlara ve herkese teşekkür ederim. Desteğiniz olmasa yazamazdım.